CĂRȚI ROMANTICE

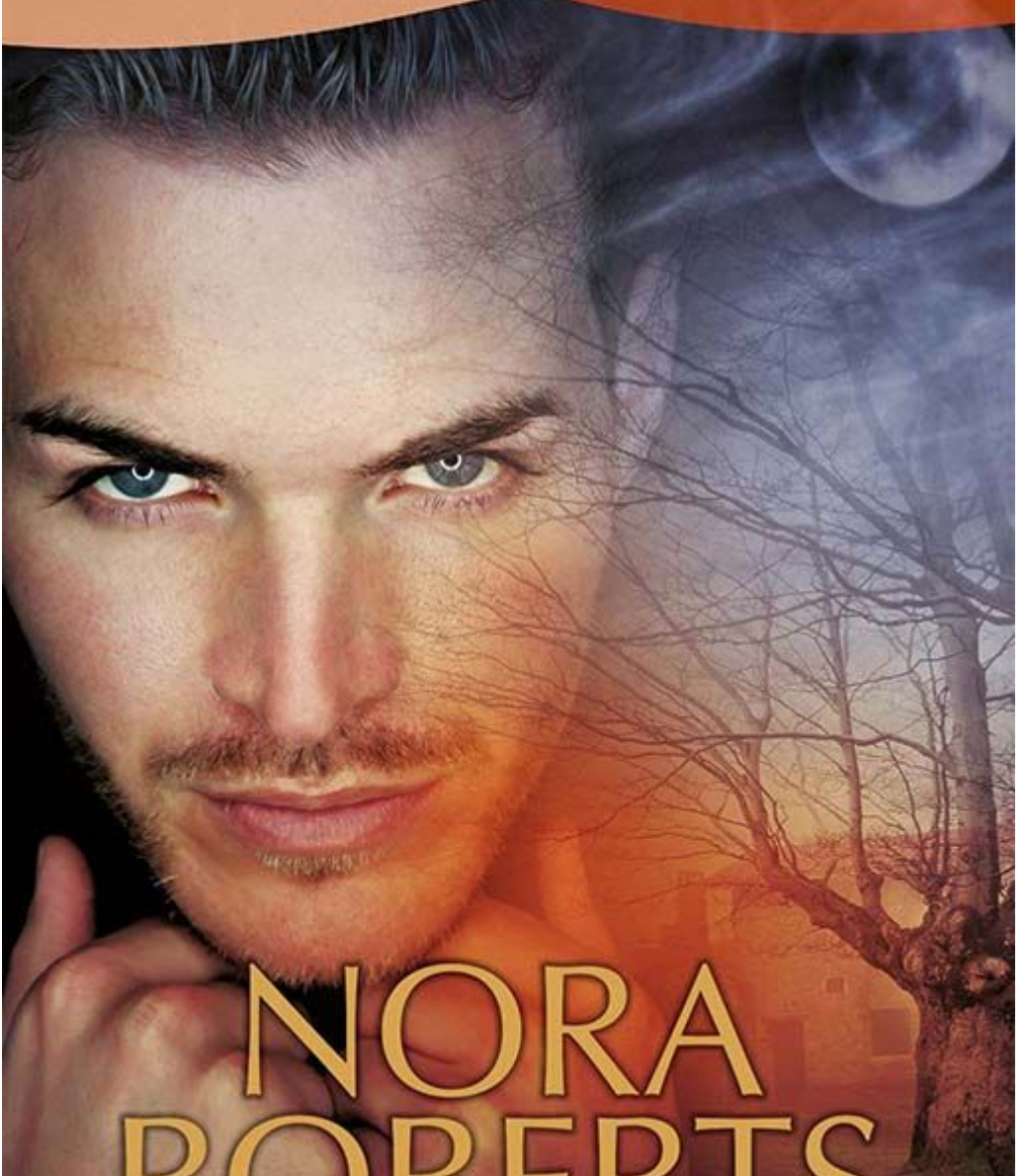

NORA
ROBERTS

Nora Roberts

Misterele nopții

Traducere din limba engleză de
Diana Țuțuianu

EDITURA LIRA
2014

Nora Roberts

Midnight Bayou
Copyright © 2001

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Misterele nopții
Nora Roberts

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Tudorița Şoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-741-302-1
ISBN PDF: 978-606-741-303-8
ISBN Print: 978-606-741-084-6

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Leslie Gelbman, o femeie care înțelege valoarea timpului

În cornu-I tainic suflă slăvitul Demiurg,
Mânând în zbor timpul şi lumea, ca pe nori;
Dragostea se-nclină în fața surului amurg,
Iară nădejdea-i pală pe lângă roua din zori.

William Butler Yeats[1]

[1] Ultima strofă a poemului *Into the Twilight,* care glorifică frumusețea nealterată de modernitate a Irlandei (n.red.)

prolog

Moartea, cu toată frumusețea ei crudă, sălăşluia în apa stagnantă de pe brațul râului[2]. Sub vălul umbrelor, o şoaptă în ierburile mlaştinii, printre tulpinile înalte de papură şi trestie sau în hățişurile plantelor agățătoare, putea să însemne viață sau moarte subită. Respirația îi era greoaie şi verde la culoare, iar ochii îi sclipeau galbeni în întuneric.

Sub razele lunii mari şi gălbui, tăcut ca un şarpe, râul urmărea o linie sinuoasă. Rădăcinile chiparoşilor se iței au la suprafața apei negre ca nişte oase sub piele.

Silueta lungă şi noduroasă a unui aligator răspândea unde aproape invizibile. Ca o taină, amenințarea sa era tăcută. Când lovea fără veste, zdrobind vreun şobolan neştiutor în fălcile ca o menghină, pe când coada-i biciuia apa triumfător, mlaştina răsuna de ecoul unui unic țipăt scurt şi puternic. După aceea, pe nesimțite, aligatorul îşi ducea prada în adâncurile mâloase.

Şi alte făpturi cunoscuseră profunzimile crude şi tăcute ale râului. Aflaseră că, până şi în căldura de cuptor a verii, apa era rece, rece ca gheața.

Uriaş şi plin de secrete, locul nu era niciodată complet tăcut. În crucea nopții, sub o lună plină mare cât roata carului, moartea avea de lucru. Țânțarii, vampirii vorace ai mlaştinii, bâzâiau prelung într-un nor înfometat şi neostoit. Țiuitul lor, muzică de fond a smârcului, se îmbina cu bâzâitul, zumzăitul şi orăcăitul celorlalte viețuitoare, punctate din când în când de țipetele nefericite ale prăzilor luate prin surprindere.

---

[2] În engleză termenul este *bayou*, aşa cum apare şi în titlul original al cărții. Desemnează o zonă mlăştinoasă, pe brațul unui râu, unde apa este aproape stagnantă, iar vegetația şi fauna sunt foarte bogate. (n.tr.)

Pe crengile cele mai de sus ale unui stejar, la adăpostul muşchiului şi frunzelor, o bufniță îşi strigă dintr-odată cele două note de jale. Alertat, un iepure de mlaştină o zbughi, speriat de moarte.

În aer se simți o briză uşoară care dispăru imediat, ca şi cum ar fi fost oftatul fugar al unei fantome.

Bufnița sări din frunziş întinzându-şi brusc şi larg aripile.

Aproape de mal, în timp ce bufnița se arunca în gol şi iepurele îşi trăia ultimele clipe, o veche căsuță cenuşie dormea între umbre. Dincolo de ea, profilându-se pe fundalul întinderii imense de vegetație, un conac alb stătea parcă de pază în lumina lunii.

Între ele, plin de viață şi mustind de moarte, râul leneş îşi urma cursul.

Capitolul 1

Manet Hall, Louisiana

30 decembrie 1899

Bebeluşul plângea. Abigail îl auzi în vis, aşa cum auzi şi zgomotul uşor, necontenit, pe care-l făceau mânuţele şi picioruşele agitându-se sub păturile moi. Simţi cele dintâi înţepături de foame, senzaţia de nevoie din stomac, de parcă pruncul ar fi fost încă în pântecul ei.

Laptele începu să-i curgă înainte să se fi trezit de tot.

Se ridică rapid şi fără ezitare. O făceau să se simtă atât de bine acea senzaţie de plinătate în sâni, sensibilitatea lor fantastică, rostul lor deasupra oricărei îndoieli! Bebeluşul avea nevoi, şi ea era acolo ca să le împlinească.

Se duse la recamier şi luă halatul alb aşezat pe spătarul acestuia. Trase în piept parfumul crinilor de seră – preferaţii ei – care se înălţau dintr-o vază de cristal pe care o primise ca dar de nuntă.

Înainte de Lucian, se mulţumise întotdeauna să îndese flori de câmp în sticle.

Dacă Lucian ar fi fost acasă, s-ar fi trezit şi el. Chiar dacă ea i-ar fi zâmbit şi l-ar fi mângâiat pe părul lui blond spunându-i să rămână în pat, să doarmă mai departe, ar fi apărut cu siguranţă în camera copilului înainte ca ea să termine cu alăptatul lui Marie Rose.

Dorul îi trimise un junghi în pântec, dar, în timp ce îşi punea pe ea halatul, îşi aminti că urma să se întoarcă a doua zi. Avea să se uite după el încă de dimineaţă, aşteptând să-l vadă galopând de-a lungul aleii mărginite de stejari.

Indiferent ce ar fi spus sau gândit cineva, intenţiona să o ia la fugă pentru a-i ieşi în cale. Inima îi bătea întotdeauna

să-i sară din piept când el sărea jos din şa şi o ridica în braţe învârtind-o.

Iar la Balul de Anul Nou aveau să danseze împreună.

Începu să îngâne o melodie pe când aprindea o lumânare, ferind-o cu cealaltă mână. Ieşi din dormitor şi o luă pe coridorul casei uriaşe unde era acum, ei bine, dacă nu chiar fiica stăpânilor, măcar soţia fiului.

Camera copilului era la al doilea etaj al aripii locuite de familie. Aceasta fusese o bătălie pe care o purtase cu mama lui Lucian şi o pierduse. Josephine Manet avea reguli clare despre conduită, aranjamentele domestice şi tradiţii. *Madame* Josephine, gândi Abigail în timp ce se mişca rapid şi fără zgomot pe lângă uşile celorlalte dormitoare, avea idei ferme despre orice pe lumea asta. Cum ar fi aceea că, desigur, un bebeluş de trei luni îşi avea locul în camera copilului, sub supravegherea unei doici, şi nu într-un leagăn aflat într-un colţ al dormitorului părinţilor.

Flacăra lumânării pâlpâi, făcând să se prelingă lumina pe pereţi, în timp ce Abigail suia scara din ce în ce mai îngustă. Cel puţin reuşise să o ţină pe Marie Rose lângă ea timp de şase săptămâni. În plus, folosise leagănul ce făcea parte din tradiţiile propriei sale familii. Fusese cioplit de bunicul ei. Mama ei dormise în el şi tot acolo o ţinuse şi pe Abigail, şaptesprezece ani mai târziu.

Marie Rose îşi petrecuse primele nopţi în leagănul vechi, un îngeraş cu părinţii grijului şi emoţionaţi mereu aproape de ea.

Sigur, fiica ei avea să-şi respecte familia din partea tatălui şi obiceiurile lor, însă, după cum hotărâse Abigail, avea să-şi respecte şi familia din partea mamei, cu obiceiurile aferente.

La protestele lui Josephine pe seama leagănului cioplit, ea şi Lucian trebuiseră să cedeze, ca de fiecare dată. Era, după cum spunea Lucian, modalitatea prin care apa trece

prin piatră seacă. Nu se opreşte niciodată, aşa că piatra trebuie în cele din urmă să cedeze, altfel uzându-se de tot şi făcându-se bucăţele.

Bebeluşul îşi petrecea acum nopţile în odaia prevăzută anume în acest scop, în pătuţul fabricat în Franţa în care copiii familiei Manet dormiseră de o sută de ani încoace.

Era un aranjament potrivit, chiar dacă nu unul prea confortabil, îşi zise Abby resemnată. Micuţa ei Rose era o Manet. Şi avea să fie o lady.

Pe deasupra, după cum *Madame* Josephine afirmase de nenumărate ori, ceilalţi membri ai familiei nu aveau de ce să sufere în timpul nopţii treziţi din somn de ţipete agitate. Indiferent cum se proceda îndeobşte în ţinutul mlaştinilor, aici, la Manet Hall, copiii erau crescuţi în camera copiilor.

Cât de dispreţuitor i se strâmbase gura când rostise cuvintele acelea! Ţinutul mlaştinilor – ca şi cum asemenea cuvinte nu se rosteau decât în baruri sau în bordeluri!

Nu conta că *Madame* Josephine o ura, că *Monsieur* Henri o ignora. Nu conta că Julian se uita la ea aşa cum nici un bărbat nu ar fi trebuit să se uite la soţia fratelui său. Lucian o iubea.

Şi nu conta nici faptul că Marie Rose dormea în camera copiilor. De-ar fi fost separate de un etaj sau de un continent întreg, simţea nevoile lui Marie Rose aşa cum şi le simţea pe ale ei. Legătura dintre ele era atât de puternică, atât de adevărată, încât nu ar fi putut fi niciodată ruptă.

Poate că *Madame* Josephine câştiga o bătălie sau mai multe, dar victoria în război îi aparţinea lui Abigail. Ea îi avea pe Lucian şi pe Marie Rose.

În camera copiilor pâlpâiau lumânări. Claudine, doica, nu avea încredere în lămpile cu gaz. Deja o luase în braţe pe Marie Rose şi încerca să o liniştească umezindu-i buzele cu o bucată de cârpă înmuiată în zahăr, dar fetiţă dădea din pumnişorii ei mici în toate părţile, furioasă la culme.

— Ce fire neînduplecată are!

Abigail puse jos lumânarea şi traversă camera râzând, cu mâinile întinse.

— Da, ştie bine ce vrea şi când vrea.

Claudine, o băştinaşă Cajun cu ochi negri şi somnoroşi, o strânse iute la piept pe fetiță, după care i-o întinse mamei sale.

— Dar nu se agită de prea mult timp. Nu ştiu cum de ai auzit-o tocmai de la parter.

— O aud în inima mea. Gata, gata, *bébé*. *Maman* e aici.

— Are scutecul ud.

— O s-o schimb eu.

Abigail îşi frecă obrazul de pielea moale a bebeluşului şi zâmbi. Claudine îi era prietenă – încă o bătălie câştigată. Faptul că ea era acolo, în camera copilului, în casa aceea, îi oferea mângâierea şi compania pe care nici unul dintre membrii familiei lui Lucian nu era dispus să i le acorde.

— Haide, du-te înapoi la culcare. După ce o alăptez o să doarmă până dimineață.

— Da, e o adevărată comoară, zise Claudine trecându-şi degetele peste părul cârlionțat al fetiței. Dacă nu ai nevoie de mine, m-aş duce să fac o plimbare până la râu. Jasper... o să fie acolo. Ochii ei negri se luminară când explică: I-am spus că, dacă voi reuşi să scap, vin şi eu pe la miezul nopții.

— Ar trebui să-l pui pe flăcăul acela să te ia de nevastă, *ma chère.*

— O, aşa o să fac. Poate că o să stau pe-acolo o oră sau două, dacă nu te deranjează, Abby.

— Nu am nimic împotrivă, dar să ai grijă să nu te mai alegi şi cu altceva în afară de niscaiva raci. Adică nişte raci, se corectă ea pregătindu-se să schimbe scutecul murdar.

— Nu-ți face griji. Mă întorc înainte de ora două. Claudine dădea să iasă pe uşă când aruncă o privire înapoi.

Abby? Te-ai gândit vreodată, când eram mici, că într-o bună zi vei fi stăpâna casei ăsteia?

— Nu sunt stăpână. Abby gâdilă degețelele de la picioare ale lui Marie Rose, făcând-o să gângurească, şi urmă: Iar cea care este va trăi probabil o sută de ani numai ca să se asigure că nu voi fi niciodată.

— Da, dacă ar fi posibil aşa ceva, cu siguranță atât ar trăi. Dar vei fi într-o bună zi. Ai dat peste un mare noroc, Abby, şi mi se pare că ți se potriveşte de minune.

Singură cu fetița, Abby o gâdilă şi îi şopti cuvinte drăgăstoase. O dădu cu pudră, apoi îi prinse strâns scutecul cel nou. Când termină cu înfăşatul, se aşeză în şezlong şi îşi dezveli sânul pentru gurița înfometată ce se înălța spre ea. Copilul începu să sugă, şi primele guri lacome şi senzațiile puternice pe care le simți în pântece în acelaşi moment o făcură să suspine uşor.

Da, dăduse peste un mare noroc. Pentru că Lucian Manet, moştenitorul de la Manet Hall, cavalerul strălucitor din poveşti, se uitase la ea. Şi o iubise.

Îşi înclină capul ca să o vadă pe fetiță cum sugea. Ochii lui Marie Rose erau larg deschişi şi fixați pe fața mamei. O cută de concentrare i se formase între sprâncene.

Abby spera din toată inima că ochii aceia aveau să rămână albaştri, la fel ca cei ai lui Lucian. Părul copiliței era brunet, ca al ei. Brunet şi ondulat, dar pielea era albă ca laptele, asemenea tenului patern, şi nu nuanța aceea mai întunecată, aurie, a mamei de etnie cajună.

Cu siguranță moştenise părțile cele mai frumoase de la amândoi, gândi Abby.

Cu siguranță avea să moştenească tot ce era mai frumos şi mai bun în general. Şi nu era vorba numai despre bani, despre casa uriaşă, despre poziția socială, deşi le voia pentru copiii ei, acum că gustase şi ea din toate acestea. Era vorba despre acceptarea în înalta societate, despre

învățătură, despre educația aleasă . Fiica ei şi toți copiii ce aveau să vină după ea aveau să ştie să scrie şi să citească, aveau să vorbească engleza şi franceza corect şi cu accentul potrivit.

Nimeni nu avea să se uite de sus la ei.

— Tu vei fi o lady, murmură Abigail, mângâind obrazul fetiței în timp ce mâna lui Marie Rose se strânse pe sânul ei ca şi cum ar fi vrut să grăbească laptele. O lady educată, care va avea inima bună a tatălui tău şi bunul-simț al mamei sale. Tata va ajunge acasă mâine. Este ultima zi a secolului, iar tu vei avea toată viața să trăieşti în secolul cel nou, şopti ea, îngânând cuvintele ca într-un cântec de leagăn. Sunt atât de emoționată, Rosie, draga mea Rosie. O să avem un mare bal mâine-seară. Eu am o rochie nouă, albastră, aşa ca ochii tăi. Ca ochii tatălui tău. Ți-am spus că prima oară m-am îndrăgostit de ochii lui. Atât de frumoşi, atât de buni. Când s-a întors la Manet Hall de la universitate mi s-a părut că semăna cu un prinț care se întorcea la castelul lui. O, pur şi simplu mi-a sărit inima din piept!

Se lăsă pe spate, legănându-se în lumina pâlpâitoare. A doua zi avea să danseze cu Lucian, cu rochia învolburându-i-se în ritmul valsului. Avea să fie atât de mândru de ea!

Îşi aminti de prima oară când dansaseră vals împreună. Era primăvara, cu aerul greu din cauza parfumului florilor şi casa luminată ca un palat. Ea se strecurase în grădină, lăsându-şi baltă îndatoririle, pentru că îşi dorise enorm să vadă petrecerea. Imaginea sălii albe, sclipitoare, cu balustrade dantelate în abanos, se profila pe cerul plin de stele. Muzica se revărsa prin ferestre şi prin uşile galeriei pe unde invitații păşiseră afară să ia aer.

Îşi imaginase cum ar fi fost să se afle şi ea în sala de bal, rotindu-se în ritmul muzicii.

Aşa că se învârtise în penumbra grădinii. Şi învârtindu-se dăduse cu ochii de Lucian, care o urmărea de pe alee.

Propria ei poveste cu zâne, se gândi Abby. Prinţul care o luase pe Cenuşăreasa de mână şi o rotise în dans cu câteva momente înainte să bată miezul nopţii. Ea nu avea pantofi de cristal şi nici o caleaşcă dintr-un dovleac, dar noaptea se transformase într-o adevărată magie.

Îi răsuna încă în urechi muzica ce se revărsase prin uşile balconului în grădină.

— După ce balul se va sfârşi, după ce se vor ivi zorii...

Cântă refrenul uşurel, mutând bebeluşul la celălalt sân.

— După ce vor pleca dansatorii, după ce vor dispărea stelele...

Dansaseră pe acea melodie atât de frumoasă şi de tristă în grădina luminată de lună, în umbra casei ce se înălţa în spatele lor. Ea în rochia ei simplă de bumbac şi Lucian în hainele lui frumoase de seară. Şi, exact aşa cum se întâmpla în poveştile cu zâne, se îndrăgostiseră în timpul acelei melodii frumoase şi triste.

Pentru ea totul începuse mult înainte de noaptea aceea. Pentru ea totul începuse când îl văzuse prima oară, călare pe iapa maronie, întorcându-se de la New Orleans. Totul începuse cu razele care se strecurau printre frunzele stejarilor ce mărgineau aleea, poleindu-l cu lumină ca pe un înger. Fratele lui geamăn, Julian, călărea lângă el, însă Abby nu avusese ochi decât pentru Lucian.

Lucra la conac de numai câteva săptămâni, pe post de ajutor de cameristă, şi se străduia din răsputeri să le intre în voie lui *Monsieur* şi *Madame* Manet ca să nu-şi piardă slujba şi simbria.

Ori de câte ori se întâlneau prin casă, el i se adresa amabil, cât se putea de firesc, privind-o într-un fel anume. Nu aşa cum se uita Julian, nu cu ochii aceia fierbinţi şi cu

un rânjet pe buze. Ci, îi plăcea să se gândească acum, cu un fel de dor.

În săptămânile următoare se întâlniseră foarte des. De fapt, el o căuta. Acum o ştia, căci îi mărturisise asta în noaptea nunţii lor.

De început, totul începuse în seara balului. După ce se terminase dansul, el o ţinuse în braţe o clipă mai mult decât s-ar fi cuvenit, după care se înclinase, aşa cum un gentleman se înclina în faţa unei lady, şi îi sărutase mâna.

Apoi, chiar când Abby credea că totul se terminase, că magia avea să pălească în faţa realităţii, îi luase mâna pe care tocmai o sărutase şi o pusese pe braţul lui, invitând-o să se plimbe şi să discute. Despre vreme, despre flori, despre bârfele ce circulau în gospodărie.

Ca şi cum ar fi fost prieteni, îşi zise Abby cu un zâmbet. Ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume ca Lucian Manet să facă o plimbare prin grădină cu Abigail Rouse.

Se plimbaseră prin grădină multe nopţi după aceea. În casă, acolo unde îi puteau vedea şi alţii, îşi păstrau rolurile de stăpân şi slujnică, dar toată acea primăvară ameţitoare se plimbaseră pe aleile grădinii ca nişte îndrăgostiţi, împărtăşindu-şi speranţele şi visurile, suferinţele şi bucuriile.

Când ea împlinise şaptesprezece ani, Lucian îi adusese un cadou, înfăşurat în hârtie argintie şi legat cu o fundă albastră strălucitoare. Era un ceas micuţ ce atârna de aripile aurii ale unei broşe. „Timpul zboară”, îi spusese el în timp ce îi prindea bijuteria pe bumbacul decolorat al rochiei. Îi mărturisise că ar fi preferat de mii de ori să-i zboare şi lui viaţa la fel, într-o clipită, decât să şi-o trăiască departe de ea.

Se aşezase pe un genunchi şi o ceruse de soţie.

Nu era posibil aşa ceva, încercase ea să-i explice printre lacrimi. El aparţinea unei alte lumi, şi ar fi putut să aibă orice fată voia.

Îşi aminti cum izbucnise el în râs, cum bucuria îi inundase chipul frumos. Cum să aparţină unei alte lumi când mâna ei era în mâna lui chiar în momentul acela? Şi dacă ar fi putut avea orice fată voia, atunci el o voia pe ea.

— Aşa că acum ne avem unul pe celălalt şi te avem şi pe tine, şopti Abby ridicând pe umăr fetiţa aproape adormită. Şi dacă familia lui mă urăşte din cauza asta, ce contează? Eu îl fac fericit. Cuibărindu-şi nasul în adâncitura moale a gâtului micuţ, murmură: Acum învăţ să vorbesc aşa cum vorbesc ei, să mă îmbrac aşa cum se îmbracă ei. Nu voi gândi niciodată aşa cum gândesc ei, dar de dragul lui Lucian mă port aşa cum se poartă ei, cel puţin atunci când sunt în public.

Mulţumită, masă bebeluşul pe spate şi continuă să se legene, dar când auzi paşi greoi şi împleticiţi în sus pe scări, se ridică imediat în picioare şi, cu braţele încleştate protector în jurul fetiţei, se întoarse spre pătuţ.

Îl auzi pe Julian intrând pe uşă şi ştiu fără să îl vadă că era beat. Oricum era aproape tot timpul beat sau pe cale să se îmbete.

Abby nu spuse nimic. Aşează bebeluşul în pătuţ şi, când Marie Rose scânci neliniştită, o mângâie din nou până tăcu.

— Unde e doica? întrebă el.

— Nu vreau să vii aici când eşti băut, zise ea fără să se întoarcă.

— Acum dai şi ordine?

Avea vocea aspră şi împleticită şi se mai şi clătina. Dar gândea suficient de limpede. Totdeauna fusese de părere că băutura îl ajuta să-şi clarifice ideile.

Şi erau suficient de clare în ceea ce o privea pe soția fratelui său. Dacă Lucian avea un obiect – şi ce era o femeie, dacă nu un obiect? – Julian îl voia pentru sine.

Era micuță, cu o constituție delicată, dar avea picioare frumoase şi puternice. Le vedea forma acolo unde lumina focului se strecura prin cămaşa de noapte şi halatul subțire. Picioarele acelea aveau să se încolăcească în jurul lui la fel de uşor cum se încolăciseră în jurul fratelui lui.

Sânii ei erau tari şi plini, mai plini acum după ce făcuse plodul. Pusese mâna o dată pe ei, iar ea îi trăsese o palmă din cauza asta. Ca şi cum ar fi avut un cuvânt de spus în privința cui avea dreptul să o atingă.

Închise uşa în urma lui. Târfa pe care o cumpărase în noaptea aceea nu făcuse decât să-i deschidă apetitul. Acum era timpul să-şi potolească foamea.

— Unde e cealaltă târâtură?

Abby îşi încleştă involuntar pumnii. Bărbatul semăna leit cu fratele său, dar în privire îi transpărea o duritate pe care Lucian nu o avea. O negură.

Se întrebă dacă era adevărat ce îi spusese bunica ei despre gemeni şi cum, în pântece, trăsăturile se împart uneori exact la doi. Unul le ia pe toate cele bune, celălalt pe cele rele.

Habar nu avea dacă defectele lui Julian erau înnăscute, însă ştia că era periculos atunci când bea. Era timpul să-i dea de ştire că şi ea era periculoasă.

— Claudine este prietena mea şi nu ai nici un drept să vorbeşti despre ea în felul acesta. Ieşi afară. Nu ai nici un drept să vii aici şi să mă insulți. De data aceasta Lucian va afla despre tot ce ai făcut.

Îi văzu privirea alunecându-i în jos, îi văzu pofta apărându-i în ochi. Repede, îşi trase şalul peste sânul parțial expus după alăptat.

— Eşti dezgustător. *Cochon!* Să vii în camera unui copil cu gânduri murdare pentru soţia fratelui tău!

— Târfa fratelui meu. Julian avu impresia că-i putea mirosi fizic furia şi teama, un parfum absolut îmbătător pentru el. Ţi-ai fi desfăcut picioarele pentru mine dacă aş fi venit pe lume cu cincisprezece minute mai devreme. Dar numele meu nu l-ai fi furat aşa cum l-ai furat pe al lui.

— Pe tine nici măcar nu te văd, ripostă ea ridicându-şi bărbia sfidător. Nimeni nu te vede. Pe lângă el eşti un nimeni. Doar o umbră, şi încă una care trăsneşte a whisky şi a bordel. Îi venea să o ia la fugă. O înspăimânta, întotdeauna o înspăimântase la un nivel primar al conştiinţei, însă n-ar fi riscat să-l lase acolo cu bebeluşul. Încheie ritos: Când îi voi povesti lui Lucian toate astea o să te alunge de acasă.

— El nu are nici un fel de putere aici, şi cu toţii ştim asta. Veni mai aproape de ea, agil şi rapid ca un vânător prin pădure, continuând: Mama este stăpâna casei, iar eu sunt favoritul ei. Momentul naşterii nu schimbă în nici un caz situaţia.

— El o să te alunge, repetă Abby.

Simţea înţepăturile lacrimilor undeva în gât, ştiind prea bine că Julian avea dreptate. Josephine era cea care comanda la Manet Hall.

— Lucian mi-a făcut un serviciu când s-a însurat cu tine. Vocea lui suna leneş, tărăgănat, aproape ca şi cum ar fi purtat o conversaţie obişnuită. Ştia că tânăra femeie nu avea unde să fugă. Deja l-a şters din testament, urmă el. A, sigur, va primi casa, în privinţa asta nu se poate face nimic, dar eu mă voi alege cu banii. Şi banii mamei sunt cei care ţin locul acesta în picioare.

— Ia banii, ia şi casa, răbufni ea dând din mâini ca şi cum ar fi vrut să scape de toate acele poveri. Ia totul. Şi du-te naibii cu ele.

— E slab. Fratele meu cel sfânt. Toți sfinții sunt aşa, sub toată pioşenia aia a lor.

— El e un bărbat adevărat, mult mai bărbat decât tine.

Sperase să-l enerveze suficient încât să o lovească şi să se repeadă afară. În schimb, el râse gutural şi veni şi mai aproape.

Când îi văzu privirea hotărâtă din ochi, Abby deschise gura să țipe. Mâna lui se mişcă fulgerător şi o înşfăcă de părul negru, bogat, ce îi curgea în valuri până la talie, făcând-o să icnească de durere. Cu mâna cealaltă o apucă de gât şi strânse.

— Mereu iau ce-i aparține lui Lucian. Îi iau chiar şi târfele.

Abby se zbătu, îl plesni, îl muşcă, iar când putu să tragă aer în piept țipă din toate puterile. El îi sfâşie şalul şi îi pipăi sânii. În leagăn, bebeluşul începu să plângă.

Impulsionată de suferința copilului, Abby se luptă cu toate forțele să se elibereze. La un moment dat, mâna i se încleştă pe vătraiul de lângă cămin. Se întoarse dintr-o mişcare şi îl lovi cu putere pe Julian în umăr.

Mugind de durere, el căzu deasupra căminului, iar ea se năpusti spre pătuț.

Trebuia să ia copilul. Să ia copilul şi să fugă.

Julian o prinse de mânecă, iar ea țipă din nou când materialul se rupse. Tocmai când ajunsese lângă leagăn şi se apleca să-şi ridice fiica, el o trase înapoi şi o plesni cu putere peste obraz, împingând-o pe spate într-o masă. O lumânare căzu şi se stinse pe podea.

— Nemernico! Târfo!

Era complet nebun. I se citea asta în sclipirile feroce din ochi, în obrajii congestionați din cauza băuturii. Frica lui Abby se transformă în teroare.

— O să te ucidă pentru asta. Lucian al meu o să te ucidă.

Încercă să-şi recapete echilibrul, dar el o lovi din nou, de data asta cu pumnul, provocându-i o durere teribilă care îi iradie în tot trupul. Ameţită, începu să se târască spre pătuţ. Avea gura plină de sânge dulce şi cald.

„Copilaşul meu. Doamne, Dumnezeule, nu-l lăsa să-i facă rău copilaşului!"

Julian o apăsa cu toată greutatea lui, iar duhoarea devenise insuportabilă. Abby încercă să se ridice, strigând după ajutor. Ţipetele furioase ale bebeluşului se amestecau cu ale ei.

— Nu face asta! Nu face asta! Blestemat să fii.

Când el îi ridică dintr-o mişcare poalele cămăşii de noapte, îşi dădu seama că nici o rugăminte, nici o implorare, nici o luptă nu l-ar fi oprit. Era hotărât să o înjosească, să o murdărească, în primul rând pentru că era a lui Lucian.

— Asta e ceea ce vrei.

Se implântă în ea şi senzaţia îmbătătoare de putere i se răspândi prin vene ca un vin negru şi tare. Faţa ei, albă ca varul, o durea din cauza loviturilor. Nu avea scăpare, gândi Julian în timp ce se împingea în ea trupul ei copleşit de furie şi invidie.

— Asta-i tot ceea ce vreţi voi. Târfele cajun.

Cu mişcări violente şi ample, o silui. Senzaţia arzătoare a pătrunderii în trupul ei îl inundă cu totul, până ce respiraţia i se transformă în gâfâieli scrâşnite printre dinţii încleştaţi.

Acum ea plângea, înecându-se cu suspinele imposibil de oprit. Dar şi ţipa sfâşietor, în timp ce bărbatul se împingea în ea cu toată furia, cu toată gelozia, cu tot dezgustul pe care le acumulase.

Când pendula începu să bată miezul nopţii, îşi încleştă mâinile în jurul gâtului ei.

— Taci. Dracu' să te ia.

O lovi cu capul de duşumea şi strânse şi mai tare. Dar ţipetele îi ajungeau în continuare la creier.

Abby le auzi şi ea. Vag, ca prin ceaţă. Ţipetele înnebunite ale bebeluşului i se înfipseră în minte laolaltă cu bătăile încete, solemne, ale pendulei. Încercă să lovească slab mâinile care nu o lăsau să respire, încercă să-şi zăvorască mintea, să nu mai simtă în trup invazia teribilă.

„Ajută-mă. Maica Domnului, ajută-mă. Te rog, ajută-mi copilaşul."

Vederea i se înceţoşă. Călcâiele ei loviră necontrolat podeaua în timp ce spasme convulsive îi cutremurau pieptul.

Ultimul lucru pe care îl auzi fu plânsul fiicei ei. Ultimul gând pe care îl avu fu Lucian.

Uşa se deschise brusc, iar Josephine Manet intră în cameră. Măsură dintr-o privire întreaga scenă. Cu sânge-rece.

— Julian.

Cu mâinile încleştate pe gâtul lui Abby, el ridică privirea. Dacă maică-sa îi citi nebunia din ochi, în mod evident alese să o ignore. Cu părul ei argintiu împletit pentru somn şi halatul încheiat strâns, până la gât, *Madame* Manet se apropie.

Ochii lui Abby erau larg deschişi şi imobili. Din colţul gurii i se scurgea o dâră de sânge şi obrajii îi erau acoperiţi cu vânătăi.

Fără nici o emoţie, ea se aplecă şi îşi puse degetele pe gâtul tinerei femei.

— E moartă, declară Josephine, după care se duse repede la uşa de legătură. O deschise şi aruncă o privire în camera slujnicei, apoi o închise şi o încuie.

Rămase un moment sprijinită de uşă, cu mâna la gât, gândindu-se la ceea ce avea să urmeze. Ruşinea, dezonoarea, scandalul.

— A fost un... accident.

Mâinile lui Julian începură să tremure când se desprinseră de pe gâtul lui Abby. Acum whisky-ul i se suise complet la cap, învăluindu-i creierul în ceață. Îi ardea stomacul, provocându-i senzații de vomă.

Vedea bine urmele de pe pielea ei, întunecate şi adânci şi acuzatoare.

— Ea... a încercat să mă seducă, pe urmă m-a atacat...

Josephine traversă din nou camera, tocurile papucilor țăcănind pe lemn. Ghemuindu-se lângă el, îi trase cu putere o palmă.

— Linişte. Taci din gură şi fă exact ce-ți spun eu. Nu o să mai pierd încă un fiu din cauza creaturii ăsteia. Du-o jos, în dormitorul ei. Ia-o prin galerie şi stai acolo până vin.

— A fost vina ei.

— Da. Acum a plătit pentru asta. Du-o jos, Julian. Şi repede.

— O să mă... O unică lacrimă îi apăru în colțul ochiului şi i se prelinse pe obraz. O să mă spânzure. Trebuie să fug.

— Nu. Nu o să te spânzure. Îi puse capul pe umărul ei, mângâindu-i părul pe deasupra trupului celei ce îi fusese soră. Nu, dragul meu, nu o să te spânzure. Acum fă ce spune mama. Du-o în dormitor şi aşteaptă-mă. Totul va fi bine. Totul va fi aşa cum trebuie să fie. Promit.

— Nu vreau să pun mâna pe ea.

— Julian! Tonul liniştitor se transformă într-un ordin răstit pe un ton înghețat. Fă cum îți spun. Numaidecât.

Madame Manet se ridică şi se duse la pătuț, unde plânsetele bebeluşului se transformaseră în suspine întretăiate. În fierbințeala momentului, se gândi cum ar fi fost să-şi pună pur şi simplu mâna pe gura şi nasul fetiței, ca s-o sufoce. Nu ar fi fost prea mare diferența față de nişte pisoi pe care i-ar fi asfixiat într-o pungă.

Şi totuşi...

Copilul avea sângele fiului ei şi prin urmare şi sângele ei. Îl putea dispreţui cât voia, dar nu îl putea distruge.

— Dormi, spuse ea. Vom hotărî mai târziu ce se va alege de tine.

În timp ce fiul ei căra pe hol fata pe care o violase şi o ucisese, Josephine începu să facă ordine în cameră. Ridică lumânarea şi frecă ceara ce se răcise pe podea până ce nu se mai văzu nici o urmă.

Puse la locul lui vătraiul şi, folosindu-se de ce mai rămăsese din halatul lui Abby, şterse urmele de sânge. Făcu toate astea cu sârg şi grabă, blocându-şi mintea ca să nu se gândească la fapta care provocase acea mizerie, concentrându-se cu încăpăţânare la ce trebuia făcut ca să-şi salveze fiul.

Dis-de-dimineaţă avea să o concedieze pe doică pentru că lipsise de la datorie. Avea să o alunge de la Manet Hall înainte ca Lucian să se înapoieze şi să nu-şi mai găsească soţia.

Fata şi-o făcuse cu mâna ei, gândi Josephine. Nimic bun nu avea cum să iasă când încercai să te ridici mai sus decât îţi era locul în viaţă. Exista o anumită ordine în firea lucrurilor şi existau nişte motive pentru acea ordine. Dacă fata nu l-ar fi vrăjit pe Lucian – cu siguranţă făcuse nişte vrăji aşa cum se făceau de multe ori în locurile astea – ar fi fost acum în viaţă.

Familia suferise destul din cauza scandalului. Ce ruşine atrăsese asupra lor căsătoria secretă a celor doi! Ruşinea de a trebui să ţii capul sus când întâiul tău născut a fugit să se însoare cu o femeiuşcă desculţă care a crescut într-o colibă din mlaştini.

Şi pe urmă gustul amar al întregii perioade cât trebuiseră să se prefacă. Era esenţial să-şi salveze imaginea, chiar şi după o astfel de lovitură. Şi apoi, nu făcuse ea tot ce îi stătuse în putinţă ca să aibă grijă de creatură, să fie

îmbrăcată aşa cum se cuvenea pentru o membră a familiei Manet?

Tichie de mărgăritar, îşi zise. La ce erau bune toate chestiile acelea la modă aduse de la Paris când fata trebuia doar să deschidă gura şi se auzea de la o poştă că era din mlaştină? Pentru Dumnezeu, nu fusese nimic mai mult decât o servitoare.

Josephine intră în dormitor, închise uşa şi se holbă la patul unde soţia moartă a fiului ei zăcea cu ochii larg deschişi spre baldachinul albastru de mătase.

Ei bine, acum Abigail Rouse era doar o problemă ce trebuia rezolvată.

Julian se ghemuise pe un scaun cu capul în mâini.

— Nu mai ţipa, murmură el. Nu mai ţipa.

Josephine se duse la el şi îşi apăsă mâinile pe umerii lui.

— Vrei să te ia potera? Vrei să târăşti familia în aşa o ruşine? Să fii spânzurat ca un tâlhar de rând?

— Nu a fost vina mea. Ea m-a vrăjit şi m-a atras aici. Pe urmă m-a atacat. Uite. Uite, zise el întorcând capul. Vezi cum m-a zgâriat pe faţă?

— Da.

Pentru o clipă, numai pentru o clipă, Josephine ezită. Inima ei, îndeobşte de gheaţă, se revoltă la gândul atrocităţii pe care o îndurase o altă femeie.

Indiferent de obârşia ei, Abigail îl iubise pe Lucian, iar adevărul era că fusese violată şi ucisă la doar câţiva paşi de pătuţul copilului ei.

Julian o forţase, o lovise, o pângărise. O omorâse. Beat şi scos din minţi, o omorâse pe soţia fratelui lui. Pentru numele lui Dumnezeu!

Josephine îşi reveni şi alungă din minte gândul acesta. Fata era moartă. Fiul ei, nu.

— Ai cumpărat o prostituată în noaptea asta. Nu te ascunde de mine, se răsti ea. Să nu crezi că nu ştiu foarte bine lucrurile pe care le fac bărbaţii. Ai cumpărat o femeie?

— Da, mămico.

Ea dădu din cap hotărâtă.

— Atunci tocmai târfa pe care ai cumpărat-o te-a zgâriat, dacă va avea cineva curajul să te întrebe. Nu ai pus piciorul în camera copilului în noaptea asta. Îi prinse faţa în mâini astfel încât ochii ei să-i sfredelească pe ai lui. Ţinându-l strâns, vorbi cu o voce joasă şi foarte clară: Ce motiv ai fi avut să te duci acolo? Ai ieşit să bei ceva, să petreci cu femeile şi, după ce te-ai săturat şi de una şi de alta, te-ai întors acasă şi te-ai dus la culcare. E clar?

— Dar cum o să explicăm – a fost...

— Nu o să avem de explicat nimic. Tocmai ţi-am spus ce ai făcut în noaptea asta. Repetă şi tu.

— Eu... eu am fost în oraş. Îşi umezi buzele cu limba şi înghiţi în sec, apoi continuă: Am băut, pe urmă m-am dus la un bordel. Am venit acasă şi m-am dus la culcare.

— Exact. Exact, spuse ea mângâindu-i obrazul zgâriat. Acum o să împachetăm nişte lucruri de-ale ei – nişte haine, nişte bijuterii. O s-o facem în grabă, aşa cum s-a grăbit şi ea când a decis să fugă împreună cu bărbatul cu care se întâlnea pe ascuns. Un bărbat care ar putea la fel de bine să fie tatăl plodului de sus.

— Ce bărbat?

Josephine lăsă să-i scape un suspin lung. Era copilul ei preferat, dar de multe ori prostia lui o aducea la disperare.

— Nu contează, Julian. Tu nu ştii nimic despre toate astea. Poftim. Se duse la şifonier şi scoase o pelerină lungă şi neagră de catifea. Înveleşte-o în ea. Haide, mai repede! spuse ea pe un ton ce îl făcu să sară în picioare.

Stomacul i se răzvrătise şi mâinile îi tremurau, dar înfăşură cadavrul în mantie cât putu de bine, în timp ce maică-sa îndesa lucruri într-o cutie de pălării şi o valijoară.

În graba ei, scăpă o broşă cu nişte aripioare de aur prinse de un ceas mic şi lucios ca de porţelan. O lovi cu tocul fără să-şi dea seama, şi bijuteria se rostogoli într-un colţ.

— O s-o ducem la mlaştină. În magazia din grădină sunt nişte dale vechi pe care putem să le atârnăm drept greutăţi. Chiar dacă va fi găsită, va fi departe de aici. Bărbatul cu care a fugit a ucis-o. Îşi tamponă faţa cu batista pe care o avea în buzunarul halatului şi îşi trecu mâna peste coada lungă şi argintie, netezind-o. Continuă: Asta vor crede toţi. Va trebui să o ducem de aici, să o ducem departe de Manet Hall. Repede.

Începea şi ea să se simtă cuprinsă de un fel de nebunie.

Afară, luna strălucea. Era probabil un semn că soarta înţelegea ce făcea ea şi de ce făcea asta. Auzea respiraţia întretăiată a fiului ei şi zgomotele nopţii. Broaştele, insectele, păsările de noapte, toate amestecându-se laolaltă într-un zgomot surd.

Era sfârşitul unui secol, începutul altuia nou. Avea să se descotorosească de aberaţia ce apăruse în viaţa ei şi să înceapă această nouă eră curată şi puternică.

În aer se simţea o adiere rece, accentuată şi din cauza umezelii. Dar ei îi era cald, chiar foarte cald, în timp ce înainta repede, împovărată de bagajele pe care le făcuse şi care acum îi dădeau de furcă. Muşchii braţelor şi ai picioarelor protestau, dar ea mergea mai departe, mărşăluind ca un soldat.

O dată, numai o singură dată i se păru că simte ceva pe obraz, ceva ca răsuflarea unei stafii. Spiritul unei fete moarte care se afla pe urmele ei, acuzând-o, afurisind-o,

blestemând-o pentru eternitate. Însă frica nu reuşi decât să-i oţelească hotărârea.

— Aici, zise ea oprindu-se şi uitându-se lung peste apă. Pune-o jos.

Julian se conformă, apoi se întoarse cu spatele şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Nu pot face asta. Mama, nu pot. Mi-e rău. Rău.

Se împletici spre apă şi vomită plângând, icnind.

„Un netot", se gândi ea, uşor enervată. Bărbaţii nu erau în stare niciodată să gestioneze o criză. Era nevoie de o femeie, de sângele-rece şi mintea limpede a unei femei.

Josephine desfăcu pelerina şi puse dalele peste cadavru. Sudoarea îi curgea pe faţă, dar se ocupă de această sarcină îngrozitoare aşa cum s-ar fi ocupat de oricare alta, cu eficienţă şi o hotărâre de neclintit. Scoase o frânghie din cutia de pălării şi o înfăşură strâns pe trupul inert, apoi mai luă una cu care prinse de trup mânerele bagajelor.

Aruncă o privire în urmă şi-l văzu pe Julian urmărind-o, alb la faţă ca varul.

— Va trebui să mă ajuţi. Nu pot să o bag singură în apă. E prea grea acum.

— Eram beat.

— Aşa e, Julian. Erai beat. Acum eşti suficient de treaz ca să te ocupi de consecinţe. Ajută-mă să o aruncăm în apă.

El se supuse, clătinându-se la fiecare pas ca o marionetă. Cadavrul alunecă în apă aproape fără nici un zgomot. Se auzi doar un pleoscăit uşor, un fel de gâlgâit, şi pe urmă dispăru. Mici cercuri concentrice se răspândiră pe suprafaţa apei, sclipiră în lumina lunii şi apoi oglinda apei se refăcu la loc.

— A ieşit din viaţa noastră, rosti Josephine cu voce egală. Curând o să fie aşa, ca valurile pe care le-ai văzut mai devreme. Ca şi cum nu a existat niciodată. Ai grijă să-ţi cureţi cizmele acelea ca lumea, Julian. Să nu le dai vreunui

servitor. Îl luă de braţ şi îi zâmbi, deşi zâmbetul ei avea ceva nebunesc. Trebuie să ne întoarcem, să ne odihnim puțin. Mâine va fi o zi foarte plină.

Capitolul 2

Manet Hall, Louisiana

ianuarie 2002

Maică-sa avea dreptate – la fel ca întotdeauna. Declan Fitzgerald se holbă prin parbrizul murdar de noroi la ploaia de iarnă de afară şi se bucură că nu era acolo cu el să radieze de satisfacție.

Nu că ar fi existat vreun moment în care Colleen Sullivan Fitzgerald s-ar fi coborât într-atât încât să radieze de satisfacție. Ea doar ridica dintr-o sprânceană perfect arcuită şi lăsa ca tăcerea să-i zugrăvească mulțumirea.

Îi spusese, foarte succint, când se oprise pe la ea înainte să plece din Boston, că îşi pierduse minţile. Şi că avea să regrete amarnic. Da, era aproape sigur că spusese: „Vei regreta amarnic”.

Nu ajunsese chiar în situația de a regreta amarnic – încă – dar studiind jungla de ierburi, galeriile ce se prăbuşeau sub propria lor greutate, zugrăveala scorojită şi burlanele sparte din vechea casă de pe plantație, nu se mai simți chiar atât de încrezător în sănătatea lui mintală.

Oare ce îl făcuse să creadă că putea readuce relicva asta şubredă şi aproape dărâmată la splendoarea ei de odinioară? Sau, şi mai exact, că trebuia să o facă? Pentru numele lui Dumnezeu, era avocat, era un vlăstar al familiei Fitzgerald din Boston, mult mai bine pregătit să învârtă o crosă de golf decât un ciocan.

Să renoveze o casă în timpul lui liber într-o perioadă de doi ani era cu totul şi cu totul altceva decât să se mute la New Orleans şi să pretindă că era specialist în construcții.

Oare locul arătase atât de rău ultima dată când fusese el aici? Oare era posibil?

Sigur că de atunci trecuseră cinci, ba nu, chiar şase ani. Cu siguranţă era imposibil să fi arătat atât de rău prima oară când îl văzuse. Atunci avea douăzeci de ani şi venise să petreacă Mardi Gras, cu toată nebunia pe care o implica asta, împreună cu colegul lui de cameră de la facultate. „Acum unsprezece ani", se gândi el, trecându-şi degetele prin părul blond-închis.

Vechea reşedinţă Manet Hall fusese ca un ghimpe, ca un gând răzleţ care nu-i dăduse pace timp de unsprezece ani. Dacă era să o judece ca pe o obsesie, era mai lungă decât majoritatea relaţiilor pe care le cunoştea el. Cu siguranţă mai lungă decât orice relaţie avusese el vreodată.

Acum, indiferent cum stăteau lucrurile, bună sau rea, casa era a lui. Şi deja avea senzaţia că avea să descopere mai degrabă o mulţime de lucruri rele.

Ochii lui, la fel de cenuşii şi în clipa asta la fel de posomorâţi ca ploaia, măsurară cu atenţie clădirea. Cele două arcuri gemene ale scărilor duble ce duceau la terasa de la primul etaj îl fermecaseră încă din acel februarie îndepărtat. La fel şi acele ferestre înalte, arcuite, detaliul aparte al terasei de pe acoperiş, precum şi eleganţa coloanelor albe şi a balustradelor de fier cu decoraţiuni ciudate. Amestecul inedit de stil italienesc şi Renaştere grecească păruse incredibil de opulent, deopotrivă european şi caracteristic Sudului american.

Chiar şi atunci se simţise nelalocul lui în Noua Anglie, într-un mod pe care nu reuşise niciodată să-l explice.

Casa îl atrăsese cumva într-un ungher tainic al minţii lui, ca un cârlig ce îi pătrunsese memoria. Fusese în stare să-şi imagineze interiorul chiar înainte ca el şi cu Remy să fi intrat în casa părăsită sau să fi rătăcit prin ea.

Sau cele opt sticle de bere pe care le dăduseră pe gât îi creaseră această iluzie.

Nu puteai să ai încredere într-un puşti beat, abia ieşit din adolescenţă. Şi nici într-un bărbat de treizeci şi unu de ani complet treaz, recunoscu Declan trist.

Când Remy îi dăduse de ştire că Manet Hall era din nou pe piaţă, el licitase. Fără să fi văzut locul respectiv, sau cel puţin fără să-l mai fi văzut de mai bine de cinci ani. Trebuia să îl aibă. Ca şi cum ar fi aşteptat o viaţă întreagă să fie al lui.

Putea considera că preţul ce i se ceruse era unul rezonabil dacă nu se gândea la ce bani trebuia să bage în ea ca să o facă locuibilă. Aşa că nu se gândea la asta – sau cel puţin nu se gândea la asta acum.

Era a lui, indiferent dacă era nebun de-a dreptul sau nu. Fie ce-o fi, îşi lăsase diplomatul la o parte şi-l înlocuise cu o centură cu scule. Chiar şi acest simplu fapt îl făcu să se simtă mai bine.

Îşi luă telefonul mobil – cu siguranţă că puteai scoate un avocat din Boston, dar să scoţi Bostonul din avocat... Studiind în continuare casa, formă numărul lui Remy Payne.

Dădu de o secretară şi şi-l imagină pe Remy stând la un birou plin cu un vraf uriaş de dosare şi hârtii. Asta îl făcu să zâmbească, un zâmbet rapid, uşor strâmb, care îi modifică unghiurile drepte ale feţei, îi făcu gropiţe în obraji şi îi îndulci linia uneori prea mohorâtă a gurii.

— Ooo, salut, Dec. Glasul tărăgănat al lui Remy învălui interiorul SUV-ul Mercedes ca pâcla peste un râu leneş. Unde eşti, bătrâne?

— Stau în maşină şi mă uit la matahala asta pe care am fost suficient de nebun să o cumpăr. De ce dracului nu m-ai convins să nu o fac sau de ce nu m-ai trimis la spitalul de nebuni?

— Eşti aici? Nemernicule! Nu am crezut c-o să ajungi până mâine.

— N-am mai avut răbdare, mărturisi Declan frecându-şi bărbia ţepoasă. Am condus aproape toată noaptea şi m-am trezit din nou foarte devreme în dimineaţa asta. Remy? Ce-a fost în capul meu?

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Ascultă, am nevoie de vreo două ore să mă ocup de nişte treburi, după care pornesc spre tine. O să iau ceva de băut şi nişte mâncare. Aşa că o să stăm la un pahar să ne povestim tot ce s-a întâmplat de când nu ne-am mai văzut.

— Bine. Foarte bine.

— Ai fost înăuntru?

— Nu. Acum încerc să intru.

— Dumnezeule, Dec, intră, nu mai sta în ploaie.

— Da, bine. Declan îşi trecu mâna peste faţă. Ne vedem peste două ore.

— O să aduc mâncare. Pentru numele lui Dumnezeu, nu încerca să găteşti. Nu are nici un rost să dai foc la casă când nici n-ai apucat să petreci o noapte în ea.

— Du-te dracului.

Îl auzi pe Remy râzând înainte să închidă.

Porni din nou motorul şi înaintă până la baza a ceea ce mai rămăsese din scările duble ce mărgineau intrarea. Deschise torpedoul şi scoase cheile ce îi fuseseră trimise prin poştă după ce semnase actele.

Când coborî din maşină se făcu leoarcă instantaneu. Hotărându-se să lase cutiile pentru mai târziu, o luă la goană până la galeria de la intrare. Simţi cum sub greutatea lui cedau câteva dintre cărămizile ce formau aleea şi se scutură ca un câine.

Pe coloanele din colţuri trebuiau să fie iedere cătărătoare, se gândi el. Ceva cu flori frumoase, albastre. Le şi vedea cu ochii minţii dacă se concentra suficient. Flori larg deschise, aproape ca nişte cupe, cu frunze de forma unor inimi.

„Am văzut asta undeva”, cugetă el visător pe când admira uşa dublă cu elemente sculptate, geamuri lungi, arcuite, pe fiecare parte şi un frontispiciu în formă de semilună de sticlă. În timp ce-şi plimba degetele pe lemnul vechi, simţi o emoţie aparte cuprinzându-l.

— Bine ai venit acasă, Dec, spuse el cu voce tare şi descuie uşa.

Marele hol de la intrare era exact aşa cum şi-l amintea, cu duşumeaua din lemn de pin şi tavanul înalt, parcă avântându-se spre cer, încununat de o aplică rotundă din ghips bogat împodobită. Probabil că în vremurile bune acolo era suspendat un candelabru fabulos de cristal. Acum nu mai putea oferi altceva decât un bec amărât care atârna de un fir lung. Spre mirarea lui Declan, când apăsă pe întrerupătorul de pe perete, becul se aprinse. Nu era puţin lucru.

În orice caz, elementul esenţial pe care se concentra privirea oricărui vizitator era scara. Aceasta se ridica dreaptă şi lată până la primul etaj, de unde se curba în dreapta şi în stânga, ducând spre aripile respective ale casei.

De ce ar fi avut nevoie un bărbat singur, fără perspective prezente şi fără intenţii viitoare de a schimba ceva în viaţa lui, de o locuinţă atât de somptuoasă era o întrebare pe care nu voia să şi-o pună în momentul de faţă.

Balustrada era acoperită de praf cenuşiu, dar când îşi trecu uşor un deget peste suprafaţă simţi lemnul moale de dedesubt. Oare câte mâini se sprijiniseră de ea? Câte degete o mângâiaseră? Acesta era genul de întrebări care îl fascinau la un loc precum acesta.

Dornic să găsească un răspuns, urcă treptele, lăsând uşa de la intrare deschisă.

Era posibil ca scările să fi fost acoperite cu covoare odinioară. Probabil existaseră traverse în partea de mijloc a

holului lung. Ceva cu nişte forme complicate pe un fond roşu aprins. Duşumelele, lemnăria, mesele erau lustruite cu religiozitate cu ceară de albine până ce sclipeau precum cristalul din candelabre.

La petreceri, femeile îmbrăcate în rochii de seară se perindau pe scări – încrezătoare, frumoase, stilate. Unii bărbaţi se adunau în încăperea cu masa de biliard, folosind jocul ca pretext ca să pufăie din trabucuri şi să-şi dea cu părerea despre politică şi finanţe.

Iar servitorii se strecurau peste tot, eficienţi, aproape invizibili, înteţind focul, golind paharele, răspunzând la toate cererile.

Ajuns pe palier, deschise fără să ezite o uşă ascunsă în lambriu. Nu era sigur de unde ştia că era acolo. Probabil cineva îi spusese asta.

Privi în lungul coridorului întunecos cu miros de umezeală. Precis făcea parte din reţeaua de culoare ce duceau la camerele servitorilor; probabil pe acolo se făceau nevăzuţi. Familia şi musafirii nu aveau de ce să se preumble prin aceleaşi locuri cu personalul. Un servitor bun nu lăsa nici un fel de urmă a muncii sale, ci se ocupa de îndatoririle lui bine, cu discreţie, fără zgomot.

Încruntat, Declan miji ochii, străduindu-se să vadă mai bine. Oare de unde îi venise ideea asta? De la maică-sa? Indiferent cât de snoabă şi nesuferită putea fi din când în când, nu ar fi spus ceva atât de ridicol.

Ridică din umeri şi închise lambriul la loc. Avea să exploreze zona aceasta altă dată, înarmat cu o lanternă şi buzunarul plin cu firimituri de pâine.

Merse pe coridor aruncându-şi privirea spre uşile pe lângă care trecea. Camere goale, pline de praf, scăldate în lumina cenuşie a ploii de afară. Pe unii pereţi se păstrase varul, alţii erau deterioraţi dincolo de tencuială, până la grinzi şi bârne.

Salonul, biroul, baia şi probabil camera de biliard, îşi imagină el, căci barul de mahon era încă la locul lui.

Dădu ocol încăperii şi se ghemui ca să vadă mai de aproape lucrătura.

Se îndrăgostise de lemn în liceu. De fapt, până la momentul de faţă, era relaţia cea mai de durată pe care o avusese. Îşi luase o slujbă pe timpul verii ca muncitor, în ciuda obiecţiilor vehemente ale familiei. N-ar fi acceptat nici în ruptul capului să-şi petreacă lungile zile de vară închis într-un birou ca funcţionar; îşi dorise să poată lucra undeva în aer liber ca să-şi perfecţioneze bronzul şi muşchii.

Fusese una dintre rarele dăţi când tatăl său reuşise să-i ţină partea şi să treacă peste cuvântul maică-sii.

Se arsese de la soare, îi intraseră aşchii în mâini, făcuse băşici şi bătături, ba chiar se alesese şi cu dureri crâncene de spate. Şi se îndrăgostise de construcţii.

De fapt, nu chiar de construcţii, se gândi el acum. De reconstrucţii. De şansa de a lua ceva ce era deja într-o anumită formă şi de a-l schimba, de a-l repara şi restaura.

Nimic nu îi făcuse mai multă plăcere, nimic nu-i stârnise entuziasmul cu asemenea intensitate. Pe deasupra, avea talent. Un talent înnăscut, aşa cum îi spusese un maistru irlandez uriaş. Avea mâini bune, ochi buni, un creier pe măsură. Declan nu uitase niciodată vara aceea. Şi nici nu mai avusese vreuna care să se compare cu ea.

Poate acum, se gândi el. Poate că acum urma în sfârşit să se întâmple. Cu siguranţă putea face mai mult decât să trăiască aşa, de pe o zi pe alta, făcând numai ceea ce se aşteptau alţii de la el sau ceea ce era acceptabil pentru restul lumii.

Cu plăcere crescândă şi cu senzaţia de anticipare din ce în ce mai pregnantă, îşi reluă explorările.

În uşa sălii de bal se opri şi zâmbi.

— Mamă, ce tare!

Vocea îi răsună şi ecoul reverberă aproape, plesnindu-l parcă peste faţă. Încântat, păşi înăuntru. Duşumelele erau zgâriate şi pătate şi pline de mizerie. Unele scânduri erau stricate complet în locurile unde, după toate aparenţele, cineva montase nişte pereţi despărţitori, iar apoi altcineva îi dărâmase la loc.

Putea remedia problema uşor. Constată că un idiot dăduse cu glet şi cu o vopsea galbenă peste tencuiala originală. Avea să se ocupe şi de asta.

Măcar de tavan nu se atinseseră. Decoraţiunile erau extraordinare, cu ghirlandele acelea complicat încolăcite, pline de flori şi de fructe. Aveau nevoie de mâna unui meseriaş bun, însă era sigur că putea găsi unul în zonă.

Deschise larg uşile terasei. În faţa lui se ivi jungla uriaşă a grădinii, plină de vegetaţie neîngrijită, tufişuri uriaşe şi alei cu pavele sparte. Era foarte posibil să găsească acolo o adevărată comoară botanică. Se impunea intervenţia unui peisagist, dar în prima etapă se putea descurca el.

Dependinţele din jurul clădirii principale erau în ruină. Se vedeau numai o bucată dintr-un cămin, o parte din peretele acoperit cu iederă al unui adăpost pentru zilieri, cărămizile sparte şi acoperişul ruginit al unui vechi porumbar – pe plantaţiile creole deseori se creşteau porumbei.

El luase numai trei acri[3] de pământ în jurul casei, aşa că era posibil ca restul clădirilor ce aparţinuseră plantaţiei să se părăginească pe terenul altcuiva.

Avea însă o mulţime de copaci, se gândi. Copaci minunaţi. Stejarii străvechi mărgineau aleea plină de apă şi de muşchi, iar ramurile groase ale unui mesteacăn se

[3] Aproximativ 1,2 hectare (n.red.)

întindeau contorsionate în toate direcțiile, semănând cu un uriaş animal preistoric.

O pată de culoare îi atrase atenția şi îl făcu să iasă afară în ploaie. Era un tufiş înalt, bogat, plin cu flori roşii. Ce naiba înflorea în ianuarie? se minună el. Trebuia să țină minte să-l întrebe pe Remy.

Închise ochii un moment şi ascultă. Nu se auzea nimic în afară de ploaia care cădea cu zgomot pe acoperiş, pe pământ, pe copaci.

Procedase corect, îşi spuse. La urma urmei, nu era nebun. El găsise locul acesta. Şi avea senzația că îi aparținea, iar dacă nu l-ar fi obținut ce conta? Ar fi găsit un altul. Cel puțin, în sfârşit, reuşise să-şi adune suficientă energie încât să caute.

Fredonând o melodie, o luă înapoi prin sala de bal spre aripa de locuit, să verifice cele cinci dormitoare.

Se trezi cântând cu voce joasă când intră în cel dintâi:

— După ce balul se va sfârşi, când zorii se vor ivi/ Şi dansatorii vor pleca, iar stelele vor dispărea...[4]

Se opri din studiatul tâmplăriei şi se uită peste umăr ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă pe cineva acolo, în spatele lui. Oare de unde îi venise melodia asta? se întrebă. Şi muzica, şi versurile. Clătină din cap şi îşi îndreptă spatele.

— Din sala de bal, idiotule, mormăi el. Te-ai gândit la sala de bal, aşa că ai început să cânți despre baluri. Sigur, e ceva ciudat, dar nu neapărat nebunesc. Şi nici faptul că vorbeşti de unul singur nu este o nebunie. O mulțime de oameni fac asta.

Uşa camerei de vizavi era închisă. Deşi se aşteptase ca balamalele să scârțâie, sunetul ce se auzi îi trimise totuşi fiori pe şira spinării.

---

[4] Refrenul unui vals foarte popular la sfârşitul secolului al XIX-lea, *After the Ball* (n.red.)

Senzația asta fu imediat înlocuită de o uimire profundă. Ar fi putut jura că în cameră mirosea a parfum. Flori. Crini. Nunți şi înmormântări. Şi pentru o clipă şi-i închipui, puri şi albi şi cumva funebri într-o vază înaltă de cristal.

Imediat însă, mirării îi luă locul iritarea. Trimisese înaintea lui numai câteva piese de mobilier. Cei care se ocupaseră de mutare le lăsaseră în altă cameră, deşi le explicase clar ce voia. Camera lui avea să fie cea mare, din colț, care dădea înspre grădină şi heleşteu pe o latură şi înspre aleea cu stejari pe cealaltă.

Acum trebuia să se mulțumească totuşi cu încăperea asta, dacă nu voia să care de unul singur toată nenorocita de mobilă.

Parfumul de crini deveni extraordinar de puternic când deschise uşa larg. Aproape amețitor. Confuz, îşi dădu seama că nici măcar nu era vorba de mobila lui. Patul era unul mare, cu baldachin de mătase albastră. Mai erau şi un şifonier sculptat şi un scrin înalt, cu sertare, toate lustruite la perfecție. Dincolo de parfumul florilor simți miros de ceară. Văzu crinii în acea vază înaltă de cristal aşezată pe o măsuță de toaletă cu picioarele curbate delicat ca gâturile unor lebede. Scaunul era şi el delicat, cu şezutul acoperit de o tapițerie lucrată manual cu un model albastru şi roşu.

Perii de păr cu ramele poleite cu argint, o broşă cu aripioare de aur şi un ceas minuscul. Draperii lungi şi albastre, lămpi cu gaz împodobite, cu flacăra redusă, pâlpâitoare. Halatul alb al unei femei aruncat pe spătarul unui recamier albastru.

Lumânări pe policioara căminului şi o fotografie în ramă de argint.

Văzu totul, cu o precizie de aparat de fotografiat. Înainte ca mintea lui să poată analiza situația, se trezi holbându-se la o cameră goală, în care singurul lucru de

remarcat era ploaia curgând şiroaie pe geamurile fără perdele.

— Iisuse Hristoase! mormăi el bâjbâind după tocul uşii ca să-şi recapete echilibrul. Ce mama dracului?

Trase adânc aer în piept. Nu simți nici un miros, în afară de cel de mucegai amestecat cu praf.

Probabil că-şi imaginase, proiectându-şi în exterior ideea despre felul cum arătase pe vremuri camera aceea. Nu văzuse nimic şi nici nu mirosise nimic. Pur şi simplu fusese complet acaparat de farmecul locului, de spiritul lui.

Cu toate acestea, nu se putu îndemna să păşească peste prag.

Închise din nou uşa şi se duse direct la camera din colț. Mobila lui se afla acolo, aşa cum ceruse, iar vederea ei îl linişti şi îl făcu să se simtă mai bine.

Privi patul Chippendale bun, solid, cu tăbliile lipsite de orice ornament. Singurul lucru asupra căruia el şi maică-sa fuseseră mereu de acord era dragostea pentru antichități, respectul pentru creația artizanală, pentru istoria obiectului respectiv.

Cumpărase patul după ce el şi Jessica anulaseră nunta. Sau, bine, după ce el o anulase, recunoscu acum simțind încă o dată junghiul familiar al vinovăției. Dorind să o ia de la început, îşi căutase alte piese de mobilier pentru dormitor.

Alesese divanul de burlac nu numai pentru că, din câte se părea, aşa avea să rămână, ci şi pentru că îi plăcea stilul lui, cu incrustațiile în spic, compartimentele secrete, picioarele scurte şi întoarse. Îl combinase cu nişte veioze înalte Art Déco şi un dulap elegant care să mascheze televizorul şi combina, căci îi plăcea să combine stiluri total diferite.

Lucrurile sale dispuse în camera spațioasă, cu frumosul său cămin de granit verde-închis, cu uşile arcuite

ale galeriei, tapetul uşor decolorat şi podeaua zgâriată, îl readuseră în prezent.

Camera de toaletă lipită de dormitor îl făcu să zâmbească. Acum nu mai avea nevoie decât de un valet, de un frac şi un papion alb. Baia de alături, modernizată probabil în teribilii ani şaptezeci, îl făcu să se crispeze din cauza mobilierului verde-avocado şi să tânjească după un duş fierbinte.

Hotărî ca, înainte să se arunce în cada negru cu verde, să facă o plimbare rapidă la al doilea etaj.

O luă în sus, însă melodia aceea îşi făcu din nou apariția în mintea lui. Iar, şi iar, obsedantă ca un vals. O lăsă să-l invadeze. Putea să-i țină de urât până îşi făcea apariția Remy.

„Multe speranțe s-au năruit/ După bal...”

Scara era mai îngustă aici. Nivelul acesta era destinat copiilor şi angajaților şi nici unii, nici ceilalți nu aveau nevoie de un confort deosebit.

Avea să lase aripa servitorilor pentru mai târziu, hotărî el, îndreptându-se spre ceea ce presupunea că era camera copiilor.

Întinse mâna spre mânerul din alamă închisă la culoare din cauza trecerii timpului şi a lipsei de îngrijire. Un curent suficient de rece încât să-l pătrundă până la os traversa coridorul. Văzu cum aerul care-i ieşea din plămâni se condensa într-un norişor dens.

Când atinse mânerul îl cuprinse o senzație de greață atât de puternică şi de rapidă, încât i se tăie din nou respirația. Pe frunte i se adunară broboane de sudoare. Capul începu să i se învârtească.

Frica pe care o simți în clipa următoare îl îmboldi să o ia la goană urlând. În loc de asta, se dădu înapoi împleticindu-se şi se lipi de perete încercând să-şi facă

curaj, deşi tremura de groază, parcă sufocat de nişte mâini criminale.

„Nu intra acolo. Nu intra acolo.”

Indiferent de unde venea vocea pe care o auzea în minte, vru să-i dea crezare. Aflase zvonuri potrivit cărora casa era bântuită, însă lui nu-i păsa de astfel de lucruri. Sau cel puțin avea impresia că nu-i pasă.

Dar ideea de a deschide uşa spre ceea ce aştepta de partea cealaltă, orice ar fi fost, îi depăşea puterile. În plus, era rupt de foame, după o călătorie cu maşina care durase zece ore.

— Oricum ar fi o pierdere de vreme, spuse el tare ca să se liniştească la sunetul propriei voci. Ar trebui să descarc lucrurile din maşină. Aşa că mă duc să descarc lucrurile din maşină.

— Cu cine vorbeşti, *cher?*

Declan sări în sus ca un baschetbalist în plin avânt spre coş; abia reuşi să-şi transforme țipătul care îi ieşea de pe buze într-un icnet cât de cât mai masculin.

— Fir-ai al dracului, Remy. M-ai speriat de moarte.

— Tu eşti cel care umblă brambura şi vorbeşte cu o uşă. Eu am strigat de câteva ori în timp ce urcam scările. Presupun că nu m-ai auzit.

— Presupun că nu.

Declan se sprijini cu spatele de perete, trase adânc aer în piept şi îşi studie prietenul.

Remy Payne avea înfățişarea îndrăzneață şi elegantă a unui escroc de mare clasă. Era cât se putea de potrivit pentru profesia de avocat, se gândi Declan. Zvelt, înalt, arătos, cu ochi albaştri veseli şi o gură mare care se putea întinde, exact ca acum, într-un zâmbet larg şi dezarmant ce te făcea să vrei să crezi tot ce spunea deşi pe undeva îți mirosea bine de tot a făcătură.

Era un tip subțirel; niciodată nu reuşise să ia în greutate, deşi avea un apetit de elefant. În facultate îşi purta părul bogat, şaten-închis, într-un fel de coamă ce-i venea peste guler. Acum îl scurtase simțitor, în stilul romanilor de pe vremuri.

— Parcă ziceai că ajungi în două ore.

— Aşa am şi făcut. Bine, aproape două ore jumate. Te simți bine, Dec? Eşti cam palid.

— Cred că e din cauza drumului. Doamne, ce mă bucur că eşti aici!

— Era şi timpul să spui asta. Râzând, Remy îşi îmbrățişă prietenul cu toată puterea. Ooo, băiete. Te-ai antrenat la sală, nu glumă. Întoarce-te să-ți văd fundul.

— Idiotule. După ce se bătură pe spate, Declan făcu un pas înapoi şi zise: Vreau să ştiu adevărul. Chiar mi-am pierdut mințile cu totul?

— Sigur că ți le-ai pierdut. Mereu ai fost dus cu pluta. Hai să coborâm să bem ceva.

Se aşezară în locul unde odinioară fusese salonul domnilor, pe podea, cu pizza pepperoni în față şi o sticlă de Jim Beam.

Prima gură de whisky îi curse pe gât ca un fel de mătase lichidă şi desfăcu toate nodurile pe care Declan le simțise în stomac mai devreme. Pizza, bună şi grasă, îl aduse la concluzia ca întâmplarea ciudată de mai devreme nu fusese decât rezultatul epuizării şi al foamei de lup care-l măcinase.

— Deci ai de gând să trăieşti în felul acesta mai mult timp, sau o să-ți cumperi vreun scaun sau două?

— Nu am nevoie de un scaun sau două, mormăi Declan recuperând sticla de la Remy şi luând o duşcă mare de whisky. Sau cel puțin nu pentru moment. Am vrut să reduc cheltuielile la maximum un timp. Dormitorul e în regulă, poate o să iau o masă în bucătărie. Dacă încep să cumpăr

mobilă nu va face altceva decât să mă încurce cât trebăluiesc pe aici.

Remy se uită în jur prin cameră.

— La modul în care arată locul ăsta, vei fi într-un scaun cu rotile înainte să termini cu totul.

— Nu are nevoie decât de retuşuri de suprafaţă, să ştii. Din câte am auzit, ultimii proprietari s-au ocupat în bună măsură de partea mai substanţială a renovării. Se pare că intenţionau să o transforme într-un hotel luxos sau ceva de felul acesta. Au coordonat lucrările cam şase luni, înainte să-şi pună coada pe spinare. Probabil din cauză că au rămas fără bani.

Ridicând din sprâncene, Remy îşi trecu un deget pe podea şi studie stratul consistent de praf pe care îl culese.

— Păcat că nu poţi vinde praf. Ai fi putred de bogat. Ha. O, am uitat. Tu eşti deja putred de bogat. Ce fac ai tăi?

— Cam ce fac întotdeauna.

— Şi îşi spun ceva de genul „Fiul nostru Dec, *il est fou*[5].” Remy făcu un semn cu mâna la tâmplă ca să-şi ilustreze afirmaţia. A luat-o pe arătură.

— Poate că au dreptate, dar măcar este în sfârşit arătura pe care am ales-o eu. Dacă m-aş mai fi dus să mai iau o depoziţie, dacă ar fi trebuit să mai fac faţă încă unei şedinţe sau m-aş mai fi ocupat de o negociere la sânge, m-aş fi aruncat în râu, să ştii.

— Jurisprudenţa corporatistă, asta ţi-a venit de hac, *cher,* comentă Remy lingându-şi sosul de pe degete. Ar fi trebuit să te ocupi de procesele penale, ca mine. Îţi pun sângele în mişcare. Nu e nevoie decât să spui da, şi mâine ne atârnăm firma la poartă.

---

[5] E nebun (în lb. franceză, în orig.) (n.tr.)

— Îți mulțumesc pentru că te-ai gândit la mine. Îmi dau seama că încă îți place.

— Da, îmi place. Îmi plac discursurile alunecoase, abordările şmechere, pompa şi ceremonialul, sudoarea confruntărilor, vorbele meşteşugite. Tot, absolut tot, zise Remy, după care clătină din cap şi mai trase o duşcă. Ție nu ți-a plăcut niciodată.

— Nu, nu mi-a plăcut niciodată.

— Toți anii ăia în care ai muncit pe brânci la Harvard i-ai aruncat pe gârlă. Asta îți spun ai tăi?

— Printre altele.

— Se înşală. Iar tu ştii asta, Dec. Nu arunci nimic pe gârlă. Pur şi simplu ai ales să te ocupi de altceva. Relaxează-te şi bucură-te de ce faci. Acum eşti la New Orleans sau, mă rog, suficient de aproape. Aici, noi o luăm mai uşor. Cât de curând o să te descotorosim de zelul tipic yankeu. O să te facem să dansezi şi să găteşti friptură în stil cajun şi să arunci în tigaie fasole roşie şi orez în ziua pentru spălat rufe.

— Da, sigur că da.

— Să vii în oraş după ce te instalezi ca lumea, şi Effie şi cu mine o să te scoatem la cină. Vreau să o cunoşti.

Remy îşi scosese cravata, îşi aruncase pe undeva haina de la costum şi îşi suflecase mânecile cămăşii albastre de avocat. În afară de păr, se gândi Declan, nu arăta chiar atât de diferit față de cum fusese pe când erau la Harvard şi băgau în ei pizza şi whisky în cantități industriale.

— Deci chiar o faci? Te însori?

Remy lăsă să-i scape un oftat.

— Negreşit pe 12 mai, chiar şi dacă vine sfârşitul lumii. Gata, mă cuminţesc, Dec. Este exact ce mi-am dorit toată viața.

— O bibliotecară, spuse Declan, neputându-şi reveni din uimire. Tu şi o bibliotecară.

— Cercetătoare specialistă, îl corectă Remy izbucnind în râs. Cel mai mare şoarece de bibliotecă pe care mi-a fost dat să-l cunosc vreodată. Şi e şi deşteaptă. Sunt îndrăgostit nebuneşte de ea, Dec. Adică, nebun aşa cum sunt, sunt nebun după ea.

— Mă bucur pentru tine.

— Tu tot te simți vinovat pentru faza cu... cum o chema? Jennifer?

— Jessica. Crispându-se brusc, Declan mai trase o duşcă ca să-i treacă gustul amar pe care numele ei i-l adusese în gură. Adevărul este că să anulezi o nuntă cu numai trei săptămâni înainte induce o vinovăție destul de serioasă.

Remy încuviință ridicând rapid din umeri.

— Poate că da. Dar ar fi fost şi mai rău dacă ai fi mers până la capăt şi ai fi făcut-o.

— Mie-mi spui? Rămase nemişcat, cu ochii lui cenuşii fixați asupra sticlei. Peste câteva clipe continuă oftând: Dar cred că pentru ea ar fi fost mai uşor dacă am fi făcut-o şi a doua zi am fi divorțat. Aşa, am pus-o într-o situație cum nu se poate mai proastă. Acum se întâlneşte cu vărul meu James.

— James... James... Ăla care râde ca o fetişcană, sau ăla cu părul precum Dracula?

— Nici unul, nici altul. Gura lui Declan se strâmbă de râs. Dumnezeule, îi lipsiseră toate astea! James este cel perfect, explică el. Chirurg plastician, jucător de polo, colecționar de timbre.

— Scund, cu bărbia trasă înapoi şi un accent yankeu pronunțat.

— Da, acela, dar bărbia nu-i mai e trasă înapoi. Şi-a pus un implant. Din câte spune soră-mea, se pare că lucrurile între ei sunt din ce în ce mai serioase, ceea ce ar

trebui să-mi slujească mie drept învățătură de minte, sau aşa ceva.

— Ei, la dracu', atunci las-o pe soră-ta să se mărite cu Jennifer.

— Jessica, şi asta este exact ce i-am zis şi eu, pufni Declan gesticulând cu sticla pentru a-şi accentua spusele. Nu a vorbit cu mine după aceea două săptămâni. Nu că asta nu ar fi fost mană cerească. În momentul de față nu sunt în relații prea cordiale cu familia Fitzgerald.

— Ei bine, trebuie să spun că, date fiind circumstanțele şi toate cele... dă-i dracului.

Declan izbucni în râs şi-i dădu sticla prietenului său.

— Să bem pentru asta. După ce mai luă o felie de pizza din cutie reluă: Stai să te întreb o chestie despre locul ăsta. Am făcut cercetări în legătura cu istoria lui, chiar destul de multe după ce am venit aici prima oară.

— Împleticindu-ne de colo, colo ca nişte beţivani ordinari.

— Da, ceea ce s-ar putea să facem din nou dacă mai băgăm mult whisky dintr-ăsta în noi. Oricum, ştiu că a fost construită în 1879 – după ce clădirea originală a ars într-un incendiu inexplicabil, care foarte probabil a fost rezultatul unei răzbunări politice, al Reconstrucției şi altor nenorociri de după Războiul Civil.

— Acela a fost Războiul Agresiunii Nordice, fiule, îl corectă Remy făcându-i semn amenințător cu arătătorul. Nu uita de care parte a Liniei Mason-Dixon ți-ai stabilit fundul yankeu începând de acum.

— Da. Scuze. În sfârşit. Familia Manet a cumpărat toată moşia asta uriaşă pentru un preț de nimic şi a construit clădirea în care ne aflăm. Cultivau trestie de zahăr şi bumbac şi dădeau bucăți de pământ în arendă la diverşi fermieri. Au trăit aşa foarte bine timp de vreo douăzeci de ani. Au avut doi fii, amândoi au murit de tineri. A murit şi

bătrânul, dar soția lui a supraviețuit destul de mult, până ce se pare că a suferit un atac cerebral în somn. Nu au avut moştenitori. Este menționată existența unei nepoate, dar a fost ştearsă din testament. Locul a fost scos la licitație şi a trecut din mână în mână de atunci până în zilele noastre. A fost nelocuit majoritatea timpului. Aplecându-se în față, Declan rosti pe un ton scăzut: Tu crezi că este bântuit?

Remy îşi ţuguie buzele şi luă ultima bucată de pizza.

— Toată lecția asta de istorie a fost doar pretextul pe care l-ai găsit ca să-mi pui o asemenea întrebare? Prietene, chiar că ai ce ți-ar trebui ca să fii un avocat sudist de mare succes. Sigur că e bântuită. Ochii începură să-i sclipească când muşcă din pizza. Casa asta veche, dacă n-ar fi bântuită, nu ar merita nici un pic de considerație, urmă el. Nepoata despre care pomeneai era o Rouse din partea maică-sii. Ştiu asta pentru că sunt văr de-al patrulea sau al cincilea cu familia Simone, şi familia Simone era înrudită cu clanul Rouse. Fata a fost crescută, mi se pare, de bunicii din partea mamei după ce aceasta a fugit cu nu ştiu ce bărbat – sau cel puțin aşa se spune. Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat cu tatăl, dar există oameni care ştiu dacă vei vrea să afli. Ştiu însă că Henri Manet, soția lui, Josephine, şi un fiu – habar n-am cum îl chema – cu toții au murit în casa asta. Şi dacă nici unul dintre ei nu are bunul-simț să bântuie pe aici, atunci e mare, mare păcat.

— Din cauze naturale? Mă refer la toate decesele astea.

Curios, Remy se încruntă întrebător.

— Da, din câte ştiu eu. Dar ce de?

— Nu ştiu, zise Declan stăpânindu-şi un fior. Pur şi simplu mi se pare că detectez ceva în atmosferă.

— Vrei să chemăm pe cineva aici? Vreo clarvăzătoare care să facă nişte voodoo, să îți alunge fantoma sau poate să cheme spiritul ca să stăm puțin de vorbă cu el? Dacă vrei, găseşti o vrăjitoare dintr-astea la fiecare colț de stradă.

— Nu, mersi.

— Să-mi spui dacă te răzgândeşti. Te pun în legătură cu cineva care-ți va oferi un spectacol pe cinste, îi promise Remy făcându-i cu ochiul.

Nu voia un spectacol, decise Declan mai târziu. Dar voia într-adevăr duşul acela şi să se bage în pat. Cu Jim Beam-ul bâzâindu-i în urechi şi încălzindu-i în mod plăcut sângele prin vene, deschise cutiile şi răscoli prin ele după aşternuturi şi prosoape. Luă tot ce se gândi că s-ar fi putut să-i trebuiască sus în noaptea aceasta.

Un sentiment de vinovăție inculcat de educația lui catolică, nu nevoia neapărată de ordine, îl împinse să facă patul. Se desfătă cu un duş de zece minute şi apoi se vârî în cearşafurile curate în sunetul ploii ce turna fără oprire.

Adormi în treizeci de secunde.

Undeva plângea un bebeluş. Ceea ce nu i se păru deloc ciudat. Bebeluşii aveau deseori prostul obicei de a plânge în miez de noapte sau oricând aveau chef. Părea mai degrabă un plânset de enervare şi agitație decât unul de frică.

Cineva trebuia să se ducă să îl ia în brațe... să facă ce se făcea cu bebeluşii când plângeau. Să-i dea să mănânce. Să-l schimbe. Să-l legene.

Când el era mic şi se trezea noaptea plângând din pricina unui coşmar, mama sau bona lui, uneori chiar şi tatăl, veneau să-l mângâie pe cap şi rămâneau cu el până ce frica se estompa şi dispărea.

Bebeluşul nu plângea de frică. Bebeluşul plângea de foame.

Nu i se păru ciudat că se gândise la asta. Că ştia asta. Dar i se păru ciudat, extrem de ciudat, să se trezească ud leoarcă de sudoare în fața uşii de la al doilea etaj, cu mâna pe mânerul de alamă.

Capitolul 3

Era somnambul. Asta o ştia încă de când era copil, şi tot de atunci nu i se mai întâmplase. Dar în lumina ploioasă a zilei explicaţia îi veni foarte uşor. Jim Beam, pizza pepperoni şi discuţia despre fantome.

Puţin mai greu de acceptat i se păruse groaza ce-i îngheţase sângele în vene când se trezise şi-şi dăduse seama că se afla la acea uşă de la al doilea etaj. Se trezise brusc din starea de somnambulism şi intrase într-un coşmar de panică – unul în care fusese sigur că auzise estompându-se, undeva în depărtare, ecourile plânsetelor necontenite ale unui bebeluş.

O luase la goană. Nu ar fi fost în stare să deschidă uşa aceea nici dacă i-ar fi pus cineva pistolul la tâmplă. Aşa că o luase la goană, mânat din spate de frica îngrozitoare, ca să se încuie în dormitor. Ca un bolnav mintal, se gândi acum, cu o ceaşcă de nes călduţ în mână.

Măcar nu fusese nimeni prin preajmă ca să-l vadă.

Dacă stătea să te gândească mai bine, fusese o primă noapte absolut remarcabilă. Sudori reci, fantome de bebeluşi, alergătură. Cu totul altceva faţă de casa lui pustie din Boston, unde ar fi pierdut vremea trăgând de o bere şi uitându-se la televizor la ştiri.

Poate că trebuia să studieze mai în detaliu istoria casei ăleia. Adică a casei lui, se corectă Declan. Luându-şi cafeaua, se aplecă peste grilajul de fier al galeriei din faţa dormitorului.

Priveliştea era o adevărată frumuseţe dacă reuşeai să treci de ruinele din grădină.

Apa de la ploaie picura de pe frunze cu pleoscăituri constante, muzicale, iar aerul era încărcat din cauza furtunii abia potolite. Ceaţa se adunase la mică înălţime, ca nişte uriaşe degete cenuşii ce se prelingeau încolăcindu-se

pe trunchiurile copacilor transformându-i în siluete romantice şi misterioase.

Dacă vreo rază ar fi trecut printre neguri, lumina ar fi fost cu adevărat spectaculoasă, dar nu era cazul.

Observă heleşteul mic, plin cu frunze de nuferi, şi o pajişte care dădea într-un câmp, o parte lăsat pârloagă, o parte deja semănat pentru primăvara care aici venea mult mai devreme. În spate se zărea şi curba subțire pe care o făcea râul în drumul lui spre meandrele adânci şi întunecate ale brațului în care se înfunda.

Un podeț şubred traversa apa formând o mică ridicătură, apoi un drum de țară se prelungea printre copaci până la o casă până atunci ascunsă vederii. Zări un fuior subțire de fum ce se ridica în aer ca să se amestece cu ceața.

Fusese deja pe terasa de sus în dimineața aceea şi constatase uşurat că acoperişul şi hornurile erau toate reparate şi în bună stare. Se părea că ultimii proprietari se ocupaseră de asta şi de terasa de la etajul întâi înainte să arunce prosopul.

În plus, începuseră lucrările şi la terasa din spate, vrând să o închidă cu geamuri. Nu părea o idee proastă, merita s-o ia în considerare.

Declan nu era sigur dacă oamenii rămăseseră fără bani sau fără energie, sau ambele, dar ăsta era norocul lui. El avea o grămadă de bani şi acum, urmărind aburul care se ridica peste buruieni şi peste ape, îşi dădea seama că avea şi o grămadă de energie.

Duse ceaşca la buze, apoi o coborî din nou, căci văzu o femeie – o fată, oare? – strecurându-se printre copaci spre cotul râului. Un câine uriaş, negru, mergea agale pe lângă ea.

Era prea departe ca să-i poată distinge trăsăturile. Văzu că purta o cămaşă cu carouri roşii şi blugi şi avea părul

lung şi negru, cu bucle rebele. Oare era bătrână? se întrebă el. Tânără? Frumoasă sau doar obişnuită?

Decise că trebuia să fie tânără şi frumoasă. Era, la urma urmei, alegerea lui.

Necunoscuta aruncă o minge în aer şi jonglă cu ea când câinele sări s-o prindă. O mai aruncă încă de două ori în timp ce câinele ţopăia şi alerga în cerc în jurul ei. Apoi efectuă o lansare ca de baseball, iar mingea o porni glonţ prin aer. Câinele porni în urmărirea ei şi fără să ezite, se aruncă în heleşteu, înşfăcând mingea cu dinţii o fracţiune de secundă înainte ca aceasta să lovească apa.

„Super meseriaş", se gândi Declan şi, zâmbind, o urmări pe fata care aplauda.

Îşi dori să o fi putut auzi. Era sigur că râdea, un râs pe o tonalitate joasă, din gât. Câinele înotă până la mal, se luptă să urce, scuipă mingea spre picioarele ei şi apoi se scuturâ.

Probabil că o făcuse leoarcă, dar fata nu se îndepărtă brusc şi nici nu se şterse enervată pe blugi.

Repetară mişcarea, cu Declan pe post de spectator captivat.

Şi-o închipui venind înspre conac, suficient de aproape încât să-i poată face semn, să o invite înăuntru la o cafea proastă. Ar fi fost primul lui exerciţiu în materie de ospitalitate sudică.

Sau, chiar mai bine de atât, putea să se ducă el până la heleşteu. Tânăra femeie s-ar fi hârjonit cu câinele. Ar fi alunecat pe iarba udă şi ar fi căzut în heleşteu. El ar fi fost aproape să o scoată din apă. Nu, chiar s-ar fi aruncat să o salveze, căci ea nu ştia să înoate.

Pe urmă, dintr-una într-alta, ar fi ajuns să facă sex pe iarba umedă în lumina apoasă a soarelui. Trupul ei, ud şi agil, s-ar fi ridicat deasupra lui. Iar el şi-ar fi umplut căuşul palmelor cu sânii rotunzi şi...

— Dumnezeule!

Clipi şi o văzu dispărând din nou printre copaci.

Nu era sigur dacă se simțea ruşinat sau uşurat că se trezise cu o erecție. Făcuse sex numai o singură dată în cele şase luni de când se despărțise de Jessica, iar atunci fusese mai degrabă din reflex decât dintr-o dorință reală.

Prin urmare, dacă descoperise că se putea excita la o simplă fantezie ridicolă cu o femeie a cărei față nici măcar nu o văzuse, însemna că zona aceea revenise la normal.

Măcar putea să şteargă grijile legate de bărbăția lui de pe lista de preocupări pe care o avea în cap.

Aruncă ultimele rămăşițe de cafea rece. Nu îl deranja să-şi înceapă ziua cu o fantezie erotică neobişnuită, dar îl deranja s-o înceapă cu o cafea proastă. Era momentul să se apuce de chestii concrete.

Se înapoie în casă, îşi luă portofelul şi cheile şi plecă în oraş după provizii.

Petrecu acolo cea mai mare parte din zi, nu numai la cumpărături, ci şi ca să se deprindă cu oraşul pe care avea să-l numească de acum înainte al lui.

Dacă Boston era ca o soție respectabilă, fără prea multe secrete rămase, New Orleans era o amantă senzuală care îşi scotea cu voluptate în evidență latura întunecată.

Se delectă cu un mic dejun enorm, atât de plin de colesterol, încât inima lui abia rezistă şocului. După aceea îşi cumpără cafea boabe şi o râşniță. Covrigi şi gogoşi. Îşi făcu provizii considerabile din mâncărurile obişnuite ale unui burlac: semipreparate, pizza congelată, cereale. Trecu şi pe la magazinul cu băuturi ca să-şi ia bere, whisky şi nişte vin bun.

Le încărcă pe toate în maşină, după care o luă din nou la picior, bucuros să cutreiere străzile, dar şi cu scopul de a-şi cumpăra veselă şi tacâmuri. În cele din urmă, se mulțumi cu unele de unică folosință. La un moment dat, se opri ca să

se uite la un muzician care îşi scosese cutia în care îşi ţinea trompeta, pusese câţiva bănuţi înăuntru şi apoi începuse să umple atmosfera cu sunete magice.

Declan îi dărui primul lui dolar pe ziua aceea.

Evită tentaţia de a intra în magazinele de antichităţi şi chemarea ademenitoare a Cartierului Francez. Muzica de prânz se auzea deja răsunând din cluburi, şi mirosuri exotice pluteau încoace şi-ncolo dinspre restaurante. Îşi cumpără o muffuletta – acea minune făcută din carne şi brânză pe pâine italienească unsă cu ulei – cu gândul să o mănânce acasă mai târziu.

Pe drumul spre maşină observă turiştii încărcaţi cu pungi de la Café du Monde sau de la magazinele de pe Riverwalk şi ghicitoarele care stăteau pe scăunele pliante în Jackson Square, dispuse să-ţi prezică viitorul pentru zece dolari o tură. Simţi un miros vag de marijuana sub duhoarea puternică de gunoi când trecu pe lângă o alee.

Văzu şi o negresă uriaşă care fuma scoţând indolent nori albăstrui pe o terasă plină de ghivece înflorite, deasupra unui magazin ce făcea reclamă la lumânări erotice.

Cumpără una pentru Remy – o femeie goală cu sânii ca nişte torpile – şi se îndreptă spre parcare rânjind încântat.

Conduse până acasă plin de energie. Scoase proviziile, le rândui pe oriunde i se păru logic să le aşeze la momentul respectiv, apoi începu o inspecţie foarte serioasă, cameră cu cameră, a etajului principal. Puse pe hârtie problemele, potenţialul, planurile şi priorităţile.

Cu siguranţă trebuia să înceapă cu bucătăria. Avea experienţă în sensul acesta de la propria lui casă din Boston şi de la două renovări unde îşi ajutase nişte prieteni.

Nu putea pretinde că gătea mai mult decât vreo omletă ocazională sau câte un sandvici cald, dar considera bucătăria sufletul oricărui cămin. Ultima îmbunătăţire pe

care o suferise bucătăria de la Manet Hall fusese la începutul anilor optzeci – adică era albă, simplă, cu aparatura cromată, un blat mare de lucru în mijloc şi podeaua orbitor de albă.

Printre aspectele pozitive se numărau ferestrele generoase, căminul vechi şi funcțional încă, făcut din cărămizi, şi tavanul frumos ornamentat. Îi plăcea cămara enormă, dar se gândea că avea să-i fie mai de folos ca debara pentru lenjerie. Intenționa să scoată totul până la duşumeaua originală, de lemn, să dezlipească de pe pereți tapetul cu ceainice excesiv de siropos şi să demoleze blatul mare din mijloc, înlocuindu-l cu o masă de lucru de la vreo brutărie sau aşa ceva.

Decorațiunile nu erau punctul lui tare. Lăsase întotdeauna acest aspect pe seama Jessicăi, căreia îi plăceau culorile pale şi liniile clasice.

Iar acum, că stătea şi se gândea mai bine, descoperi că lui îi plăceau de fapt culorile mai tari şi farmecul unor decorațiuni mai fistichii. În general prefera detaliile şi elementele ieşite din comun. Era casa lui, fir-ar să fie, şi trebuia să-i reflecte gusturile. De sus şi până jos.

Avea să aducă nişte dulapuri cu vitrină, unde putea să expună diverse obiecte vechi de bucătărie. Farfurii crăpate, desperecheate, sticle şi borcane cu capac. Un amestec vesel, creativ.

Blaturi bune şi solide. Robinete de alamă. Nu-i păsa că aveau să se oxideze. Cu atât mai originale aveau să pară.

Un frigider uriaş. Cea mai performantă maşină de spălat de pe piață şi cel mai bun aragaz. Toate încastrate în lemn cu patina vremii.

Aşa da, mai venea de-acasă cu gătitul.

Făcu o mulțime de însemnări, măsură şi remăsură totul cu osârdie. Îşi scoase cărțile de specialitate şi le împrăştie pe podeaua bibliotecii goale, unde îşi mâncă

jumătate de sandvici şi bău suficientă cafea încât să simtă că i se învârtea capul.

Vedea totul perfect, în cel mai mic detaliu. Rafturile de jos până la tavan pline de cărți, pereții verde-închis şi tavanul crem. Sfeşnice groase de argint pe cămin. Sigur că trebuia să aducă un profesionist care să verifice toate hornurile; aşa putea să facă focul şi să îndepărteze frigul şi umezeala din aer.

Şi lambriurile aveau să fie restaurate, şmirgheluite până ajungeau netede ca satinul. Uşile duble de aici şi cele masive care despărțeau salonul domnilor de cel al doamnelor erau în stare excelentă.

Cineva, de-a lungul timpului, refinisase podeaua bibliotecii.

Se târî pe ea, trecându-şi mâna peste lemn. Nu era nevoie decât de un şmirghel fin şi de câteva straturi de lac protector invizibil. Covoarele late feriseră scândurile de intemperii – acele covoare Aubusson, bune şi groase, pe care Josephine le comandase de la Paris.

Simțea miros de brandy, piele, ceară de lustruit şi trandafiri, dar nu se gândea la asta. Ochii îi erau visători şi privirea neclară când se opri la căminul placat cu faianță şi îşi plimbă degetul mare peste ciobitura de la colț. Secțiunea aceea trebuia înlocuită sau, dacă nu găsea ceva corespunzător, era necesar s-o îndepărteze, rotunjind marginile. Plăcuțele fuseseră pictate manual şi emailate în Italia, desigur cu cheltuieli considerabile.

Julian doborâse sfeşnicul de pe cămin şi ciobise plăcuța de ceramică. Din nou beat. Din nou îngrozitor de furios.

Mobilul din buzunar începu să sune, făcându-l pe Declan să sară în picioare. Clipi dezorientat şi se uită în jur în camera goală. Oare ce făcuse? Se gândise? Privi în jos la degetul mare şi văzu că şi-l julise de cât îl frecase de

marginea ascuțită a ciobiturii. Confuz, își scoase încet telefonul.

— Da. Alo?

— În sfârșit. Eram pe punctul de a renunța.

Glasul vesel al lui Remy îi răsună în cap în timp ce continua să se holbeze la faianță. Se gândise la plăcuță aceea. Ceva...

— Ăăă, am luat-o cameră cu cameră. Fac măsurători. Chestii.

— Ce zici să te cari puțin de acolo? M-am pricopsit cu o întâlnire târzie, dar mi-am zis că am putea să ne vedem să bem un pahar după aceea. O să vină și Effie, dacă pot să o scot din casă.

— Cât e ora? Declan își răsuci încheietura ca să-și arunce un ochi la ceas. Miezul nopții? E miezul nopții?

— Nu încă, nu e. Deja ai luat ceva la bord?

— Doar cafea. Se încruntă la ceas și ciocăni în ecranul acestuia, mormăind: Cred că i s-a terminat bateria.

— Tocmai a trecut de șase. Ar trebui să mă eliberez de toate cele până în nouă. Ce zici, vii încoace? Ne întâlnim la Et Trois, în Cartierul Francez, pe Dauphine, cam la un cvartal distanță de Bourbon.

— Da. Absent, își trecu mâna prin păr și descoperi că fruntea îi era ușor asudată. Da, mi se pare bine așa, adăugă Declan.

— Ai nevoie să-ți mai spun cum să ajungi acolo, yankeule?

— Îl găsesc eu. Frecându-și degetul mare, care îl durea, spuse încet: Remy?

— Așa mă cheamă.

Declan clătină din cap și râse de propriile gânduri.

— Nimic. Ne vedem mai târziu.

Ajunse devreme la întâlnire. Nu-l interesa în mod deosebit băutura, dar voia să vadă metamorfoza pe care o

suferea New Orleansul de la zi la noapte. Străzile sclipeau sub carnavalul de lumini, colcăind de oameni care mergeau de colo, colo căutând locuri şi modalităţi de distracţie.

Adevăratul spectacol nu-l realizau nici turiştii, nici cei care-şi vindeau mărfurile la tarabe, ci oraşul însuşi, cu muzica lui omniprezentă. Din spatele tuturor uşilor răsunau linii melodice: jazz incitant, rock energic, bluesuri sfâşietoare. Deasupra, terasele restaurantelor erau pline de oameni care luau cina, apărându-se de frigul de ianuarie cu sosuri puternic condimentate şi alcool. Cei care făceau reclamă cluburilor de striptease promiteau tot felul de desfătări vizuale, iar în magazine casele de marcat duduiau non-stop înregistrând tonele de tricouri şi măşti de Mardi Gras pe care le cumpărau turiştii. Barurile le serveau cocktailuri cu rom şi suc de fructul pasiunii yankeilor şi bere şi lichior cunoscătorilor.

Muzica era însă cea care punea în mişcare parada.

Se îmbibă şi el de muzică în timp ce se plimba pe Bulevardul Bourbon, pe lângă uşi deschise, lumini strălucitoare şi curţi ce apăreau brusc, ca din neant. Trecu pe lângă un grup de femei care se adunaseră pe trotuar sporovăind gureşe ca nişte vrăbii.

Le simţi parfumul dulce, floral, şi se lăsă pradă reacţiei tipice de plăcere masculină şi panică atunci când acestea începură să chicotească.

— Frumos fund, comentă una dintre ele.

Declan merse mai departe. În opinia lui, femeile stând la taclale erau entităţi enigmatice şi periculoase.

Îi trecu prin cap că dacă urma să se întâlnească cu Effie, trebuia să îi ia ceva. Un fel de dar de logodnă. Habar nu avea ce îi plăcea sau cum era ea de fapt, însă dacă exista un lucru pe lume la care se pricepea, acela era să cumpere cadouri.

Dorindu-şi să se fi gândit mai devreme la asta, intră prin câteva magazine fără să-şi facă prea multe speranțe. Aproape tot ce se găsea în zona asta era destinat turiştilor, şi nu credea că un penis de plastic era cadoul potrivit pentru o primă întâlnire. Poate că era mai bine s-o lase pentru data următoare, se gândi el, ori să recurgă la soluția clasică a setului de cosmetice.

Atunci o văzu. Broasca de argint ridicată uşor pe toate cele patru picioare ca şi cum îşi lua avânt ca să sară în sus, departe. Avea o față veselă şi un zâmbet larg, şmecheresc. Lui Declan îi aminti instantaneu de Remy.

Dacă această Effie se îndrăgostise de vechiul lui coleg de facultate, cu siguranță avea simțul umorului. Ceru ca broasca să-i fie împachetată într-o hârtie de cadouri deosebită şi legată cu o mare fundă roşie.

Era puțin înainte de nouă când intră pe Dauphine.

Se simțea pregătit să se aşeze într-un bar, departe de ringul central. Poate să asculte ceva muzică şi să tragă de o bere. În următoarele câteva săptămâni îl aştepta o muncă deosebit de grea. Urma să-şi petreacă zilele spetindu-se în bucătărie şi serile făcând planuri pentru următorul obiectiv. Trebuia să găsească meseriaşi. Să încheie contracte. Să înceapă.

În seara asta însă avea să stea cu prietenii, după care îşi planificase un somn de cel puțin opt ore.

Dădu cu ochii de firma de la Et Trois. Ar fi fost şi greu de ratat, căci dansa veselă, cu litere albastre, pe uşa de lemn zgâriat a unei clădiri aflate la doi paşi de strada principală.

Etajul avea terasă şi un grilaj de fier forjat, la fel ca toate clădirile din jur. Cineva o decorase cu ghivece mari de lut pline cu muşcate roz aprins şi întinsese un şirag de luminițe albe de-a lungul streaşinii. Imaginea de ansamblu era frumoasă, aproape feminină. Genul de loc unde să te

destinzi sorbind dintr-un pahar de vin şi contemplând trecătorii.

Când deschise uşa îl izbiră muzica tare şi săltăreaţă, specifică localurilor cajun, şi mirosul de usturoi şi de whisky.

Pe mica scenă se afla o trupă de cinci inşi – orgă, vioară, tobă, chitară, acordeon. Ringul de dans era deja înţesat de oameni care dansau în ritmul nebunesc al muzicii, un two-step complicat.

În lumina slabă, văzu că nici una dintre mesele rotunde aliniate într-o parte nu era liberă. Se întoarse spre bar. Lemnul era aproape negru din cauza trecerii timpului, dar sclipea. O duzină de scaune înalte fără spătar erau înghesuite la un loc. Declan se aruncă pe singurul rămas liber înainte să i-o ia altcineva înainte.

Printre sticlele aliniate la oglinda din spatele barului erau expuse mai multe râşniţe cu sare şi piper de diferite forme. Un cuplu elegant în haine de seară, căţei, Rocky şi Bullwinkle, Porky şi Petunia, sânii rotunzi şi goi ai unei femei aplecate, măşti de carnaval şi zâne cu aripi.

Le studie gândindu-se la genul de persoană care ar fi colecţionat şi expus zâne şi părţi ale corpului omenesc. Decise că ar fi fost exact cineva care înţelegea New Orleansul.

Pe scenă, violonista începu să cânte în dialectul cajun. Avea vocea ca un fierăstrău ruginit, dar în acelaşi timp inexplicabil de fermecătoare. Bătând din picior în ritmul muzicii, Declan aruncă o privire spre capătul tejghelei. Barmanul avea codiţe împletite, lungi până la mijloc, o faţă care ar fi putut fi sculptată de o mână foarte iscusită dintr-o boabă de cafea şi mâini care se mişcau cu graţia unui balerin în timp ce apăsa pe diferite manete şi turna în pahare.

Tocmai se pregătea să-i atragă atenția pentru a-şi comanda o băutură, când ea ieşi pe uşa din spatele barului.

Mai târziu, când îşi limpezi haosul din minte, hotărî că senzația din acel moment fusese asemănătoare unei lovituri de ciocan în plex. Nu-i oprise inima, ci dimpotrivă, o făcuse să-i sară din piept, întețindu-şi ritmul. Inima, sângele, vintrele, creierii – totul trecuse într-o clipă de la un ritm de promenadă la un marş alert.

„Iată-te!" răcni ceva în mintea lui. „În sfârşit!"

Îşi auzea sângele gonindu-i prin vene şi inima scoțând un bubuit înfundat, dar pregnant, care înăbuşea orice alt zgomot, muzica, vocile. Ochii i se fixară asupra ei atât de intens, de parcă ar fi fost pe o scenă întunecată, singură în lumina reflectoarelor.

Nu era frumoasă, nu în sensul clasic. Dacă era să caute un epitet, acela ar fi fost „spectaculoasă".

Avea părul negru ca pana corbului, un păr lung şi bogat de țigancă ce i se revărsa în valuri ondulate pe umeri. Fața îi era fină şi ovală – nasul îngust, aristocratic, pomeții înalți, bărbia ascuțită. Avea ochii migdalați, cu pleoape grele şi gene dese, buzele pline şi date cu un ruj roşu aprins.

Nu prea se potriveau unele cu altele, gândi el în timp ce mintea îi funcționa febril. Trăsăturile ei nu se combinau pentru a forma un întreg obişnuit. Erau însă perfecte. Deosebite, sexy, superbe.

Era micuță, aproape minionă, şi purta o bluză strâmtă, cu decolteu, de culoarea macilor, care îi dezvăluia muşchii supli ai brațelor şi curba fină a sânilor. În adâncitura dintre ei se odihnea o cheiță atârnată de un lănțişor de argint.

Avea pielea creolă, iar ochii, când îşi adânci privirea într-a lui, văzu că erau căprui-închis, de culoarea ciocolatei amărui.

Buzele acelea roşii se curbară – într-un zâmbet fin, atotştiutor – în timp ce se apropie de el şi se aplecă peste

tejghea până ce feţele le ajunseră suficient de aproape ca el să-i vadă mica aluniţă pe care o avea în dreapta, deasupra buzei de sus. Suficient de aproape ca să-i simtă parfumul de flori de iasomie şi să ameţească din pricina lui.

— Pot face ceva pentru tine, *cher?*

„O, da, gândi el. Te rog."

Dar nu reuşi să îngâne decât un:

— Ăăă...

Ea clătină uşor din cap şi pe urmă îl mai măsură o dată cu privirea. Vorbi din nou în ritmul acela uşor tărăgănat, cajun.

— Îţi este sete? Sau numai... foame în seara asta?

— O... Îi venea să-şi treacă limba peste buzele acelea roşii şi să îi soarbă gura şi aluniţa şi tot. Corona, izbuti să îngaime în cele din urmă.

O urmări în timp ce ea scoase sticla şi stoarse o lămâie. Avea un mers de dansatoare, ceva între balet şi dans exotic. Simţea literalmente cum limba i se împleticeşte în gură.

— Vrei să deschid nota acum şi să plăteşti la sfârşit, frumosule?

— Ăă.... „Dumnezeule, Fitzgerald, adună-te odată!" Da, mulţumesc. Ce descuie? Când ea ridică din sprâncene întrebătoare, Declan arătă spre decolteu: Cheia ta.

— Asta? Duse mâna la gât şi-şi trecu un deget peste cheiţă, făcându-i tensiunea să crească până la ceruri. Ei, inima mea, *cher.* Ce credeai?

El întinse mâna. Dacă nu o atingea îi era teamă că putea s-o ia razna şi să izbucnească în plâns.

— Eu sunt Declan.

— Chiar aşa? râse ea lăsându-şi mâna într-a lui. Ce nume frumos. Nu e prea obişnuit.

— E... irlandez.

— Aha. Îi întoarse mâna în sus şi se aplecă s-o cerceteze de parcă i-ar fi citit în palmă. Ce avem aici? Nu

eşti de multă vreme în New Orleans, dar speri să rămâi. Ai plecat din nordul rece, şi neprimitor, nu-i aşa, Declan?

— Da. Presupun că nu e prea greu să-ți dai seama de asta.

Fata îl privi iarăşi în ochi, şi de data asta lui chiar i se opri inima.

— Pot sa-mi dau seama de mai multe lucruri. Eşti un avocat bogat şi yankeu din Boston. Ai cumpărat Manet Hall.

— Ne cunoaştem? Simți ceva – ca şi cum o za s-ar fi prins într-un lanț – când mâna lui o apucă strâns pe a ei. Ne-am mai întâlnit cumva?

— Nu în viața asta, dragule.

Îl bătu uşor pe mână şi apoi se îndepărtă ca să se ocupe de alte comenzi.

Nu-l scăpă din ochi însă. Nu era deloc ceea ce se aşteptase după descrierea lui Remy. Deşi să fie a naibii dacă ştia la ce se aşteptase. Oricum, era o femeie căreia îi plăceau surprizele. Bărbatul care stătea la barul ei, privind-o cu ochii aceia cenuşii ca furtuna, părea să fie plin de surprize.

Îi plăceau ochii lui. Era obişnuită cu bărbații care o priveau cu dorință, dar în ochii lui se citea mai mult decât atât. Un fel de şoc, ca şi cum rămăsese fără suflare din pricina ei, ceea ce nu putea decât s-o măgulească. Era foarte incitant să vadă cum un bărbat care părea perfect stăpân pe sine se intimida la zâmbetul ei.

Cu toate că el nici nu se atinsese de bere, se apropie şi bătu uşurel cu degetul în sticlă.

— Eşti gata pentru următoarea?

— Nu, mulțumesc. Ai putea să faci o pauză? Aş putea să-ți fac cinste cu o băutură, o cafea, o maşină, un câine?

— Ce ai acolo?

El aruncă o privire la mica pungă de cadouri pe care o lăsase pe bar.

— E un cadou pentru cineva cu care mă întâlnesc.

— Cumperi cadouri pentru multe femei, Declan?

— Nu e o femeie. Adică nu e femeia mea. Adevărul este că eu nu am una... e doar... pe vremuri eram mai bun la chestia asta.

— La ce erai mai bun?

— La agățat.

Când ea râse – cu râsul acela jos, gutural, din fanteziile lui, Declan insistă:

— Poți să faci o pauză? O să eliberăm cu forța o masă şi astfel vei putea să-mi mai acorzi o şansă.

— Nu te-ai descurcat prea rău nici prima oară. Localul acesta e al meu, aşa că nu fac niciodată pauză.

— E localul tău?

— Exact.

Tânăra femeie se întoarse când una dintre chelnerițe se aproape de bar cu o tavă.

— Stai aşa, îi ceru el întinzându-se să-i prindă iarăşi mâna. Nu ştiu cum te cheamă. Cum te cheamă?

— Angelina. Dar mi se spune Lena. Căci nu sunt deloc un înger, *cher.*

Îi mângâie obrazul cu un deget, apoi se îndepărtă să se ocupe de comenzi.

Declan luă o duşcă mare de bere ca să înghită şi saliva ce i se adunase instantaneu în gură.

Încerca să găsească o altă modalitate de a intra în vorbă, când Remy îl bătu pe spate.

— O să avem nevoie de o masă, fiule.

— Privelişte a e mai bună de aici.

— E una dintre cele mai bune pe care le oferă oraşul, zise Remy observând direcția în care se uita prietenul său. Ai cunoscut-o pe verişoara mea Lena?

— Verişoară?

— Cred că suntem verişori de-ai patrulea. Sau chiar ai cincilea. Angelina Simone, una dintre bijuteriile New

Orleansului. O alta este Effie Renault, aici de față. Effie, iubito, acesta este bunul meu prieten, Declan Fitzgerald.

— Bună, Declan, spuse aceasta sărutându-l pe obraz. Mă bucur mult să te cunosc.

Părul ei blond şi des încadra o față în formă de inimă, cu ochii albaştri ca cerul de vară. Avea gura frumos curbată şi trandafirie ca o păpuşă. Arăta ca şi cum ar fi trebuit să conducă echipa de majorete la liceul din localitate.

— Eşti prea drăguță ca să pierzi vremea cu tipul ăsta. De ce nu fugi cu mine în loc să rămâi cu el?

— Când plecăm?

Chicotind, Declan coborî de pe scaun şi îi înapoie sărutul.

— Bună treabă, Remy.

— Cea mai bună pe care am făcut-o vreodată, admise Remy apăsându-şi buzele pe părul logodnicei sale. Stai jos, draga mea. Localul e plin ochi. S-ar putea să nu găsim nici un loc în afară de astea de la bar. Vrei vin?

— Da, mi-ar plăcea un pahar din vinul casei, alb.

— Tu mai vrei o bere, Declan?

— Da. Fac eu cinste.

— În cazul acesta, ia pentru iubita mea cel mai bun Chardonnay. Iar eu vreau ce bei tu.

— Ia te uită cine a apărut! exclamă Lena cu un zâmbet larg. Bună, Effie. Ce beți în seara asta?

— Un pahar de Chardonnay pentru doamna şi încă două beri Corona, îi spuse Declan. După care poate suni la Ambulanță. Mi se opreşte inima ori de câte ori mă uit la tine.

— Prietenul tău e foarte abil odată ce-şi dă drumul, Remy, observă Lena în timp ce scotea o sticlă de vin din frigider.

— Fetele de la Harvard se topeau ca ceara la soare în mâinile lui.

— Noi, fetele din sud, suntem prea obişnuite cu căldurile ca să ne topim uşor.

Turnă vinul şi puse câte o feliuţă de lămâie verde pe marginea halbelor de bere.

— Dar te cunosc, spuse Declan când amintirea îi reveni în faţa ochilor. Te-am văzut de dimineaţă, te jucai cu câinele. Un câine mare şi negru, lângă heleşteu.

— Rufus, zise ea, puţin afectată să ştie că el o privise. E câinele bunicii. A ei este casa de acolo, de pe braţul râului. Uneori mă duc să stau cu ea dacă nu se simte bine. Sau dacă pur şi simplu se simte singură.

— Vino pe la Hall data viitoare când treci pe acolo. O să-ţi arăt casa.

— Da, s-ar putea să o fac. Nu am fost niciodată înăuntru. Punând un bol plin cu covrigei pe tejghea, Lena se interesă: Vreţi ceva de la bucătărie?

— Ne gândim, răspunse Remy.

— Nu e nevoie decât să ne spuneţi, zise ea, după care se întoarse pe călcâie şi ieşi pe uşa din spate.

— S-ar putea să vrei să-ţi ştergi saliva aia de pe bărbie, Dec, îl atenţionă Remy strângându-l de umăr. E de-a dreptul jenant.

— Nu mai râde de el, interveni Effie. Orice bărbat căruia nu-i lipsesc nişte părţi esenţiale se aprinde ca o iască atunci când se află în preajma Lenei.

— Neîndoielnic trebuie să fugi cu mine, rosti Declan hotărât. Dar, între timp... Cele mai bune urări!

Împinse punguţa cu darul în faţa ei.

— Mi-ai luat un cadou? Ce drăguţ eşti! Se apucă să rupă hârtia cu o nerăbdare ce îl făcu pe Declan să zâmbească. Atunci când rămase cu broasca în mână, se opri brusc să se holbeze la ea, apoi îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă în hohote. Seamănă cu Remy. Uite, dragule, are exact zâmbetul tău.

— Mie nu mi se pare.

— Mie da. Şi lui Dec i s-a părut. Se răsuci pe scaun şi se uită la Declan surâzând. Îmi place de tine. Şi mă bucur din tot sufletul că îmi place de tine. Îl iubesc pe nătângul ăsta până peste poate, aşa că aş fi pretins că îmi place de tine şi dacă nu ar fi fost adevărat. Dar nu trebuie să mă prefac deloc.

— O, stai aşa, să nu începi să plângi, Effie. Remy îşi scoase o batistă din buzunar când ea începu să-şi tragă nasul. Aşa face când e fericită, explică el. În noaptea în care am cerut-o de nevastă a plâns într-un asemenea hal, că i-au trebuit zece minute să spună da. Ajutând-o să se dea jos, o îndemnă: Haide, *chère,* vino să dansezi cu mine până ţi se usucă ochii.

Declan se întoarse pe scaun, îşi luă berea şi îi urmări cum dădeau roată ringului de dans.

— Le stă bine împreună, comentă Lena din spatele lui.

— Da. Da, aşa este. Te-ar interesa să vezi cum ne stă nouă împreună?

— Eşti foarte insistent, oftă ea. Ce fel de maşină o să-mi cumperi?

— Maşină?

— Te-ai oferit să-mi iei ceva de băut, o cafea, o maşină sau un câine. Îmi permit să-mi cumpăr propria băutură şi îmi place cafeaua mea. Am un câine, sau, mă rog, să zicem că am. Şi o maşină. Dar nu văd de ce n-aş avea două. Ce fel de maşină o să-mi cumperi?

— Orice maşină vrei.

— O să te anunţ, îi aruncă ea peste umăr, îndreptându-se spre capătul opus al tejghelei.

Capitolul 4

Munci din greu timp de trei zile. În opinia lui, puține lucruri ofereau mai multe satisfacții decât demolarea. Nici chiar să reconstruieşti totul nu te atingea până în străfundurile ființei cu acelaşi gen de plăcere primară.

Făcu praf bucătăria, dărâmând consola din mijloc şi smulgând din perete dulapurile. Dezlipi şi tapetul şi linoleumul de pe jos.

Ceea ce îi rămase în final nu fu altceva decât o carcasă de zidărie şi lemn şi un număr nelimitat de posibilități.

Seara îşi oblojea bășicile, îşi întindea muşchii încordați şi se cufunda în studiul cărților de decorațiuni interioare.

În fiecare dimineață, înainte de a-şi începe ziua, îşi lua prima ceaşcă de cafea afară pe terasă, nădăjduind să dea cu ochii de Lena şi de câinele uriaş căruia ea îi spusese Rufus.

Luă legătura cu muncitori şi diferiți meseriaşi, comandă materiale şi, într-un avânt nebunesc, cumpără o camionetă imensă.

În prima seară reuşi să aprindă focul în salonul ce dădea înspre râu; sărbători momentul cu un pahar solitar de Merlot.

Nu mai avusese parte de episoade de somnambulism, dar fuseseră nişte vise. Când se trezea îşi amintea numai frânturi disparate. Muzică – adesea melodia ce părea înrădăcinată în creierul lui precum o tumoare. Sau voci ridicate.

O dată visă o scenă de sex cu gemete uşoare în întuneric, alunecarea leneşă a unui trup pe un altul şi dorința crescând în el ca un val cald. Se trezi cu un tremur în muşchi şi cu senzația că parfumul de crini abia, abia i se estompa din nări.

Cum din perspectiva erotismului tot ce avea la dispoziție erau visele cu pricina, își puse toată energia în muncă.

Când în sfârșit luă o pauză, se încumetă să facă vizita pe care o plănuise de mult, așa că plecă înarmat cu un buchet de margarete albe și cu un os imens.

Casa de pe brațul râului, făcută din lemn de chiparos, era cât se putea de simplă, cu un singur etaj. În jurul ei, din trei părți, o înconjura clipocind apa de culoarea tutunului. O bărcuță albă se legăna ușor la capătul unui ponton pe jumătate cufundat în apă.

A patra latură era mărginită de arbori: chiparoși, stejari înalți și nuci de ale căror ramuri atârnau sticle transparente pe jumătate pline cu apă. Cuibărită printre rădăcinile încârligate ale unui stejar, pe solul mlăștinos, se zărea o statuie a Fecioarei Maria. La picioarele ei creșteau o mulțime de panseluțe mov.

O mică verandă dădea înspre drumeagul de țară; pe aceasta se mai aflau alte câteva ghivece cu flori și un șezlong. Obloanele erau vopsite în aceeași nuanță de verde ca mușchiul de pe copaci. Ușa cu plasă era peticită în două locuri, iar dinăuntru se auzea vocea sonoră, cu puternice accente de blues, a lui Ethel Waters.

Auzi lătrăturile grave, ca un avertisment, ale câinelui. Chiar și așa, Declan constată că nu era pregătit pentru mărimea și viteza animalului când Rufus ieși în goană pe ușă și se repezi la el.

— O, Doamne, fură singurele cuvinte pe care reuși să le scoată.

Se întreba dacă trebuia să se arunce pe fereastră sau să înghețe în loc, însă tocmai atunci matahala neagră, de mărimea unui ponei, se opri la picioarele lui.

Rufus puncta lătrăturile asurzitoare cu mârâituri puternice, un șuvoi de bale și un rânjet impresionant în care

îşi arăta toţi dinţii. Cum se îndoia că l-ar fi putut învinge cu un buchet de margarete, Declan optă pentru o abordare mai prietenoasă.

— Hai, hai, uriaşule Rufus. Ce mai faci?

Câinele îi amuşină bocancii, o luă în sus pe picior şi se opri chiar în dreptul vintrelor.

— Ei, băiete, hai să nu devenim chiar aşa de intimi din prima.

Cu gândul la dinţii aceia, Declan hotărî că era mai bine să-şi rişte mâna decât penisul, aşa că se întinse să mângâie capul acela masiv.

Rufus îl privi cu ochii lui căprui, strălucitori, şi dintr-o mişcase rapidă, fluidă parcă, se ridică pe picioarele din spate şi îşi puse labele enorme pe umerii lui.

Îi mătură faţa cu o limbă cam de mărimea fluviului Mississippi. Lipit de camionetă, străduindu-se să-şi păstreze echilibrul, Declan spera din tot sufletul că patrupedul îl lingea cu atâta frenezie în semn de salut şi nu ca o modalitate de frăgezire a prăzii.

— Şi eu mă bucur să te cunosc.

— Jos, jos, Rufus!

La comanda rostită pe un ton blând din uşă, câinele se aşeză şi începu să dea din coadă.

Femeia care se afla pe verandă era mai tânără decât se aşteptase Declan. Cu siguranţă nu avea mult mai mult de şaizeci de ani. Avea aceeaşi constituţie delicată ca şi nepoata ei, aceleaşi trăsături ascuţite ale feţei. Părul îi era negru, înspicat ici, colo, cu fire albe, şi îl purta şi ea lung, într-o coamă de bucle.

Avea o rochie de bumbac care îi ajungea la jumătatea gambei şi un pulover roşu, larg, pe deasupra. Purta o pereche de cizme solide, maro, peste nişte şosete roşii suflecate. Se auzi un clinchet de brăţări când îşi puse mâinile pe şoldurile înguste.

— I-a plăcut cum miroşi şi i-a plăcut şi cum vorbeşti, aşa că te-a pupat de bun venit.

— Dar dacă nu mă plăcea?

Zâmbetul femeii adânci liniile cu care timpul îi brăzdase faţa.

— Tu ce crezi?

— Păi, mă bucur că miros a prieten. Sunt Declan Fitzgerald, doamnă Simone. Eu am cumpărat Manet Hall.

— Ştiu cine eşti. Intră şi stai o ţârâ.

Făcu un pas în spate şi deschise uşa şubredă cu plasă.

Cu animalul păşind greoi pe lângă el, Declan se duse spre verandă.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Simone.

Ea îl studie cu o privire deschisă, cercetătoare.

— Zău că eşti arătos!

— Mulţumesc, zise el întinzându-i florile. Şi dumneavoastră la fel.

Femeia luă buchetul şi-şi ţuguie buzele.

— Ai venit să-mi faci curte, Declan Fitzgerald?

— Gătiţi bine?

Râsetul ei, dens şi grav, îl captivă.

— Am nişte pâine de mălai proaspătă, aşa că poţi verifica singur.

O luă înainte, conducându-l de-a lungul holului îngust din mijlocul casei. Oaspetele zări în trecere salonul, dormitoarele – unul în care se vedea un crucifix de fier deasupra unui pat simplu, de fier şi el – o cameră de lucru, de croitorie, care reuşea să fie în acelaşi timp şi plină ochi şi în perfectă ordine.

I se păru că mirosea a soluţie de lustruit mobila şi a lavandă. Peste acestea se suprapuse, la câţiva paşi de bucătărie, aroma pâinii abia scoase din cuptor.

— Doamnă? Am treizeci şi unu de ani, dispun de suficiente fonduri şi la ultimul examen medical am aflat că

sunt clinic sănătos. Nu fumez. De obicei beau cu moderație şi sunt destul de ordonat. Dacă vă măritați cu mine o să vă tratez ca pe o regină.

Ea chicoti şi clătină din cap, după care îi făcu semn spre masa din bucătărie.

— Aşază-te acolo şi întinde-ți picioarele alea lungi undeva, ca să nu mă împiedic de ele. Şi, de vreme ce tot te-ai apucat să mă vrăjeşti, îmi poți spune Miss Odette.

Luă un platou de pe blat şi scoase nişte farfurii dintr-un dulap. În timp ce ea tăia pâinea de mălai în pătrate mari, Declan admiră priveliştea prin uşa deschisă a bucătăriei.

Brațul râului se prelungea până departe, ca un vis de apă întunecată şi rădăcini de chiparoşi, cu reflecția umbroasă a copacilor tremurându-i pe suprafața plană. Văzu o pasăre cu aripi roşu aprins tăind aerul şi făcându-se nevăzută.

— Uau. Cum de reuşiți să şi faceți ceva când ați putea sta toată ziua aici să vă uitați încolo?

— Da, e un loc bun. Luă o carafă cu ceai negru dintr-un frigider care abia, abia o depăşea în înălțime şi urmă: Neamul meu se află aici de mai bine de o sută cincizeci de ani. Bunicul meu avea acolo, în spatele stejarilor ălora, un ascunziş de minune. Perceptorii nu l-au găsit niciodată. *Mange,* îl îndemnă ea punându-i paharul şi farfuria în față. Mănâncă. Bunicul tău ce făcea?

— Era avocat. De fapt, ambii erau.

— Şi au murit?

— Nu, au ieşit la pensie.

— Şi tu la fel, nu?

Aduse o sticlă pântecoasă când el luă prima înghițitură de pâine de mălai.

— S-ar putea spune şi aşa. Sau cel puțin din domeniul acesta al avocaturii. E minunată, Miss Odette.

— Mă pricep să fac aluaturi. Îmi plac margaretele, spuse ea punându-le în sticla pe care o umpluse cu apă. Sunt atât de vesele. Ia zi, ai de gând să-i dai osul ăla lui Rufus, sau îl aştepţi să cerşească?

Cum Rufus se postase la picioarele lui, apăsându-l cu o labă grea pe coapsă, Declan hotărî că nu era nevoie de cerşit, aşa că scoase osul din pungă. Câinele îl luă cu o muşcătură surprinzător de delicată, date fiind dimensiunile lui, dădu din coadă larg de două ori, apoi se aruncă la pământ şi începu să-l roadă.

Odette puse florile în mijlocul mesei şi pe urmă se aşeză lângă musafir.

— Ce vrei să faci cu casa aia veche, Declan Fitzgerald?

— Tot felul de lucruri. Să o readuc la forma în care era odinioară, în măsura în care pot să o fac.

— Şi pe urmă?

— Nu ştiu. Să locuiesc acolo.

Gazda rupse un colţişor din bucata de pâine de pe farfurie. Hotărâse deja că îi plăcea înfăţişarea lui – părul dezordonat, ochii cenuşii, faţa prelungă şi slabă. Şi graiul – avea accent yankeu, dar nu unul supărător. Şi avea maniere, se purta deopotrivă politicos şi firesc.

Acum voia să vadă din ce aluat era făcut.

— De ce?

— Nu ştiu nici asta, în afară de faptul că mi-am dorit să o fac de prima oară când am văzut-o.

— Şi ce părere are casa despre tine?

— Nu cred că s-a hotărât încă. Dumneavoastră aţi fost vreodată înăuntru?

— Hmm, mormăi ea încuviinţând din cap. Am fost acolo cu mulţi ani în urmă. E o casă mult prea mare pentru un flăcău. Ai vreo fată pe-acolo, prin Boston?

— Nu, nu am.

— Un băiat frumos ca tine, trecut de treizeci de ani. Nu eşti homosexual, nu?

— Nu, nu sunt, declară el zâmbind. Îmi plac foarte mult fetele. Doar că nu am găsit-o încă pe cea care să mi se potrivească.

— Dă-mi să-ți văd mâinile, îi ceru ea prinzându-l de încheietură şi întorcându-i palma în sus. Încă se vede că eşti de la oraş, dar mi se pare că te ocupi rapid de chestia asta. Trecu cu degetul mare peste băşicile pe cale de vindecare, peste julituri, peste marginile bătăturilor. Am un balsam pe care ți-l voi da ca să pui pe băşicile astea, să nu-ți mai facă necazuri. Ai o mână puternică, Declan. Suficient de puternică încât să-ți schimbi soarta. Ai luat-o pe un alt drum. Nu o iubeai.

— Poftim?

— Pe femeia aceea. Odette îi mângâie cu unghia partea laterală a palmei şi continuă: Cea de care te-ai îndepărtat. Nu era pentru tine.

Încruntându-se, el se aplecă mai tare şi se holbă la propria mână.

— O vezi pe Jessica acolo? Fascinant. Până la urmă rămâne cu James?

— Ce-ți pasă? Nici ea nu te iubea.

— Aoleu, exclamă el râzând uşor.

— Dar dragostea e în drum spre tine, soiul acela de dragoste care-ți ia mințile. O să-ți priască.

Pe când Odette continua să-i mângâie palma cu degetul mare, Declan ridică privirea. Ochii ei păreau şi mai adânci acum. I se păru că poate vedea lumi întregi în ei.

— Legăturile dintre tine şi Manet Hall sunt foarte puternice. Puternice şi foarte vechi. De viață şi de moarte. De sânge şi de lacrimi. De bucurie, dacă eşti destul de puternic, destul de deştept. Eşti un bărbat isteț, Declan. Să

fii atât de isteț încât să priveşti înainte şi înapoi ca să te regăseşti. Nu eşti singur în casa aceea.

Lui i se uscă gâtul, dar nu se întinse să ia ceaiul. Nu clinti nici măcar un muşchi.

— E bântuită.

— Ceea ce se află acolo i-a împiedicat pe toți ceilalți proprietari să trăiască acolo mai mult timp. Cu toții au spus că e din cauza banilor, a timpului sau altor chestii de genul ăsta, dar de fapt casa a fost cea care i-a pus pe fugă. Te aştepta pe tine.

Fiorul de pe şira spinării se răsuci în jurul lui ca o liană înghețată.

— De ce?

— Asta tu trebuie să afli.

Îi strânse uşor mâna şi îi dădu drumul, după care luă paharul de ceai.

El îşi îndoi degetele în palma în care simțea mici înțepături.

— Deci sunteți un fel de clarvăzătoare?

Amuzată, se ridică şi aduse carafa cu ceai la masă.

— Ei, văd câte ceva din când în când. Un fel de magie la gura sobei, spuse ea în timp ce reumplea paharele. Ceea ce nu mă face vrăjitoare, ci doar femeie pur şi simplu. Observându-i privirea fixată pe cruciulița pe care o purta la gât, amestecată printre nişte mărgele colorate, adăugă: Crezi că e un paradox? De unde crezi că vine puterea asta, *cher?*

— Nu m-am gândit niciodată.

— Dacă nu folosim ceea ce ne-a dat Dumnezeu, indiferent despre ce talent este vorba, se poate spune că ne-am irosit darul. Lăsă uşor capul pe spate, iar el văzu că purta şi cercei. Pietre mari, albastre îi atârnau de lobii delicați ai urechilor. Am auzit că l-ai căutat pe Jack Tripadoe să se ocupe de nişte chestii legate de instalații acolo, la tine.

— Ăăă... Se chinui să-şi mute mintea de la domeniul fantastic la cel practic, în timp ce palma îi vibra în continuare de la atingerea ei uşoară. Da, prietenul meu Remy Payne mi l-a recomandat.

— Acel Remy. Faţa i se lumină şi orice umbră de mister pe care o avusese păru să dispară complet. E mare figură, zâmbi ea. Jack e văr cu soţia fratelui soţului surorii mele. O să facă treabă bună pentru tine, şi dacă-ţi cere prea mult să-i spui că o să-i dea socoteală lui Miss Odette.

— Vă sunt recunoscător. Din întâmplare nu cunoaşteţi şi un zidar? Dar unul care să ştie meserie adevărată, să se poată ocupa de chestii mai complicate.

— O să caut. O să te coste o căciulă de bani să aduci locul ăla la starea din vremurile bune şi pe urmă să-l păstrezi aşa.

— Am mulţi bani. Sper că veţi trece pe la mine curând să vă arăt ce mai e pe acolo. Nu ştiu eu să fac pâine de mălai, dar cu nişte ceai mă descurc.

— Ai maniere foarte frumoase, *cher.* Mama ta te-a crescut cum trebuie.

— Aţi avea ceva împotrivă să scrieţi asta pe o hârtie şi să semnaţi? Aş putea să i-o trimit prin poştă.

— O să-mi facă plăcere să te am prin preajmă, declară ea. Să vii să mă mai vizitezi ori de câte ori doreşti.

— Mulţumesc, Miss Odette. Dându-şi seama că era timpul să plece, se ridică în picioare. Şi mie o să-mi facă plăcere să vă am prin preajmă.

Soarele străluci pe faţa femeii când ridică privirea înspre el. Trăsăturile ei, amuzamentul ce i se citea în ochii negri, curba ironică a buzelor, toate îl duceau înapoi în barul acela întunecat din Cartierul Francez.

— Seamănă atât de mult cu dumneavoastră!

— Da. Deja ai pus ochii pe Lena mea?

Îl luă puțin pe nepregătite, căci nu-şi dăduse seama că vorbea cu voce tare, aşa că încercă să zâmbească.

— Ei bine, am stabilit deja că-mi plac fetele, nu?

Ea bătu uşor în masă ca pentru a-şi acompania hohotul de râs.

— Îmi place de tine, Declan.

Şi lui îi plăcea de ea. Atât de mult, încât hotărî să cumpere până la urmă două scaune, pentru ca Miss Odette să aibă unde să stea jos când îl vizita. Avea să găsească ceva sâmbătă, se gândi el în timp ce-şi relua munca la pereții bucătăriei. Sau putea să umble puțin şi după-amiază, înainte de cina stabilită cu Remy şi Effie.

Pe urmă avea să încununeze seara cu o băutură la Et Trois. Şi dacă Lena nu era de serviciu, pur şi simplu avea să iasă afară şi să se arunce sub roțile unei maşini.

Munci cu spor până după căderea întunericului, apoi se servi cu o bere pe lângă cina cu pui semipreparat. Mâncă aşezat pe capra fierăstrăului, admirându-şi progresele.

Pereții erau cojiți, reparați şi pregătiți pentru văruială. Semnele pe care le făcuse cu creionul indicau măsurile dulapurilor pe care avea să le facă a doua zi. Îşi încercase mâna chiar şi la completarea golurilor din cămin cu cărămizi, şi nu i se părea deloc că se descurcase prost. Vechea duşumea din lemn de pin ieşise la iveală şi era protejată acum cu cârpe. În sfârşit decisese amplasamentul pieselor de mobilier şi marcase locurile unde aveau să se afle aragazul şi frigiderul.

Dacă nu găsea un dulap frumos pentru porțelanuri pe care să-l pună pe peretele mai lung, la naiba, avea să-l facă el şi pe acela. Era clar în mare formă.

Îşi luă sus cu el o sticlă de apă, făcu tradiționalul duş de nouă minute, apoi se întinse în pat cu notițele, schițele şi cărțile lui. Pe când ajusta încă o dată planurile privind salonul din față, îl luă somnul şi adormi.

Se trezi tremurând de frig în beznă. Bebeluşul îl trezise. Ţipetele lui slabe îi răsunau în urechi atunci când se ridică în capul oaselor, cu inima bătându-i în piept ca un ciocan.

Nu ştia unde se află, doar că era pe podea în loc să fie în pat. Şi că era destul de frig ca să vadă aburul care-i ieşea din gură plutind în aerul negru ca cerneala.

Se răsuci şi se ridică în picioare. Cu mâinile întinse ca un orb, pipăi în jur în timp ce făcea un pas înainte cu multă grijă.

Crini. Trupul i se cutremură când identifică parfumul. Ştia acum unde se afla: în camera din capătul holului. Încăpere pe care, la fel ca pe aceea de la etajul al doilea, o evitase cu atâta obstinaţie în ultimele câteva zile.

Acum era înăuntru, gândi el făcând încă un pas ezitant. Şi, cu toate că era o nebunie, avea certitudinea că se mai afla cineva acolo.

— Poţi să mă sperii cât vrei. Nu o să mă sperii într-atât încât să fug de aici.

Când degetele lui atinseră ceva solid icni şi le retrase o clipă înainte să-şi dea seama că era un perete. Respiră adânc de câteva ori, să se liniştească, şi îşi continuă explorarea. Se lovi de un lambriu, apoi ajunse la un geam. Împleticindu-se, găsi mânerul uşii de la terasă şi o deschise larg.

Aerul de ianuarie i se păru cald şi greu pe pielea lui înfrigurată. Simţind că-şi pierdea echilibrul, se sprijini de grilaj. Nu se vedea nimic, parcă era în adâncul unei peşteri. Vechea zicală se adeverea, îşi spuse. Nu există beznă mai neagră decât cea de la ţară.

Când ochii i se mai obişnuiră cu întunericul, se întoarse pe hol şi închise hotărât uşa camerei, declarând ritos:

— Asta este acum casa mea.

Satisfăcut, porni cu paşi fermi spre dormitorul lui.

*

— Somnambulism? se miră Remy, după care mai luă o furculiță de orez.

— Da, am suferit din cauza asta vreo şase luni când aveam unsprezece ani.

Declan ridică din umeri, dar tot nu putu să se dezbare de senzația de greutate pe care o simțea.

Nu intenționase să vorbească despre întâmplarea respectivă mai mult decât aşa, în trecere. Cina pe care Effie o pregătise în apartamentul lui Remy din Garden District era bine-venită, ca şi compania lor. Cumva însă, nu se putuse abține să nu treacă de la povestea privind progresele pe care le făcea cu renovarea casei la aventurile din timpul nopții.

— Trebuie să fie înspăimântător să te trezeşti din somn şi să descoperi că eşti în altă parte, spuse Effie.

— Oricum, e foarte ciudat. Nu ştiu cum se face că mereu ajung în cele două camere care mă fac să mă simt cel mai aiurea. Sau, de fapt, cred că e logic. Are legătură cu subconştientul.

— E în regulă atâta vreme cât rămâi în casă, interveni Remy. Nu aş vrea să aud că ai mers în somn până ai ajuns în mlaştină.

— Frumos din partea ta să-mi spui asta. Mulțumesc.

— Remy! îl mustră Effie plesnindu-l peste mână. Ar trebui să mergi la un doctor, îi spuse lui Declan. Ai putea lua ceva să te ajute să dormi mai bine.

— Poate. Sunt acolo de o săptămână şi nu s-a întâmplat decât o dată. Oricum, dacă iau nişte tranchilizante nu o să mă ajute cu nimic să scap de fantomă.

— Effie nu crede în fantome, zâmbi Remy.

— Nici în cărțile de tarot, în cititul în frunze de ceai sau alte prostii de genul ăsta, adăugă ea vehement.

— Iubita mea este foarte ancorată în modernitate.

— Iubita ta are doar mult bun-simț, îi replică ea. Dec, mi se pare cât se poate de logic să ai senzații ciudate când stai acolo, la mama naibii, singur, singurel. Şi fac pariu ca nici de mâncat nu mănânci ca lumea. Ar trebui să vii să stai aici cu Remy pentru un timp, până te obişnuieşti cu chestiile astea.

— Ea nu vrea, zise Remy arătând spre logodnica lui.

— O să stau cu tine după ce ne căsătorim, nu înainte.

— O, dar... *chère,* mai e atât de mult până atunci! Îmi este dor de tine când nu eşti aici.

Îi luă mâna şi i-o sărută cu pasiune în timp ce vorbea.

— Ştii ce, Effie, vino să stai cu mine câteva nopți. Strict platonic, precizează Declan zâmbind când Remy miji ochii la el. Fac pariu că o să-ți modifici părerea despre fantome după o noapte sau două.

— Îmi pare rău, eu sunt fată de oraş. Ce naiba faci acolo singur cuc, atunci când nu lucrezi?

— Citesc. Şi că veni vorba, trebuie să trec pe la bibliotecă să văd dacă mă poți ajuta să aflu mai multe lucruri despre Manet Hall. Până acum am făcut câteva incursiuni prin grădină. M-am plimbat. Am fost cu maşina să o vizitez pe Miss Odette.

— Ai cunoscut-o pe Miss Odette? întrebă Remy în timp ce-şi ştergea farfuria. E foarte tare, nu?

— Da, mi-a plăcut mult. Ca să fiu sincer, renovările îmi consumă atâta energie, că pe la zece de obicei mă doboară oboseala. Am reuşit în cele din urmă să-mi iau un televizor, însă nu-mi vine niciodată să-l pornesc. Dar am cumpărat în după-amiaza asta o masă şi nişte scaune şi încă nişte lucruri.

Era întotdeauna o greşeală să-l laşi să intre pe uşa unui magazin de antichități, se alintă el în gând.

— Nu o să te lăsăm să te încui acolo şi să munceşti până la epuizare, decise Effie. Aşa că mă aştept să vii în oraş şi să te întâlneşti cu noi cel puțin o dată acolo sâmbăta ca să-l ajuți. Dec, petreci prea mult timp singur, spuse ea apăsat. Asta este de fapt problema ta. Acum, sunteți gata pentru plăcintă?

Poate că Effie avea dreptate, îşi zise Declan în timp ce vâna un loc de parcare. Şi chiar dacă nu avea dreptate, cuvântul ei tot cântărea greu. Avea să încerce să socializeze puțin mai mult. Putea să vină în oraş o dată sau de două ori pe săptămână ca să ia o masă ca lumea, eventual împreună cu prietenii săi. Putea să petreacă o seară citind altceva decât tomurile de specialitate.

Mai mult, trebuia să treacă de blocajul mental pe care el însuşi şi-l crease în legătură cu încăperea de la al doilea nivel al casei.

Fu nevoit să parcheze cam departe de Et Trois, dar când păşi înăuntru şi o văzu pe Lena la bar, hotărî că meritase tot drumul pe care îl făcuse pe jos.

Era atât de aglomerat, încât abia reuşi să se înghesuie printre clienți şi să ocupe un mic colțişor lângă tejghea. Muzica era tare şi foarte vioaie şi la fel era şi mulțimea de oameni dinăuntru.

În spatele barului, pe lângă proprietară şi Tipul cu Codițe, apăruse şi o blondă. Toți trei se mişcau fără încetare, străduindu-se să onoreze valul de comenzi.

Lena îi aruncă o privire în timp ce servea două halbe de bere şi un gin fizz.

— Corona?

— Mai bine o Cola.

Arăta exact la fel de bine cum şi-o amintea. Exact la fel de bine. Era îmbrăcată în albastru în seara asta – o cămaşă descheiată larg, cu mânecile suflecate până la cot. Avea buzele tot roşii, dar îşi prinsese părul într-o parte şi cealaltă

a capului cu piepteni de argint. Îi vedea sclipirile cerceilor mari şi rotunzi la urechi.

— Ce pui la cale? se interesă ea când îi puse paharul în faţă.

— Ăăă, cred că nimic.

— Nu vorbeşti dialectul din New Orleans, *cher?* râse ea. Când am întrebat „Ce pui la cale?" de fapt te întrebam ce faci.

— Aha. Bine, mulţumesc. Tu ce pui la cale?

— Aşa, bravo. Şi eu sunt bine. Ocupată. Să-mi spui dacă mai vrei ceva.

Nu avea încotro, aşa că se mulţumi să o privească. Lucra în treimea ei de bar onorând comenzi, schimbând câteva vorbe, intrând şi ieşind din bucătărie iar şi iar fără să pară vreodată că se grăbea.

Lui nici nu-i trecu prin cap să plece. Când se eliberă un scaun de la tejghea, se căţără pe el şi se aşeză confortabil.

Era ca şi cum ar fi fost studiată de o felină mare şi superbă, îşi zise Lena. Nemişcată şi răbdătoare şi exact la fel de periculoasă. Declan îşi bău încet Cola, mai ceru una şi rămase în continuare la locul lui chiar şi atunci când lumea începu să se rărească în bar.

— Aştepţi ceva, frumosule?

— Da, spuse el fără a-şi clinti ochii din ochii ei. Aştept.

— Am auzit că te-ai dus să o vezi pe bunica mea.

— Acum vreo două zile. Semeni cu ea.

— Aşa spune lumea, zâmbi Lena vârând în buzunarul de la spate cârpa cu care ştersese tejgheaua. Te-ai dus acolo ca s-o impresionezi cu farmecul tău yankeu să-ţi pună o vorbă bună pe lângă mine?

— Speram că voi reuşi să fac şi asta, dar nu. M-am dus la ea fiindcă e vecina mea. Mă aşteptam să fie o vecină în vârstă – o femeie bătrână, care locuieşte singură – şi mă gândeam că i-ar plăcea să ştie că e cineva prin preajmă care

poate să-i dea o mână de ajutor la nevoie. Pe urmă am cunoscut-o şi mi-am dat seama că nu are nevoie de ajutorul meu.

— Ce frumos! Adevărul e că s-ar putea folosi de un spate puternic din când în când. Dupris? strigă ea cu ochii în ochii lui Declan. Închizi tu, bine? Mă duc acasă.

— Pot să te conduc? se oferi el.

— Da, poţi. Ieşi din spatele tejghelei şi zâmbi când el îi deschise uşa, invitând-o să iasă prima. Deci, am auzit că munceşti din greu la casa aia a ta.

— Zi şi noapte, încuviinţă el. Am început cu bucătăria. Am făcut progrese remarcabile. Nu te-am mai văzut pe la heleşteu dimineaţa.

— N-am mai fost în ultima vreme.

Adevărul era că nu se mai dusese în mod intenţionat. Fusese curioasă să vadă dacă el avea să se întoarcă.

— L-am cunoscut pe Rufus. Îi place de mine.

— Şi bunică-mii la fel.

— Dar tu?

— Oh, şi eu mă plac.

Râseră amândoi. Ajunseseră la o poartă înaltă. În spatele acesteia se afla o curticică pavată cu o masă de fier şi două scaune.

— Lena, murmură el luând-o de mână.

— Aici locuiesc eu, explică tânăra femeie arătând spre treptele care duceau la terasa de la etajul întâi pe care o admirase el în prima seară.

— Aha. Ei bine, înseamnă că s-a dus şansa mea de a te vrăji cu farmecul şi cu isteţimea mea în drumul lung spre casă. De ce nu... adică...

— Nu, replică ea împungându-l uşurel cu degetul în piept. Nu vii sus cu mine, nu în seara asta. Dar cred că o să facem şi asta la un moment dat. Să vedem ce şi cum.

Se ridică pe vârfuri şi se apropie de el, apoi îşi strecură mâna pe ceafa lui şi îi trase gura spre gura ei.

Declan simţi că se scufunda, ca şi cum ar fi mers până atunci pe pământ solid care brusc se transformase în apă. Era ca un fel de cădere în neant care îi trimitea o mie de senzaţii prin trup.

Alunecarea mătăsoasă a buzelor şi a limbii ei, pielea ei caldă, parfumul ei ameţitor ca un drog...

În momentul în care încercă să aprofundeze sărutul, Lena se trase înapoi.

— Te pricepi la chestia asta, murmură ea punându-i un deget pe buze. Aşa mă gândeam şi eu. Noapte bună, *cher.*

— Stai puţin. Nu era atât de şocat încât să nu poată funcţiona. O apucă de mână şi, trăgând-o cu o mişcare elegantă în braţele lui, murmură: Am la bază o practică îndelungată.

Îi simţi curbura amuzată a gurii pe gura lui. Înfigându-şi mâinile în părul ei, se abandonă plăcerii sărutului.

„Oooo!" Acesta fu singurul gând din mintea ei. Gura lui era răbdătoare, dar ameninţa s-o devoreze. Mâinile lui erau tandre, însă o ţineau strâns lipită de el.

Gustul lui, pe care parcă şi-l amintea de undeva, începu să-i picure în sânge.

Cineva deschise uşa barului. Muzica se revărsă în stradă, apoi se stinse din nou. O maşină trecu în viteză, trimiţând o altă salvă de muzică prin ferestrele deschise.

O căldură fantastică îi vibră pe piele, sub piele, aşa că mâinile pe care i le pusese pe umeri se ridicară, încolăcindu-se pe după ceafa lui.

— Te pricepi foarte bine la asta, repetă ea frecându-şi obrazul de obrazul lui. Dar nu vii sus în seara asta. Trebuie să mă gândesc la tine.

— Bine. O să revin.

— Toți revin la Lena. „Un timp”, se gândi ea în timp ce se trăgea la o parte. Acum du-te acasă, Declan.

— O să aştept până intri.

Lena ridică din sprâncene şi, înduioşată, îl sărută pe obraz, după care porni spre trepte. Când descuie uşa şi se uită în spate, el era încă acolo.

— Vise plăcute, *cher.*

— Asta ar fi o schimbare bine-venită, murmură Declan când tânăra femeie închise uşa în urma ei.

Capitolul 5

Manet Hall
2 ianuarie 1900

Erau minciuni. Trebuiau să fie minciuni, minciuni absolut mizerabile. Nu voia să creadă, nu avea cum să creadă vreodată că dulcea lui Abby ar fi fugit de el. Că l-ar fi părăsit şi ar fi părăsit-o şi pe fetiţa lor.

Lucian stătea pe colţul patului, pradă nebuniei ce îl cuprinsese de când se întorsese acasă cu două zile în urmă. Găsise conacul într-o mare agitaţie, deoarece soţia lui dispăruse.

Un alt bărbat. Asta spuneau ei. O veche dragoste cu care se întâlnea în taină atunci când Lucian mergea la New Orleans cu afaceri.

Minciuni.

El fusese singurul ei bărbat. Făptura angelică pe care o luase de soţie fusese virgină în noaptea nunţii.

Ceva se petrecuse cu ea. Deschise şi închise pumnul peste broşa cu ceas pe care i-o dăruise atunci când îi ceruse mâna. Ceva îngrozitor. Dar ce? Ce o împinsese să plece în miez de noapte?

O relaţie bolnăvicioasă, se gândi el ridicându-se şi începând, a câta oară, să meargă de colo, colo prin cameră.

Ştia însă că aşa ceva era imposibil. De îndată ce primise vestea plecase călare, bezmetic, înspre malul râului ca să ceară informaţii de la familia şi prietenii ei. Chiar şi acum oamenii o căutau pe drum, în mlaştină, pe câmpii.

Bârfele se răspândiseră deja: tânăra soţie a lui Lucian Manet fugise cu un alt bărbat. Şi mai auzea şi şoaptele care se ascundeau în spatele acestor zvonuri. Dar la ce se aştepta? Târfă cajun, spuneau gurile rele. Era foarte posibil ca fetiţa aia să fi fost concepută în sat cu altul.

Minciuni oribile, îngrozitoare.

Se deschise uşa. Josephine nici măcar nu se deranja să bată uşor, aşa, de complezenţă. Manet Hall era al ei, acum şi mereu. Intra în orice cameră după bunul ei plac.

— Lucian.

El se răsuci pe călcâie.

— Au găsit-o?

Trebuia să se schimbe de hainele pline de mizerie de la ultima căutare la care participase. Lumina speranţei îi răzbătea chiar şi prin noroiul de pe faţă.

— Nu, nu au găsit-o, zise ea închizând uşa cu un pocnet sonor. Şi nici nu o vor găsi. A plecat, şi probabil chiar în momentul acesta râde de tine cu amantul ei.

Mai că îi venea şi ei să creadă ce spunea. Curând, acesta avea să fie adevărul adevărat.

— Nu a fugit.

— Eşti un prost. Ai fost un prost când te-ai însurat cu ea şi ai rămas un prost. Din câţiva paşi mari, ajunse la şifonier şi îl deschise larg. Nu vezi că unele dintre hainele ei lipsesc? Nu ţi-a spus camerista ei nici măcar atâta lucru?

El nu vedea decât rochia albastră de bal cu volane şi trandafiraşi de care ea fusese atât de mândră.

— Camerista se înşală, rosti cu voce tremurândă.

— Tu te înşeli. Dar bijuteriile? Josephine trase cutia de piele de pe poliţă şi îi deschise capacul. Unde sunt perlele pe care i le-ai dat de Crăciun? Brăţara cu diamante pe care i-ai cumpărat-o când a făcut copilul?

— Le-a furat cineva.

Plescăind dezgustată din buze, *Madame* Manet răsturnă bijuteriile pe pat.

— A luat tot ce strălucea mai tare. O fată de teapa ei nu ştie să preţuiască altceva decât ceea ce sclipeşte. Te-a vrăjit, te-a făcut să-ţi nesocoteşti familia, numele, şi acum ne-a târât pe toţi în ruşinea asta.

— Nu. Lucian închise ochii şi îi strânse, simţind cum i se rupea inima în piept. Nu m-ar părăsi. Nu ar părăsi-o niciodată pe Marie Rose.

— Oricâtă afecţiune ar fi nutrit pentru copilă, nu-mi imaginez că ea sau amantul ei ar fi vrut să aibă povara unui bebeluş. Şi, în definitiv, de unde ştii că este copilul tău?

Furia îi aduse pe chip două pete stacojii.

— Cum poţi pune o asemenea întrebare, mai ales după ce ai trăit în aceeaşi casă cu ea timp de un an?

Sămânţa îndoielii fusese răsădită, gândi Josephine cu răceală. Acum trebuia să înflorească.

— Am trăit în aceeaşi casă cu ea, dar am fost orbită de dorinţa ei sau copleşită de vraja pe care a aruncat-o şi asupra ta. Pentru că e vina ta la fel de mult cum este şi vina ei. Dacă ţi-ai fi satisfăcut poftele aşa cum fac alţi bărbaţi, ai fi plătit-o şi i-ai fi dat câteva fleacuri de tinichea, nu am fi fost acum implicaţi în scandalul ăsta.

— Să o plătesc. Ca pe o târfă. Aşa cum îşi plăteşte Julian femeile. Lucian făcu un pas în faţă, atât de furios că mâinile îi tremurau. Soţia mea nu e o târfă.

— Te-a folosit, spuse Josephine într-o şoaptă perfidă. Ţi-a luat demnitatea şi ţi-a mânjit-o. A venit în casa asta ca servitoare şi a părăsit-o cu tot ce a putut strânge de pe urma înşelăciunii ei. Ca un hoţ în noapte, în timp ce copilul plângea după ea. Îl apucă de braţ şi îl scutură, continuând: Ai încercat să schimbi ceea ce nu poate fi schimbat. Aşteptările tale au fost prea mari. Ea nu ar fi putut niciodată să fie stăpâna de la Manet Hall. Aceea sunt eu. Măcar a avut bunul-simţ să-şi dea seama de asta. Acum a plecat. Noi vom rămâne aici şi vom ţine capul sus până ce se vor stinge bârfele. Suntem din familia Manet şi vom supravieţui. Se întoarse şi o porni spre uşă. Mă aştept să te faci prezentabil şi să te alături familiei la cină. Vieţile noastre au fost date peste cap, însă asta trebuie să înceteze.

Singur, Lucian se aşează pe pat, cu broşa în mână, şi începu să plângă amar.

— Ce-i al tău e al tău, băiete. Cu mâinile în şolduri, Remy se învârti în cerc prin bucătărie. Mare mizerie ai făcut aici.

— Vino peste câteva săptămâni, strigă Declan din camera de alături, unde îşi instalase atelierul de tâmplărie.

Effie ridică un colţ al cârpei de pe jos.

— Podeaua va fi minunată. E ca o pânză goală, spuse ea uitându-se de jur împrejur. Trebuia să dea totul jos, să şteargă tot ce era aici ca să poată picta tabloul potrivit.

— Effie, lasă-l pe tălâmbul ăla în plata Domnului şi vino să stai aici cu mine.

— Auzi, potoleşte-te! Nu mai încerca atâta să-mi farmeci iubita.

Remy se apropie de uşă. Declan stătea la bancul de lucru, cu o curea cu scule atârnată la mijloc şi un creion de tâmplărie pus după ureche. I se păru că prietenul lui nu folosise o lamă de ras de cel puţin trei zile.

— Vrei să te ajutăm cu ceva, sau doar să-ţi admirăm aerul competent şi viril?

— De fapt, aşa avea nevoie de unul sau doi muncitori necalificaţi. Puse în funcţiune fierăstrăul electric şi începu să taie, scoţând un nor de rumeguş, după care îl opri. Chiar vreţi?

— Sigur, zise Remy trecându-şi braţul pe umerii lui Effie. O să lucrăm pentru nişte bere.

Patru ore mai târziu, stăteau pe terasa din faţa bucătăriei proaspăt văruite. Effie, micuţă în vechea cămaşă de denim pe care Declan i-o dăduse drept halat, avea pistrui de vopsea pe nas. Berea era rece şi bună, iar la combină se auzea trupa Foghat îngânând o melodie cu ritm domol.

Când îşi scoase ultima aşchie din degetul cel mare, Declan hotărî că mai bine de-atât nici că se putea.

— Ce e tufişul ăla în floare de acolo? întrebă el făcând semn spre grădina în ruine.

— Camelii, îl lămuri Effie. Grădinile astea sunt într-o stare groaznică, Dec.

— Ştiu. Trebuie să ajung şi la ele.

— Nu poți să te ocupi chiar de tot. Ar trebui să chemi pe cineva să le curețe.

— Marele Frank şi Micuța Frankie, zise Remy trăgând o duşcă zdravănă de bere. Ei se ocupă de chestii dintr-astea. Şi fac treabă bună.

— E o afacere de familie? Declan avusese întotdeauna încredere în afacerile de familie. Tată şi fiică?

— Frate şi soră.

— Un frate şi o soră pe care îi cheamă Frank? Pe amândoi?

— Da. Frank Xavier a fost un tip foarte orgolios. Le-a pus ambilor copii numele lui. Îți dau numărul lor. Le spui că suni din partea lui Remy.

— Mă duc să mă spăl, anunță Effie privindu-şi mâinile pline de vopsea. Pot să dau un tur prin casă?

— Draga mea, poți face tot ce vrei, spuse Declan sărutându-i ceremonios mâna.

— Mă bucur că am văzut-o eu primul, comentă Remy când Effie intră în casă.

— Chiar că da.

— Dar mi se pare că tu te gândeşti la altă femeie, judecând după modul în care te tot uiți înspre brațul râului.

— Nu pot să o am pe Effie decât dacă te ucid pe tine, aşa că îi fac curte lui Miss Odette, ca o mărturie de credință față de prietenia noastră.

— Da, sigur că da. Râzând, Remy se lăsă pe spătar. Diavolița de Lena ştie cum să dea peste cap un bărbat, cum să-l facă să se gândească la tot felul de chestii interesante.

— Vezi că tu ai deja o iubită.

— Asta nu înseamnă că nu-mi mai funcționează creierul. Nu-ți face griji însă, Effie este tot ce-mi doresc. Scoase un oftat de om mulțumit şi adăugă: În plus, Lena şi cu mine ne-am făcut deja numărul acum mult timp.

— Cum adică? Declan îşi puse jos berea şi se holbă la prietenul său. Tu şi Lena. Tu... şi Lena?

Remy îi făcu voios cu ochiul.

— Într-o vară foarte fierbinte, de-a dreptul incendiară. Trebuie să fi fost acum vreo cincisprezece ani. Au. Se îndreptă de spate ca să-şi frece pieptul în zona inimii. Mă doare. Eu aveam cam... da, cred că aveam şaptesprezece ani, tocmai terminasem liceul. Ceea ce înseamnă că ea avea cincisprezece ani, aşa cred. Am petrecut câteva seri memorabile pe bancheta din spate a vechiului meu Chevy Camaro. Observând privirea înnegurată a lui Declan, îşi luă seama: Tu nu erai prin preajmă atunci. Vreo şase luni am fost ca într-o transă din cauza fetei ăleia. Am crezut că o să mor dacă nu o am. Ştii cum e la şaptesprezece ani.

— Da. Ştiu cum este şi la treizeci şi unu.

Remy chicoti.

— Ei bine, i-am dat târcoale, i-am făcut curte, am vrăjit-o cum am ştiut mai bine. Am dus-o la filme şi la lungi plimbări cu maşina. Şi la balul de sfârşit de liceu. Dumnezeule, era frumoasă ca o cadră! Apoi, într-o seară de iunie cu lună plină, în sfârşit i-am dat jos hainele pe bancheta din spate a acelui Camaro. Pentru ea a fost prima oară. Aruncându-i o privire amicului său, completă: Ştii cum se spune, o femeie nu uită niciodată prima oară. Acum ştii la ce trebuie să faci faţă, *cher.*

— Cred că pot să mă descurc mai bine decât un licean înfierbântat. Deşi, recunoscu Declan în sinea lui, ea îl făcea să se simtă exact aşa. Ce s-a petrecut între voi?

— Ne-am îndepărtat, asta e tot. Eu am plecat la şcoală în Nord, ea a rămas aici. Pasiunea nebună s-a stins încet,

încet şi am ajuns să fim prieteni. Suntem prieteni, Dec. Mi-e foarte dragă, dar atât.

— Îmi dau seama când aud un avertisment. Tu chiar vrei toate fetele, Remy?

— Nu, doar mă gândeam că nu mi-ar plăcea deloc să îmi văd doi prieteni făcându-şi rău unul altuia. Voi doi, băiete, aveți un trecut în spate.

— Eu ştiu cum să mă ocup de al meu.

— Poate. Dumnezeu ştie cât s-a străduit ea să şi-l zăvorască pe al ei, să-l lase în urmă. Maică-sa era...

Se întrerupse brusc, deoarece o auzi pe Effie țipând.

Berea se vărsă pe podea când Remy lovi cu piciorul sticla sărind în sus. Trecu vijelios prin uşa de la bucătărie, cu un pas înaintea lui Declan, strigând numele logodnicei sale.

— La etaj, zise Declan, care se năpusti pe scări. E la etaj.

— Remy! Remy, vino repede!

Stătea pe podea, cu brațele în jurul trupului, şi se aruncă înspre Remy când acesta se ghemui lângă ea.

— Iubito, ce s-a întâmplat? Te-ai rănit?

— Nu. Nu. Am văzut... Ascunzându-şi fața în adâncitura dintre gâtul şi umărul lui, murmură: Acolo, pe patul de acolo.

Declan se uită la uşa întredeschisă. Singurul pat de acolo era cel pe care şi-l imaginase el.

Încet, deschise uşa mai larg. Soarele care strălucea prin fereastră nu dezvăluia privirii nimic altceva decât podeaua acoperită de praf şi tapetul decolorat.

— Ce ai văzut, Effie? întrebă el.

— Pe pat. O femeie – fața ei. Era moartă.

— Iubito. Holbându-se la cameră, Remy o mângâie pe păr. Nu e nimic acolo. Uită-te. Nu e nimic acolo.

— Dar eu am văzut...

— Spune-mi ce ai văzut, îi ceru Declan îngenunchind lângă ea. Ce ai văzut acolo?

— Am văzut... Se cutremură, apoi strânse din buze cu putere încercând să se stăpânească. Ajută-mă să mă ridic, Remy.

Deşi era albă la faţă ca varul, se ridică în picioare şi o luă înspre uşă.

— Effie, draga mea, tremuri toată. Hai să mergem jos.

— Nu, nu. Aşteaptă. Avea ochii măriţi şi inima continua să-i bată cu putere în timp ce măsura camera dintr-un capăt în celălalt. Şopti: Nu aveam cum să văd ceva. E o cameră goală. Doar o cameră goală. Probabil că mi-am imaginat...

— Un baldachin? Draperii albastre? O comodă cu sertare şi un birou perfect simetric. O măsuţă de toaletă şi un şezlong albastru. Lămpi cu gaz, lumânări pe polița căminului şi o fotografie înrămată.

— De unde ştii ce am văzut?

— Pentru că am văzut şi eu aceleaşi lucruri. În prima zi când am ajuns aici. Şi mirosea a crini.

— Crini albi într-o vază înaltă, continuă Effie în timp ce pe obraz i se scurgea o lacrimă. Mi s-a părut bizar că ai pus nişte flori acolo. Pentru o clipă m-am gândit: Cum de a aranjat camera asta atât de frumos şi nu ne-a suflat nici o vorbă? Şi pe urmă am păşit înăuntru şi am văzut-o pe ea întinsă pe pat. Îmi pare rău. Am nevoie de aer curat.

Fără nici un cuvânt, Remy o ridică în braţe.

— Eroul meu, murmură Effie în timp ce el o ducea în jos pe scări.

— M-ai speriat de moarte, *chère.* Declan, dă-i iubitei mele nişte apă.

Un moment lung, Declan se holbă la încăpere. Apoi îi urmă şi el la parter.

Umplu un pahar cu apă şi îl duse pe terasă, unde Remy stătea cu Effie cuibărită pe genunchii lui.

— Ce părere ai acum despre fantome?

Ea luă apa şi sorbi în timp ce îl studia pe Declan peste marginea paharului.

— Mi-am imaginat totul.

— Un halat alb pe spătarul şezlongului. Un set cu o perie de argint, o broşă de aur cu un disc de porţelan.

— O broşă cu ceas, spuse ea încet. Se cutremură din nou, expirând cu zgomot. Nu-mi pot explica.

— Îmi poţi spune ceva despre femeie?

— Avea faţa plină de vânătăi şi de sânge. O, Remy!

— Şştt. O mângâie pe păr şi o strânse mai tare în braţe. Nu este nevoie să te gândeşti la asta. Las-o în pace, Declan.

— Nu, e în regulă. Respirând încet, Effie îşi puse capul pe umărul lui Remy. Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui Declan continuă: E atât de ciudat, atât de groaznic şi de ciudat. Cred că era tânără, dar era greu să-ţi dai seama. Părul negru, foarte bogat, foarte ondulat. Avea hainele... cămaşa de noapte... sfâşiată. Avea vânătăi îngrozitoare pe gât, ca şi cum... Dumnezeule, ca şi cum ar fi fost strangulată. Mi-am dat seama că e moartă. Am ţipat şi am făcut un pas înapoi. M-au lăsat picioarele şi m-am prăbuşit.

— Trebuie să aflu cine era, spuse Declan hotărât. Trebuie să existe o cale prin care să-i descopăr identitatea. O membră a familiei, o servitoare, o musafiră. Dacă o tânără femeie a murit de o asemenea manieră violentă, incidentul trebuie să fie menţionat undeva.

— Pot să fac şi eu nişte cercetări. Effie lăsă jos paharul şi reuşi să zâmbească. La urma urmei, cu asta mă ocup.

— Dacă ar fi fost vreo crimă, povestea ei ar fi trebuit să se transmită de-a lungul vremii, opină sceptic Remy. Eu nu am auzit nimic. Iubito, o să te duc acasă.

— De acord. Effie îl atinse pe Declan pe braț: Vino cu noi. Nu ştiu dacă e o idee bună să rămâi aici.

— Trebuie să rămân. Vreau să rămân.

„Am nevoie să rămân”, se gândi Declan după plecarea lor, ascultând zgomotul constant al şurubelniței electrice pe care o mânuia. Ceea ce făcea el nu era doar o muncă de restaurare. Nu, era pe cale să transforme Manet Hall în căminul lui. Dacă o fată ucisă era parte din casa asta, însemna că şi ea îi aparținea.

Voia să-i ştie numele, să-i afle povestea. De unde venise? De ce murise? Poate că lui îi fusese menit să descopere lucrurile acestea.

Dacă acele imagini, acele senzații îi îndepărtaseră pe proprietarii precedenți, pe el nu făceau decât să-l lege şi mai tare de Manet Hall.

Putea conviețui cu fantomele, decise el în timp ce-şi trecea mâna peste suprafața primului dulap de bucătărie pe care îl terminase. Dar nu avea să-şi găsească odihna până ce nu afla ce era cu ele.

Cu toate acestea, când hotărî că muncise destul pentru ziua aceea şi se duse la culcare, lăsă luminile aprinse.

În următoarele câteva zile avu prea multă treabă ca să se gândească la fantome sau la somnambulism. Nu făcu nici ieşirile în oraş pe care şi le promisese.

Electricianul şi instalatorul se apucaseră de lucru şi munceau şi ei din greu cu echipele lor. Casa era prea plină de zgomot şi de oameni ca să mai fie loc şi pentru fantome.

Frank şi Frankie, care semănau ca două picături de apă, cu umeri lați şi părul castaniu-închis, dăduseră ocol grădinilor scoțând din când în când sunete ce ar fi putut la fel de bine să fie de aprobare sau de dezgust. Micuța Frankie părea să fie creierul operațiunii; după ce colindase peste tot timp de o oră, îi făcu lui Declan un deviz pentru curățarea arbuştilor şi îndepărtarea buruienilor, pentru început. Deşi

se întreba dacă, ținând cont de suma pe care i-o ceruseră, nu cumva intenționau să se retragă din afaceri cu profitul rezultat din contractul respectiv, Declan avea destulă încredere în Remy încât să-i angajeze.

Veniră înarmați cu cazmale, lopeți, târnăcoape şi foarfece lungi de grădină. Din sufragerie, unde lucra la dulapuri, Declan le auzea glasurile domoale şi, ocazional, zgomote şi bufnituri înfundate.

Când se uita afară, observa cum hățişurile dispăreau încetul cu încetul.

Zidarul pe care îl trimise Miss Odette era un negru slab ca un țâr pe care îl chema Tibald; străbunicul lui, după cum spunea, lucrase odinioară pe câmp pentru familia Manet.

În timp ce făceau turul casei, Tibald nota cu sârg într-un caiețel cu foile îndoite. Când ajunseră la sala de bal, meşterul se uită la tavan cu o expresie visătoare.

— Mereu mi-am imaginat cum a fost pe vremuri, spuse el. N-am văzut prea des aşa o minune.

— Ai mai fost aici şi altă dată?

— Da. Soții Rudicker mi-au cerut să le fac un deviz pentru lucrările de zidărie. Trebuie să fie cei de la care ai cumpărat dumneata conacul. Aveau idei mărețe, idei frumoase, cei doi Rudickeri, însă nu le-au dus niciodată la îndeplinire. Oricum, aveau de gând să angajeze pe cineva din Savannah. Sau aşa am auzit.

— De ce?

Tibald se mulțumi să zâmbească spre tavan.

— Aveau ideile acelea mari şi frumoase şi nu vedeau cum cineva de prin împrejurimi le-ar fi putut transpune în realitate. S-au gândit pesemne că vor obține un rezultat cu atât mai spectaculos cu cât cheltuiesc mai mulți bani. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Da, am priceput. Din punctul meu de vedere, dacă angajezi oameni din partea locului este foarte probabil să

pună mai mult suflet în munca lor. Deci, te prinzi la lucrarea asta?

— Am făcut toată zidăria la Harvest House de pe River Road. Ca referință, am fotografii în camionetă. Poate vrei să arunci o privire la ele, sau poate vrei să faci o vizită acolo. Acum casa e deschisă pentru public şi găzduieşte evenimente grandioase. Am mai făcut nişte lucrări la New Orleans, Baton Rouge şi Metairie. Îți pot da nişte nume.

— Hai să ne uităm la fotografii.

O singură privire la pozele tip „înainte" şi „după", prezentând diferite cornişe, detalii de zidărie şi medalioane, îi dovedi lui Declan că omul era un adevărat artist. De formă, îi ceru un deviz. După ce îi promise să facă unul până la sfârşitul săptămânii, Tibald îi întinse mâna.

— Recunosc, m-ar plăcea foarte mult să pot lucra la sala aia de bal. Ai de gând să faci ceva la etajul doi?

— La un moment dat.

— Poate ai dori să discuți cu sora mea, Lucy. Acum face curat.

— O, mai e mult până să am nevoie de o menajeră.

Tibald râse şi scoase un pachet de gumă de mestecat Big Red.

— Nu, domnule. Nu mă refer la genul acela de curățenie. Îi oferi lui Declan o gumă, apoi luă şi el una pe care o îndoi şi şi-o vârî în gură. Curăță locul de spirite. Pentru că acolo există nişte spirite puternice. Mai ales la al doilea etaj, precizează meşterul mestecând guma cu un aer contemplativ.

— De unde ştii?

— Le-am simțit răsuflarea în ceafă. Dumneata nu simți? Când soții Rudicker făceau renovarea au pierdut doi muncitori. Oamenii ăia pur şi simplu şi-au luat tălpăşița fără veste. Nici nu s-au uitat în urmă. Poate şi ăsta să fie un motiv pentru care au căutat apoi meseriaşi din alte părți.

Poate fi motivul pentru care nu şi-au dus niciodată la bun sfârşit ideile alea mari şi frumoase, conchise Tibald.

— Dumneata ştii ce s-a întâmplat la etajul al doilea?

— Nu. Şi nici nu ştiu dacă există cineva care ştie. Însă nici un localnic nu ar urca acolo pentru toți banii din lume. Dacă e nevoie de nişte muncă de zidărie la etajul al doilea, sun-o pe soră-mea Lucy mai întâi. Se întoarseră amândoi auzind o maşină ce intra pe aleea din față. Este maşina lui Miss Lena, şi Miss Odette e cu ea! Zâmbetul lui Tibald se lărgi până la urechi când MG-ul antic se opri lângă camioneta lui. Ziua bună, doamnelor. Se duse pe partea dreaptă a maşinii să-i deschidă portiera lui Odette. Ce mai faceți?

— O, bine, bine, Tibald. Ai tăi sunt bine?

— Nu am de ce să mă plâng.

Lena se dădu jos când Declan deschise portiera. Avea nişte blugi teribil de mulați, pe care îi purta cu o cămaşă de culoare turcoaz.

— Bunică-mea a spus că e timpul să-ți facem o vizită. Măsură din ochi aleea şi numără camionetele parcate de-a lungul ei. Ce ai făcut, *cher?* Ți-ai angajat o armată?

— Doar un batalion. Mirosea a iasomie, se gândi el. Mirosea a noapte. Trebuia să se concentreze asupra regulilor elementare de politețe sau să-şi înghită guma. Vrei să-ți prezint casa? o întrebă.

— Mmm. O să ajungem şi acolo. Tibald, să o saluți pe Mazie din partea mea, bine?

— Sigur că da. Trebuie să plec. O să-ți aduc devizul acela, domnule Fitzgerald.

— Declan. Îl aştept cu nerăbdare. Miss Odette...

Declan strânse mâna femeii mai vârstnice. Purta o rochie de culoarea dovleacului copt şi un pulover verde-închis ca să se apere de răcoarea miezului de iarnă. Şosetele care ieşeau din cizme erau în aceeaşi nuanță.

Mirosea a levănțică şi când se mişca îi zăngăneau lanțurile şi brățările. Toate aceste detalii îi dădeau lui Declan o stare de bine.

— Bine ați venit la Manet Hall. Aşa cum e acum.

Odette îi făcu cu ochiul Lenei când Declan îi sărută mâna.

— La sfârşit o să aruncăm un ochi şi noi pe-aici. Am auzit că i-ai angajat pe Marele Frank şi Micuța Frankie, spuse ea, dând din cap înspre camioneta lor. Cum se descurcă?

— Mi se pare că îşi fac bine treaba. Nu ştiu cum, mărturisi el privind grădinile din fața casei cu degetele mari băgate în găicile curelei. Nu i-am văzut nici o clipă făcând ceva realmente, dar mi se pare că le ajunge să clipească, şi două camioane de hățişuri şi buruieni au şi dispărut. Vreți să ne plimbăm pe aici?

— Da, aş vrea. Lena, dragă, scoate sticlele alea pentru spirite din maşină. O să le atârnăm pentru început în stejarii aceia.

— Sticle pentru spirite?

— Să țină spiritele rele departe, explică Lena începând să scoată din camionetă sticlele pe jumătate pline cu apă.

— Ar trebui să-mi fac griji din pricina spiritelor rele? întrebă Declan.

— Nu strică să fim prevăzători.

Odette luă două sticle şi o porni spre copaci.

— Sticle pentru spirite, repetă Declan uimit, amintindu-şi că le văzuse atârnând lângă casa ei. Spune-mi, cum funcționează?

— E o veche practică voodoo, îi explică Lena. Clinchetul pe care îl scot sperie duhurile rele şi le alungă.

Ca să exemplifice, lovi două sticle una de cealaltă. Sunetul i se păru lui destul de agreabil, nicidecum înfricoşător.

— Crezi în voodoo?

— Cred în ideea aia că nu strică să fim prevăzători.

Porni şi ea, delicată şi plină de rotunjimi, să i se alăture bunică-sii.

Voodoo sau sticle vechi, lui îi plăcea cum arătau aşa, atârnând de copacii lui. Şi când lovi din nou două între ele, îi plăcu sunetul pe care îl auzi.

Le luă aproape o oră să dea ocol casei, apoi încă o oră de discuţii cu peisagiştii, întrebări despre ce le făceau familiile, speculaţii despre vreme, discuţii legate de grădină.

Când în sfârşit intrară în bucătărie, Odette îşi puse mâinile în şolduri şi dădu din cap.

— Îmi place culoarea, e ca o plăcintă proaspăt scoasă din cuptor. Cei mai mulţi bărbaţi nu ştiu nimic în afară de alb. Scoate în evidenţă duşumelele acestea minunate de pin.

— Dulapurile ar trebui să fie gata de instalat săptămâna viitoare, spuse el arătând spre sufragerie. Folosesc şi acolo tot pin. Cu partea din faţă cu geam.

Cu buzele strânse, Odette intră în sufragerie şi îşi trecu mâna peste un dulap.

— Ai făcut treabă bună, Declan. Eşti talentat.

— Mulţumesc.

— Şi asta te face fericit.

— Sigur că mă face. Vreţi să mergem în salon? Acolo am o masă. Putem să bem nişte ceai. Ridică privirea când ceva greu lovi podeaua de la etajul de deasupra. Îmi cer scuze pentru zgomot.

— Rareori există muncă fără zgomot. Eu şi cu Lena vom hoinări pe aici, dacă nu te deranjează. O să găsim salonul.

— E imposibil să-l rataţi. Este singura încăpere care are masă.

— E un tânăr foarte drăguţ, comentă Odette când ieşiră din sufragerie.

— Da, este.

— Şi arată şi bine.

— Mda.

— Şi i-ai căzut cu tronc, *chère.*

— Da, admise Lena izbucnind în râs.

— Şi ce intenționezi să faci în privința asta?

— Încă mă gândesc. Dumnezeule, ce casă! se minună tânăra femeie. Are uşile suficient de largi cât să treacă o maşină prin ele. Îți vine să plângi când vezi starea de decădere în care a fost lăsată să ajungă.

— Lăsată să ajungă? Nu ştiu dacă aşa e. Mie mi se pare că doar a rămas în aşteptare. Nu e tipic pentru un bărbat? observă Odette când intrară în salon. Să trăiască în ditamai conacul cu o singură masă şi două scaune? Pun pariu că nu şi-a făcut nici o mâncare ca lumea de când e aici.

Lena ridică dintr-o sprânceană.

— *Grandmama,* nu o să mă faci să-mi fie atâta milă de el încât să îi gătesc cina. Amuzată, se duse la fereastră şi remarcă: Priveliştea e superbă. Imaginează-ți cum ar fi fost să locuieşti aici în vremurile de glorie. Caii care veneau pe alee şi maşinile acelea ciudate hurducăindu-se până în fața casei.

— Va fi frumoasă din nou. Numai că are nevoie de o femeie – la fel cum are nevoie şi băiatul acela.

Lena se jucă cu cheița ce îi atârna la gât.

— Am spus că mă gândesc încă. Este destul de frig aici, adăugă ea. Ar trebui aprins focul.

— Îl fac eu, se oferi Declan intrând cu o carafă plină ochi cu ceai şi nişte pahare de plastic.

Capitolul 6

Fusese o oră foarte plăcută, gândi Declan. Şi dacă nu-i punea la socoteală pe Remy şi pe Effie, erau primii oaspeți pe care îi primea acolo.

Îi făcuse multă plăcere prezența lor feminină în salonul lui. Focul trosnea vesel în cămin în timp ce soarele de după-amiază târzie se îndrepta spre amurg, luptându-se să răzbată prin praful de pe geamuri.

— O să mă întorc să văd bucătăria când va fi gata, îi promise Odette.

— Eu sper că vă veți întoarce cât mai des. Îmi va face plăcere să vă arăt şi restul casei.

— Poți să-i arăți Lenei. Eu o să mă întorc pe jos acasă.

— Te conduc eu, *Grandmama*.

— Nu, tu mai rămâi puțin. Oricât de inocent îi sunase glasul, în ochi i se zări o sclipire jucăuşă. Vreau să merg pe jos, numai bine o să trag după aceea un pui de somn.

Când dădu să se ridice, Declan sări în picioare şi îi oferi mâna lui, făcând-o să zâmbească.

— Ai nişte maniere foarte frumoase. Să mai vii pe la mine când nu eşti aşa de ocupat. O să-ți fac nişte *sauce patate* – tocăniță de cartofi – înainte să slăbeşti într-un aşa hal încât să-ți cadă hainele de pe ciolane.

— Am instalat telefoanele. Căută în buzunar un petic de hârtie, găsi un creion în buzunarul de la cămaşă şi scrise numărul. Dacă aveți nevoie de ceva, sunați-mă.

— Da, într-adevăr, maniere foarte frumoase. Ridică obrazul înspre el, invitându-l să o sărute. Când o conduse până la uşă, îi făcu semn să se mai aplece o dată spre ea. Sunt întru totul de acord să o vrăjeşti pe micuța mea Lena, îi şopti. Tu vei avea grijă de ea, lucru de care puțini bărbați ar fi în stare.

— Prin asta vreți să-mi spuneți că nu am nici o şansă cu dumneavoastră, Miss Odette?

Ea râse şi îl bătu uşurel pe obraz.

— Ehei, dacă aş fi cu treizeci de ani mai tânără, ar avea în mine o rivală de temut. Hai, du-te acum şi arată-i casa.

O urmări trecând pe lângă copacii pe care se bălăngăneau sticlele pentru spirite.

— Îți place de bunica mea, constată Lena din uşa salonului.

— Sunt nebun după ea. E absolut minunată. Ascultă, e destul de mult de mers pe jos de aici până acasă la ea. Ar trebui să... adică eu...

— Dacă vrea să meargă pe jos va merge pe jos. Nu ai cum să o opreşti să facă ceva când îşi pune asta în cap. Se apropie de uşa din față şi rămase lângă el. Uite acolo, a apărut Rufus să o conducă acasă. Pot să jur, câinele ăla parcă are un radar când e vorba de ea.

— Eu am tot sperat că va veni pe la mine, zise Declan. Şi că o să te aducă şi pe tine cu el. În două seri am fost pe punctul de a te vizita în oraş şi de două ori m-am convins să nu o fac.

— De ce?

— Pentru că una e să fii insistent şi alta e să te ții scai de om. Se întinse şi-i apucă o şuviță de păr cârlionțat pe care o răsuci în jurul degetului. M-am gândit că ar trebui să aştept până treci tu pe aici, ca nu cumva să-ți vină ideea de a cere un ordin de restricție împotriva mea.

— Dacă vreau ca un bărbat să nu mă mai caute îi spun să nu mă mai caute.

— Şi bărbații fac întotdeauna ce le spui tu să facă?

Buzele ei se curbară în acel zâmbet de felină care îi stârnea lui Declan dorința de a-i linge alunița cea neagră.

— Majoritatea. Vrei să-mi arăți căsoaia asta a ta, *cher?*

— Da. O apucă uşor de bărbie şi o sărută, murmurând: Desigur. Apropo... O luă de mână şi o conduse spre scări. Am permisiunea lui Miss Odette să te vrăjesc.

— Mi se pare că ar fi nevoie de permisiunea mea, nu de a ei.

— Şi am de gând să te vrăjesc de tot, aşa că o să începem cu începutul. Sunt nişte scări fabuloase, nu eşti de acord?

— Ba da, zise Lena trecându-şi unghia roşie de-a lungul balustradei. E foarte mare conacul ăsta Declan. Şi din câte am văzut din el, îmi dau seama că la urma urmei nu eşti un avocat înstărit.

— Fost avocat. Şi nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ai destui bani să reconstruieşti locul acesta şi să-l păstrezi – căci vrei să-l păstrezi, nu-i aşa?

— Ba da.

— Atunci înseamnă că nu eşti un tip înstărit. Eşti bogat de-a dreptul. Putred de bogat. Aşa să fie?

— Ei bine, banii nu sunt o problemă. Şi nici nu cumpără fericirea.

Ea se opri pe palier râzând în hohote.

— O, *cher,* dacă crezi asta înseamnă că nu ştii de unde să-ți faci cumpărăturile.

— Oricând vrei, mă poți ajuta în sensul ăsta.

— Poate. Privi în jos peste balustradă, spre marele hol de la intrare, şi remarcă: La un moment dat o să ai nevoie de mobilă. Ştiu locurile perfecte din care să ți-o procuri.

— Ai un văr?

— Da, unul sau doi.

Ridică din sprâncene auzind zgomotul şi înjurăturile din capătul coridorului.

— Instalatorul, îi explică Declan. L-am pus să se apuce de baia principală. Era... ei bine, era o ruşine de culoarea

fructului de avocado. Dacă ştii pe cineva care să vrea mobilier de baie foarte, foarte urât, să mă anunți.

Dădu să o îndepărteze de uşa încăperii pe care o considera de acum camera lui cu fantome, însă ea învârti mânerul şi o deschise. Declan se trezi că-şi ținea respirația când Lena păşi înăuntru.

— E frig aici. Îşi petrecu brațele în jurul trupului, dar nu reuşi să domolească fiorul ce o străbătea. Ar trebui să încerci să salvezi tapetul, îi sugeră. Are un model foarte drăguț. Violete şi boboci de trandafiri. Ajunsese pe la jumătatea camerei, şi fiorul se transformă în tremur de-a dreptul. Sentimentul care o copleşi dintr-odată era de jale profundă. E o încăpere tristă, nu-i aşa? Are nevoie de lumină. Şi de viață.

— E o fantomă. O femeie. Cred că a fost ucisă aici.

— Crezi? Se întoarse la el. Era palidă, cu ochii uşor măriți. Nu percep nimic... violent. Doar trist. Pustiu şi trist.

Vocea i se îngroşă. Fără să stea pe gânduri, Declan se duse la ea.

— Te simți bine?

— Mi-e frig.

El se aplecă să-i frece brațele, dar în momentul în care o atinse simți un şoc.

Râzând, ea făcu un pas înapoi.

— Nu cred că la asta se referea *Grandmama* când a spus să mă vrăjeşti, *cher.*

— E în camera asta. E ceva ciudat în camera asta.

— Pe mine nu mă îngrijorează fantomele. Ar trebui să nu te îngrijoreze nici pe tine. Nu-ți pot face rău.

Cu toate astea, trebui să se lupte cu nevoia presantă de a grăbi pasul spre uşă.

Hoinări prin celelalte dormitoare, dar nu mai simți nimic din acea jale, acea groază, acea singurătate teribilă care o făcuseră să iasă din prima încăpere.

La uşa camerei lui Declan, zâmbi.

— Ei bine, aici nu e chiar aşa de rău. Ai gust, *cher.* Vârî capul în baie, unde muncitorii bocăneau şi înjurau copios. Ceea ce nu pot spune şi despre cel care a făcut baia asta, continuă ea. Tu eşti, Tripadoe? Maică-ta ştie că înjuri în halul ăsta?

Se sprijini de tocul uşii şi rămase câteva minute acolo, vorbind cu instalatorii. În timpul acesta, Declan rămase undeva în spate, mulțumindu-se să o privească.

Era de-a dreptul jalnică fixația asta de cățeluş îndrăgostit pe care o făcuse pentru ea, îşi zise.

Ca pentru a-i confirma gândurile, când Lena îi aruncă o privire peste umăr, simți o vibrație care i se duse până în călcâie.

— Hai să îți arăt sala de bal. De fapt, va fi piesa de rezistență a casei.

— Sigur, mi-ar plăcea să o văd. Dar când porniră, ea făcu un gest brusc înspre etajul de deasupra. Ce este acolo, sus?

— Alte camere goale. Spații de depozitare, încăperile servitorilor.

— Hai să ne uităm.

— Nu e nimic special.

Dădu să o apuce de mână, dar ea o luase deja în sus pe scări.

— Poți ajunge la belvedere de aici? Pe vremuri obişnuiam să o admir şi să mă închipui stând acolo.

— E mai uşor din... nu!

Porunca lui ritoasă o făcu să înghețe cu degetele pe mânerul de alamă oxidată al camerei copiilor.

— Ce s-a întâmplat? Ai o femeie în lanțuri? Toate secretele tale sunt zăvorâte aici, *cher?*

— Nu, doar că... Simțea cum panica i se ridică în piept, arzându-l undeva, chiar în gât. E ceva în neregulă cu camera aceea.

— E ceva în neregulă cu majoritatea camerelor, ripostă ea deschizând uşa.

Declan avea dreptate. O lovi imediat aceeaşi senzație violentă de durere şi pustietate şi jale adâncă. Văzu pereții şi podeaua şi ferestrele, praful şi anii lungi de neglijare. Şi simți că i se rupe inima.

Chiar când dădu să vorbească, frigul o pătrunse. Îl simți trecându-i peste piele, ca o respirație, apoi zburlindu-i părul.

— Aici e punctul central, rosti ea hotărâtă, deşi habar nu avea ce voia să spună cu asta sau de unde ştia. Poți simți? Poți?

Cuprins de amețeală, Declan se sprijini de tocul uşii. Teama pe care o simțea era total irațională, de neoprit, ca şi cum îi trimitea cuțite în oase. Era casa lui, ținu să-şi amintească. Blestemata lui de casă. Făcu un pas în interior, apoi se opri o secundă.

Camera începu să se învârtă. Auzi un țipăt, o văzu pe Lena şi panica ce i se zugrăvi pe chip. I se păru că buzele i se mişcau rostindu-i numele. Pe urmă privirea i se înceţoşă, iar în fața ochilor nu mai văzu decât nişte pete albe care dansau nebuneşte.

— Declan. Haide, *cher.* Haide, haide, dragul meu.

Cineva îi mângâia părul, fața. Simți buze atingându-i-le pe ale lui. Deschise ochii, dar nu reuşi să vadă nimic, aşa ca pur şi simplu îi închise la loc.

— Nu, nu face asta.

Îl bătea pe obraji cu degete ce tremurau uşor. Se prăbuşise ca un copac retezat, îndată după ce fața i se golise de culoare şi îşi dăduse ochii peste cap.

— Haide, deschide ochii.

— Ce dracu' s-a întâmplat?

— Ai leşinat.

Ochii lui se deschiseră şi se concentrară asupra chipului ei. Tot trupul îl durea şi avea o vagă stare de greață.

— Pardon, bărbații nu leşină. Uneori, se întâmplă să ne mai pierdem cunoştința, chiar să dăm ortul popii. Dar nu leşinăm.

Uşurată, Lena expiră zgomotos. Ar fi putut să-şi spargă țeasta, se gândi, dar îşi revenise. Mai mult, creierul lui părea intact.

— Îmi cer scuze. Era să dai ortul popii. De tot. Te-ai lovit de podea destul de violent ca să-ți sară capul de pe umeri. Se aplecă din nou şi îşi trecu buzele pe zgârietura proaspătă de pe fruntea lui. O să faci o vânătaie acolo, *bébé.* Nu am putut să te prind. Oricum, cred că am fi căzut amândoi dacă aş fi făcut-o. Îl întorsese cu fața în sus, iar acum îi mângâia cu tandrețe obrajii palizi. Ți se întâmplă frecvent să îți pierzi cunoştința aşa?

— De obicei trebuie să beau mai întâi până uit de mine, ceea ce nu am mai făcut de când eram în facultate. Ascultă, cu riscul de a mă face de râs de două ori în numai câteva minute, chiar trebuie să ies dracului din camera asta.

— OK. Poți să stai în picioare? Nu cred că te pot ridica eu, *cher.* Eşti ditamai găliganul.

— Da.

Se ridică în genunchi străduindu-se să respire normal, dar inima i-o luase din nou razna. Avea senzația că îi parcase un jeep pe piept. Se clătină şi fu pe punctul să se prăbuşească la loc.

Lena îi trecu un braț pe după talie, încercând cu toate puterile să-l sprijine.

— Un pas, doi paşi. O să mergem jos ca să te poți întinde să te odihneşti.

— Sunt bine. Voi fi bine. Urechile îi țiuiau. În momentul în care ajunse la trepte, se prăbuşi şi îşi lăsă capul între genunchi. Dumnezeule!

— Haide, haide, dragul meu, şopti ea mângâindu-l pe păr.

— Închide uşa aia, te rog. Închide-o!

Lena se repezi înapoi şi o trânti.

— Haide, respiră, revino-ți şi pe urmă mergem jos şi ne băgăm în pat.

— Mi-am dorit să te aud spunând asta de prima oară când te-am văzut.

Gheara din pieptul ei se domoli un pic.

— Îți revii, nu-i aşa?

— Mă simt mai bine. Putea din nou să respire, şi senzația de vomă începuse să dispară. Izbuti să glumească: Va trebui să mă duc să bat măr pe cineva sau să împuşc un mamifer de talie mică ca să-mi pot recupera bărbăția.

— Lasă-mă să mă uit la tine. Îi dădu capul pe spate şi îl studie, apoi conchise: Mai eşti încă puțin palid, dar ai început să-ți revii. Pun pariu că *Grandmama* are dreptate. Nu mănânci. Ce ai mâncat azi, de exemplu, *cher?*

— Cereale. Micul dejun al campionilor. Nu mi se pare că a funcționat, spuse el zâmbind uşor.

— O să-ți fac un sandvici.

— Chiar? Simpla idee îi stârni o plăcere enormă. O să găteşti pentru mine?

— Un sandvici nu se poate numi gătit...

— În lumea mea este. Lena, camera aceea...

— O să vorbim despre asta, însă după ce bagi ceva în stomac.

Adevărul era că nu prea aveau de unde alege. O singură privire în frigiderul luat la mâna a doua o făcu pe Lena să ofteze compătimitor.

— Câți ani ai? Doisprezece?

— Sunt bărbat, răspunse el ridicând din umeri. Iar obiceiurile mele referitoare la cumpărături sunt pur bărbăteşti. Am nişte unt de arahide care ar putea merge cu jeleul ăla. Undeva, adăugă, aruncând o privire prin cameră.

— Undeva.

Mai avea şi o singură feliuţă de şuncă, două ouă, nişte brânză cu aspect anemic şi o jumătate de pungă de salată tăiată.

— Se pare că până la urmă o să gătesc totuşi pentru tine. Unde e aragazul?

— Chiar aici, zise Declan bătând cu palma pe cuptorul cu microunde.

— Ei bine, va trebui să ne descurcăm cu el. Un bol? Un cuţit? O furculiţă?

— Ăăă...

Scormoni printr-o cutie şi aduse nişte tacâmuri de plastic.

— Dragul meu, mi se pare foarte trist. Stai jos, şi Lena va avea grijă de tine. Numai de data asta, preciză ea.

El se aşeză pe capra fierăstrăului şi o urmări în timp ce bătea ouăle, tăia şunca şi brânza şi vărsa în castron o parte din conţinutul pungii cu salată.

— Ai nişte ierburi, *cher?* Nişte mirodenii, ceva?

— Am sare şi piper. Ceea ce contează, murmură el auzindu-i oftatul. Exploratorii au căutat şi au descoperit continente întregi numai pentru sare.

— Când erai mic ai avut bucătăreasă, nu?

— Da. Şi ce?

— Ce ai făcut când te-ai mutat singur?

— Mi-am comandat mâncare gata făcută şi am încălzit semipreparate la cuptorul cu microunde. În civilizaţia contemporană, nici un bărbat nu are cum să moară de foame.

Lena puse bolul în cuptor, îl programă şi apoi se întoarse din nou spre el.

— Dacă intenționezi să locuieşti aici, ai face bine să îți găseşti o bucătăreasă.

— Spune-mi cât ceri.

— Eşti un tip amuzant, Declan.

Fața lui avea acum culoarea normală, privirea îi redevenise clară. Stomacul ce i se făcuse ghem când el se prăbuşise în fața ochilor ei se relaxă.

— Cum se face că nu ai o femeie?

— Am avut una, dar mi-am dat seama până la urmă că nu o voiam cu adevărat.

— Chiar aşa? Deschise cuptorul, amestecă ouăle dinăuntru şi apoi îl programă din nou. Ce s-a întâmplat? se interesă ea.

— Nu ți-a povestit Remy?

— Nu-mi povesteşte chiar tot.

— Am fost logodit. Am anulat totul cu trei săptămâni înainte de nuntă, ceea ce mă face, îți dai seama, un mare mitocan. O mulțime de oameni din Boston mă blestemă chiar şi acum.

Încerca să glumească pe tema asta, gândi ea, dar se vedea că istoria îl afectase.

— De asta ai plecat?

— Nu, de asta mi-am dat seama că pot pleca.

— Nu o iubeai.

— Nu. Nu o iubeam.

— Şi te întristează să spui asta. Scoase bolul şi i-l aşează dinainte, întinzându-i o furculiță de plastic. Ochii îi erau din nou cețoşi, observă ea. Din cauza regretelor. Ea te iubea?

— Nu. Eram o pereche frumoasă, ne stătea bine împreună. Ne obişnuiserăm unul cu celălalt. Credeam că ne dorim aceleaşi lucruri.

— Dar nu era aşa.

— Nu, niciodată nu fusese aşa de fapt. Şi cu cât ne apropiam de ziua cu pricina, aveam senzaţia că viaţa mea se... îngustează din ce în ce mai tare, până ce m-am trezit într-un ungher. Fără spaţiu, fără aer. Fără lumină. Mi-am dat seama că aveam aceleaşi sentimente faţă de Jessica cum aveam şi faţă de slujba mea de avocat corporatist şi că dacă aşa urma să fie tot restul vieţii mele, aş fi putut la fel de bine să mă arunc de pe un pod dacă nu ieşeam din ungherul ăla cum prindeam ocazia.

— A fost un gest de mai mare curaj să ieşi din ungher decât ar fi fost să te arunci de pe pod, murmură ea dându-i părul de pe frunte.

— Poate. E bună chestia asta, spuse el, luând încă o furculiţă de omletă. Dar tu de ce nu ai un bărbat?

— Cine spune că nu am? replică Lena înălţându-şi sfidător capul.

Declan o apucă de mână înainte ca ea să se poată întoarce.

— Trebuie să ştiu dacă ai.

— De ce?

— Pentru că nu mă pot opri să mă gândesc la tine. Pentru că nu mi te pot scoate din cap şi nici de sub piele. Pentru că de fiecare dată când te văd, inima mi-o ia la sănătoasa.

— Te pricepi şi la asta. Te pricepi să spui vorbe care să aprindă o femeie.

Dacă ar fi fost vorba doar de atracţia pe care o simţea faţă de el, ar fi putut foarte uşor să-şi facă loc acolo, între picioarele lui lungi şi să satisfacă dorinţa amândurora. Dar acesta nu era un bărbat ca oricare altul, îşi zise. Să fie cu el nu ar fi fost deloc simplu.

— Mănâncă-ţi ouăle, îl îndemnă, trăgându-şi mâna din mâna lui. De ce ai început lucrările cu bucătăria, dacă

mănânci unt de arahide şi nu ai nici măcar o farfurie ca lumea?

— Ba am farfurii, doar că nu genul acela care se spală. Bucătăria este inima oricărei case. Casa în care am crescut eu era spațioasă, veche, minunată, cu camere mari, extraordinare. Cu toate astea, sfârşeam cu toții în bucătărie şi dacă apărea vreo criză şi dacă era vreo sărbătoare şi dacă pur şi simplu aveam ceva de discutat. Cred că aşa ceva vreau şi aici.

— Ce frumos! Se rezemă de un dulap, măsurându-l din ochi. Vrei să faci sex cu mine, *cher?*

Pulsul lui crescu dintr-odată până la nori, dar reuşi să nu se mişte.

— Sigur. Lasă-mă doar să îl dau afară pe instalator. Când ea râse, îşi luă seama: A, nu te refereai la momentul prezent. Mi s-a părut genul de întrebare la care se poate răspunde cu adevărat sau fals. Stai să văd. Îşi puse degetele pe încheietura mâinii. Da. Sunt încă viu, deci răspunsul este „adevărat”.

Ea clătină din cap, îi luă bolul gol din față şi îl aruncă în cutia destinată gunoiului.

— Eşti un bărbat interesant, Declan. Şi îmi placi.

— Ei, ei, stai o clipă. Privi în jur şi apucă o şurubelniță aruncată pe o scândură. Poftim, îi spuse el dându-i-o.

— Ce să fac cu asta?

— Să mi-o înfigi în inimă atunci când o să-mi spui că vrei să fim doar prieteni.

— Pun pariu că Jessica îşi dă în continuare palme că te-a lăsat să-i scapi. Chiar vreau să fim prieteni. Se jucă o clipă cu şurubelnița, după care o puse din nou jos. Încă nu ştiu dacă vreau să fim doar prieteni. Trebuie să mă gândesc la asta.

— OK. Punându-i mâinile pe umeri, murmură: Gândeşte-te.

Ea nu încercă să se tragă la o parte, ci îşi ridică faţă ca buzele lui să le poată întâlni pe ale ei.

Îi plăcea alunecarea aceea uşoară de la căldură la fierbinţeală, senzaţia fluidă de plutire pe care i-o oferea un bărbat care nu se grăbea când săruta.

Înţelegea dorinţa. Dorinţa masculină. Dorinţa ei. Şi ştia că unele dintre acele dorinţe nu puteau fi ostoite decât prin sex sălbatic şi fierbinte în întuneric.

Din când în când şi ea îşi ostoise dorinţele în felul acela.

Aici însă era mai mult decât atât, era un fel de dor. Iar dorul, chiar şi satisfăcut, putea da naştere unor chinuri pe care dorinţele nu ar fi putut niciodată să le provoace.

Totuşi, nu se putu abţine să nu-şi ducă mâinile mângâietor pe faţa lui, lăsând sărutul să se prelungească.

Undeva, înăuntrul ei, ceva oftă.

— Angelina.

Îi rosti numele într-o şoaptă lină când îşi aprofundă sărutul. În capul ei răsunară o mie de avertismente, însă nu le băgă în seamă. Fără să se gândească la nimic, se dărui o clipă fierbinţelii, nevoii. Dorului.

Apoi se trase la o parte.

— Da, asta e ceva la care trebuie într-adevăr să mă gândesc. Îşi apăsă o palmă pe pieptul lui când dădu să o tragă din nou înspre el şi-l mustră: Linişteşte-te, *cher.* M-ai înnebunit destul pentru o singură zi.

— Dar de-abia începusem.

— Cred. Expiră zgomotos, apoi îşi dădu părul pe spate aranjându-l. Trebuie să plec. În seara asta lucrez la bar.

— Vin şi eu. Să te conduc acasă.

Oricât de calmă îi suna vocea, în ochii lui se citea furtuna. Genul acela de furtună care te făcea să te înfiori toată înainte să te distrugă complet, se gândi ea.

— Nu cred.

— Lena. Vreau să fiu cu tine. Vreau să petrec timp cu tine.

— Vrei să petreci timp cu mine? Scoate-mă în oraş.

— În oraş?

— Da, la întâlnire. Genul acela de întâlnire când vii să mă iei de acasă şi mă duci la o cină într-un loc ca lumea. Îl împunse uşurel cu degetul în piept şi adăugă: Dansăm toată seara şi pe urmă mă aduci acasă şi la uşă mă săruți de noapte bună. Crezi că poți face asta?

— La ce oră vrei să vin să te iau?

Ea zâmbi şi clătină din cap.

— Azi nu se poate, dar luni seara sunt liberă. Lunea nu e aşa de multă lume la bar. Să vii să mă iei la opt.

— Luni. Ora opt.

O apucă din nou de brațe şi o lipi de el cu putere. De data asta nu mai fu vorba de nici un fel de alunecare lină; pur şi simplu se azvârli cu capul înainte în marea de senzații.

O, da, gândi ea, avea să-i trimită mii de fiori prin trup înainte să o distrugă de tot.

— Doar aşa, ca să nu uiți, îi spuse el.

Vorbele îi sunau mai degrabă a avertisment, constată Lena. Nu era nicidecum docil, aşa cum pretindea.

— Nu voi uita. Ne vedem, *cher.*

— Lena. Nu am vorbit despre ce s-a întâmplat sus.

— O vom face, strigă ea în urmă fără să se oprească.

Nu respiră ca lumea până ce nu ieşi din casă. Relația lor nu avea să fie atât de simplă pe cât crezuse ea. Bunele maniere nu erau doar aşa, o poleială, ci erau ceva înnăscut. Dar la fel erau şi pasiunea şi hotărârea. O combinație pe care ea, una, o admira şi respecta.

Nu că nu ar fi putut să se descurce cu el, la urma urmei, îşi spuse pe când se urca în maşină. Să se descurce

cu bărbații era unul dintre lucrurile la care se pricepea cel mai bine pe lumea asta.

Bărbatul acesta era însă mult mai complicat decât lăsa să se întrevadă. Şi mult mai greu de descifrat decât toți cei pe care-i întâlnise până atunci.

Ştia ce vedeau bărbații când se uitau la ea. Şi nu o deranja, conştientă fiind că, de fapt, reprezenta mult mai multe decât ce vedeau ei. Sau ce doreau să vadă.

Avea multă minte şi avea şi coloană vertebrală şi în plus disponibilitatea de a le folosi pe amândouă pentru a obține ceea ce dorea. Îşi gestiona viața în acelaşi mod în care îşi gestiona barul. Cu pasiune şi o temelie de ordine sub haosul aparent.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare spre Manet Hall. O îngrijora faptul că Declan Fitzgerald putea zgudui acea temelie într-un mod în care nimeni nu o făcuse vreodată.

O îngrijora gândul că avea să-i fie foarte greu să umple crăpăturile după plecarea lui.

Căci ei plecau întotdeauna. Asta doar dacă nu plecai tu mai întâi.

*

Declan adormi gândindu-se la Lena şi fu năpădit îndată de vise despre ea. Vise puternice, fizice, în care ea se afla sub el şi se mişca frenetic, smucind rapid din şolduri. Pielea umedă, ca aurul topit. Ochii de ciocolată neagră şi buzele ude şi roşii.

Îi putea auzi zgomotul respirației, avântul şi relaxarea, micile gemete de plăcere. Putea să o miroasă, îi simțea parfumul acela de iasomie ce îl învăluia ca dansul unei sirene şi îl făcea să se gândească la haremuri şi la umbre interzise.

Se adânci mai tare în somn, dorind-o cu disperare.

Şi o văzu alergând de-a lungul unui coridor, cu braţele pline de lenjerie. Părul ei, tot părul ei minunat, era prins strâns la spate, iar trupul acela ademenitor era acoperit de la gât până la glezne cu o rochie largă cu un model cu floricele decolorate.

Trebuia să se grăbească să pună lenjeria la locul ei. *Madame* Manet se sculase deja şi umbla prin casă şi nu îi plăcea deloc să le vadă pe ajutoarele de cameriste strecurându-se pe holuri. Dacă nu era rapidă putea fi observată.

Nu voia ca *Madame* să o observe. Servitorii îşi păstrau slujbele atâta timp cât erau invizibili. Asta spunea *Mademoiselle* LaRue, menajera-şefă, şi ea nu se înşela niciodată.

Avea nevoie de slujba asta. Familia ei avea nevoie de banii pe care îi câştiga; pe deasupra, era absolut încântată să muncească la Manet Hall. Era cea mai frumoasă casă pe care o văzuse vreodată. Era atât de fericită şi de mândră că putea să contribuie şi ea în felul ei la înflorirea ei!

De câte ori nu o privise îndelung din umbrelele de pe braţul râului? Admirând-o, tânjind după şansa de a trage cu ochiul pe fereastră la toate frumuseţile dinăuntru.

Şi acum era înăuntru şi era responsabilă într-o anumită măsură de întreţinerea acelor frumuseţi.

Îi plăcea mult să lustruiască lemnul, să mătură duşumelele. Să vadă cum sclipeau geamurile după ce le freca ea.

În visul lui, ea ieşi pe coridor prin una dintre uşile secrete de la etajul întâi. În timp ce păşea grăbit, se uită în toate părţile – la tapet, la covoare, la lemn şi la sticlă. Se strecură într-o cameră de toaletă şi puse lenjeria într-un dulap.

Dar când se întoarse spre uşă, ceva îi atrase atenţia, aşa că merse în vârful picioarelor până la fereastră.

Declan văzu, aşa cum văzu şi ea, nişte oameni călare apropiindu-se printre stejarii falnici ce mărgineau aleea.

Simți, aşa cum simți şi ea, inima sărindu-i din piept când privirea i se fixă pe bărbatul călare pe un murg semeț. Părul lui de aur flutura în bătaia vântului. Se ținea în şa drept precum un soldat, avea o haină cenuşie pe umerii largi şi cizme negre strălucitoare.

Ea îşi duse mâna la gât şi gândi cât se poate de clar: „Iată, prințul s-a întors la castelul lui".

Oftă, aşa cum oftează fetele când au nesăbuința să se îndrăgostească. El zâmbi, ca şi cum i-ar fi zâmbit ei, dar ea ştiu că bucuria zugrăvită pe chipul lui frumos se datora apropierii de casă.

Cu inima bătându-i cu putere, se grăbi afară din cameră, înapoi pe uşa servitorilor şi din nou în labirint.

Tânărul stăpân venise acasă. Oare ce avea să se întâmple în continuare? se întrebă ea.

Declan se trezi tresărind înfrigurat. Mirosea a praf şi a umezeală şi simți lemnul tare al duşumelei sub el.

— Ce dracu'?

Amețit, dezgustat, întinse o mână până dădu de un perete. Se sprijini de el şi se ridică în picioare, apoi merse de-a lungul lui, aşteptându-se să ajungă la un colț, la o uşă. Îi luă ceva timp să-şi dea seama că peretele nu avea tapet.

Nu era în camera cu fantoma de data aceasta. Era într-unul dintre coridoarele secrete ale servitorilor, aşa cum fusese fata din visul lui.

Cumva, cine ştie cum, parcursese acelaşi drum cu ea.

Ideea de a bâjbâi prin întuneric nu-i prea surâdea, dar era de preferat decât să petreacă următoarele ore acolo, aşteptând să răsară soarele.

Făcu paşi mici, unul după celălalt. Când în sfârşit pipăi tocul unei uşi era ud leoarcă de sudoare.

Împinse uşa şi ieşi, apoi spuse o mică rugăciune de mulțumire când trase în piept aer proaspăt şi văzu în lumina slabă coridorul de la etajul întâi.

În păr avea pânză de păianjen, mâinile şi picioarele îi erau murdare.

Dacă o mai ținea tot aşa, îşi spuse, trebuia să se ducă la un medic şi să ceară nişte somnifere. Sperând că aventurile de noaptea asta se terminaseră, se duse să se spele şi apoi să dea pe gât nişte apă ca să-şi potolească setea ce-i pârjolea gâtlejul. În final intenționa să se încuie în dormitor.

Capitolul 7

Declan luă grămada de cărți din brațele lui Effie, apoi o sărută pe obraz.

— Nu era nevoie să vii tocmai până aici ca să-mi aduci astea. Puteam să vin eu la tine.

— N-a fost nici un deranj. Am avut o întâlnire care s-a anulat, așa că am profitat de timpul liber. Și în plus... Respirând încet, Effie se uită de jur împrejur. Trebuia să-mi dovedesc mie însămi că nu voi da bir cu fugiții după prima vizită în locul acesta.

— Și te simți bine?

— Da. Expiră prelung și apoi dădu din cap hotărâtă. Mă simt cât se poate de bine. Apoi se încruntă observându-i cearcănele adânci: Pe de altă parte, tu arăți absolut epuizat.

— Nu am dormit prea bine. Nu-i venea să vorbească despre vise, despre somnambulism, despre zgomotele care îl trezeau de atâtea ori în crucea nopții, așa că schimbă subiectul: Haide să ne întoarcem în bucătărie ca să pot să mă laud. Am niște limonadă – nu e din lămâi adevărate, dar măcar e rece și potabilă.

— Bine, zise ea atingându-i brațul cu un gest ce-i arăta că înțelegea perfect situația. Nu am decât o jumătate de oră, dar vreau să-ți comunic niște informații. Informații și speculații. Ce se petrece aici?

Aruncă o privire în salonul din față. Pe podea erau vrafuri de hârtii, cărți deschise și o mulțime de vopseluri și eșantioane de materiale.

— Proiectul meu următor. M-am gândit să încep cu o cameră unde vizitatorii vor putea să stea jos atunci când va fi gata. Ce fel de informații?

— Despre familia Manet. Nu mi-a fost greu să aflu, spuse ea în timp ce străbăteau coridorul. Henri Manet s-a căsătorit cu Josephine Delacroix. Amândoi proveneau din

familii creole bogate şi de vază. Henri era implicat în politică. Se zvonea că tatăl lui făcuse un profit frumos în timpul Războiului de Secesiune aducând provizii şi mărfuri. Familia devenise una dintre cele mai importante susținătoare ale Partidului Republican în timpul Reconstrucției. Potrivit bârfelor, îşi foloseau puterea şi influența pentru a cumpăra voturi şi politicieni. O, Doamne, Dec, uită-te la ăsta! Păşi în bucătărie şi zâmbi spre dulapurile de jos, care fuseseră deja montate. Dumnezeule, ce frumoase sunt!

El îşi vârî degetele mari în buzunarele de la spate şi zâmbi strâmb.

— Pari surprinsă.

— Ei bine, chiar sunt, dar surprinsă extrem de plăcut, impresionată mai degrabă. Remy abia poate să bată un cui în perete ca să agațe un tablou. Îşi trecu mâna peste lemn, deschise şi închise o uşă. Sunt nemaipomenite. Probabil că eşti foarte mândru de tine.

— Da, sunt destul de mulțumit de ce am făcut. Meşterii tocmai au plecat. Am ales să folosesc materiale solide, care să dea impresia de piatră. Am mai şi comandat un frigider cu o mare ladă frigorifică – din motive pe care nici eu însumi nu le ştiu prea clar – şi un aragaz şi o maşină de spălat vase. O să le încastrez şi o să fac panouri care să le acopere, aşa că tot ce se va vedea va fi din lemn. Puse cărțile pe o bucată de placaj şi o întrebă: Vrei limonada aia?

— Da, mi-ar plăcea.

Intră în sufragerie în urma lui. Două servante erau gata, iar a treia era începută.

— Doamne, ce frumoase o să iasă. Cred că munceşti la ele zi şi noapte.

„Şi slăbeşti, se gândi ea. Şi începi să fii tras la față."

— E mai bine decât să umblu prin somn. Surescitat, se trezi că-şi vârâse din nou mâinile adânc în buzunare ca să le stăpânească tremurul. Mai spune-mi, Effie, o rugă.

— Bine. Îşi înăbuşi pornirea de a-l copleşi cu îngrijorarea ei şi îşi reluă povestea: Primii proprietari îşi pierduseră cea mai mare parte a averii în timpul războiului. Rezistaseră numai prin vânzarea unor parcele din moşie sau închirierea lor în regim de arendă. Vederile lor politice erau exact opuse celor ale familiei Manet. În urma unui incendiu, casa a ars complet. Ceea ce i-a distrus. Familia Manet a cumpărat moşia şi a pus să se construiască Manet Hall. Aveau doi fii gemeni, Lucian şi Julian. Amândoi au mers la Tulane, unde Lucian a obținut rezultate foarte bune, iar Julian a absolvit, ca să zicem aşa, facultatea de beții şi jocuri de noroc. Lucian, întâiul născut, urma să moştenească totul şi să se ocupe de afacerile familiei. Cea mai mare parte a banilor se cam dusese, dar Josephine avea o moştenire impresionantă. Ambii fii au murit înainte de a împlini douăzeci şi trei de ani.

— Cum? se interesă Declan oferindu-i limonadă.

— Aici nu avem decât zvonuri şi speculații, zise ea sorbind din pahar. Varianta cea mai vehiculată este că s-au ucis unul pe celălalt. Nimeni nu ştie precis de ce, probabil o ceartă în familie care a degenerat. Se spune că Lucian s-a dus la New Orleans, la ordinul mamei lui, ca să-şi aducă fratele înapoi dintr-unul din bordelurile pe care le frecventa. Julian nu a vrut să fie luat de acolo, s-au certat şi unul din ei – cel mai probabil Julian – a scos un cuțit. În cursul luptei, amândoi au fost răniți. Julian a murit pe loc. Lucian a zăcut încă o săptămână, apoi nu se ştie cum s-a dat jos din pat, a ieşit afară şi a mers până la heleşteu, unde s-a înecat.

Heleşteul plin cu frunze mari de nuferi, acoperit de aburi cețoşi la ora dimineții, se gândi Declan.

— Probabil că părinților le-a fost foarte greu să suporte asta.

— Tatălui i-a cedat inima câțiva ani mai târziu. Josephine a mai trăit mult, dar a decăzut complet din punct de vedere financiar. I-a rămas casa şi nişte pământ, dar aproape nici un ban. Din nou există speculații cum că Julian pierduse la joc o mare parte din avere.

— Remy spunea că a existat şi o nepoată. Din partea lui Lucian sau a lui Julian?

— Nici aici lucrurile nu sunt foarte limpezi. Deşi există documente cum că Lucian s-a căsătorit cu o anume Abigail Rouse în 1898 şi că din uniunea lor s-a născut o fiică anul următor, nu se menționează nicăieri moartea lui Abigail. După ce Lucian a fost ucis, familia Manet a decăzut copila din drepturi. Au scos-o şi din testament. Se pare că a fost crescută de familia Rouse. Nu am putut găsi nimic despre Abigail Rouse dincolo de înscrisurile legale privind naşterea şi căsătoria ei.

— Poate că au dat-o afară din casă când a murit Lucian.

— Poate. Am vorbit cu Remy despre asta. Effie se duse la fereastră şi privi înspre grădinile încă pline de mizerie. Nu e prea sigur, dar îşi aduce aminte că a auzit poveşti conform cărora femeia a fugit cu un alt bărbat. Versiunea care circulă pe partea familiei Rouse e total diferită, înclinând mai degrabă spre ideea că s-a comis o crimă. Ai avea o imagine mai bună despre ea dacă ai vorbi cu cineva din familiile Rouse sau Simone.

— O imagine clară despre o fată care a fugit sau a murit acum o sută de ani.

— Dragul meu, aici suntem în Sud. Acum o sută de ani sau ieri e totuna. Avea şaptesprezece ani când s-a căsătorit cu Lucian. Era de pe brațul râului. Familia lui nu avea cum să fi fost de acord cu o astfel de uniune. Am îndoieli că viața ei în casa aceasta a fost prea roz. Aşa că este foarte posibil să fi fugit de aici. Pe de altă parte... Am văzut ceva, pe

cineva în camera aceea de la etaj. Nu cred în lucrurile astea. Sau nu credeam. Effie se strădui să-şi reprime un fior. Nu ştiu ce să mai cred despre asta acum, dar cu siguranță mi-ar plăcea să aflu adevărul.

— O s-o întreb pe Miss Odette. Şi pe Lena. Am întâlnire cu ea luni.

— Chiar aşa? Atunci se pare că vom avea parte de şi mai multe zvonuri şi mai multe speculații, zise ea înveselită, după care îi dădu paharul înapoi. Trebuie să plec. Mâine o să-l trimit pe Remy aici ca să-ți dea o mână de ajutor şi să nu-mi mai stea pe cap. Am o probă la rochia de mireasă şi mai trebuie să mă ocup şi de alte chestii legate de nuntă.

— O să-i găsesc eu de lucru.

— De ce nu vii şi tu în oraş când se întoarce el? întrebă ea din uşă. Ar fi vrut să-l ia de braț şi să-l dea pur şi simplu afară din casă, să-l îndepărteze de locul acela. O să luăm cina şi pe urmă mergem la film.

— Nu-ți mai face griji din pricina mea.

— Cum să nu-mi fac? Mă gândesc tot timpul că stai singur în casa asta, iar camera aia de sus îmi dă fiori pe şira spinării, mărturisi ea aruncând o privire ezitantă spre scări.

— Fantomele nu fac rău nimănui, declară el, apoi o sărută pe frunte. Sunt moarte.

Noaptea însă, pe fundalul zgomotelor pe care le făceau vântul şi ploaia şi sticlele pentru spirite, nu mai păreau moarte.

Duminică îşi luă liber. Dormi până târziu, când cerul se lupta să se înseninеze, şi mai petrecu o oră în pat cu cărțile pe care i le adusese Effie.

Însemnase paginile pe care le socotise relevante, iar acum le reciti. Scană şi studie fotografii vechi ale vechilor case de pe plantații, simțind un fior de încântare când văzu Manet Hall în toată splendoarea sa de la începutul secolului.

Imaginile care-i reprezentau pe Henri şi Josephine Manet nu îi provocară aceeaşi încântare.

În privinţa lor manifesta mai degrabă curiozitate. Femeia fusese fără îndoială frumoasă, exact în stilul vremurilor ei, cu decolteul pătrat şi adânc al rochiei de bal mărginit de trandafiri şi coafura înaltă împodobită cu un pieptene preţios şi o pană.

Rochia, înfăşurată în jurul unei talii incredibil de subţiri, îi dădea o delicateţe aparte, accentuată de fustele lungi şi elegante de brocart şi mânecile înfoiate ce se întâlneau cu mănuşile lungi şi albe.

Chipul ei avea însă o anumită răceală, o răceală pe care Declan nu o putea atribui posturii rigide sau calităţii propriu-zise a fotografiei. Răceala aceea anula delicateţea siluetei şi îi conferea un aer aparte, dar în sens negativ.

Fotografia lui Lucian Manet îl făcu să se înfioare.

Mai văzuse faţa aceea în vis. Tânărul chipeş, cu părul auriu fluturând în goana murgului printre stejarii cu trunchiurile acoperite de muşchi.

Să fi fost numai autosugestia? Oare nu cumva se aşteptase ca faţa din vis să fie reală şi acum o proiecta asupra lui Lucian, cel care avusese o soartă atât de tragică? Indiferent dacă era aşa sau nu, i se făcuse pielea de găină.

Pentru a-şi reveni, hotărî să se ducă la New Orleans şi să se delecteze cutreierând prin magazinele de antichităţi.

În loc de asta însă, peste mai puţin de o oră se trezi intrând în Et Trois.

Afacerile mergeau excelent în acea după-amiază de duminică, observă el. Un amestec de turişti şi de localnici. Notă cu plăcere că începea să înveţe să-i deosebească pe unii de ceilalţi. Acum se auzea muzică de la tonomat, o melodie săltăreaţă a trupei BeauSoleil care plutea în atmosferă învăluind discuţiile din sală, iar mirosul de mâncare prăjită îi aduse aminte că sărise peste micul dejun.

Recunoscând blonda pe care o văzuse la a doua lui vizită, se duse drept la ea şi o abordă cu un zâmbet.

— Bună. Lena e pe aici?

— Da, în spate, în birou. Uşa din dreapta scenei.

— Mulțumesc.

— Oricând, drăguțule.

Bătu rapid în uşa pe care scria ACCESUL INTERZIS şi vârî capul înăuntru. Ea stătea la un birou, lucrând la computer. Avea părul prins la spate şi asta îl făcu să-şi dorească să-i acopere ceafa cu sărutări.

— Bună. Ce pui la cale?

Lena se lăsă pe spate şi îşi întinse umerii leneş.

— Văd că ai învățat. Ce cauți la uşa mea, *cher?*

— Eram prin împrejurimi şi m-am gândit să trec, poate mă laşi să-ți ofer un prânz. Ca un fel de preludiu pentru mâine-seară.

Se gândise la el, chiar mai mult decât ar fi vrut. Iar acum iată-l, înalt, zvelt şi atât de viril.

— Îmi completez registrele contabile.

— Şi eu te-am întrerupt. Nu deteşti chestia asta? Totuşi intră şi, aşezându-se pe marginea biroului, o informă: Ți-am luat un cadou.

Abia atunci observă ea punguța de cadouri.

— Nu văd cum ai fi putut să bagi o maşină acolo.

— O să ajungem şi la maşină.

Fără a-şi dezlipi privirea de pe chipul lui, luă punguța, apoi vârî mâna şi scoase o cutie. Era împachetată în hârtie aurie şi legată cu o panglică albă pretențioasă. Nu se grăbi deloc, întotdeauna fusese de părere că momentele acelea de anticipare a darului erau la fel de importante ca darul însuşi.

Puse cu grijă funda şi panglica înapoi în pungă, după care desfăcu încet hârtia şi o împături meticulos.

— Cât îți ia să-ți desfaci cadourile în dimineața de Crăciun? întrebă el.

— Îmi place să nu mă grăbesc. Deschise cutia şi simți cum buzele îi zvâcneau într-un zâmbet, dar îşi păstră o mină serioasă când văzu râşnițele de sare şi de piper în formă de raci cu gurile până la urechi. Ei, ce să zic, fac o pereche frumoasă, nu?

— Aşa m-am gândit şi eu. Aveau şi aligatori, dar ăştia doi mi s-au părut mai prietenoşi.

— Fac parte din campania ta de vrăjeală, *cher?*

— Bineînțeles. Cum ți se par?

— Drăguți. Trecându-şi degetul peste un rânjet uriaş, decise: Foarte drăguți.

— Foarte bine. Atunci, de vreme ce tot te-am întrerupt şi te-am luat cu vrăjelile, ce-ar fi să mă laşi să te duc şi la masă acum? Să-ți întorc favoarea pe care mi-ai făcut-o cu ouăle.

Lena se lăsă pe spate pe scaun şi se legănă puțin în timp ce se gândea la propunerea lui.

— De ce am sentimentul că de fiecare dată când te văd ar trebui să o iau la sănătoasa în direcția opusă?

— Poți să mă percheziționezi. Oricum, picioarele mele sunt mai lungi, aşa că te-aş ajunge curând. Se aplecă peste birou şi ridică din sprâncene constatând că purta o fustă scurtă. Picioarele lui or fi fost mai lungi, dar nu ar fi arătat nici măcar pe jumătate aşa de frumoase doar în ciorapi. Ai putea totuşi să ajungi destul de departe, remarcă el amuzat. Cum se face că eşti îmbrăcată la patru ace?

— Nu sunt la patru ace. Sunt haine de biserică. Am fost la slujbă. Acum zâmbea. Cu un nume ca al tău m-am gândit că eşti un puşti catolic.

— Trebuie să recunosc, sunt vinovat.

— Ai fost la slujbă astăzi, Declan?

— Sunt cam pe jumătate ateu, mormăi el spăşit.

— Ah, făcu ea ţuguindu-şi buzele. *Grandmama* va fi dezamăgită din pricina ta.

— Am fost băiat de altar timp de trei ani. Asta ar trebui să conteze.

— Şi care este numele pe care l-ai primit la prima împărtăşanie?

— Îţi spun dacă vii cu mine să luăm prânzul. Se întinse după raci, îi luă şi îi făcu să ţopăie deasupra biroului ei. Haide, Lena, vino şi joacă-te cu mine. S-a făcut aşa de frumos afară!

— Foarte bine. Era o greşeală, îi spuse creierul ei cel pragmatic, dar se ridică în picioare şi îşi luă poşeta. Poţi să mă duci să luăm prânzul. Dar să fie unul rapid.

Se aplecă, salvă documentul la care lucra şi închise computerul.

— Michael, spuse el întinzându-i mâna. Declan Sullivan Michael Fitzgerald. Dacă aş fi mai irlandez de atâta aş avea şi sângele verde.

— Pe mine mă cheamă Louisa. Angelina Marie Louisa Simone.

— Foarte franţuzesc.

— *Bien sûr.* Şi vreau mâncare italienească. Du-mă să mănânc nişte paste, îi ceru ea luându-l de mână.

Din vizitele lui anterioare, Declan ştia că trebuia să te străduieşti peste poate ca să găseşti un loc unde se mânca prost în New Orleans. Când Lena o luă înainte şi îl conduse spre un mic restaurant lipsit de pretenţii, nu-şi făcu griji. Tot ce trebuia să facă era să adulmece puţin aerul din jur ca să-şi dea seama că urma un prânz delicios.

Ea îi făcu semn cuiva, arătă înspre o masă goală şi aparent primi încuviinţarea să se aşeze acolo.

— Aceasta nu este o întâlnire, îl avertiză când el îi ţinu scaunul să se aşeze.

Declan se străduí din toate puterile să facă o față absolut nevinovată şi aproape că reuşi.

— Nu e?

— Nu, zise Lena lăsându-se pe spătar şi punând picior peste picior. Întâlnire este când ne fixăm o anumită oră şi tu vii să mă iei de acasă. Asta e doar ceva aşa, că ai trecut pe la mine. Deci, mâine e prima noastră întâlnire. În caz că te gândeai la acea regulă cu a treia întâlnire.

— Nouă, bărbaților, nu ne prea place să credem că femeile ştiu despre asta.

— Sunt o mulțime de lucruri despre care nu vă place să credeți că le ştim. Rămase cu ochii în ochii lui, dar ridică o mână să-l salute pe bărbatul brunet care se opri lângă masa lor. Salut, Marco.

— Lena. Îi sărută mâna, apoi îi dădu un meniu. Mă bucur să te văd.

— Acesta este prietenul lui Remy de la universitate, Declan. L-am adus aici ca să vadă cum se găteşte mâncarea italienească în Vieux Carré.

— Nu vei găsi nicăieri ceva mai bun de atât. Patronul dădu mâna cu Declan şi îi întinse şi lui un meniu. Mama e la bucătărie astăzi.

— Atunci trebuie să ne pregătim pentru un adevărat ospăț, spuse Lena. Ce-ți face familia, Marco?

Intrigat, Declan urmări scena. Când ea se foi pe scaun şi îşi ridică privirea spre Marco, totul se modifică în jur ca şi cum ei doi ar fi fost singuri pe o mică insulă de intimitate. Era ceva sexual între ei, nu exista nici o îndoială, dar totuşi mai era ceva, un sentiment de... grijă al unuia pentru celălalt, decise el.

— Face foarte bine. Sophie a mea a câştigat vineri un premiu la concursul de ortografie.

— Ai un copil foarte isteț.

Discutară aşa câteva minute, timp în care Declan se mulțumi s-o contemple. Modul în care ridica şi cobora din sprâncene, sau cum se încrunta, în funcție de ceea ce simțea. Mişcările buzelor, punctate de acea aluniță fermecătoare. Când Lena se întoarse spre el, clătină din cap.

— Scuză-mă, mi-ai spus ceva? Mă uitam la tine. Mă pierd complet când fac asta.

— Ce se mai pricep tipii din nord să folosească vorbe meşteşugite, remarcă Marco.

— Şi e şi drăguț, nu? râse Lena.

— Foarte drăguț. Lena o să ia linguini cu fructe de mare. Tu ştii ce vrei, sau ai nevoie de puțin timp să te hotărăşti?

— Să nu iei acelaşi lucru. Lena bătu cu degetul în meniul pe care Declan nici nu-l citise. Altfel nu va avea nici un farmec să gust din farfuria ta. Mai bine încerci scoicile umplute. Mama lui Marco le face foarte bune.

— Atunci, scoici umplute să fie. Avea sentimentul că ar fi încercat şi carton presat dacă i-ar fi cerut-o ea. Vrei vin?

— Nu, fiindcă tu eşti cu maşina şi eu am de lucru.

— Corect. San Pellegrino? propuse el aruncând o privire spre Marco.

— Vă aduc o sticlă.

— Deci... Lena îşi dădu un cârlionț după ureche când rămaseră singuri. Cu ce te ocupi astăzi, *cher?*

— M-am gândit să vizitez câteva magazine de antichități. Caut un dulap cu vitrină pentru bucătărie şi diverse lucruri pe care să le bag în el. O să trec şi pe la Miss Odette la întoarcere. Care sunt gusturile ei? Vreau să-i iau ceva.

— Nu trebuie să-i iei nimic.

— Mi-ar plăcea să o fac.

Lena îşi trecu un braț peste spătarul scaunului ei şi bătu darabana cu degetele pe masă studiindu-l.

— Atunci ia-i o sticlă de vin. Unul roşu şi bun. Spune-mi ceva, *cher,* nu te-ai folosi de *Grandmama* ca să ajungi la mine, nu?

Văzu sclipirea de mânie ce se aprinse în ochii lui – mai întunecată, mai fierbinte decât se aşteptase. Ar fi trebuit să ştie, se gândi ea, că toate acele maniere elegante ascundeau ceva rece şi tăios ca o lamă de cuţit. Era impresionant, dar şi mai impresionant fu modul în care într-o fracţiune de secundă expresia i se transformă dintr-una binevoitoare într-una de-o furie rară, după care îşi recăpătă seninătatea.

Un bărbat care se putea abţine şi controla în felul acela avea o voinţă de fier. Aceasta era încă un aspect pe care trebuia să-l ia în considerare.

— Ai înţeles tocmai pe dos. Pe tine te folosesc pentru a ajunge la Miss Odette. Ea e fata visurilor mele.

— Îmi pare rău.

— Aşa şi trebuie.

Lena aşteptă până ce li se aduseră apa şi pâinea. Tonul lui îi ridicase sângele la cap, însă palma fusese meritată, trebui s-o recunoască. Încrucişându-şi braţele pe masă, se aplecă spre el.

— Îmi pare rău că am fost obraznică. O să-ţi spun ceva, Declan, cuvintele obraznice au obiceiul ciudat de a-mi ieşi din gură când mă aştept mai puţin. Nu le regret întotdeauna. Nu sunt genul de femeie echilibrată, docilă şi cu maniere elegante. Nu sunt deloc încrezătoare în oameni. Am calităţi, dar am cel puţin la fel de multe defecte. Şi îmi place că e aşa.

El îi imită postura.

— Eu sunt încăpăţânat, conflictual şi capricios. Am un temperament foarte dificil. Îmi trebuie mult ca să mă implic în ceva, ceea ce este un noroc pentru majoritatea celor din jur. Nu ţin neapărat ca lucrurile să iasă cum vreau eu în chestiile mărunte, dar când am decis că vreau un lucru, că-l

vreau cu adevărat, întotdeauna găsesc calea de a-l obține. Te vreau pe tine. Şi te voi avea.

Lena se înşelase. Nu revenise într-o fracțiune de secundă la dispoziția afabilă. În spatele ochilor lui se citea în continuare o furie înăbuşită. Şi cum singura persoană cu care încerca ea întotdeauna să fie cinstită era ea însăşi, nu se obosi să joace teatru, prefăcându-se că asta nu o excita.

— Ai spus-o ca să mă enervezi.

— Nu, acesta este doar un efect benefic suplimentar. Se lăsă pe spate, ridică coşul cu pâine şi i-l întinse. Vrei să te cerți?

Înciudată, ea luă o felie.

— Poate mai târziu. Dacă mă enervez mi se duce pofta de mâncare. Oricum... Ridică din umeri şi muşcă din pâine. *Grandmama* nu e acasă. În după-amiaza asta se duce să o viziteze pe soră-sa.

— Atunci o să trec pe la ea peste câteva zile. Au venit oamenii şi au montat blaturile de la bucătărie. Ieri, Remy mi-a dat o mână de ajutor la pereți. Ar trebui să termin în vreo două săptămâni.

— Bravo ție. O rodea un gând, şi îşi dădea seama după expresia lui amuzată că el ştia asta. Te-ai mai dus la etajul al doilea?

— Da. Trebuise să toarne pe gât o cantitate bună de Jim Beam mai întâi, dar se mai dusese acolo. De data asta nu am căzut lat, însă am avut un atac de panică oribil, mărturisi el. Nu am mai avut atacuri de panică până acum. Am mai aflat nişte lucruri despre istoria familiei Manet, dar sunt încă piese din puzzle care-mi lipsesc. Poate le ai tu.

— Vrei să ştii despre Abigail Rouse.

— Exact. Cât de mult – era...

Se întrerupse brusc deoarece Lena îşi mutase atenția de la el spre proprietarul restaurantului, care venea cu pastele lor. Trebui să-şi amintească, în timp ce ei se adânceau într-

o conversație leneşă despre mâncare, că roata se învârtea mai încet în Sud.

— Cât de multe ştii despre ea? o întrebă când rămaseră din nou singuri.

Lena înfăşură un mănunchi de paste pe furculiță şi le vârî în gură. Oftă adânc şi înghiți.

— Mama Realdo. E o adevărată zeiță în bucătărie. Gustă şi tu mâncarea, îl îndemnă, aplecându-se să ia o scoică din farfuria lui.

— E minunat. E cea mai bună mâncare pe care am gustat-o de la omleta făcută la microunde.

Tânăra femeie îi zâmbi, un zâmbet prelung, uşor, pe care el îl simți până în stomac. Apoi continuă să mănânce.

— Ştiu poveştile care circulau în familia mea. Nimeni nu poate spune cât de adevărate sunt. Abigail era servitoare la conac. Familiile bogate angajau fete Cajun la curățenie. Legenda spune că Lucian Manet s-a întors acasă de la Tulane şi s-a îndrăgostit de ea. S-au căsătorit în secret. Au trebuit să procedeze astfel pentru că nimeni nu ar fi fost dispus să le aprobe relația. Nici familia lui, nici a ei. Câteva clipe se mulțumi să roadă o bucățică de pâine studiindu-l atent, apoi reluă: Amestecul acesta între clasele sociale nu e ceva prea comod. Lucian a dus-o la conac, şi nici acest aspect nu a fost comod sau uşor de îndurat. Josephine Manet era o femeie dură, mândră şi rece. Şi pe urmă cu toții au început să numere lunile pe degete, dar bebeluşa nu a venit pe lume înainte să treacă zece luni.

— Camera aceea de sus. Probabil că era camera copiilor. Acolo țineau fetița.

— Cel mai probabil aşa era. A mai existat şi o doică. S-a căsătorit mai târziu cu unul dintre frații lui Abigail. Cele mai multe poveşti despre conac vin de la ea. Se pare că, înainte de Anul Nou, Lucian a plecat la New Orleans cu afaceri. Când s-a întors, Abigail dispăruse. S-a spus că a fugit cu un

flăcău de pe brațul râului cu care se întâlnea pe ascuns. Dar nu a sunat prea veridic. Doica, pe nume Claudine, a insistat că Abigail nu i-ar fi părăsit niciodată pe Lucian şi pe fetiță. Era convinsă că se întâmplase ceva rău, ceva îngrozitor, şi se învinovățea că a plecat să se vadă cu iubitul ei pe malul râului în noaptea în care a dispărut Abigail.

O fată moartă pe patul cu baldachin într-o cameră înghețată, se gândi Declan, şi pastele i se înțepeniră în gât ca şi cum ar fi avut lipici în ele. Luă apa minerală şi bău un pahar întreg.

— Au căutat-o?

— Familia ei a căutat-o peste tot. Se spune că Lucian a bântuit pe brațul râului după ea până în ziua în care a murit. Când nu o căuta acolo, se ducea în oraş ca să încerce să-i dea de urmă. Nu a găsit nimic, şi la scurtă vreme şi-a pierdut la rândul lui viața. După moartea lui şi după moartea fratelui lui geamăn pe care mama lor îl favoriza, după cum spun toate istorisirile, Miss Josephine a trimis fetița la părinții lui Abigail. Eşti palid, Declan.

— Mă şi simt palid. Continuă.

De data asta, Lena rupse o bucată bună de pâine, o unse cu unt şi i-o oferi. *Grandmama* avea dreptate, îşi zise, omul avea nevoie să mănânce.

— Fetița a fost bunica lui *Grandmama*. Soții Manet au îndepărtat-o pretinzând că era o bastardă şi că nu avea sângele lor. Au adus-o la familia Rouse cu rochița în care era îmbrăcată şi o sacoşică cu jucării de bebeluş. Singurul lucru ce amintea de conac a fost broşa cu ceas pe care i-a dat-o Claudine şi care îi aparținuse lui Abigail.

Mâinile lui Declan zvâcniră ca să le acopere pe ale ei.

— Şi broşa aia cu ceas mai e pe aici pe undeva?

— Astfel de lucruri se transmit de la mamă la fiică. *Grandmama* mi-a dat-o mie când am împlinit şaisprezece ani. De ce?

— E un ceas lucios, ca din porțelan, atârnând de două aripioare de aur.

Pete roşii apărură pe pomeții ei.

— De unde ştii?

— L-am văzut, spuse el, simțind un fior de gheață pe şira spinării. Era pe toaleta din dormitorul care trebuie să fi fost al ei. O încăpere goală, cu mobilier fantomă. Încăperea în care Effie a văzut o fată moartă întinsă pe pat. Au ucis-o, nu-i aşa?

Ceva din modul în care rosti aceste cuvinte, atât de direct, atât de rece, o făcu pe Lena să simtă un mare gol în stomac.

— Aşa cred oamenii. Oamenii din familia mea.

— În camera copiilor.

— Nu ştiu. Mă cam sperii, Declan.

— Eu te sperii? făcu el trecându-şi mâna peste față. Ei bine, cred că ştiu cine este fantoma mea. Este biata Abigail, care cutreieră prin conac aşteptând ca Lucian să se întoarcă acasă.

— Dar dacă a murit într-adevăr acolo, cine a ucis-o?

— Poate că exact asta trebuie să aflu eu, pentru ca ea să se poată... ştii tu, să-şi găsească odihna.

Nu mai era palid acum, se gândi Lena. Expresia feței se înăsprise, era cât se poate de ferm. Hotărârea lui de neclintit ieşea din nou în evidență.

— De ce ar trebui să faci tu asta?

— De ce nu? Sunt sigur că a fost unul dintre membrii familiei Manet. Mama, tatăl, fratele. Apoi au îngropat-o undeva şi au pretins că a fugit. Trebuie să aflu mai multe despre ea.

— Da, îmi închipui. Ai o privire de catâr încăpățânat, *cher.* Nu-mi dau seama de ce asta ar trebui să mi se pară atât de atrăgător. Vorbeşte cu *Grandmama*. S-ar putea să ştie mai multe sau să ştie cine anume ți-ar putea da acele

informații. Împinse în față farfuria goală şi îi ceru: Acum să iei nişte cappuccino.

— Vrei desert?

— Nu mai e loc pentru desert.

Deschise poşeta şi scoase un pachet de țigări.

— Nu ştiam că fumezi.

— Îmi iau un pachet pe lună. Scoase o țigară, îşi plimbă degetele în susul şi în josul ei, apoi o puse între buzele întredeschise şi scăpără flacăra unei brichete subțiri de argint. La fel cum făcuse la prima îmbucătură de paste, oftă când trase adânc fumul în piept. E o plăcere, *cher.* Sunt douăzeci de țigări într-un pachet, treizeci sau treizeci şi una de zile într-o lună. În afară de februarie. Am o mare afecțiune pentru luna februarie. Acum, pot să fumez tot pachetul într-o zi şi să-mi pierd literalmente mințile pentru tot restul lunii. Sau le pot doza, fumându-le încet şi cu grijă ca să le fac să dureze. Pentru că în nici un caz nu aş cumpăra un pachet nou înainte de prima zi a următoarei luni.

— Şi câte iei de la alții în timpul lunii?

Ochii ei sclipiră prin norişorul de fum.

— Asta ar însemna să trişez. Eu nu trişez. Plăcerea nu înseamnă nimic dacă nu ai voința să te stăpâneşti până ce ajungi în stare să o apreciezi aşa cum se cuvine. Îi desenă o urmă cu vârful degetului pe mâna lui şi, de a naibii, aşa, îşi frecă şi piciorul de piciorul lui pe sub masă. Tu cum stai cu voința? întrebă ea.

— Vom afla.

Era aproape de amurg când Declan se întoarse acasă. Partea din spate a camionetei îi era plină ochi de comorile pe care le pescuise prin magazinele de antichități, dar cel mai important era dulapul cu vitrină pe care-l găsise. Fusese nevoit să implore şi să mituiască pentru a convinge pe cine trebuia să îl trimită la adresa lui a doua zi.

Duse înăuntru ceea ce putu căra într-un singur drum şi aşează pachetele în holul central. Închise uşa în urma lui, apoi rămase nemişcat.

— Abigail.

Rosti numele tare şi ascultă ecoul reverberând în casă. Şi aşteptă.

Nu simți însă nici un curent de aer rece, nici o mişcare în liniştea profundă. Şi aşa cum stătea la baza scărilor, nu putu cu nici un chip să-şi explice de unde ştia că nu era singur.

Capitolul 8

Se trezi din cauza zgomotului furtunii de afară, dar măcar se afla în propriul pat. Fulgerele brăzdau cerul dincolo de ferestre aruncând o ploaie de luminițe în încăpere.

O privire la ceasul de pe noptieră îi spuse că mai era un minut până la miezul nopții. Dar cu siguranță se întâmplase ceva cu el, gândi Declan. Mersese la culcare abia după ora unu noaptea. Întrebându-se dacă furtuna întrerupsese alimentarea cu curent, apăsă butonul veiozei de lângă el.

Lumina se aprinse brusc şi puternic, orbindu-l pe jumătate.

— La dracu'.

Se frecă la ochi să-şi revină din şoc, apoi luă sticla cu apă pe care o pusese la îndemână. Se ridică, după care ieşi pe terasă să urmărească spectacolul.

Era un spectacol demn de urmărit, hotărî el. Ploaia bătea cu putere, fulgerele în formă de trident brăzdau încontinuu cerul şi vântul vâjâia gemând şi mugind printre copaci. Se auzeau zăngănitul frenetic al sticlelor pentru spirite şi zgomotul crâncen al tunetelor înteţite.

Şi bebeluşul plângând.

Sticla de apă i se strecură printre degete şi căzu la picioarele lui, udându-l.

Nu visa, îşi spuse, şi se întinse să se apuce de balustrada udă. Nu avea o criză de somnambulism. Era cât se putea de treaz, perfect conştient de locul unde se afla. Şi auzea bebeluşul plângând.

Cu greu, reuşi să-şi mişte picioarele şi să intre înapoi în dormitor, de unde, plin de sudoare, îşi luă lanterna. Desculţ, fără cămaşă, părăsi siguranța încăperii sale şi o luă spre al doilea etaj.

Aşteptă să-l cuprindă panica – senzaţia aceea de ghem în stomac, respiraţia brusc întretăiată, bătăile nebuneşti de inimă.

De data asta nu se întâmplă aşa. Treptele erau doar trepte, uşa doar o uşă cu un mâner de alamă ce avea nevoie să fie lustruit.

Şi bebeluşul nu mai plângea.

— Dacă tot am ajuns până aici...

Avea palmele transpirate, dar din cauza emoţiei, nu a fricii. Se întinse şi învârti mânerul. Uşa se deschise cu scârţâit de balamale.

În cămin ardea un foc mocnit. Lumina lui şi lumina lumânărilor dansau în umbre frumoase peste pereţii de culoarea piersicii. La ferestre erau perdele dantelate şi draperii bleumarin. Duşumeaua era lustruită lună, iar cele două covoare se asortau cu restul încăperii.

În colţ era un pătuţ de copil cu mânere şi cu un fel de acoperitoare mică, de fier, îmbrăcată în pânză albă.

Ea stătea pe un fotoliu balansoar cu copilul la piept. Vedea mâna bebeluşului, albă pe pielea ei aurie. Părul despletit i se revărsa pe umeri, peste braţele fotoliului.

Buzele i se mişcau, îngâna un cântec sau o poveste, el nu ştia. Nu o putea auzi. Dar o vedea uitându-se în jos la copil în timp ce îi dădea să sugă. Faţa i se luminase de dragoste.

— Nu ai părăsit-o niciodată, murmură Declan. Nu ai fi avut cum să o faci.

Ea înălţă capul şi se uită spre uşă. Pentru o fracţiune de secundă în care i se opri inima, el se gândi că îl auzise. Că voia să-i vorbească. Atunci când fata zâmbi şi întinse o mână, făcu un pas spre ea.

Apoi genunchii i se înmuiară când văzu bărbatul traversând camera – trecând prin el ca aerul.

Avea părul blond-auriu. Era înalt şi subțire. Purta un fel de halat de culoare grena. Îngenunche lângă fotoliu şi mângâie obrazul bebeluşului, apoi degețelele delicate ce frământau sânul femeii.

Abigail ridică mâna şi o puse pe mâna lui. Înconjurați de lumina aceea dulce, cei trei rămaseră aşa, uniți, în timp ce gura bebeluşului sugea cu lăcomie laptele, iar mama se legăna uşor.

— Nu. Nu i-ai părăsit niciodată. Voi afla eu ce ți-au făcut. Ce v-au făcut tuturor.

Pe când rostea aceste cuvinte, uşa se trânti în spatele lui. Speriat, întoarse capul, însă nu mai văzu decât întunericul brăzdat de fulgere şi de razele lanternei. O greutate teribilă i se puse pe piept, lăsându-l fără aer. Camera era goală, înghețată, şi panica îl cuprinse cu totul.

Se agăță de mânerul uşii, mâinile lui pline de sudoare alunecându-i pe alama înghețată.

Simțea cum icnetele înăbuşite din gâtul lui ar fi dorit să se transforme în țipete si răcnete, rugăciuni şi implorări. Amețeala îl făcu să cadă în genunchi în timp ce pipăia înnebunit să apuce mânerul, să tragă de el şi de uşă.

Când în sfârşit reuşi să o deschidă, se târî afară în patru labe, apoi se trânti pe duşumea cu inima tunându-i în piept la fel cum tunetele de deasupra zguduiau casa.

— Bine, sunt bine. Sunt bine, fir-ar al dracului, iar acum mă voi ridica de pe jos şi mă voi duce înapoi în pat.

Poate că îi pierise somnul, îşi zise pe când mergea împleticit spre dormitor, dar măcar aflase nişte lucruri.

Dacă ceea ce văzuse în camera copiilor era adevărul şi nu o fantezie generată de autosugestie, Abigail Rouse Manet nu părăsise conacul din proprie voință.

Iar el nu avea numai o fantomă de care să se ocupe.

Probabil că făcea o greşeală, gândi Lena în timp ce îşi trăgea pe ea rochița neagră şi sexy. Deja făcuse o mulțime

de greşeli în ceea ce îl privea pe Declan Fitzgerald. Asta o enerva, căci rareori făcea greşeli când era vorba de bărbaţi.

Un lucru învăţase de la maică-sa, şi anume cum să învârtă bărbaţii pe degete. Îşi făcuse un obicei din a acţiona exact invers decât Lilibeth în privinţa relaţiilor cu sexul opus.

Vreme de aproape treizeci de ani, metoda o ferise de riscul ca vreun tip să-i frângă inima. Nu avea nici cea mai mică dorinţă sau intenţie să se lase pe mâinile unui bărbat. Metaforic vorbind, preciză ea cu un zâmbet răutăcios în timp ce se dădea cu ruj.

Îi plăcea să fie în mâinile unui bărbat, dar numai atunci când avea chef de asta.

O femeie căreia nu-i plăcea sexul, după părerea ei, pur şi simplu nu ştia cum să-şi aleagă partenerii cu suficientă chibzuinţă. O femeie deşteaptă căuta şi găsea bărbaţi care erau dispuşi şi capabili să priceapă că trebuia să aibă parte de plăcere. Iar femeia care avea parte de plăcere îl făcea la rândul ei pe bărbatul respectiv foarte fericit şi satisfăcut.

În ultimă instanţă, amândoi aveau de câştigat.

Problema era că Declan îi stârnea cheful de sex cam tot timpul. Şi ea nu avea obiceiul să se lase ghidată de propriii hormoni.

Cel mai înţelept şi cel mai sigur lucru pe care-l putea face o femeie cu privire la sex era să-l controleze. Să hotărască ea când şi cum şi cu cine. Bărbaţii, de la natură, erau tot timpul gata excitaţi şi dornici. Nu-i putea învinovăţi pentru asta. Iar femeile care pretindeau că niciodată nu aprinseseră vreun tip în mod intenţionat erau fie foarte reci, fie minţeau de rupeau pământul.

Dacă ar fi crezut că ea şi cu Declan se îndreptau spre o simplă aventură ce începea şi avea să se termine de comun acord, nu şi-ar fi făcut griji. Cu el însă era mai mult decât atât. Avea impresia că personalitatea lui avea prea multe

straturi, iar ea una nu părea capabilă să le descopere pe toate şi să-şi dea seama de adevărata lui esenţă.

Şi mai tare o îngrijora faptul că reacţia ei era mult mai complicată decât dacă ar fi fost vorba despre simpla dorinţă fizică. Îi plăceau înfăţişarea lui şi uşoara asprime a accentului yankeu. Pe deasupra, o atinsese la punctul sensibil cu afecţiunea lui evidentă pentru bunica ei.

Şi o mai şi înfierbântase peste măsură, recunoscu ea. Avea nişte buze uimitor de experimentate.

Când nu era atent să se controleze, avea o expresie rănită în ochi. Iar ea avea o slăbiciune aparte pentru inimile sfărâmate.

Pe scurt, era mai bine să o ia încet. Îşi arcui gâtul şi îşi trecu pe piele dopul lunguieţ de cristal de la sticla de parfum. Încet şi uşor. Nu are nici un rost să ajungi la capătul drumului fără să te bucuri de călătorie.

Plimbă dopul peste partea superioară a sânilor şi îşi închipui degetele lui acolo. Gura lui.

Trecuse foarte mult timp de când dorise un bărbat atât de... clar, îşi dădu ea seama. Şi, de vreme ce era prea târziu pentru o tăvăleală rapidă şi anonimă în pat, era mai înţelept să îl cunoască puţin mai bine înainte să-l lase să creadă că o convinsese să se culce cu el.

— Punctual ca un ceas, comentă cu voce tare când auzi bătaia în uşă.

Îşi mai verifică o dată imaginea în oglindă, îşi trimise singură un pupic şi se duse să deschidă.

Arăta bine în costum. Era foarte distins şi elegant, hotărî ea. Întinse mâna să-i atingă reverul gri-închis.

— Mmm. Dar ştiu că te pricepi să te dichiseşti, *cher.*

— Scuze, aveam creierul complet gol, aşa că cea mai bună variantă pe care am putut-o găsi a fost... Uau!

Lena îi aruncă privirea aceea provocatoare, pe sub genele lungi, şi se învârti încet pe pantofii cu tocuri cui.

— Înseamnă că ținuta mea îți place?

Rochia se agăța, se mula, se răsucea exact unde trebuia. Iar glandele lui intraseră într-o trepidație nebunească.

— O, da. Îmi place enorm.

— Intră un minut, zise ea făcându-i semn cu degetul. Făcu un pas înapoi, apoi îşi strecură o mână pe sub brațul lui şi se întoarse spre o veche oglindă cu ramă de argint. Nu-i aşa că arătăm grozav? Imaginea ei reflectată începu să râdă. Unde mă duci, *cher?*

— Hai să vedem. Ridică o eşarfă roşie şi lată, din mătase, pe care i-o înfăşură în jurul umerilor. O să-ți fie suficient de cald cu asta?

— Dacă nu o să-mi fie, atunci înseamnă că până la urmă nu mi-am ales bine hainele.

Ieşiră pe terasă. Tocmai dădea să-l ia de mână, când rămase cu ochii la limuzina albă parcată în fața porții.

Rareori rămânea fără cuvinte, dar de data asta îi luă cel puțin zece secunde să-şi recapete vocea şi remarcile spirituale.

— Ți-ai luat o maşină nouă, dragule?

— E închiriată. În felul acesta m-am gândit că putem bea amândoi câtă şampanie vrem.

Judecând după toate standardele unei prime întâlniri, aceasta avea potențial, se gândi Lena în timp ce îl urma pe scări. Impresia se îmbunătăți şi mai mult când şoferul în uniformă îi deschise portiera şi se înclină invitând-o înăuntru.

Văzu două frapiere de argint. Într-una era o sticlă de şampanie, în cealaltă o tufă întreagă de lalele mov.

— Trandafirii sunt prea evidenți, spuse Declan oferindu-i o floare. Şi tu nu eşti.

— Aşa îți vrăjeşti fetele din Boston? râse ea.

El îi turnă o cupă de şampanie şi i-o întinse.

— Nu există alte fete.

Luată prin surprindere, sorbi încet din băutura efervescentă.

— Mă amețeşti complet, Declan.

— Asta era şi ideea. Ciocni paharul lui de al ei şi declară: Mă pricep foarte bine să duc o idee la îndeplinire.

Lena se aşează picior peste picior într-o mişcare menită să-i atragă privirea spre gleznele ei.

— Eşti un bărbat periculos. Şi ştii ce te face să fii atât de periculos? Faptul că nu se vede asta până nu te uiți foarte atent sub tot stratul de educație.

— Nu te voi răni, Lena.

— Ei, pe dracu', pufni ea amuzată. Asta e doar o parte a călătoriei, drăguțule. Doar o parte a călătoriei. Şi până acum mă simt bine.

Declan alesese un vechi restaurant franțuzesc unde chelnerii erau îmbrăcați în frac, luminile erau difuze şi masa din colț invita la intimitate.

O altă sticlă de şampanie sosi la câteva secunde după ce se aşezară, ceea ce o lămuri că el aranjase totul dinainte. Şi era posibil să mai fi aranjat şi multe altele.

— Mi s-a spus că mâncarea de aici este absolut remarcabilă. Casa a fost construită la începutul secolului douăzeci, în stilul Renaşterii Coloniale georgiene, şi i-a aparținut unui artist. A fost locuință particulară până acum vreo trei decenii.

— Mereu cercetezi istoria restaurantelor unde mergi?

— Ambianța este foarte importantă. Mai ales în New Orleans. Şi la fel şi bucătăria. Mi s-a spus că rața *à l'orange* este specialitatea casei.

— Atunci unul din noi ar trebui s-o comande. Intrigată, puse meniul deoparte. Tipul nu era numai o companie plăcută. Nu era numai sexy şi deştept. Era interesant. Alege tu. De data asta.

El comandă totul, de la aperitive până la sufleul de ciocolată, cu uşurinţa unui om obişnuit să cineze în restaurante exclusiviste.

— Franceza ta este foarte bună, cel puţin când comanzi mâncare. O vorbeşti şi în alte împrejurări?

— Da, dar dialectul cajun îmi pune încă probleme.

— Ai fost la Paris?

— Da.

Ea se aplecă în faţă în maniera aceea aparte ce o caracteriza, cu braţele încrucişate pe marginea mesei şi ochii fixaţi în ochii lui.

— Şi e minunat?

— Da, este.

— Într-o bună zi mi-ar plăcea să merg şi eu. La Paris şi la Florenţa, la Barcelona şi la Atena. Erau locuri extraordinare ce-i colorau visele, iar anticiparea călătoriilor o încânta la fel de tare ca şi dorinţa însăşi de a merge acolo. Tu ai fost în toate oraşele astea, sunt sigură.

— La Atena nu. Încă. Mamei îi plăcea să călătorească, aşa că mergeam în Europa în fiecare an când eram mic. Şi o dată la doi ani mergeam în Irlanda. Mai avem încă rude acolo.

— Şi care este preferatul tău? se interesă ea. Îşi odihnea coatele pe masă şi îşi proptise bărbia în palme, cu degetele răsfirate. Dintre toate locurile pe unde ai fost.

— E greu de spus. Coasta vestică a Irlandei, dealurile din Toscana, terasa unei cafenele din Paris. Dar în momentul acesta aici este locul meu preferat.

— Iar mă iei cu vorbăria ta meşteşugită. Bine, atunci povesteşte-mi despre Boston.

— E un oraş-port din Noua Anglie cu o importanţă istorică extraordinară. Când ea râse, Declan se lăsă pe spate şi se bucură de râsul ei. A, nu la asta te refereai?

— Spune-mi despre familia ta. Ai fraţi sau surori?

— Doi fraţi, o soră.

— O familie mare.

— Glumeşti? Ai mei au fost nişte novici în domeniul înmulţirii. Mama are şase fraţi şi surori, tata provine dintr-o familie cu opt copii. Nici unul dintre fraţii lor nu are mai puţin de cinci copii. Suntem un fel de legiune.

— Îţi este dor de ei.

— Îmi este? Bine, îmi este, recunoscu el cam fără voie. De la distanţa asta frumoasă şi sigură, mi-am dat seama că de fapt îmi place familia mea.

— Vor veni să te viziteze?

— Sigur, atunci când mama va începe să-mi vorbească din nou. La noi în casă nu face nimeni nimic dacă nu dă mama tonul.

Lena gustă din aperitiv. Spre mirarea lui Declan, nu purta inele. Avea mâini fine, elegante, delicate. Cheiţa de argint se odihnea pe pielea aceea netedă, creolă şi în urechi îi sclipeau discret cerceluşi de argint. Dar degetele şi încheieturile mâinilor îi erau goale. Extraordinar de frumoase în goliciunea lor, îşi zise el, întrebându-se dacă lipsa accesoriilor nu era decât un truc feminin pentru a-i pune în evidenţă fiecare linie, fiecare rotunjime a trupului.

În mod cert, era un truc foarte eficace.

— Crezi că e supărată pe tine? Mama ta?

Declan trebui să clipească de câteva ori nedumerit înainte să-şi dea seama că ea continua conversaţia.

— Nu supărată. E iritată, enervată, răscolită. Dacă ar fi fost cu adevărat furioasă ar fi venit aici şi m-ar fi bătut la cap până m-ar fi făcut bucăţele şi aş fi cedat în faţa voinţei ei înfricoşătoare.

— Nu vrea să fii fericit?

— Ba da. Ne iubim enorm, doar că ar fi mai mulţumită dacă fericirea mea s-ar alinia perfect cu punctul ei de vedere.

Lena îşi înclină capul, permiţându-i să surprindă iarăşi acele sclipiri argintii prin buclele dese ale părului ei întunecat.

— De ce nu îi spui că te face să suferi?

— Poftim?

— Dacă nu îi spui că te face să suferi, cum o să ştie ca să poată înceta?

— I-am dezamăgit.

— Ba nu, nu i-ai dezamăgit, replică ea nerăbdătoare. Crezi că familia ta ar vrea să fii nefericit şi neîmplinit? Însurat cu o femeie pe care nu o iubeşti, urmând o carieră pe care nu o doreşti?

— Da. Nu, murmură el. Adevărul este că nu ştiu.

— Atunci mi se pare că ar trebui să-i întrebi.

— Tu ai fraţi?

— Nu. Şi astăzi vom vorbi despre tine. Despre mine, altă dată. Ai găsit ce voiai la magazinele alea de antichităţi?

— Da, destule chestii.

Îi era mai uşor să vorbească despre ceea ce cumpărase decât despre familia lui aşa că îi descrise totul în detaliu până sosi felul principal.

— De unde ştii ce vrei înainte să termini încăperea?

— Pur şi simplu ştiu, zise el ridicând din umeri. Nu îţi pot explica de unde. Am un divan extraordinar păstrat pentru salonul cu vedere la râu. Acolo voi intra după ce termin bucătăria, şi mă aşteaptă o muncă aproape la fel de grea. La pereţi şi la podele, mai ales. Vreau să avansez în bună măsură cu interioarele ca să mă pot concentra apoi pe terase, pe scările duble şi să încep cu zugrăvelile în aprilie, dacă am noroc. În felul ăsta ar trebui să pot încheia lucrările înăuntru înainte să vină căldurile verii.

— De ce te forţezi atât de tare? Doar casa nu pleacă nicăieri.

— Mai ţii minte când ţi-am spus că sunt încăpăţânat?

— Asta nu înseamnă că nu te poți relaxa puțin. Câte ore munceşti pe săptămână?

— Nu ştiu. Cam zece, douăsprezece ore pe zi. Surâzând, se întinse să-i ia mâna în mâna lui. Îți faci griji pentru mine? O să-mi iau mai des liber dacă eşti de acord să petrecem timpul respectiv împreună.

— Nu îmi fac chiar atâtea griji pentru tine, îl asigură ea lăsându-şi palma pe palma lui aspră şi plină de bătături. Totuşi, vine Mardi Gras. Dacă nu o să-ți iei un răgaz ca să te bucuri de sărbătoare, ai putea la fel de bine să te afli în Boston. Se uită la sufleul imens pe care chelnerul îl pusese în mijlocul mesei, exclamând: O, Doamne. Doamne, Doamne! Se aplecă înainte, închise ochii şi adulmecă aroma, apoi izbucni în râs. Şi unde e al tău?

După cină o duse la dans, într-un local cu foxtrot lent şi jazz şi swing din anii treizeci. O învârti pe ringul de dans până ce o lăsară picioarele.

— Eşti plin de surprize.

— Poți pune pariu că aşa e.

O legănă în brațele lui, făcându-i tensiunea să urce la cer când îşi coborî mâinile şi o apucă de şolduri. Trupul ei se lipi de al lui, un val lângă alt val, în consonanță perfectă, în timp ce un saxofon îşi plângea amarul.

O lăsă pe spate şi o făcu să râdă, chiar dacă pulsul i se înteți. Părul ei mătura podeaua în timp ce el îşi cobora fața spre fața ei. Buzele lui îi atinseră bărbia, apoi o ridică din nou în picioare, învârtind-o, seducând-o complet.

În lumina scăzută, de un albastru cețos, mişcările lui erau fluide, de parcă se mişca pe sub apă. Dorința pentru care ea nu era deloc pregătită îi apăru pe nesimțite în pântece.

Cu ochii pe jumătate închişi, îşi înfipse mâna în părul lui şi îi trase fața mai aproape, astfel încât gurile li se regăsiră la o distanță infinitezimală.

— Te potriveşti perfect cu mine, Lena. Ne potrivim perfect.

Ea clătină din cap şi se întoarse, lipindu-şi obrazul de al lui.

— Dacă faci dragoste pe jumătate la fel de bine pe cât dansezi, cu siguranță ai în spate un şir uriaş de femei fericite.

— Lasă-mă să îți arăt. Îi ciuguli lobul urechii şi simți tremurul care o străbătu brusc. Îmi doresc să te ating. Ştiu cum va fi pielea ta sub mâinile mele. Am visat asta.

Lena strânse din pleoape, încercând să țină dorința bine zăvorâtă.

— Dansează cu mine, te rog. Se face târziu şi mai vreau un dans.

În limuzină, Lena îşi puse capul pe umărul lui. Muzica, vinul, luminile scăzute, toate la un loc îi jucau încă în minte. Se simțea pur şi simplu inundată de acea senzație de romantism, iar înțelegerea faptului că asta şi fusese intenția lui nu diminua deloc efectul. Doar îl făcea mai puternic.

Era genul de bărbat dispus să se preocupe de toate detaliile. În privința casei pe care o alesese, în privința femeii pe care o dorea.

Iar ea admira chestia asta. Îl admira pe el.

— Ştii să faci o fată să se simtă bine, *cher.*

— Lasă-mă să te fac să te simți bine şi mâine-seară.

— Lucrez mâine-seară.

— Atunci când o să fii liberă data viitoare.

— O să mă mai gândesc la asta. Să nu crezi că fac pe nebuna, Declan, zise ea îndreptându-se de spate. Nu îmi place să fac pe nebuna. Sunt pur şi simplu prudentă. Nu pot spune nici că sunt de obicei aşa, dar în ceea ce ne priveşte pe noi cred că e cel mai deştept lucru pe care îl pot face. Şi îmi place să fiu deşteaptă. Când limuzina ajunse în

fața casei, Lena îşi trecu un deget pe obrazul lui, cerându-i: Acum condu-mă până la uşă şi sărută-mă de noapte bună.

Declan puse frapiera de argint cu lalelele mov pe trepte, apoi îi luă fața în mâini.

Sărutul fu mai dulce decât se aştepta ea.

Se pregătise pentru acel sărut fierbinte, convingător, ce i-ar fi putut topi rezistența. În schimb, el îi dădu acel sărut suav, tandru, care încheia seara în acelaşi fel în care o începuse. Cu mult romantism.

— Dar înainte să pleci la lucru? Acum îi ridică mâna la buzele lui. O să te duc la un picnic.

Nedumerită, se holbă la el.

— La un picnic?

— Ar trebui să fie suficient de cald. O să punem o pătură lângă heleşteu. Tu poți să-l aduci pe Rufus ca să te păzească. Îmi place să îl privesc atunci când sare în apă.

— Fir-ar să fie, murmură ea prinzându-i fața în palme. Fir-ar să fie! Vreau să văd cum te duci la limuzina aia mare şi albă.

— Bine, şopti Declan mângâindu-i părul. O să aştept doar până intri tu în casă.

— Du-te la limuzină, repetă ea. Şi plăteşte şoferul şi spune-i să se ducă acasă. Pe urmă vino înapoi.

Declan îi strânse încheieturile mâinilor şi îi simți pulsul ce-i gonea nebuneşte.

— Cinci minute. Să nu te răzgândeşti. Două minute, se corectă. Poți să mă cronometrezi.

În timp ce el se năpustea ca o vijelie pe scări, Lena ridică florile şi descuie uşa. Dacă făcea o greşeală, atunci nu ar fi fost prima. Sau ultima.

Aprinse lumânările şi puse un disc de-al lui Billie Holiday. Sexul trebuia să fie ceva facil, îşi aminti ea. Atunci când era între doi adulți fără obligații, nutrind măcar puțină

afecțiune unul pentru celălalt pe lângă dorința fizică, ei bine, trebuia să fie o sărbătoare.

Indiferent dacă se lăsase convinsă sau nu, decizia fusese a ei. Nu avea nici un rost să o regrete, mai ales că încă nu se întâmplase nimic.

Declan ciocăni la uşă. Ideea că făcea asta în loc să intre pur şi simplu o făcu să zâmbească. Maniere politicoase şi sânge fierbinte. Era o combinație interesantă. Irezistibilă.

Deschise uşa, iar cântecul de dragoste al lui Billie Holiday se răspândi în exterior. Declan îşi strecură mâinile în buzunare şi îi zâmbi.

— Bună!

— Bine ai revenit, frumosule. Lena se întinse şi îl apucă de cravată. Vino înăuntru.

Îl trase uşor, apoi mai cu putere înăuntru. L-ar fi tras aşa până în pat, dar el o prinse de şolduri şi o opri.

— Îmi place muzica ta. Începând să se legene în ritm, adăugă: Atunci când voi putea să mai văd şi altceva în afară de tine o să-ți spun dacă îmi place şi casa ta.

— Ai luat lecții despre ce trebuie să spui ca să înnebuneşti femeile?

— E un dar de la natură. Îşi trecu buzele pe rând pe colțurile gurii ei. Pe acea mică aluniță sexy. Străzile din Boston sunt pline ochi de cuceririle mele. Ceea ce făcea traficul al dracului de complicat, aşa că autoritățile locale mi-au cerut să plec. Îți simt mirosul în somn, şopti el lipindu-şi obrazul de al ei. Şi mă trezesc dorindu-te.

Lenei începu să-i tremure inima în piept, ca şi cum ar fi început să se dezmorțească după un îngheț prelungit.

— Am ştiut că o să-mi dai de furcă în secunda în care ai intrat în barul meu. Doar că nu mi-am dat seama în ce hal.

— Într-un mare hal. O ridică în braţe şi o sărută, o sărută până când amândoi începură să geamă. Pe unde o iau?

— Mmm. Aş avea câteva sugestii pe unde să o iei.

Sângele care îi mai rămăsese în cap i se scurse instantaneu în vintre.

— Ha. Întrebam pe unde să o iau ca să ajung în dormitorul tău.

Râzând pe tonalitate scăzută, ea îi muşcă uşor buza de jos.

— Pe uşa din stânga.

Îl izbiră destule senzaţii în timp ce o ducea în braţe prin cameră şi apoi o trecu prin cadrul uşii în cealaltă încăpere. Culori vibrante, lemn vechi. Dar simţurile lui erau acaparate în cea mai mare măsură de femeia de la pieptul lui. De greutatea ei, de formele ei, de parfumul ei. De surprinderea ce i se zugrăvi pe faţă când o puse în picioare lângă pat şi nu pe el.

— Aş dori să o iau încetişor, dacă nu te deranjează. Îşi trecu un deget peste gâtul, peste rotunjimea splendidă a sânului pe care o dezvăluia rochia. Ştii, ca atunci când desfaci un cadou.

— Nu pot spune că am ceva împotrivă.

Se aşteptase la nişte mâini grăbite şi la o gură lacomă, pe măsura expresiei înfometate pe care i-o văzuse în privire. Când degetele li se împletiră şi buzele lui i le atinseră uşor pe ale ei, îşi aminti cât de bine îşi stăpânise el mânia cu o zi înainte.

După toate aparenţele, capacitatea de autocontrol se aplica şi la celelalte trăiri afective.

Nu era pregătită pentru romantism. Îşi dăduse seama de asta când văzuse lalelele. Dincolo de surprindere, Declan citise suspiciune în privirea ei. Aşa cum citea şi acum, când

domoli ritmul şi îşi îngădui să zăbovească în plăcerea nespusă de a-i oferi un sărut în tihnă.

Să o seducă pentru a o atrage în aşternut nu i se mai părea de ajuns. Acum voia să-i seducă acea suspiciune din ochi, să o transforme în plăcere şi abandon total.

Buzele ei erau calde şi dornice. Nu era deloc greu să intre în ritmul lor, să se lase purtat de alunecarea aceea leneşă a limbilor pereche în timp ce trupurile li se legănau lipite ca şi cum mai dansau încă.

Îi desfăcu fermoarul rochiei într-o mişcare înceată şi îşi trecu degetele pe pielea de dedesubt. Ea îşi arcui spatele, torcând ca o pisică mulțumită.

— Ai mâini foarte pricepute, *cher,* şi nişte buze foarte sexy. Privindu-l languros, îi lărgi nodul de la cravată. Hai să vedem restul.

Era ceva special să dezbraci un bărbat în costum, se gândi ea. Timpul acela cât dura să scoți toate straturile ca să ajungi la piele sporea senzația de anticipare, amplificând curiozitatea. Câtă vreme ea îi descheia cămaşa, Declan îi coborî rochia de pe umeri până ce rămase atârnând erotic pe curbura sânilor. Îi săruta uşor şi constant gura, fără să se grăbească, fără să ezite.

Iar când Lena îşi trecu mâinile peste pieptul lui cu un geamăt aprobator, îi simți bătăile puternice ale inimii sub palmele ei.

— Eşti foarte bine făcut pentru un avocat.

— Fost avocat.

Avea senzația că moare, pur şi simplu moare centimetru cu centimetru în timp ce degetele acelea subțiri şi lungi cu unghiile roşii şi sexy treceau pe pielea lui. Îl ciupi uşor de bicepşi şi îşi linse buzele.

— Da, chiar că eşti plin de surprize. Îmi plac bărbații puternici. Bătu cu unghiile în catarama curelei lui, iar

zâmbetul îi deveni extrem de feminin. Sau felin. Hai să vedem ce alte surprize mai ai pentru mine, îi şopti.

Dansau din nou, cel mai vechi dans din lume, şi cumva pe parcurs Lena preluase conducerea. Lui îi tremurară muşchii stomacului când ea îi smulse cureaua şi o aruncă peste umăr.

Se văzu aruncându-se peste ea pe pat şi împlântându-se cu toată dorința aceea îngrozitoare în trupul ei. Iar ea ar fi acceptat-o.

Ar fi aşteptat-o.

În loc de asta, îi luă ambele mâini, care începuseră să-i descheie pantalonii, şi le duse la buze.

Privind-o pe deasupra lor, îi citi din nou surprinderea din ochi şi – din nou – suspiciunea.

— Mi se pare că am cam rămas în urmă, spuse el jucăuş. Şi cum m-am tot întrebat ce ai sub rochia aceea, aş vrea să aflu cât de aproape de realitate au fost închipuirile mele.

Îşi puse buzele pe umărul ei gol şi le folosi pentru a trage materialul în jos. Binecuvântă legea gravitației când rochia îi alunecă până la picioare.

Purta lenjerie de dantelă neagră.

Era exact fantezia pe care ar fi avut-o orice bărbat. Pielea creolă, părul bogat şi rebel, sânii plini abia reținuți în fantezia aceea de dantelă. Abdomenul suplu, şoldurile frumos rotunjite, picioare frumoase în ciorapi negri de mătase şi tocuri înalte.

— Aproape. Deja îşi simțea respirația arzându-i plămânii. Foarte aproape. Ce e asta?

Îşi trecu degetul peste tatuajul pe care ea îl avea pe partea interioară a coapsei, chiar deasupra marginii dantelate a ciorapului.

— E dragonul meu. El păzeşte porțile. Tremurând fără voia ei, continuă: O mulțime de bărbați cred că pot să treacă de el. O mulțime de bărbați se ard.

Degetul lui mângâietor urcă de-a lungul acelei adâncituri sensibile dintre dantelă şi coapsă.

— Hai să ne jucăm cu focul.

O trase înspre el, devorându-i gura. Şi când asta nu îi mai ajunse o răsuci ca să-şi poată trece dinții în umărul ei, pe gâtul ei.

Cu fața înfundată în părul ei, îşi umplu palmele cu sânii acoperiți de dantelă.

Lena se arcui spre el, îşi încolăci brațele pe după gâtul lui şi i se oferi. Trecerea bruscă de la răbdare la pasiune aprinsă o lăsă amețită, îngrozitor de excitată şi gata să îl primească în ea. Acum îi simțea lăcomia şi îşi simțea şi propria dorință nebună.

Mâna lui se strecură şi se opri între picioarele ei, unde dintr-un gest o aduse în pragul extazului. Înainte însă ca ea să ajungă pe culme, îşi coborî degetele pe coapsa ei şi dintr-o mişcare rapidă îi desfăcu o jartieră.

Ea îşi ținu respirația. Trupul i se încordă.

— *Mon Dieu!*

— Când o să fiu în tine nu o să mai poți să te gândeşti la nimic altceva, murmură el desfăcându-i şi a doua jartieră. Dar mai întâi am nevoie să te ating aşa cum am visat să te ating.

Îşi frecă buzele de umărul ei, dându-i jos breteaua sutienului.

— Angelina.

O întoarse cu fața la el, îşi lăsă degetele să i se scufunde în păr, îi împinse capul uşor pe spate.

— În noaptea asta eşti a mea.

Negația, sfidarea, ambele îşi găsiră drumul prin şuvoiul de dorințe.

— Eu sunt doar a mea.

El o ridică în braţe şi o puse pe pat.

— În noaptea asta vom fi unul al celuilalt.

Îşi puse gura pe gura ei, oprindu-i vorbele, amorţindu-i mintea. Lena îşi întoarse capul ca să ia o gură de aer, vrând să-i reziste, dar buzele lui coborâră pe sânul ei, peste piele, peste dantelă, sub ea. Senzaţia de strânsoare din stomac îi relaxă muşchii, îi topi orice voinţă.

Cedă, spunându-şi că se preda în faţa propriilor nevoi şi nu în faţa lui.

El o simţi dăruindu-se, îi simţi moliciunea. Auzi geamătul uşor, gutural, care nu însemna decât plăcere şi acceptare.

Aşa că luă ceea ce îşi dorea cu ardoare încă din primul moment în care o văzuse prin aburii dimineţii.

Trupul ei, cu pielea parfumată, cu toate curbele feminine, era o comoară. Se hrăni din el gustându-l cu sorbituri mici şi cu înghiţituri lacome. Apoi îi eliberă sânii pentru palmele lui, pentru gura lui. Sângele îi gonea nebuneşte în vene, dar se lăsă să ardă incandescent torturându-se şi torturând-o şi pe ea.

Când îi coborî dantela de pe şolduri, ea se arcui. Se deschise. O mângâie urmărindu-i expresia în lumina lumânărilor, cum închise ochii, cum buzele îi tremurară când scoase un geamăt. Iar când şi le strecură în ea, în ascunzişul acela fierbinte şi ud şi catifelat, Lena zvâcni în sus, ţipând. Asta îl scoase din minţi.

Apăsându-şi faţa pe pântecul ei, o făcu să simtă că se înălţa spre cer.

Trupul ei era un vârtej de dureri, de bucurii, iar tăişul ascuţit al plăcerii se scurse prin el ca un fulger. Şi explodă în ea lăsând-o să pulseze lung, complet neputincioasă.

Se întinse spre el, îl apucă în mâna ei. Era tare ca piatra. Îl dorea înăuntrul ei aşa cum dorea să respire.

— Acum. Te vreau.

Îi simți tremurul şi se văzu în ochii lui când el se ridică deasupra ei.

— Vreau să te simt. Vreau să te simt adânc.

Declan se agăță de ultima fărâmă de control pe care o mai avea şi, când picioarele ei se înfăşurară în jurul mijlocului lui, alunecă încet, foarte încet în ea. Se adânci mai mult când ea se ridică să-l primească. Rămase acolo, fără să respire, abandonându-se ei cu totul.

Fără să-şi dezlipească ochii unul de la celălalt, se mişcară într-un ritm lent care le răspândi plăcerea prin trupuri într-o succesiune de valuri calde. Buzele li se întâlniră şi el le simți pe ale ei curbându-se înainte să ridice capul pentru a o vedea zâmbind.

Carnea alunecând pe carne, atingerea mătăsoasă. Muzica suspinată în sufrageria ei şi cea explozivă din stradă, se contopiră în capul lui cu respirația ei întretăiată.

Lena se încordă sub el şi capul îi zvâcni spre spate, lăsându-şi linia gâtului sub buzele lui. Se strânse în jurul lui şi se cutremură, se cutremură, se cutremură. Încă o dată, Declan îşi îngropă fața în părul ei, iar de data asta îşi îngădui să-şi dea drumul şi el odată cu ea.

Privea luminile jucând pe tavan, trecându-şi leneş mâna pe spatele ei. Plin de ea, îmbibat în ea.

— Mă laşi să rămân aici? întrebă el. Sau să mă duc să iau un taxi?

Lena se uită lung în penumbră.

— Rămâi.

Capitolul 9

Declan se trezi chiar după ivirea zorilor. Ea se curbase pe lângă el în somn, cu mâna strânsă uşor peste inimă. Ca şi cum ar fi păzit-o, se gândi el. Cheița de argint i se odihnea lângă palmă.

Ar fi vrut să ridice mâna aceea, să-i desfacă uşor degetele. Să îi lase inima vulnerabilă în fața lui. El deja şi-o pierduse pe a sa, chiar din primul moment în care o văzuse.

Era o chestie total neaşteptată, un şoc, pentru un bărbat care ajunsese să creadă că pur şi simplu nu era în stare să iubească pe altcineva în afară de familie şi prieteni. Criza lui sentimentală din cauza Jessicăi, fata despre care toată lumea – inclusiv Jessica – spusese că era perfectă pentru el, îl convinsese că îşi ratase singura şansă de a avea parte de o relație de durată cu o femeie.

Iar asta fusese dificil de înghițit pentru un om care, în sufletul lui, credea cu tărie în familie, în ideea de cămin, în căsătorie. Tocmai aici îşi aveau rădăcinile nefericirea şi neliniştea constantă care îl urmăriseră precum un câine credincios timp de luni întregi.

Acum se uita la femeia care era răspunsul. Cum nu credea că ar fi fost dispusă să asculte întrebarea, trebuia să o convingă. Într-un fel sau altul şi mai devreme sau mai târziu. Pentru că fusese cât se putea de serios când spusese ce spusese noaptea trecută. Aveau să fie unul al celuilalt şi atât.

Cântări dacă să o trezească şi să-i aducă aminte ce bine se potriveau în pat. Nici nu-şi putea închipui o cale mai bună să-şi înceapă ziua, mai ales cum o simțea caldă şi moale şi aproape de el.

Dar nu i se părea prea corect să-i întrerupă somnul când nu dormiseră aproape deloc pe timpul nopții. Ziua ei de lucru începea mult mai târziu decât a lui.

Nu fără părere de rău, se strecură de lângă ea şi coborî din pat. Ea se mişcă suspinând în somn şi se răsuci în locul cald pe care îl lăsase el în urmă.

Îşi luă pantalonii şi se duse la duş.

După părerea lui, puteai defini o persoană după cum îi arăta baia. A ei era şi curată lună şi amenajată boem. Prosoapele groase, verzi ca pădurea, scoteau în evidenţă mobilierul alb şi romburile micuţe care decorau gresia.

Câteva ghivece erau aliniate pe pervazul ferestrei şi trei narcise sclipeau zvelte într-o sticlă verzuie.

Mai erau şi alte sticle, de toate culorile, şi cutii cu capac în care se aflau uleiuri şi loţiuni parfumate, săruri de baie. Îi plăceau săpunurile mici şi scumpe, observă el, şi le ţinea într-un bol frumos.

Mai descoperi că la ea apa fierbinte ţinea mai mult decât la el. Zâmbi tot timpul cât se desfătă cu duşul, eliberând suficienţi aburi în încăpere încât să o facă să semene cu o baie turcească.

Constată că Lena nu se trezise. Acum era tolănită peste cearşafuri, cu soarele de dimineaţă mângâindu-i pieziş întinderea zveltă a spatelui gol. Se forţă să-şi suprime gândul de a i se alătura şi se concentră să găsească nişte cafea.

Sufrageria ei avea tavane înalte, căptuşite cu lemn, şi duşumele închise la culoare, iar pereţii erau zugrăviţi într-o nuanţă albăstruie pală. Pe căminul îmbrăcat în acelaşi lemn închis la culoare se afla o poliţă cu model radial care îi stârni invidia. Lemnăria era veche şi vopseaua scorojită, însă Lena o lăsase aşa în mod expres, punându-i în evidenţă valoarea istorică.

De jur împrejur erau expuse afişe în culori vii. Afişe publicitare, observă el. Femei elegante care beau şampanie, bărbaţi bine îmbrăcaţi învârtind câte un trabuc între degete.

O canapea cu spătar înalt, cu tapițerie albastru-regal, trona în mijlocul încăperii acoperită cu perne.

Admiră stilul aparte pe care reuşise să-l creeze Lena. Mese vechi, cu patină, şi culori vii. De asemenea, îi plăcu să vadă pe măsuța de cafea lalelele pe care i le dăruise.

Merse până la bucătărie şi se trezi zâmbind. Nu se întâmpla prea des să găseşti fotografii alb-negru de femei şi bărbați goi pe pereții unei bucătării.

Dar fu şi mai fericit să dea de cafea.

Închise uşa pentru ca zgomotul râşniței să nu ajungă până la dormitor. Şi în timp ce cafeaua fierbea, se uită pe geamul bucătăriei la partea ei de New Orleans.

Auzi cum uşa bucătăriei se deschidea uşor.

Lena purta un halat scurt şi roşu, avea ochii grei de somn şi un zâmbet leneş pe buze.

— Îmi pare rău, am crezut că am reuşit să înăbuş zgomotul râşniței.

— Nu am auzit-o, îl asigură ea. Dar am mirosit rezultatele. Pregăteşti micul dejun, *cher?*

— Vrei pâine prăjită? La asta mă pricep cel mai bine.

— O, cred că am observat azi-noapte la ce te pricepi cel mai bine. Zâmbind în continuare, alunecă spre el şi îl îmbrățişă. Mai vreau, spuse, şi-şi ridică gura spre gura lui.

Se trezise cu o senzație de singurătate, convinsă că el plecase. Nu lăsa niciodată bărbații să-şi petreacă noaptea în patul ei, pentru a nu le da ocazia să plece pe nesimțite. Era mai bine să-i dea ea afară, să doarmă singură, decât să se trezească aşa, cu acea senzație de pustiu.

Apoi îi văzuse cămaşa, pantofii şi fusese încântată. Prea încântată. Când un bărbat avea atâta putere asupra ei, i se părea firesc să echilibreze lucrurile. Şi cea mai sigură cale era să-i înceţoşeze creierul cu ajutorul sexului.

— De ce n-ai venit peste mine să mă trezeşti, dragule?

— Mi-a trecut prin cap. Încă îi trecea prin cap, îşi zise Declan. M-am gândit că dacă tot lucrezi în seara asta o să ai nevoie de mai mult de zece minute de somn. Dar acum că te-ai trezit...

Ea râse şi îi alunecă din braţe.

— Acum că m-am trezit vreau nişte cafea. Deschise un dulap şi îi aruncă peste umăr acea privire atotştiutoare. Poate, dacă mă rogi frumos, o să-ţi fac ceva pentru micul dejun.

— Vrei să te implor stând în picioare, în genunchi sau târându-mă pe jos?

— Mă faci să râd. O să-ţi fac nişte pâine prăjită. *Le pain perdu,* adăugă ea când îi observă dezamăgirea. Toast franţuzesc, friganele. Am nişte baghetă.

Declan îi întinse o cană mare, albă, plină cu cafea fără zahăr.

— Mulţumesc. De vreme ce eşti aşa de pricepută, nu va trebui să angajăm o bucătăreasă când ne vom căsători şi ne vom creşte cei şase copii.

— Şase?

— Mă simt obligat să duc mai departe tradiţia Sullivan-Fitzgerald. Îmi plac imaginile pe care le ai în bucătărie. Nu e cel mai obişnuit loc în care se expun nuduri.

— De ce nu? întrebă ea scoţând din dulap o tigaie neagră de fontă. Gătitul este o artă sexy dacă o faci aşa cum trebuie.

El o urmări cum sparse un ou pe marginea castronului şi cum îl vărsă înăuntru folosind o singură mână.

— Înţeleg ce vrei să spui. Mai fă asta o dată.

Lena chicoti şi mai sparse un ou.

— De ce nu te duci să pui nişte muzică? Nu durează mult aici.

Mâncară la micuţa masă pliantă pe care ea o montase sub una dintre ferestrele sufrageriei.

— Unde ai învățat să gătești? întrebă el.

— De la *Grandmama*. A încercat să mă învețe și să cos, dar asta nu s-a lipit de mine cu același succes.

— Mă mir că nu ai deschis un restaurant în loc de un bar.

— Îmi place să gătesc atunci când am chef. Dacă aș face-o ca să-mi câștig pâinea din asta n-ar mai fi amuzant.

— Da, așa este. Cum ai ajuns să te ocupi de un bar?

— Am vrut să fiu stăpână pe soarta mea. Dacă lucrezi pentru altcineva ți se spune fă aia, fă ailaltă, vino încoace, du-te încolo. Ceea ce mie nu-mi convine. Așa că am făcut o facultate economică și m-am întrebat ce fel de afacere aș vrea să am. Nu vreau să vând suveniruri, nu vreau un magazin de cadouri, nu vreau să vând rochii. Sigur că toate astea se vând foarte bine în New Orleans, dar ce se vinde și mai bine de atât? Plăcerea. Un mic păcat nevinovat și niște distracție, de asta vin oamenii aici. Deci... Et Trois.

— De când îl ai?

— Hai să vedem. Mâncase deja unica felie de pe farfuria ei, așa că își înfipse furculița într-una dintre cele patru pe care le stivuise în fața lui. Deja mergem pe șase ani.

— Ai deschis un bar când aveai douăzeci și trei de ani?

— Hei, de unde știi câți ani am?

— Remy.

— Ei, poftim! izbucni ea dând ochii peste cap. O să-i trag una pe cocoașă pentru asta. Bărbații ar trebui să știe că nu e cazul să pălăvrăgească despre vârsta femeilor. Despre ce altceva a mai pălăvrăgit?

Declan își concentră atenția asupra micului dejun.

— E minunat ce-ai făcut aici. Ce ai pus înăuntru?

Lena nu spuse absolut nimic timp de zece secunde, apoi oftă:

— Înțeleg. Pur și simplu se pare că bărbații nu se pot abține să nu se laude cu cuceririle lor sexuale.

— Nu a fost ceva de genul ăsta, răspunse el stânjenit. A fost o mărturisire nostalgică. Şi dulce. Ai însemnat ceva pentru el. Şi încă mai însemni.

— Mă bucur să aflu asta. Şi eu simt la fel. Tu îți mai aduci aminte de prima fată cu care ai fost pe bancheta din spate a unei maşini, Declan? Te mai gândeşti cu drag la ea?

— Sherry Bingham. Era blondă şi frumuşică. Am iubit-o ca un disperat cam toată clasa a noua.

Ei îi plăcu faptul că fusese în stare să rostească imediat un nume. Chiar dacă îl inventase.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a părăsit pentru un jucător de fotbal american. Atacant pe flancul stâng. Dumnezeule, un jucător de fotbal american cu gâtul scurt şi IQ-ul unui creion! Şi acum mă enervează că a putut face aşa ceva. Dar ca să revenim la tine – şi, apropo, eşti foarte bună la divagații ca să eviți întrebările personale, dar eu am fost avocat. Deci, cum ai reuşit să te descurci? Vârsta de douăzeci şi trei de ani este destul de tânără ca să-ți începi o afacere, mai ales una profitabilă, când e dovedit că în domeniul ăsta majoritatea dau faliment în cel mult trei ani.

Ea se lăsă pe spate.

— Ce contează cum? Domnule avocat.

— Bine. Ridică din umeri şi continuă să mănânce. Presupun atunci că ai jefuit o bancă, ai mituit mafia care controlează barurile din oraş, l-ai sedus şi pe urmă l-ai ucis pe fostul proprietar – după ce ți-a lăsat clădirea prin testament. Şi ai continuat să derulezi o afacere paralelă cu jocuri de noroc ilegale şi prostituate în camera din spate.

— Ooo, am fost foarte ocupată. Dar îmi place mai mult versiunea ta. Prin comparație, a mea e foarte plictisitoare. Am lucrat în vacanțele de vară şi am economisit bănuț cu bănuț. Mă pricep să economisesc banii dacă trebuie să o fac. Apoi am fost barmaniță în timp ce urmam facultatea de

economie la seral. Chiar înainte să împlinesc douăzeci şi doi de ani a murit bunicul meu. A căzut de pe o scară şi şi-a rupt gâtul ca un prost. Ochii i se umplură de durere când rosti aceste cuvinte. După o clipă murmură: Cred că sunt încă supărată pe el.

— Îmi pare rău, zise Declan acoperindu-i mâna cu palma lui. Eraţi apropiaţi?

— L-am iubit mai mult decât am iubit pe oricine altcineva. Pete Simone, cu râsul lui zgomotos şi mâinile lui puternice. Cânta la vioară şi mereu purta o bandană roşie. Mereu. Ei bine... Clipi ca să-şi îndepărteze lacrimile din ochi, apoi continuă: Avea o poliţă de asigurare, şi încă una mai mare decât s-ar fi aşteptat cineva. Jumătate pentru mine, jumătate pentru *Grandmama*. În cele din urmă, ea m-a silit să iau toţi banii. Dacă îşi pune mintea cu un lucru, n-ai nici o şansă să o faci să se răzgândească. Aşa că am investit banii şi un an mai târziu mi-am deschis barul.

— Nu e nimic plictisitor în asta. Ai un bar grozav, Lena.

— Da, aşa este. Se ridică şi luă farfuriile. Ai face bine să te îmbraci, *cher,* dacă vrei să te duc acasă.

Nu o putu convinge să intre. Trebui să se resemneze cu un sărut care-i luă minţile, înainte ca ea să-l împingă afară din maşină şi să demareze în trombă.

Sosirea lui acasă la ora nouă dimineaţă, într-un costum mototolit, îi aduse un zâmbet larg şi un semn amical cu ochiul din partea Marelui Frank ce ducea cu roaba nişte crengi uscate spre focul pe care-l aprinsese.

— A dat norocul peste mata azi-noapte, domnu' Dec.

Ceva dăduse peste el cu siguranţă, gândi Declan. Frecându-şi pieptul în dreptul inimii, intră în casă ca să se apuce de treabă.

Lena nu se arătă dispusă să-l vadă în seara aceea şi nici în următoarea. Neavând încotro, se mulţumi cu nişte

amărâte de telefoane care îl făcură să se simtă ca un licean: colinda prin casă cu mobilul la ureche, muncindu-şi creierii ca să găsească subiecte de conversaţie cât mai captivante.

Sărbătoarea de Mardi Gras şi afacerea ei îi necesitau întreaga atenţie, îi explicase. În aceste condiţii, nu avea timp să iasă la distracţie.

Îşi dădea seama, desigur, că era pus la încercare, şi de aici toate amânările şi îmbrobodelile. Dar hotărî să o lase să se joace cu undiţa şi să creadă că ea era pescarul. Asta până considera el că venise vremea să o înşface.

Remy trecu pe la el într-o după-amiază cu un costum Hugo Boss şi cu nişte mărgele aurii la gât. Îşi scoase şiragul şi i-l aruncă lui Declan.

— Când vii în oraş?

— Mă gândeam să mă alătur şi eu mulţimii de nebuni în weekend.

— *Cher,* este Mardi Gras. În fiecare noapte e weekend.

— Aici nu este. Vino să arunci o privire.

Îl conduse în salon, unde Tibald era căţărat pe o scară înaltă şi se ocupa de partea de zidărie a tavanului.

— Salut, Tibald. Remy îşi băgă degetele mari în buzunare şi îşi dădu capul pe spate. Ce minunăţie faci acolo!

— Da, cam aşa ceva. Ce mai face Effie?

— Mă scoate din minţi cu pregătirile de nuntă. Am ales ieri tortul şi, după reacţia ei, ai fi crezut că este o chestiune de viaţă şi de moarte dacă marginile trebuie să fie ornate cu boboci galbeni sau trandafiri înfloriţi complet.

— Cel mai bun lucru pe care îl poate face bărbatul în asemenea situaţii este să dea din cap la orice îi place ei mai mult şi să fie acolo când vine ziua cea mare.

— Ar fi trebuit să-mi zici asta înainte să apuc eu să-i spun că-mi plac trandafirii mari şi graşi când s-a dovedit că ea se hotărâse asupra bobocilor. Scoase o sticluţă de Tylenol

din buzunar şi se interesă: Ai ceva cu care să dau pe gât chestia asta, Dec? Femeia aia mi-a dat o durere de cap de nu-ți vine a crede.

Declan aduse o sticlă de apă pe jumătate goală.

— Ai venit aici să te ascunzi?

— Până îi trece. Remy înghiți lacom apa cu pastile cu tot şi apoi dădu un tur prin cameră, călcând pe cârpele împrăştiate pe jos. Tot tu ai făcut pereții ăştia, sau ai angajat pe cineva?

— Eu i-am făcut. Mulțumit, Declan îşi trecu degetele peste suprafața netedă, zugrăvită în vernil. În ultimele trei zile mi-am petrecut tot timpul în camera asta. „Şi în ultimele trei nopți", gândi el, după care adăugă: Cred că nuanța asta va face camera să arate mai bine decât dacă aş fi pus tapet. Pe deasupra, îmi place cum se potriveşte cu lambriurile.

— Eşti o combinație perfectă de Bob Vila şi Martha Stewart. Ce urmează?

— Biblioteca. Mai am nişte detalii de terminat aici şi în bucătărie, dar biblioteca este pe agendă pentru săptămâna viitoare. După aia sper să mă ocup de exterior. Dă-mi şi mie două aspirine dintr-alea.

— Sigur, zise Remy întinzându-i pastilele şi apa. Ai probleme cu munca sau cu femeile?

— Puțin din amândouă. Vino pe terasa din spate să vezi ce au făcut cei doi Frank cu grădinile de acolo.

— Am auzit că ai dus-o pe Lena în oraş cu o mare limuzină albă acum câteva seri, îi spuse Remy pe când se îndreptau spre partea din spate a casei. Un gest de mare clasă.

— Sunt un tip de mare clasă, confirmă sec Declan deschizând uşile înalte ce dădeau din sufragerie spre terasă.

— Dacă vrei să o vrăjeşti, ai început foarte bine.

— Vreau mai mult decât atât. Vreau să mă însor cu ea.

— Poftim?

Remy, care tocmai ducea sticla la gură, se înecă şi scuipă apă în toate părțile.

— Foarte frumos scuipi, comentă prietenul său. Poți să păstrezi sticla aia.

— Dumnezeule, Dec. Iisuse Hristoase, tu şi cu Lena vă căsătoriți?

— Mi-ar plăcea să facem nunta aici în toamnă, poate în septembrie. Măsură din ochi terasa şi apoi grădinile, întrebându-se ce fel de pasăre cânta cu atâta vigoare. Casa nu va fi chiar gata, dar şi asta va fi parte din farmecul momentului, continuă el. Desigur, dacă îmi va lua mai mult să o dau pe brazdă, am putea amâna totul până la primăvară.

— Mi se pare foarte repede.

— Nu chiar. Pur şi simplu e o chestie de care trebuie să te ții. Acum zâmbi în timp ce studia fața nedumerită a lui Remy. A, nu te refereai la casă. Lena. Nu am cerut-o încă de nevastă. Acum ar spune pur şi simplu nu. Ia uită-te, ce de boboci... Narcise, lalele, cale, aşa mi-au spus cei doi Frank. Îngropate sub toate buruienile şi iedera aia, făceau flori de ani buni. Ceea ce mi se pare remarcabil.

— Dec, cred că ai nevoie de ceva mai tare decât un Tylenol.

— Nu am luat-o razna. Pur şi simplu sunt îndrăgostit de ea. Şi încep să cred că eram îndrăgostit de ea încă de dinainte de a o cunoaşte. De asta nu a fost niciodată o alta care să conteze cu adevărat pentru mine. Nu în felul acesta. Pentru că ea era aici şi eu nu o găsisem încă.

— Poate că eu am nevoie de ceva mai tare.

— Whisky-ul este în bucătărie. Ai gheață în congelator. Şi mâine vine noul frigider cu toate cele.

— O să pun câte un pahar pentru amândoi.

— Al meu să fie mic şi slab, îi spuse Dec absent. Mai am de lucru azi.

Remy se întoarse cu două pahare şi luă o înghiţitură lungă în timp ce studia chipul amicului său.

— Declan, ţin la tine ca la un frate.

— Ştiu.

— Aşa că o să-ţi vorbesc aşa cum aş vorbi cu propriul meu frate – asta dacă aş avea unul în loc să fi fost blestemat doar cu surori.

— Crezi că mi-am pierdut minţile.

— Nu. În anumite situaţii, la dracu', în majoritatea situaţiilor un bărbat gândeşte cu penisul. Dar până ca ideile respective să se transpună în faptă, de obicei semnalul ajunge şi la creier.

— Mulţumesc că îmi explici toate astea, tată.

Fără să riposteze, Remy clătină din cap şi începu să străbată terasa cu paşi mari.

— Lena este o femeie foarte sexy.

— Aici nu te pot contrazice.

— Pur şi simplu e capabilă să emane feromonii ăia sau ce mama dracului sunt, aşa cum fac celelalte femei când se parfumează ca să aprindă simţurile unui bărbat. Ea îţi aprinde simţurile prin simpla ei prezenţă.

— Cu alte cuvinte îmi spui că sunt doar vrăjit de ea în momentul acesta sau că o doresc îngrozitor, aşa cum se doreşte o femeie la început.

— Exact, zise Remy punându-i înţelegător mâna pe umăr.

— Nici un bărbat în viaţă nu ar putea să te condamne pentru asta. În plus, nu uita că ai avut parte de câteva luni foarte nasoale din punctul de vedere al relaţiilor. Ştiind că ţi-ai purtat sentimentul de vinovăţie cu tine ca şi cum ar fi fost comoara ta cea mai de preţ, nu cred că ţi-ai curăţat instalaţia în mod prea regulat de când ai rupt-o cu Jennifer.

— Jessica, nemernicule. Amuzat, dar şi impresionat, Declan se sprijini de balustradă. Nu e doar o vrăjeală de

moment. Şi eu am crezut că este, asta şi o doză bună de dorință fizică. Dar nu este. Nu are nici o legătură cu instalația necurățată şi nici nu gândesc cu penisul. Este vorba despre inimă.

— O, frate! Remy mai dădu pe gât o gură bună de whisky. Dec, nu eşti aici nici de o lună.

— Mereu oamenii spun chestii de genul acesta, ca şi cum timpul ar juca vreun rol. Întrucât partea critică din mintea lui îi spusese exact acelaşi lucru, îl irită faptul că auzea chestia asta şi de la prietenul lui cel mai bun. Ridică tonul: Ce, s-a dat vreo lege undeva care spune că nu te poți îndrăgosti până ce nu a trecut o perioadă rezonabilă de timp în care cele două părți să socializeze, să comunice şi preferabil să facă sex ca să se asigure că există compatibilitate şi acolo? În cazul ăsta, cum îți explici rata mare a divorțurilor?

— Ca doi avocați remarcabili ce suntem, dacă stăm aici să dezbatem subiectul acesta s-ar putea să ne apuce marțea cealaltă.

— Atunci, dă-mi voie să spun doar atât. Nu am mai simțit aşa ceva în viața mea. Niciodată. Nici nu credeam că pot. Credeam că ceva din interiorul meu pur şi simplu nu funcționează aşa cum ar trebui.

— Ei da, pentru numele lui Dumnezeu, Dec!

— Nu am putut să o iubesc pe Jessica. Sentimentul de vinovăție i se citi din nou în voce. Pur şi simplu nu am putut, deşi am încercat din răsputeri, oftă el. Aproape că mă obişnuisem cu gândul că mă pot mulțumi cu afecțiune, respect şi orizonturi similare, căci credeam că asta va fi maximumul de care voi avea parte, sau cel puțin maximumul pe care îl voi putea oferi. Dar nu e adevărat. Nu am mai simțit niciodată aşa ceva, Remy. Şi îmi place ce simt.

— Dacă tu o vrei pe Lena, atunci o vreau şi eu pentru tine. Problema este că, indiferent ce simți tu, nu există nici o garanție că va simți şi ea acelaşi lucru.

— Poate că îmi va frânge inima, dar să simt prea multe e oricum mai bine decât să nu simt nimic. Îşi repetase chestia asta de nenumărate ori de când îşi dăduse seama că se îndrăgostise. Indiferent care va fi rezultatul, trebuie să încerc, decretă el rotind în pahar whisky-ul din care nu băuse încă. Ea nu ştie ce să creadă în ceea ce mă priveşte. Va fi amuzant s-o las să afle.

În noaptea aceea auzi plânsete. Suspinele amare, puternice, dar înăbuşite ale unui bărbat.

Declan se tot frământă în somn, doborât de jale, incapabil să o contracareze, incapabil să dea sau să caute mângâiere.

Chiar şi când se lăsă tăcerea, suferința rămase.

Capitolul 10

Bayou Rouse

martie 1900

Nu ştia de ce venea să stea aici, să se holbeze la apă. Umbrele verzi şi dense se răspândeau în jur, pe măsură ce noaptea înghiţea treptat ziua.

Venea iar şi iar să cutreiere prin mlaştină, ca şi cum ar fi fost posibil să dea din întâmplare peste Abby plimbându-se pe mal, acolo unde florile îmbobociseră şi îşi dezvăluiau frumuseţea.

Ea ar fi zâmbit spre el şi i-ar fi întins mâna, şi totul ar fi fost din nou bine.

Dar nimic nu mai avea să fie bine vreodată.

Se temea că îşi va pierde minţile, că durerea îi va întuneca judecata, aşa cum noaptea întuneca ziua. Cum altfel ar fi putut să explice că o auzea şoptindu-i noaptea? Ce ar fi putut face mai mult decât s-o reducă la tăcere?

Privi un bâtlan albastru ridicându-se dintre trestii ca o fantomă. Frumos, pur, perfect, atinse uşor apa de culoarea ceaiului şi alunecă printre copaci. Departe de el. Mereu departe de el.

Ea nu mai era. Abby a lui zburase de lângă el, departe de el, la fel ca pasărea fantomă. Toată lumea spunea asta. Familia lui, prietenii lui. Îi auzise şi pe servitori şuşotind cum Abigail Rouse fugise cu un neisprăvit fără nume, părăsindu-şi soţul şi fiica din flori.

Deşi Lucian continuase să caute în New Orleans, în Baton Rouge, în Lafayette, deşi continua să bântuie mlaştinile de pe braţul râului ca un strigoi, până şi el ajunsese să o creadă în cele mai pustii ore ale nopţii.

Abby îi părăsise şi pe el şi pe copil.

La rândul lui, părăsea lumea asta, în toate sensurile în afară de cel fizic, concret. Trecea prin fiecare zi de parcă ar fi fost în transă. Şi, Dumnezeu să îl ierte, nu-i putea fi tată unei fetițe, imaginea vie a lui Abigail, despre care şi el, în taină şi cu ruşine, se îndoia că era sânge din sângele lui. O simplă privire pe care i-ar fi aruncat-o îl cufunda într-o mâhnire de nesuportat.

Nu mai urca în camera copilului. Se ura pentru asta, dar chiar şi gestul de a urca scările până la etajul doi îi dădea senzația că se îneca într-un ocean de disperare.

Se spunea că fetița nu era a lui.

Nu. În lumina difuză a amurgului, când noaptea căpăta formă şi viață în jurul său, Lucian îşi acoperea fața cu mâinile. Nu, nu putea şi nu voia să creadă aşa ceva. Făcuseră copilul împreună, din dragoste, din încredere, din dorință.

Sau chiar şi aceea era o minciună...

Îşi lăsă mâinile în jos şi păşi spre apă. Era caldă aşa cum zâmbetul ei fusese cald. Moale, aşa cum pielea ei fusese moale. Iar acum culoarea ei se făcea mai intensă, aproape aşa cum fuseseră ochii ei.

— Lucian!

Îngheță pe marginea alunecoasă.

Abby. Alerga spre el, strecurându-se printre crengile plecate ale unei sălcii, cu părul revărsându-i-se pe umeri în bucle de culoarea nopții. Inima lui, moartă de jale, se trezi la viață sărindu-i din piept.

Apoi ultimele luminițe ale apusului îi căzură pe față, şi el muri din nou.

Claudine îi apucă mâinile. Frica îi făcuse mâinile de gheață. Văzuse ce era în ochii lui, nimic altceva decât moartea.

— Ea nu ar vrea aşa ceva. Nu ar vrea să-ți condamni sufletul la iadul etern luându-ți singur viața.

— M-a părăsit.

— Nu. Nu, asta nu e adevărat. Ei te mint. Te mint, Lucian. Ea te-a iubit. Te-a iubit şi a iubit-o pe Marie Rose mai presus de orice pe lumea asta.

— Atunci unde este?

Furia care sălăşluia sub amorţeala cauzată de suferinţă se năpusti afară. O înşfăcă pe Claudine de braţe şi o ridică până când aceasta atinse pământul numai cu vârful degetelor de la picioare. O parte din el, o parte secretă şi întunecată, ar fi vrut să fie în stare să o lovească cu pumnii peste faţă. Peste faţa aceea... să şteargă orice urmă de asemănare cu Abigail şi cu propria lui disperare cumplită.

— Unde este?

— E moartă! Strigătul răsună puternic în aerul cald şi lipicios. Ei au ucis-o. Moartea este singura care ar fi putut-o face să vă părăsească pe tine şi pe Rosie.

El o împinse într-o parte şi merse clătinat ca să se sprijine de trunchiul unui stejar.

— Asta e altă nebunie.

— Îţi spun pentru că ştiu asta. Simt asta. Am avut şi vise.

— Şi eu. Lacrimi înţepătoare îi invadară ochii şi îi înceţoşară privirea. Şi eu am avut vise, gemu el.

— Lucian, trebuie să mă asculţi. Am fost acolo în noaptea aceea. A venit în camera copilului să-i dea să sugă. O ştiam pe Abby de când eram mici. Nu avea nimic în ea în afară de dragostea pentru tine şi pentru Marie Rose. Nu ar fi trebuit să plec de la conac în noaptea aceea. Claudine îşi încrucişă mâinile peste piept, ca şi cum ar fi vrut să ţină la un loc cele două jumătăţi ale inimii ei frânte. Tot restul vieţii mele o să îmi cer iertare că nu am fost acolo.

— A luat haine, bijuterii. Mama are dreptate. Îşi strânse buzele pecetluind ceea ce credea că e un act de voinţă, dar

era de fapt numai o dovadă de slăbiciune. Trebuie să accept asta.

— Mama ta o ura pe Abby. M-a dat afară a doua zi. I-a fost teamă să mă țină în casă, i-a fost teamă că s-ar putea să aflu că...

El se răsuci brusc, cu trăsăturile atât de contorsionate de furie încât Claudine făcu un pas înapoi.

— Vrei să mă faci să cred că mama a ucis-o cumva pe soția mea şi apoi a ascuns crima, oroarea, făcând să pară că Abby a fugit?

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Dar ştiu că Abby nu a plecat. Mama Rouse s-a dus la Evangeline.

Lucian dădu din mână şi se întoarse din nou.

— Prostiile alea voodoo.

— Evangeline are o putere. A spus că vede sânge şi durere şi frică. Şi un păcat teribil. Un păcat de moarte, a spus ea, şi un mormânt înconjurat de apă. A spus că tu ai două jumătăți şi că una dintre ele e neagră ca cea mai neagră gaură din iad.

— Eu am ucis-o? Am venit acasă în miez de noapte şi mi-am omorât soția?

— Două jumătăți, Lucian, care au împărțit acelaşi pântec. Uită-te la fratele tău.

Fiorul care îl străpunse îi stârni un zumzet îngrozitor în minte.

— Nu vreau să mai ascult aiurelile astea. Du-te acasă, Claudine. Stai departe de conac. Scoase din buzunar broşa cu ceas şi i-o puse în mână tinerei femei. Ia-o, păstreaz-o pentru copilă, zise el, conştient că nu-i mai putea rosti numele. Ar trebui să aibă ceva ce i-a aparținut maică-sii.

Se uită în jos, holbându-se la bijuterie. Timpul se oprise pentru Abigail.

— O omori încă o dată pentru că nu crezi în ea.

— Nu te mai apropia de mine. Porni clătinându-se spre Manet Hall, spre iadul pe care şi-l alesese, repetând: Nu te mai apropia.

— Ştii şi tu asta! strigă Claudine. Ştii că ea nu te-a minţit niciodată.

Strângând ceasul la piept, Claudine jură să îl transmită mai departe, împreună cu adevărul adevărat, fiicei lui Abigail.

Manet Hall
februarie 2002

De pe terasa lui, Declan urmări ziua trezindu-se la viaţă. Zorile se vesteau rozalii pe cer, înspre est, cu mici umbre de nori. Aerul începea să se încălzească. Putea simţi cum temperatura creştea cu fiecare zi. Nu era încă martie, dar iarna începea să cedeze teren.

Grădinile care cu o lună în urmă fuseseră o ruină demnă de milă începuseră şi ele să arate semne ale fostei grandori. Iedera sufocantă, buruienile ce invadaseră totul, crengile moarte şi cărămizile sparte fuseseră scoase, scoţând la iveală pas cu pas arbuştii şi chiar şi bulbii plantelor şi plantele însele ce fuseseră prea încăpăţânate ca să piară.

Pe un vechi spalier metalic se întindeau ramurile unei tufe de glicină, după cum o numiseră cei doi Frank, şi mai era şi o insulă de azalee viguroase ce-şi arătau bobocii plini de speranţă.

Avea magnolii, mirt, camelii, iasomie. Scrisese tot ce îşi putuse aminti din explicaţiile dezlânate ale grădinarilor. Când el le descrise genul de plantă cătărătoare pe care şi-o imagina pe coloanele din colţ, îl informaseră că ceea ce-şi dorea purta numele de *morning glory*[6] – petunii.

---

[6] În limba engleză, *glory* – glorie, dar şi splendoare, strălucire (n.red.)

Iar lui îi plăcuse cum suna asta. Dimineţile aici erau într-adevăr pline de splendoare.

Se gândea că trupul lui se adapta încet, încet la cele doar cinci sau şase ore de somn agitat pe care reuşea să-l smulgă în fiecare noapte. Sau poate că energia nervoasă îi dădea putere, ţinându-l în priză.

Ceva îl împingea înainte, conducându-l pas cu pas în procesul de transformare a casei ce îi aparţinea. Deşi, de fapt, nu numai lui.

Dacă Abigail era cea care umbla pe acolo, era cu adevărat o femeie foarte capricioasă. Erau momente când se simţea cât se poate de în largul lui, cât se poate de confortabil acolo. Şi altele în care simţea sudori reci pe ceafă de spaimă. Momente în care simţea până în măduva oaselor că era privit.

Urmărit.

„Aşa o femeie ţi-ar trebui ţie", se gândi el în timp ce sorbea cafeaua de dimineaţă. Numai zâmbete un moment şi pe urmă numai palme.

Chiar atunci o văzu pe Lena, însoţită de câinele mare şi negru, ieşind dintre copaci.

Fără a zăbovi, îşi puse cafeaua deoparte şi o porni spre scările terasei.

Ea îl zărise cu mult înainte să o observe el. De la adăpostul copacilor şi aburului dimineţii, stătuse acolo mângâindu-l alene pe Rufus pe cap şi studiase casa. Îl studiase pe el.

Oare ce avea casa asta şi ce era cu bărbatul ăsta de o atrăgeau în aşa un hal? se întrebă.

Mai erau o sumedenie de conace în zonă, de-a lungul River Road, spre Baton Rouge. La fel, erau o mulţime de bărbaţi chipeşi pe lume.

Casa aceasta fusese însă singura care îi stârnise mereu interesul şi imaginaţia, iar acum se părea că bărbatul care

alerga pe scările de piatră cu un tricou jerpelit şi nişte blugi şi mai jerpeliţi, cu obrajii acoperiţi de barba crescută peste noapte, reuşise să facă exact acelaşi lucru.

Nu îi plăcea să dorească ceva. Asta întotdeauna se putea întoarce împotriva ei. Şi a planurilor ei. Iar când dorinţa implica un bărbat, ei bine, era clar că viaţa avea să-i fie dată complet peste cap.

Îşi construise viaţa punând cărămidă peste cărămidă, a naibii să fie. Şi îi plăcea exact aşa cum era. Un bărbat, indiferent cât de drăguţ ar fi fost, nu ar fi avut cum să facă altceva decât să-i modifice imaginea pe care şi-o construise. Asta în cel mai bun caz. În cel mai rău, ar fi dărâmat complet cărămizile, făcând totul praf.

Se ţinuse departe de el din noaptea în care îl primise în patul ei. Doar aşa, să dovedească că era în stare.

Acum însă îi pregătise un zâmbet, un zâmbet de pisică la pândă. Rămase exact acolo unde era în timp ce câinele se năpusti înainte, străpungând ceaţa de deasupra pământului, ca să-l întâmpine.

Rufus sări şi-şi trecu limba peste faţa lui Declan, după care se prăbuşi cu burta în sus, aşteptând să fie mângâiat.

Era, după cum ştia Lena, modul în care patrupedul îşi arăta dragostea necondiţionată.

„E în stare să farmece şi câinii", constată ea când Declan se ghemui să se joace cu Rufus. Avea cu mult prea multe calităţi ca să fie de bun augur. Mai ales pentru ea.

— Rufus! strigă, făcându-l pe câine să sară în picioare într-un vârtej de muşchi şi de membre ce aproape că îl făcu pe Declan să cadă pe spate.

Râzând, aruncă mingea sus în aer şi o prinse cu îndemânare când aceasta căzu. Rufus sări pe ea, un nor negru, numai blană şi entuziasm. De data asta, Lena azvârli mingea peste heleşteu. Rufus se lansă şi o prinse în dinţi cu

câteva secunde înainte de a se prăbuşi cu un pleoscăit în apă.

— Cred că ați face figură frumoasă într-o echipă de baseball.

În timp ce câinele înota agale spre mal, Declan făcu un pas în față, îşi puse mâinile sub coatele Lenei şi o ridică de la sol. Avu o fracțiune de secundă să-i citească surprinderea în ochi înainte să-i acopere gura cu gura lui şi să o acapareze cu totul.

Tânăra femeie se apucă de cămaşa lui, nu ca să-şi recapete echilibrul, deşi picioarele i se bălăngăneau la câțiva centimetri buni deasupra pământului, ci pentru că sub cămaşă se afla el, el în întregime, numai muşchi şi fierbințeală şi bărbăție.

Auzi trei lătrături sonore, apoi apa pe care o împrăştie Rufus în jur când se scutură o făcu leoarcă. La cât de fierbinte era, nu s-ar fi mirat dacă i-ar fi ieşit aburi din piele.

— Bună dimineața, spuse Declan lăsând-o jos. Ce pui la cale?

— Oho! Încântată că o nimerise cu salutul, îşi trecu mâna prin păr. Merge, răspunse ea, apoi se întinse şi îşi frecă palma de obrazul lui țepos. Ar cam trebui să te bărbiereşti, *cher.*

— Dacă aş fi ştiut că vii la mine în dimineața asta, aş fi avut grijă să o fac.

— Nu veneam la tine. Ridică mingea pe care Rufus i-o lăsase la picioare şi o aruncă departe, spre bucuria acestuia. Mă jucam doar cu câinele lui *Grandmama*.

— Cum o duce? Spuneai că rămâi la ea atunci când nu se simte bine.

— Ei, uneori o apucă tristețea, asta e tot. Cum să nu o mişte îngrijorarea lui instantanee şi reală? se întrebă Lena, apoi spuse cu voce tare: Îi este dor de Pete al ei. Avea

şaptesprezece ani când s-au căsătorit şi cincizeci şi opt când a murit el. Au petrecut o viaţă împreună.

— Crezi că i-ar face plăcere dacă aş vizita-o mai târziu?

— Îi face plăcere compania ta.

Cum Rufus dădea din coadă lovind pământul nerăbdător, aruncă din nou mingea.

— Ai spus că are o soră. Mai are şi alte rude?

— Două surori şi un frate, cu toţii încă în viaţă.

— Copii?

Expresia de pe faţa ei se înăspri.

— Din punctul ăsta de vedere mă are doar pe mine. Tu ai fost în oraş la distracţie?

„Subiect tabu", decise el, aşa că decise să abandoneze întrebările incomode pentru moment.

— Încă nu. Mă gândeam să merg în seara asta. Lucrezi?

— O să lucrez întruna până la miercurea de Lăsata Secului. Oamenilor le place să bea înainte să intre în post.

— Ceea ce înseamnă că munceşti foarte mult. Arăţi uşor obosită.

— Nu-mi prea place să mă scol aşa de dimineaţă, dar *Grandmama* e în picioare de la prima oră, ca un cintezoi. Şi dacă se scoală ea se scoală toată lumea. Şi tu eşti genul care se scoală la prima oră, nu-i aşa, *cher?*

— Zilele astea. De ce nu vii cu mine în casă ca să-ţi dau nişte cafea şi să vezi cu ce mi-am umplut timpul de vreme ce nu l-am putut petrece deloc cu tine?

— Am fost ocupată.

— Aşa mi-ai spus.

Sprâncenele ei se uniră într-un rid superficial de enervare.

— Aşa a fost.

— Iar eu nu te-am contrazis. Doar că, după toate aparenţele, te-am iritat. Nu mă deranjează asta, Lena. Se întinse să o tragă uşor de păr, încântat să vadă cum

enervarea i se citea pe față. Dar m-ar deranja să crezi că m-aş mulțumi cu o singură noapte cu tine.

— Mă culc cu tine dacă vreau eu şi când vreau eu.

— Şi m-ar deranja... continuă el pe un ton blând, deşi mâna cu care o apucase de cot era foarte fermă. M-ar deranja teribil dacă ai crede că tot ce vreau de la tine este sex.

— Bărbații nu pun mâna pe mine decât dacă le spun eu că pot pune mâna pe mine, ripostă ea luptându-se să scape din strânsoare.

— Cu mine nu ai mai avut de-a face până acum, nu? Şi tonul şi degetele lui erau dure ca oțelul. Linişteşte-te, nu te mai aprinde aşa, urmă el. Şi să nu crezi că scapi de mine dacă îmi cauți motiv de ceartă. Ai vrut să păstrezi distanța săptămâna asta, bine. Sunt un bărbat răbdător, Lena, dar nu sunt preşul de la uşă. Să nu crezi că mă poți călca în picioare când ai chef.

Mânia nu era deloc calea prin care să-l poată controla, îşi dădu ea seama. Fără îndoială, era capabilă să-l scoată din pepeni şi să-l facă să urle la ea, să se certe în toată puterea cuvântului. Ar fi fost interesant, chiar incitant. Dar avea cam cincizeci la sută şanse să piardă meciul ăsta.

Nu dădea doi bani pe şanse. În schimb, îl mângâie pe obraz.

— Haide, haide, *cher,* rosti ea cu o voce mătăsoasă şi caldă. De ce te aprinzi aşa? Pur şi simplu sunt cam cu capsa pusă acum, asta e tot. Nu am cea mai bună dispoziție la o oră atât de matinală, când ai mai apărut şi tu aşa de dur şi de zburlit. Nu vreau să te jignesc în vreun fel.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

— Ce vrei să faci, Angelina?

Ceva din modul în care îi rostise numele întreg o îndemnă la prudență. Suna ca un fel de avertisment.

— Dragul meu, îmi placi. Îmi placi chiar foarte mult. Şi în noaptea aceea m-ai cam dat pe spate, la propriu şi la figurat. Şi amândoi ne-am simţit foarte bine, nu-i aşa? Dar nu cred că e cazul să faci din asta mai mult decât a fost de fapt.

— Ce a fost de fapt?

Ea ridică din umeri.

— Un moment foarte satisfăcător pentru amândoi. De ce nu lăsăm momentul ăsta în trecut ca să putem să fim prieteni din nou?

— Da, am putea face asta. Sau am putea să încercăm altceva.

O smuci şi o ridică din nou în aer lipind-o de el. Şi îi cotropi gura. Fără răbdare de data asta, fără raţiune, fără atingeri drăgăstoase de buze. Era ca atunci când un fermier îşi lua o vită şi o însemna cu fierul roşu ca să ştie toată lumea că e a lui.

Rufus mârâi în semn de avertizare când ea începu să se zbată. Chiar şi când mârâitul deveni ameninţător de-a dreptul, Declan nu-l băgă în seamă. Îşi înfipse mâna în părul ei, îi trase capul pe spate şi îi devoră gura mai adânc, şi mai adânc. Enervarea, amărăciunea, frustrarea, cu toate se revoltară în el, transformând sărutul într-o furtună de foc.

Iar ea nu putu să-i reziste. Nu când vârtejul de emoţii îi izbi sistemul nervos, eliberând dorinţe pe care sperase că reuşise să le controleze. Îşi înghiţi un blestem şi, cu braţele înfăşurate pe după gâtul lui se lăsă în voia sărutului flămând.

Cu un scâncet, Rufus se tolăni jos ca să mursece mingea.

— Nu am terminat unul cu celălalt.

Declan îi mângâie braţele în sus şi în jos cu mişcări sigure, de proprietar.

— Poate că nu.

— O să vin diseară la bar să te duc acasă după ce închizi. Miercuri, după ce se liniştesc lucrurile, vreau să vii tu aici. Vom lua cina.

— Găteşti tu? întrebă ea, zâmbind tremurat.

Declan îi atinse fruntea cu buzele.

— O să te surprind.

— De obicei mă surprinzi, pufni Lena când el se îndepărtă.

Era supărată pe ea însăşi. Nu pentru că pierduse o bătălie, ci pentru că fusese laşă.

Căci laşitatea fusese aceea care o împinsese să înceapă cearta mai întâi şi mai întâi.

Merse înverşunată pe terenul mlăştinos în timp ce Rufus alerga printre copaci, străbătând tufişurile dese în speranța că va putea speria un iepure sau o veveriță.

Se opri la marginea locului cunoscut, de când îşi aducea ea aminte, drept Bayou Rouse. Tărâmul acesta misterios, cu apa lui încet mişcătoare, plină de umbre, crengile de chiparoşi ca nişte oase şi parfumurile greoaie, era lumea ei în aceeaşi măsură ca străduțele alambicate şi ritmul alert din Cartierul Francez.

În copilărie, aici învățase să deosebească o pitulice de o vrabie, cum să evite cuibul unui şarpe-mocasin după mirosul de castraveți pe care îl degaja, cum să arunce undița în apă şi să scoată un somn pentru cină.

Văzu cu coada ochiului botul unui aligator care aluneca în apropiere. Ceea ce se afla sub suprafața întunecată era într-adevăr mortal, se gândi ea, puteai foarte uşor să cazi pradă fălcilor nemiloase dacă nu erai pe fază şi cumva îți pierdeai cumpătul.

Se ascundeau multe sub suprafața pe care lăsa să o vadă Declan Fitzgerald. Ar fi preferat să fi fost un prințişor răsfățat care-şi satisfăcea un capriciu. Astfel s-ar fi putut

bucura de el şi s-ar fi putut şi dispensa de el la fel de uşor când se plictiseau amândoi.

Era mult mai dificil să te dispensezi de cineva pentru care nutreai respect. Îi admira puterea, hotărârea, simțul umorului. Ca prieten i-ar fi oferit foarte multă plăcere şi pe foarte multe planuri.

Ca iubit, o îngrijora în ultimul hal.

Voia prea multe. Deja avea senzația că o absorbea cu totul în el şi o speria de moarte faptul că nu era în stare să oprească acest proces.

Jucându-se cu cheița de la gât, o luă spre casa de pe brațul râului. Avea să lase lucrurile în voia lor, îşi spuse. Întotdeauna se întâmpla aşa, nu aveai cum să te pui contra curentului.

Pe chip îi apăru un zâmbet larg atunci când se apropie de casă şi o văzu pe bunică-sa, cu o pălărie veche de pai pe cap, robotind în grădina din fața bucătăriei.

— Miroase a pâine caldă, strigă Lena.

— Pâine neagră. Am făcut una şi pentru tine, să o iei acasă. Odette se îndreptă şi îşi apăsă uşor cu mâna pe şale. Mai am încă una în plus pe care ai putea să o laşi la conac, în drum spre casă, pentru băiatul ăla. Nu se hrăneşte cum ar trebui.

— E destul de zdravăn.

— Destul de zdravăn ca să vrea o bucățică din tine. Se aplecă din nou şi îşi reluă activitatea, cu picioarele ei în cizme solide înfipte în pământ. A încercat să ia una în dimineața asta? Judecând după cum arăți, cam aşa a fost.

Lena se aşează pe treapta de piatră de lângă peticul de grădină.

— Cum arăt?

— Ca o femeie când un bărbat a pus mâna pe ea şi nu a terminat ce a început.

— Ştiu cum să termin ce a început şi singură, dacă asta e problema.

Pufnind în râs, Odette rupse o crenguţă de rozmarin şi o adulmecă, desfătându-se cu aroma plăcută.

— De ce să te scarpini singură când e cineva care poate să o facă pentru tine? Şi poate că mă apropii eu de şaptezeci de ani, dar îmi dau seama când un bărbat este dornic şi capabil.

— Nu mă ghidez după sex în viaţă, *Grandmama*.

— Sigur că nu, dar cu siguranţă ţi-ar face-o mult mai frumoasă. Tu nu eşti Lilibeth, *'tite poulette.*

Alintul din copilărie – puişor – o făcu pe Lena să zâmbească.

— Ştiu asta.

— Şi faptul că nu eşti ca ea nu înseamnă în nici un caz că trebuie să stai singură dacă găseşti pe cineva care aprinde scânteia potrivită în tine.

Lena luă rozmarinul pe care i-l întinse bunica ei şi şi-l trecu peste obraz.

— Nu cred că pe Declan îl interesează scânteia. Cred că ceea ce caută el este un foc de tabără în toată regula. Iar eu am ajuns până la vârsta asta fără să mă ard şi intenţionez să mă protejez şi în continuare.

— Pentru tine mereu a fost albă sau neagră. Nu te-aş fi putut face să alegi calea de mijloc nici dacă aş fi pus biciul pe tine. Eşti copilaşul meu, chiar dacă acum eşti femeie în toată firea, aşa că o să-ţi spun ce am de spus: nu e nimic în neregulă ca o femeie să rămână singură atâta vreme cât este pentru un motiv bun. Teama că s-ar putea împiedica şi ar cădea nu e deloc un motiv bun.

— Ce se întâmplă dacă îmi îngădui să mă îndrăgostesc de el? întrebă Lena. Şi pe urmă el se satură de apă şi de mlaştini şi pleacă înapoi la Boston? Sau pur şi simplu se satură să danseze cu mine şi îşi găseşte altă parteneră?

Odette îşi împinse pălăria pe vârful capului şi se uită la ea cu o mină exasperată.

— Da, şi ce se întâmplă dacă plouă până vine potopul şi ne înghit apele şi ne toarnă în Mississippi? Pentru Dumnezeu, Lena, nu poți să gândeşti în felul ăsta. O să ajungi să nu mai ai nici o bucurie în viață.

— Îmi era foarte bine înainte să apară el şi îmi va fi foarte bine şi după ce va pleca. Mohorâtă, se întinse să-l mângâie pe Rufus când acesta se împinse cu capul în piciorul ei. Casa aia de acolo, *Grandmama*, casa aia pe care el este atât de hotărât să o reînvie, simbolizează tocmai ce se întâmplă când doi oameni nu fac parte din acelaşi univers. Eu sunt sânge din sângele ei, îmi dau seama de asta.

— Ba nu-ți dai seama. Odette o apucă de bărbie şi rosti ferm: Dacă ei nu s-ar fi iubit, dacă Abby Rouse şi Lucian Manet nu s-ar fi iubit şi nu ar fi făcut un copil, tu şi cu mine nu am fi astăzi aici.

— Dacă ar fi fost sortiți să fie împreună, ea nu ar fi murit în felul în care a murit. Nu ar fi acum o fantomă în casa aceea.

— O, draga mea. Exasperarea, dar şi patima îşi puseră amprenta asupra vocii lui Odette. Nu Abby Rouse este cea care bântuie locul acela.

— Atunci cine?

— Presupun că băiatul ăla a venit tocmai ca să afle acest lucru. Şi s-ar putea ca şi tu însăți să fii aici ca să-l ajuți. Bătrâna mirosi uşor aerul şi anunță: E gata pâinea. Vrei să duci o bucată la conac?

— Nu, replică Lena scrâşnit.

— Foarte bine. Odette urcă treptele şi deschise uşa din spate. Poate o să mă duc să-i duc eu însămi una. Ochii îi dansau jucăuşi când aruncă o privire peste umăr: Şi s-ar putea să ți-l şi fur chiar de sub nas.

Declan deschisese toate uşile şi toate ferestrele de la etajul întâi, astfel că vocea lui Ry Cooder se revărsă în grădină. Lucrând în ritmul muzicii, începuse să dea primul strat de lac pe duşumeaua proaspăt şmirgheluită a salonului.

Îl durea totul. Fiecare muşchi şi os din trupul lui urla cu aceeaşi ferocitate ca şi Ry Cooder. Ar fi crezut că încordarea extremă de care avusese nevoie ca să finiseze podeaua i-ar fi domolit nervii. Acum spera că efortul, combinat cu gradul superior de concentrare necesar pentru lăcuit, puteau să facă asta.

Zorii pe care-i întâmpinase cu atâta optimism nu se continuaseră cu o dimineaţă pe măsură.

Lena putea să-l scoată din minţi, se gândi. Şi ea ştia asta. Într-o noapte se înfăşura peste el în pat şi în următoarea nu îi acorda mai mult decât o conversaţie la telefon.

Se răstea enervată la culme într-o clipă şi se înmuia toată, docilă şi seducătoare, în următoarea. Încercând să transforme noaptea pe care o petrecuseră împreună în clasica aventură pasageră între doi străini.

Fir-ar a dracului de treabă!

— O, *chère,* de ce te aprinzi aşa? mormăi. Nu ai văzut încă ce înseamnă să mă aprind eu, drăguţo. Dar o să vezi tu înainte ca povestea asta să se termine.

— Ce nebunie e aici!

Se întoarse brusc, vărsând nişte lac. Răsuflarea i se opri când o văzu pe Odette zâmbindu-i din cadrul uşii.

— Nu v-am auzit intrând.

— Nici nu e de mirare. Cu gesturile sigure ale unui vârstnic conştient de drepturile sale, se aplecă şi dădu mai încet muzica în timp ce Cooder schimba ritmul, lamentându-se din cauza unor lacrimi ce aparent îi şiroiau pe obraji. Şi mie îmi place Cooder, dar nu atât de tare. Ţi-am

adus o bucată de pâine neagră pe care am copt-o de dimineață. Tu dă-i bătaie, termină ce ai de făcut. O duc eu la bucătărie.

— Lăsați-mă doar un minut.

— Nu trebuie să te opreşti din cauza mea, *cher.*

— Nu, vă rog. Cinci minute. Este... ceva, am uitat ce, de băut în frigider. Vă rog, mergeți acolo şi turnați-vă, bine?

— Aşa o să fac. E puțin cam cald afară, şi nici măcar nu suntem în martie. Tu nu te grăbi.

Când el i se alătură, Odette stătea în fața dulapului cu vitrină din bucătărie, studiindu-i conținutul.

— Şi mama avea o sculă dintr-asta veche de fontă pentru vafe. Iar eu mai am încă un cârlig de scos sâmburii de cireşe exact ca ăsta. Cum se numesc farfuriile astea de aici? Am uitat.

— Farfurii de petrecere.

— Într-adevăr, *fiestaware.* Şi ai dat bani pe borcanele astea vechi cu capac cu ghivent, *cher?*

— Mi-e teamă că da.

— Ce de prostii, comentă ea plescăind a mirare. Dar totuşi ce bine arată. Să vii şi pe la mine într-o zi să te uiți prin şopron, poate găseşti ceva care îți place. Mai aruncă o privire în jur şi dădu din cap aprobator. Este bine, Declan. Ai făcut treabă bună.

— O să fie şi mai bine când vor fi montate blaturile şi când termin şi măştile pentru aparatele electrocasnice.

— E bine, repetă ea. Şi salonul unde lucrezi e foarte, foarte frumos

— Deja am cumpărat o parte din mobilă. Am luat-o puțin înainte. Vreți să luați loc, Miss Odette?

— Doar o clipă. Am un lucruşor care a fost în casa asta şi m-am gândit că s-ar putea să-l vrei, să-l pui poate pe polița căminului din salon sau în altă parte. Scoase din

geantă o veche ramă maro de piele şi explică: Este o fotografie, un portret al lui Abigail Rouse.

Declan o luă şi se uită cu atenţie la femeia care îi bântuia visele. Ar fi putut fi Lena, îşi zise, dar avea prea multă moliciune, prea multă blândeţe în trăsăturile abia formate. Avea obrajii mai rotunzi şi ochii cu pleoape înalte foarte naivi şi timizi.

Atât de tânără şi de inocentă, în ciuda rochiei sobre cu gulerul înalt, mărginit de o blăniţă, în ciuda unghiului îndrăzneţ în care-şi pusese toca pe vârful capului, în ciuda penelor obraznice.

„Aceasta era o fetişcană, reflectă el, Lena este o femeie în toată puterea cuvântului."

— Era frumoasă, spuse în cele din urmă. Frumoasă şi foarte tânără. Ţi se rupe inima.

— Bunica mea spunea că avea în jur de optsprezece ani când a fost luată. Aşa trebuie să fi fost, căci nu a apucat să-şi serbeze a nouăsprezecea aniversare. În timp ce vorbea, o uşă de la etaj se închise cu zgomot, ca şi cum ar fi trântit-o cineva de nervi. Odette aruncă doar o privire spre tavan. Din câte se pare şi fantoma ta îşi iese din fire.

— Da, astăzi a fost într-o dispoziţie proastă. Puştiul instalatorului a fugit ca din puşcă acum câteva ore.

— Dar tu nu-mi dai impresia că ai de gând să pleci undeva.

— Nu. Se aşează fără să bage de seamă că o altă uşă se trântise şi se uită din nou la zâmbetul timid şi încrezător al lui Abigail Rouse Manet. Nu, nu am de gând să plec nicăieri.

Capitolul 11

Mardi Gras era o adevărată nebunie. Muzica, măştile, haosul general reuşeau să creeze o atmosferă ce era simultan delicios de inocentă şi sălbatic de sexuală. El se îndoia că majoritatea turiştilor care se îngrămădeau aici pentru eveniment înțelegeau sau le păsa vreun pic de scopul sărbătorii. Acela de a te desfăta cu toate plăcerile posibile înaintea celor patruzeci de zile de post.

Declan alese să se amestece prin mulțime, ba chiar apucă şi el câteva mărgele din aur fals când cineva le aruncă de pe o terasă. Urechile îi răsunau de zăngănitul alămurilor şi de râsetele excitate.

Decise că privelişte a sânilor goi pe care nişte fetişcanele şi-i arătau după cum cerea tradiția, ridicându-şi din când în când cămăşile, ar fi fost mai puțin neliniştitoare după un pahar de whisky.

La fel şi faptul că o străină îl apucă şi îl sărută adânc şi cu poftă, până la amigdale. Limba care îi invadă gura îi transferă dulceața prostească a nebuniei de-o clipă şi dorința provocată de băutură.

— Mulțumesc, reuşi să îngaime când se smulse de lângă ea.

— Întoarce-te aici, strigă femeia cu mască. *Laissez les bons temps rouler!*

Nu avea chef să se lase în voia distracției dacă asta presupunea ca nişte limbi necunoscute să i se vâre în gură, aşa că scăpă strecurându-se prin mulțimea care viermuia în jurul lui.

Poate că de vină era înaintarea în vârstă, sau faptul că venea dintr-un oraş cu moravuri rigide precum Bostonul, dar tare ar fi vrut un loc în care să stea relaxat şi să urmărească petrecerea fără să fie înghițit de ea.

Uşile de la Et Trois erau date de pereți, aşa că zgomotul dinăuntru se revărsa afară, amestecându-se cu zgomotul străzii. Trebui să-şi croiască drum cu greu printre cei care chefuiau pe trotuar şi clienții care se înghesuiau înăuntru, până când ajunse, de-a dreptul strivit, să prindă un loc în picioare lângă bar.

Localul era plin de fum, muzică şi bocănitul de pantofi pe lemnul podelelor unde dansatorii se mişcau în acelaşi ritm nebunesc. Pe scenă, un violonist cânta manevrând arcuşul cu atâta foc, încât pe Declan nu l-ar fi mirat să vadă flăcări țâşnind din vioară.

Lena umplea o halbă de bere cu o mână şi turna whisky într-un pahar cu cealaltă. Celelalte două barmanițe erau la fel de ocupate, deşi apăruseră şi patru chelnerițe care serveau la mese.

Dădu cu ochii de racii lui, care tronau rânjind pe polița din spatele barului, şi se simți ridicol de mulțumit.

— Bere şi whisky, anunță ea, după care strecură paharele în nişte mâini întinse. Când dădu cu ochii de Declan, ridică un deget şi apoi mai servi încă trei clienți în timp ce îşi croia drum spre el. Care ți-e voia, frumosule?

— Tu. Tu să-ți iei lucrurile, adăugă el. De aici şi să ieşim afară pe trotuar.

— *Banquette,* îl corectă ea. Aşa îi spunem pe aici. Îşi dădu pe spate părul în care-şi împletise mărgele mov şi aurii. Cheița de argint i se bălăngănea la gât, udă de transpirație. Pot să-ți ofer ceva de băut, *cher,* dar nu am timp să stau de vorbă chiar acum.

— Pot să-ți dau o mână de ajutor?

— La ce?

— La orice.

Cineva dădu din coate şi ceru strigând o tequila sunrise şi o halbă de Dixie.

Lena se întinse să ia sticla, apoi trase de mâner să umple halba.

— Ştii cum să debarasezi mesele, băiatule studios?

— Mă prind eu.

— Vezi chelneriţa aia cu părul roşu? E Marcella, zise ea arătând cu capul undeva, înspre haosul general. Spune-i că ai fost angajat. O să-ţi arate ea ce trebuie să faci.

Pe la miezul nopţii constată că dusese la bucătărie vreo jumătate de tonă de vase goale şi golise echivalentul unui munte întreg de chiştoace din scrumiere.

Fusese ciupit de fund, atins, i se aruncaseră priviri pofticioase. Oare de ce erau oamenii atât de atraşi de fese? Cineva trebuia să facă un studiu pe chestia asta.

Pierduse şirul propunerilor indecente pe care le primise şi nu voia să se gândească la femeia uriaşă care îl trăsese în poala ei.

I se păruse că fusese zdrobit de o pernă de o sută cincizeci de kilograme îmbibată în whisky.

Pe la ora două deja depăşise orice uimire în legătură cu capacitatea corpului omenesc de a se scălda în viciu şi îşi revizuise impresiile anterioare privind măiestria şi rezistenţa pe care le necesita orice slujbă ce avea legătură cu servitul mâncării.

Făcu şaizeci şi trei de dolari şi optzeci şi cinci de cenţi din bacşişuri şi jură să-şi ardă hainele cât de curând i se ivea ocazia.

Şi la trei localul era plin de clienţi, aşa că hotărî că într-adevăr Lena nu îl evitase. Sau dacă o făcuse, avea o scuză rezonabilă.

— La ce oră închizi? întrebă el pe când ducea încă un transport de vase spre bucătărie.

— Când pleacă lumea.

Turna bere din sticle în pahare de plastic şi le dădea mai departe.

— Pleacă vreodată?

Ea zâmbi, dar rapid şi neatent, scanând în acelaşi timp mulțimea.

— Nu prea, în timpul Mardi Gras. De ce nu te duci acasă, *cher?* Noi mai stăm încă o oră sau chiar mai mult.

— Rămân şi eu.

Duse vasele goale la bucătărie şi se întoarse exact la timp ca să vadă un grup de trei bărbați foarte beți – mai degrabă nişte băiețandri, după cum observă el – dându-se la Lena extrem de agresiv.

Ea îi flirtuia, dar ei nu voiau cu nici un chip să priceapă.

— Dacă vreți să rezistați până marți de Lăsata Secului, ar trebui să vă mai temperați puțin, îi sfătui ea punând două pahare sub robinete. Acum nu aveți de gând să conduceți, nu?

— La dracu', nu. Unul dintre ei, cu un tricou pe care scria Universitatea din Michigan sub o avalanşă de mărgele, se aplecă spre ea. Mult prea aproape. Stăm chiar aici, pe Royal. Ce zici, ce-ar fi să mergi acolo cu mine, baby? Să ne dezbrăcăm la pielea goală, să facem o baie în jacuzzi.

— Oooo, asta chiar e o ofertă tentantă, *cher,* dar am multă treabă.

— Pot să-ți dau şi eu ceva de treabă, spuse el pipăindu-se în zona genitală şi făcându-i pe cei doi tovarăşi ai lui să izbucnească în urale şi fluierături.

Declan făcu un pas în față şi îşi puse o mână de proprietar pe umărul Lenei.

— Vezi că te dai la femeia mea.

O simți înțepenind sub atingerea lui şi văzu expresia nervoasă şi provocatoare din ochii băiatului din Michigan.

În alte circumstanțe, se gândi Declan în timp ce îşi măsura adversarul din ochi – un metru nouăzeci şi vreo nouăzeci de kilograme – era posibil să fi fost genul de băiat care îşi făcea patul în fiecare dimineață, genul care făcea

vizite bătrânelor de la azil. Poate genul care salva cățeluşii vagabonzi. Dar acum, flăcăul era doar beat, extrem de aprins şi foarte prost.

Ca să dovedească asta, Michigan rânji la el foarte amenințător.

— De ce nu pleci dracului de aici? Sau poate vrei să ieşim afară ca să-ți pot arde o mamă de bătaie.

Vocea lui Declan era numai lapte şi miere.

— Ei, de ce aş vrea să ies afară să mă cert pentru asta, când nu făceați altceva decât să-mi admirați bunul-gust? E de-a dreptul spectaculoasă, nu? Dacă nu încercai să te dai la ea, m-aş fi gândit că eşti prea beat să vezi asta.

— Văd foarte bine, dobitocule.

— Exact. Ce zici, ce-ar fi să-ți fac cinste, şi ție şi prietenilor tăi? Iubito, trece halbele alea în contul meu. Declan se aplecă prietenos peste bar şi dădu din cap înspre tipul cu tricou. Eşti în vacanța de primăvară? La ce facultate?

Uimit şi amețit, Michigan clipi fără să înțeleagă.

— Ce-ți pasă ție?

— Eram doar curios. Declan trase un bol de covrigei mai aproape de ei şi luă unul. Am o verişoară care predă acolo, la catedra de engleză. Eileen Brennan. Poate o cunoşti.

— Profesoara Brennan e verişoara ta? Tonul enervat se transformase într-unul de surprindere familiară. Aproape m-a picat semestrul trecut, fir-ar să fie.

— E foarte aspră, mereu m-a speriat de moarte. Dacă te întâlneşti din întâmplare cu ea, transmite-i salutări din partea lui Dec. Poftim berea.

Era trecut de patru când Lena descuie uşa să intre în apartamentul ei de deasupra barului.

— Te-ai descurcat foarte bine cu nemernicii ăia şcoliți, *cher.* Suficient de bine încât să nu te iau acum la ceartă pentru comentariul ăla cu „femeia mea”.

— Chiar eşti femeia mea, doar că nu ți-ai dat încă seama de asta. În plus, nu a fost deloc greu să-i potolesc. Verişoara mea Eileen are o reputație solidă la Universitatea din Michigan. Erau foarte multe şanse să fi auzit de ea.

— Alți bărbați şi-ar fi încordat muşchii, zise ea punându-şi cheile pe un platou. Ar fi ieşit afară şi s-ar fi tăvălit în stradă ca să dovedească cine are obiectul mai mare. Precaută, se întinse să îi scoată mărgelele în timp ce îl studia. Îmi imaginez că pregătirea ta de avocat te ajută să găseşti calea de ieşire dintr-o confruntare prin dialog.

— Puştiul nu avea mai mult de douăzeci şi doi de ani.

— Douăzeci şi unu împliniți în ianuarie. Le-am cerut actele.

— Nu mă cert cu puştii. În plus, nu-mi place deloc să mă lovească cineva cu pumnii în față. Poate fi foarte dureros. Îi ridică bărbia cu o mână şi îi cercetă chipul epuizat. A fost o zi lungă, nu?

— O să fie o zi lungă până miercuri. Îți mulțumesc pentru ajutor, dragule. Te-ai descurcat bine.

Chiar mai mult decât atât, se gândi ea. Se adaptase perfect la ritmul localului şi muncise din greu. Îi fermecase clienții, tolerase ciupiturile şi evitase o situație ce ar fi putut escalada folosindu-se de creier în loc de orgoliu.

Cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât îşi dădea seama că mai avea foarte multe de descoperit.

Scoase un plic din buzunarul de la spate.

— Ce e asta?

— Salariul tău.

— Dumnezeule, Lena, nu vreau banii tăi.

— Tu munceşti, eu plătesc. Nu accept să lucreze cineva pentru mine pe degeaba, declară ea împingându-i plicul în

mâini. Deşi nu apare în registrele contabile. Nu am chef să mai fac alte hârtii.

— Bine.

Îl vârî în buzunar. Avea să-i cumpere ei ceva cu banii aceia.

— Şi acum ar trebui să-ți dau un bacşiş ca lumea, nu?

Îl cuprinse pe după gât şi îşi lipi trupul de al lui. Cu ochii deschişi, îi muşcă buza încet, încet, până totul se transformă într-un sărut.

Mâinile lui coborâră de-o parte şi de alta, prinzând-o de şolduri. O ridică, astfel încât picioarele i se încolăciră în jurul taliei lui.

— Trebuie să-ți odihneşti picioarele.

— Mmm. Doamne, da.

Îi acoperi gâtul şi urechea cu mici sărutări, apoi reveni la gură, în timp ce o ducea în brațe spre dormitor.

— Ştii ce o să fac acum.

Dorința Lenei ardea mocnit sub senzația minunată de a se odihni la pieptul lui.

— Cred că am o vagă idee.

O întinse pe pat şi aproape că îi simți oftatul de uşurare când ajunse în poziție orizontală. Îi scoase un pantof.

— O să-ți dau ceva după care femeile sunt înnebunite.

Aruncă pantoful cât colo, apoi se urcă în pat şi îl scoase pe celălalt.

Obosită sau nu, expresia de pe fața ei deveni jucăuşă.

— O sesiune de cumpărături la Saks?

— Ceva mai bun de-atât, murmură Declan trecându-şi un deget peste talpa ei. Un masaj la picioare.

— Un ce?

Îi flexă laba piciorului şi îi frecă degetele, urmărind cum ochii i se încețoşau de plăcere.

— Mmmm. Declan, chiar că ai două mâini minunate.

— Destinde-te. Reflexoterapia Fitzgerald este faimoasă în toată lumea. Oferim de asemenea şi masaj pentru întregul corp.

— Îmi închipui.

Durerile foarte puternice pe care le avusese începură să se evapore. Când el urcă pe gambele pe care le solicitase din plin în ziua aceea, muşchii încordaţi începură să tremure într-un amestec de senzaţii uimitoare.

— După Mardi Gras îţi iei nişte timp liber?

Ea plutea deja, aproape visând, şi trebui să se concentreze la sunetul vocii lui.

— Îmi iau liber miercurea de după Lăsata Secului.

— Mamă cât poţi să chiuleşti, râse el sărutându-i genunchiul. Hai, scoate-ţi hainele.

Îi descheie blugii. Ea îşi ridică şoldurile şi se întinse leneş, fără să-şi dea seama că glasul îi suna răguşit şi vorbele uşor întretăiate.

— La ce altceva te-ai mai gândit că ai putea să-mi masezi, *cher?*

El îi cuprinse sânii în palme şi se bucură de reacţia ei imediată, de felul în care ea-şi înfipse degetele în părul lui şi de buzele ei care le căutară pe ale lui. Îi scoase cămaşa, apoi îi deschise dintr-o mişcare încheietoarea din faţă a sutienului. O sărută pe gât în jos, spre sânii pe care ea se arcui oferindu-i.

După aceea o întoarse pe burtă. Lena se zbătu, mormăi, dar apoi se topi toată când el începu să-i maseze ceafa şi umerii.

— Exact cum m-am gândit. La tine, tensiunea cea mai puternică se acumulează aici. Şi la mine la fel.

— O, Doamne!

Dacă ar fi trebuit să-şi pună o dorinţă, nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât o săptămână întreagă de asemenea dezmierdări.

— Ai putea să-ți câştigi binişor traiul din asta.

— A fost cariera de rezervă pe care mi-o pregătisem în caz de ceva. Ai nişte noduri foarte serioase în zona asta. Doctor Dec o să te facă bine.

— Îmi place să ne jucăm de-a doctorul.

Aşteptă să-şi schimbe tonul, aşteptă ca mâinile lui să devină cercetătoare şi aprinse. Era un dulce, se gândi ea pe jumătate adormită. Dar era bărbat.

Aşa că avea să tragă un pui de somn foarte rapid şi pe urmă îl lăsa pe el să o trezească.

Următorul lucru pe care îl percepu fu soarele ce îi bătea în fereastră. O privire ameţită la ceasul de pe noptieră îi spuse că era zece şi douăzeci. Dimineaţa? se miră ea. Cum naiba se făcuse deja dimineaţă?

Şi era băgată în pat şi învelită aşa de bine, ca şi când se ocupase bunică-sa de ea. Învelită şi singură.

Se rostogoli pe spate, se întinse şi căscă. Şi îşi dădu seama uimită că nu o mai durea nimic. Nici ceafa, nici picioarele, nici spatele.

Doctor Dec făcuse o treabă foarte bună, ca la carte chiar. Şi probabil că era la Manet Hall, îmbufnat că nu primise nimic în schimb. Ceea ce era de înţeles, când el fusese aşa de drăguţ, iar ea nu făcuse altceva decât să zacă acolo precum un cadavru.

„Trebuie să mă revanşez”, îşi spuse, şi se târî să pună de cafea înainte să intre la duş.

Când intră în bucătărie se holbă la cafetiera plină de pe blat şi la bileţelul pus alături. Încruntându-se, ridică foaia de hârtie şi apăsă butonul pentru a încălzi cafeaua în timp ce citea.

A trebuit să plec. Vin meşterii să monteze blaturile. Nu am ştiut când o să faci ochi, aşa că mi-a fost teamă să las filtrul pornit. Dar cafeaua e proaspătă, de la şapte şi zece de dimineaţă, asta

dacă o să dormi până la noapte. Apropo, eşti foarte drăguţă când dormi.

Te sun mai târziu.

Declan

— Nu-mi vine să cred, murmură ea jucându-se cu biletul în palmă. Eşti aproape imposibil de înţeles.

Se opri pe la bar să vadă cum se descurcau angajaţii în tura de zi şi să verifice stocul de marfă. Apoi, cum trebuia să-şi satisfacă curiozitatea, porni spre Manet Hall.

Uşa era deschisă. Declan era unul dintre foarte puţinii locuitori din regiune care ar fi fost în stare să lase uşa aceea impresionantă la cheremul oricui ar fi vrut să intre. Chiar dacă trăia la ţară, cineva trebuia să-i vorbească despre instalarea unui sistem de siguranţă.

Auzea zgomotul pe care-l făceau muncitorii în spatele casei, dar nu se grăbi într-acolo, căci salonul îi captă atenţia. Se ghemui şi atinse podeaua lucioasă cu degetele; lămurită că lacul se uscase şi se întărise, păşi înăuntru şi se uită în jur.

Declan avea grijă de tot, remarcă ea. Avea grijă de ce era al lui. Se concentra asupra detaliilor şi le punea în valoare. Culoarea şi lemnul, căminul cel elegant, strălucirea ferestrelor pe care îşi imagina că le spălase el însuşi. La fel cum îşi imagina că avea să şi mobileze camera el însuşi, cu o atenţie infinită.

Nu cunoscuse niciodată un bărbat care să îşi bată atâta capul pentru orice. Sau pentru oricine. Poate, trebui să recunoască, petrecuse prea mult timp cu bărbaţi care nu meritau.

— Ce zici?

Se întoarse şi îl zări în prag.

— Zic că a fost un mare noroc pentru casa asta să dea peste tine. Cred că o vezi aşa cum ar trebui să fie şi o să faci tot ce poți ca să o readuci la viață.

— Frumos, spuse Declan venind spre ea. Foarte frumos din partea ta. Arăți odihnită.

— Un bărbat nu trebuie să-i spună unei femei că arată odihnită. Trebuie să-i spună că arată extraordinar.

— Niciodată nu arăți altfel decât extraordinar. Astăzi, în plus, arăți şi odihnită.

— Ce te pricepi la cuvinte! Se îndreptă spre cămin. Trecu cu mâna pe polița de deasupra şi se opri când ajunse la rama de piele maro în care se afla fotografia unei tinere. Abigail, şopti ea, şi durerea o pătrunse până în adâncul sufletului.

— Mi-a dat-o Miss Odette. Semeni puțin cu ea.

— Nu, eu niciodată nu am arătat aşa de inocentă.

Fără să se poată abține, Lena desenă cu vârful degetului conturul feței tinere şi pline de speranță.

Mai văzuse fotografia aceea, ba chiar o studiase, punct cu punct, într-o perioadă din viața ei când povestea şi misterul ce o înconjurase i se păruseră chiar romantice. Într-o perioadă când ea însăşi era atât de tânără încât să vadă romantismul unei tragedii.

— E ciudat. Să văd aici o parte din mine.

— Locul ei e aici. Şi la fel şi al tău.

Ea se scutură încercând să nu ia în seamă această remarcă şi nici mâhnirea pe care i-o picurau în suflet ochii aceia întunecați şi limpezi. Întorcându-se, se uită cercetător la Declan. Haine de lucru, o centură cu scule, barba nerasă din ajun. Îi era din ce în ce mai greu să şi-l imagineze într-un costum cu dungulițe înguste, purtând o servietă de piele fină.

— De ce ai plecat de la mine dimineață?

— Nu ai găsit biletul? Tipii cu blaturile, zise el făcând semn cu degetul înspre bucătărie. M-am târguit la sânge ca să mă programeze într-o sâmbătă dimineață. Trebuia să fiu aici.

— Nu la asta mă refeream. Nu ai venit în oraş, nu ai muncit – cam cât să fi fost, vreo şase ore debarasând mese? – şi nici nu mi-ai făcut masaj la picioare pentru că nu aveai nimic mai bun de făcut într-o vineri seara. Ai venit pentru sex, *cher,* şi ai plecat fără să ai parte de el. De ce?

Declan simți cum îl cuprindea încet, dar sigur o senzație acută de iritare, deşi fusese perfect relaxat la începutul discuției.

— Eşti chiar fantastică, Lena. Ai un mare talent să transformi ceva simplu în ceva extrem de complicat.

— Asta pentru că lucrurile sunt rareori la fel de simple precum par.

— OK, hai să clarificăm treaba. Am venit în oraş pentru că voiam să te văd. Am debarasat mese pentru că voiam să te ajut. Ți-am făcut masaj pentru că m-am gândit că stătuseşi în picioare cam douăsprezece ore încheiate. Pe urmă te-am lăsat să dormi pentru că aveai nevoie de somn. Nu ți-a făcut nimeni niciodată un serviciu?

— Bărbații nu fac în general servicii, în afară de cazul în care aşteaptă alte servicii în schimb. Tu ce serviciu cauți, Declan?

El aşteptă un moment ca să lase să treacă primul val de enervare.

— Ştii, ceea ce spui e chiar o jignire. Dacă te îngrijorează faptul că tot timpul trebuie să plăteşti serviciile prestate, aş putea să-mi rup douăzeci de minute acum. Putem urca în dormitor să facem sex şi să echilibrăm balanța. Altfel, am o mulțime de lucruri de făcut.

— Nu am vrut să te jignesc, oftă ea. Doar că nu te înțeleg. Bărbații pe care i-am cunoscut în felul acesta, intim,

ar fi fost iritați de ceea ce nu s-a întâmplat între noi în dimineața aceasta. Mă aşteptam să fii şi tu la fel şi nu aş fi avut de ce să mă supăr pentru asta. Asta aş fi înțeles.

— Îți este chiar atât de greu să pricepi că aş putea să țin suficient de mult la tine ca să las sexul pe planul al doilea astfel încât să poți prinde câteva ore de somn bun?

— Da.

— Poate că asta nu e de fapt o jignire. Poate că pur şi simplu e ceva foarte trist. Văzu roşeața din obrajii ei accentuându-se când vorbele lui îşi făcură efectul. Culoarea stânjenelii, remarcă el. Continuă cu glas ferm: Pentru mine nu totul se reduce la sex. Nu trăiesc pentru sex. Sigur că e important, dar nu e elementul central al universului meu.

— Îmi place să ştiu cum stau. Dacă nu ştii cum stai, nu ai cum să hotărăşti dacă îți place aşa, dacă îți convine, sau trebuie să iei măsuri să schimbi ceva, să afli încotro poți s-o apuci.

— Şi eu îți dau busola peste cap.

— Ai putea spune şi aşa.

— Bine. Sunt un tip destul de înțelegător, Lena, dar nu voi accepta să fiu băgat în aceeaşi oală cu ceilalți tipi cu care ai mai avut de-a face. De fapt, cu mine nu vei avea deloc de-a face în sensul acela. Vom avea de-a face unul cu altul, nu altfel.

— Pentru că aşa vrei tu.

— Pentru că aşa trebuie să fie. Tonul lui era egal, ca şi când ar fi rostit o sentință. Nimic între noi nu seamănă şi nici nu va semăna cu orice altă relație am fi avut înainte. S-ar putea să ai nevoie de ceva timp să te obişnuieşti cu ideea.

— Aşa obții tu ceea ce vrei? întrebă ea răstit. Enunțându-ți regulile proprii pe tonul acela enervant de agreabil?

— Sunt fapte, nu reguli, o corectă Declan pe un ton despre care îşi imaginăcă ea avea să-l considere enervant

de agreabil. Şi ţi se pare enervant numai pentru că tu te simţi mai sigură pe tine într-o atmosferă conflictuală. Deja vezi că am intrat în cele douăzeci de minute pe care le-am stabilit pentru sex. Sexul ca lumea, la fel ca şi o ceartă ca lumea, durează. O să trebuiască să le amân pe amândouă deocamdată.

Lena se uită fix la el. Îi trecură prin cap o mulţime de replici nimicitoare, dar în cele din urmă renunţă şi izbucni în râs.

— Ei bine, atunci când vei avea timp şi n-o să le mai amâni, hai să ne certăm mai întâi. După aceea putem face sex ca să ne împăcăm. Ca un fel de bonus.

— Mie îmi convine. Trebuie să te întorci chiar acum, sau ai câteva minute libere? Aş avea nevoie de ajutor ca să aduc înăuntru şi să desfac covorul pe care l-am luat pentru camera asta. Voiam să-l rog pe unul dintre tipii cu blaturile, dar la cât îi plătesc, prefer să-şi facă treaba.

— Acum ai ajuns să te caliceşti la câţiva bănuţi? Tu, care ai grămezi peste grămezi?

— Nu poţi păstra grămezile alea de bani dacă îngădui oricui să te stoarcă. În plus, aşa te mai pot ţine aici puţin, ca să te mai pot privi.

— Foarte isteţ din partea ta. Adevărul era că voia şi ea să rămână, voia să fie cu el. Bine, spuse după câteva clipe. O să te ajut cu covorul înainte să plec. Unde este?

— În celălalt salon, zise el făcând un gest spre uşile de legătură. Majoritatea lucrurilor pe care le-am cumpărat le-am înghesuit aici. Următoarea încăpere de care mă voi ocupa este biblioteca, aşa că pot să scot ce va merge în salonul din faţă şi acolo înainte să mă apuc de acesta.

Lena deschise uşile, după care rămase uimită în prag. Era un fel de peşteră a lui Aladin, se gândi ea, plină de lucruri cumpărate de un nebun foarte bogat cu gusturi

eclectice. Mese, canapele, carpete, lampadare şi ceea ce bunica ei ar fi numit flecuşteţe erau împrăştiate peste tot.

— Doamne Sfinte, Declan, de unde ai luat toate astea?

— Un pic de aici, un pic de dincolo. Îmi tot spun să nu cumpăr şi nu ascult niciodată. Oricum... Păşind cu grijă în spaţiile înguste dintre obiecte, continuă: Este o casă mare. Are nevoie de multe chestii. M-am gândit iniţial să mă rezum la stilul în care a fost construită. Apoi am hotărât că mă voi plictisi aşa. Îmi place să amestec lucrurile.

Lena văzu un hipopotam de alamă pe o servantă pe care o clasifică imediat ca fiind Hepplewhite.

— Misiune îndeplinită.

— Uită-te la lampadarul ăsta, spuse el plimbându-şi degetele pe abajurul Tiffany care exploda pur şi simplu de atâtea culori. Am o slăbiciune pentru lămpi.

— *Cher,* dacă mă uit în jur, aş putea spune că ai o slăbiciune pentru orice amărât de lucru.

— Cu siguranţă am o slăbiciune pentru tine. Uite, aici e covorul. Bătu cu palma covorul lung, rulat, sprijinit de perete. Cred că îl putem trage, să-l strecurăm cumva pe aici. Ar fi trebuit să-l pun mai aproape de uşă, dar nu eram sigur unde îl voi folosi atunci când l-am cumpărat. Acum sunt.

Amândoi reuşiră într-un final să-l pună jos pe podea şi apoi, cu Declan mergând cu spatele şi aplecat, îl trecură printre piesele de mobilier. El trebui să se oprească o dată să mişte o canapea, apoi încă o dată, ca să împingă o masă la o parte.

— Ştii, peste câteva luni o să rulăm din nou covorul ăsta, îl informă Lena când amândoi se lăsară în genunchi gâfâind în salon. Nimeni nu lasă covoare pe jos vara pe-aici. E mult prea cald.

— O să-mi fac griji pentru asta în iunie.

Ea se lăsă pe călcâie şi îl bătu pe obraz.

— *Cher,* o să începi să te gândeşti la asta înainte să se termine luna aprilie. Dar acum să ne terminăm treaba. Îşi suflecă mânecile şi puse palmele pe covorul rulat. Gata?

În patru labe, începură să se mişte împingând covorul, desfăcându-l, scoţându-i la iveală modelul. Pe măsură ce partea vizibilă se mărea, Lena înţelese de ce îl voia el acolo.

Verdele frunzelor era pal, precum pereţii, şi se îmbina cu rozul pastel al trandafirilor bătuţi ce se conturau pe un fundal verde mai închis. După ce îl desfăcură complet, ea se ridică în picioare ca să studieze efectul, în timp ce el se mişca încoace şi încolo îndreptându-l.

— Ţi-ai cumpărat o adevărată grădină de trandafiri, Declan. Aproape că îi pot mirosi.

— E fain, nu? Se potriveşte de minune aici. O să pun două canapele în stil American Empire şi cred că şi masa Biedermeier. O să încep cu astea, pe urmă mai văd eu. Uitându-se la medalionul din mijlocul tavanului, adăugă: Am văzut un candelabru minunat – de sticlă suflată, în stilul lui Dale Chihuly[7]. Ar fi trebuit să-l cumpăr.

— De ce nu aducem şi cele două canapele acum să vedem cum se potrivesc?

— Hmm? O, sunt grele. O să-l pun pe Remy să mă ajute cu ele mai încolo. Trebuie să treacă pe aici.

— Eu sunt aici chiar acum.

Lena îi aruncă numai o privire şi se întoarse în depozitul improvizat.

Tocmai amplasaseră şi a doua canapea, iar Lena tocmai făcuse un pas înapoi ca să studieze aranjamentul, când auzi bebeluşul plângând.

Aruncă o privire spre Declan, dar el părea pierdut în gânduri.

---

[7] Dale Chihuly (n. 1941) – artist american specializat în prelucrarea sticlei (n.red.)

— Vreunul dintre oamenii cu blaturile a venit cu un bebeluş?

Declan închise ochii şi se lăsă să cadă greoi pe canapea.

— Îl auzi? Nimeni altcineva nu-l aude. Dacă se trântesc uşile da. Şi dacă apa începe să curgă atunci când nu este nimeni care să deschidă robinetele. Dar nimeni nu aude bebeluşul.

Un fior rece îi coborî pe şira spinării şi o făcu să se uite neliniştită spre hol.

— Unde este?

— În camera copiilor, cea mai mare parte din timp. Uneori în dormitorul de la etajul întâi. Camera lui Abigail. Dar de obicei în camera copiilor. Remy era aici în două rânduri când a început să plângă. Şi nu l-a auzit. Dar tu îl auzi.

— Trebuie să văd. Nu pot suporta să aud un copil plângând în halul ăsta.

Se duse în holul de la intrare şi o luă în sus pe scări. Dintr-odată nu se mai auzi nimic.

O secundă păru că toată casa amuțise. Apoi auzi zarva din bucătărie, muzica de la un radio deschis, zumzăitul vocilor muncitorilor care lucrau.

— Ce ciudat. Rămase pe scară cu o mână pe balustradă. Şi cu inima bătându-i nebuneşte în piept. Îmi venise să iau pur şi simplu bebeluşul în brațe, murmură ea. Se spune că trebuie să laşi copiii să plângă, dar nu mi se pare corect. Tocmai mă gândeam la asta când ea s-a oprit din plâns.

— E straniu, nu-i aşa, că te gândeai să o iei în brațe pe stră-străbunica ta. E Marie Rose, spuse el când Lena se întoarse pe scări să-l privească. Sunt absolut sigur de asta. Poate că tu o poți auzi fiindcă ai sângele ei. Iar eu cred că o pot auzi fiindcă am cumpărat casa asta. I-am sunat pe foştii

proprietari, vrând să-i întreb dacă au avut experiențe asemănătoare, dar nu mi-au răspuns la mesaj.

— S-ar putea să nu-ți spună.

— Ei bine, cu siguranță n-o să-mi spună dacă nu-i întreb. Chestia asta te sperie?

Lena se uită iarăşi în sus şi îşi puse aceeaşi întrebare.

— Cred că ar trebui să mă sperie, dar, nu. E fascinant. Cred că... Se întrerupse când o uşă se trânti la etaj. Ei bine, asta nu a făcut-o nici un bebeluş.

Spunând asta, o luă la fugă pe scări.

— Lena!

Era însă prea departe, aşa că lui Declan nu-i rămase decât să se repeadă după ea.

Alergă pe hol şi deschise toate uşile, rând pe rând. Când ajunse la camera lui Abigail o cuprinse un frig pătrunzător. Şocul o făcu să gâfâie împrăştiind aburi în jur. Zgribulită, îşi strânse brațele peste piept.

— Ăsta nu e bebeluşul, şopti ea.

— Nu, e cineva furios.

Când Declan îşi puse mâinile pe umerii ei ca să o încălzească, să o tragă de acolo, uşa se trânti în fața lor.

Ea sări în sus, speriată – nu se putu abține. Şi îşi auzi emoția în râsul strangulat pe care izbuti să-l scoată.

— Nu e foarte ospitalieră fantoma asta a ta.

— Asta e prima oară când am văzut aşa ceva. În gât avea un nod mare. Cam cât inima lui, se gândi Declan între două guri de aer pe care le trase adânc în piept încercând să se liniştească. Indiferent cine a fost, e clar că e foarte, foarte supărat.

— Este camera lui Abigail. Noi, cajunii, putem face foarte, foarte urât când suntem furioşi.

— Doar că nu mi se pare furia unei fete. Nu a unei fete tinere şi frumoase aşa cum e cea din poza de jos.

— Da, ştii multe despre fete, în cazul ăsta, *cher.*

— Scuză-mă. Am şi eu o soră, şi ştiu că poate fi a naibii ca o pisică opărită. Voiam să spun că mi se pare mai mult de atât. E o reacție aprigă, pătimaşă, rea.

— Cineva m-a ucis şi mi-a îngropat trupul într-un mormânt pe care nu îl cunoaşte nimeni. Şi eu aş fi a naibii de rea în situația asta.

Lena se forță să se întindă şi să pună mâna pe mânerul rece ca gheața, însă nu-l putu clinti.

Declan îşi puse mâna pe mâna ei. Valul de frig îi izbi din nou; mânerul se răsuci. Şi când deschiseră uşa, nu văzură altceva decât o cameră goală, plină de lumini şi umbre de la soare.

— E cam sinistru, nu? observă ea păşind peste prag.

— Da, puțin.

— Ştii ce cred eu, *cher?*

— Ce?

— Cred că oricine stă în casa asta singur, noapte după noapte, cine se duce şi cumpără covoare şi mese şi lampadare pentru casa asta... Se răsuci şi îşi trecu brațele pe după talia lui, susurând: Cred că un bărbat care e în stare să facă asta are o instalație de oțel.

— Da? Simțind invitația din atitudinea ei, îşi coborî capul şi o sărută. S-ar putea să reuşesc să-mi fac alte douăzeci de minute pentru partida aceea de sex.

— Îmi pare rău, dragule, râse ea îmbrățişându-l strâns. Trebuie să mă întorc la bar, e sâmbătă seara. Dar dacă se întâmplă să fii prin zonă, să spunem, cam pe la trei-patru dimineața, cred că aş putea rezista trează suficient încât să... Îşi făcu palmele căuş între picioarele lui şi îl mângâie peste blugi. Aş putea rezista trează suficient încât să mă ocup aşa cum trebuie de instalația aia de oțel.

El reuşi să nu scoată un geamăt, dar asta numai printr-o mare minune.

— Miercuri, îi spuse. Când eşti liberă de tot.

Lena avea în continuare mâna între picioarele lui şi îi palpa contururile dure.

— Miercuri?

— Când eşti liberă de tot. O sărută devorându-i gura ca să-i arate puțin din ceea ce simțea.O să vii aici. O să luăm cina. Şi pe urmă, rămâi. O împinse lipind-o cu spatele de perete şi îşi apăsă uşor dinții pe buzele ei. Rămâi peste noapte. Te vreau în patul meu. Spune-mi că o să vii şi o să rămâi cu mine.

— Bine. Se luptă să se desprindă din îmbrățişare. Dacă o mai țineau tot aşa câteva minute, se gândi Lena, avea să-l posede chiar acolo, pe podea. Trebuie să mă întorc. Nu ar fi trebuit să stau atât de mult. Când ieşi din cameră parcurse holul cu privirea, constatând: Nu cred că am mai petrecut vreodată noaptea într-o casă bântuită. La ce oră să vin?

— Devreme.

— Poate o s-o fac şi pe asta. Nu e nevoie să mă conduci la uşă, *cher,* spuse ea zâmbindu-i cu subînțeles. S-ar putea să-ți fie cam dificil să mergi, în halul în care eşti acum. Să vii la bar dacă te răzgândeşti.

Îşi puse un deget pe buze, îl sărută şi apoi îl îndreptă spre el ca pe un pistol, după care ieşi.

Era un gest cât se putea de adecvat, se gândi Declan. Existau momente când privirea ei era la fel de letală ca un glonț.

Tot ce trebuia să facă era să reziste până miercuri, apoi putea să se lase împuşcat din nou.

Capitolul 12

Ploaia începu sâmbătă noaptea şi nu conteni tot restul weekendului. Forţat să rămână în casă, Declan îşi puse un disc de-al lui Blind Lemon Jackson şi se apucă de lucru la bibliotecă.

Făcu focul pentru a înviora atmosfera; la un moment dat se trezi stând lângă cămin, trecându-şi un deget pe plăcuţa ciobită. Poate că trebuia să o lase aşa cum era. Nu totul trebuia să fie perfect. Accidentele trebuiau acceptate, după cum trebuia acceptată şi orice schimbare produsă de ele.

Voia să readucă la viaţă casa, dar asta însemna să o facă exact la fel cum fusese? Deja schimbase o mulţime de lucruri, iar schimbările acelea o făceau să fie a lui. Dacă ar fi schimbat plăcuţa, oare ar fi onorat istoria conacului Hall sau ar fi recreat-o?

Nu fusese un cămin fericit. Gândul acesta îl traversă brusc precum un fior de gheaţă, deşi avea spatele înspre focul ce trosnea în vatră.

O casă rece, rece, plină de secrete şi furie şi invidie.

Plină de moarte.

Abby voia o carte. Cititul era o mare plăcere pentru ea – o desfătare fără egal. Biblioteca plină cu rafturi peste rafturi de cărţi, până în tavan, îi dădea aceeaşi senzaţie de solemnitate şi reverenţă precum biserica.

Acum, că Lucian era închis cu tatăl lui în birou, ocupaţi cu problemele moşiei şi recoltei, iar ploaia bătea în ferestre, îşi permitea răgazul unei după-amiaze de lectură.

Nu se obişnuise încă să poată face oricând ce voia, aşa că se strecură în bibliotecă de parcă ar fi fost o plăcere vinovată. Nu mai avea lenjerie de strâns, mese de şters sau farfurii de dus încoace şi încolo.

Nu mai era servitoare în locul acesta, era soție.

Soție. Își repetă încântată cuvântul în minte. Era încă atât de nou, atât de strălucitor. Așa cum era și viața ce creștea în pântecul ei. Așa de nouă încât nici nu-i spusese încă lui Lucian.

Îi întârziase ciclul, ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată. Îi fusese greață când se trezise trei zile la rând. Voia totuși să mai aștepte o săptămână, pentru a fi sigură.

Doamne, cât își dorea un copil! Cât își dorea să-i dăruiască lui Lucian un copil! Își puse o mână pe abdomen în timp ce se plimba pe lângă rafturi, imaginându-și fiul chipeș sau fiica frumoasă care urma să vină pe lume.

Poate că un copil ar fi înmuiat-o pe mama lui Lucian. Poate că un copil ar fi adus bucurie în casa aceea, așa cum perspectiva maternității îi aducea ei bucurie în inimă.

Luă *Mândrie și prejudecată* a lui Jane Austen. Titlul parcă i s-ar fi adresat direct ei, căci Manet Hall avea atât de mult din amândouă. Își mușcă buza în timp ce răsfoia paginile. Citea încet, cu destulă dificultate, dar Lucian spunea că asta nu însemna decât că savura fiecare cuvânt.

Se poticnea la fiecare cuvânt, mai degrabă, dar măcar făcea progrese. Mulțumită de ea însăși, ridică ochii din carte, moment în care îl văzu pe Julian ghemuit într-unul dintre fotoliile de culoarea vinului rubiniu, cu un pahar în mână și o sticlă lângă cot.

Privind-o.

Bărbatul o speria. Îi provoca repulsie. Dar își spuse încă o dată că nu mai era servitoare. Era soția fratelui lui și trebuia să încerce să-i devină prietenă.

— Bună, Julian. Nu te-am văzut.

El ridică sticla și își mai turnă niște brandy în pahar.

— Cartea aia are cuvinte cu mai mult decât o silabă.

— Știu să citesc, replică ea îndreptându-se de spate. Îmi place să citesc.

— Ce altceva îți mai place, *chère?*

Degetele ei înțepeniră pe carte când îl văzu ridicându-se. Julian se îndreptă însă spre cămin, unde se rezemă cu cizma de vatră şi cu cotul pe poliță.

— Învăț să călăresc. Mă învață Lucian. Nu mă pricep încă prea bine, dar îmi place.

O, cât îşi dorea să fie prietenă cu el. Casa asta merita căldură şi râsete şi dragoste.

Julian râse cu poftă; în vocea lui se ghicea efectul brandy-ului.

— Îmi închipui că ştii să călăreşti. Cred că eşti în stare să călăreşti un bărbat până-l storci de vlagă. Poate că ochii ăştia nevinovați îl păcălesc pe frate-meu – mereu a fost un prost. Dar eu ştiu ce hram porți şi ce urmăreşti.

— Sunt soția fratelui tău.

Trebuia făcut un prim pas care să domolească ura aceasta îngrozitoare. Pentru Lucian, pentru copilul ce creştea în ea, decise să preia inițiativa.

— Nu vreau decât să fie el fericit. Eu îl fac fericit. Tu eşti sânge din sângele lui, Julian. Fratele lui geamăn. Nu este normal să ne purtăm aşa unii cu alții. Vreau să încerc să fiu sora ta. Prietena ta.

El dădu pe gât ce mai rămăsese din brandy.

— Zici că vrei să fii prietena mea?

— Da, de dragul lui Lucian, ar trebui să... chiar mă gândeam...

— Cât de prietenoasă eşti?

Se aruncă spre ea şi o apucă de sâni, strângând cu putere, făcând să o doară.

În prima clipă îngheță, însă conştientizarea insultei teribile o ajută să se dezmeticească. Mâna ei îi lovi obrazul cu suficientă forță încât să-l trimită clătinându-se pe picioare înapoi.

— Nenorocitule! Animalule! Dacă mai pui o dată mâinile pe mine te ucid. Eu sunt a lui Lucian. Sunt soția fratelui tău.

— Târfa fratelui meu! urlă el în timp ce ea fugea spre uşă. Eşti o stricată cajun, şi o să te văd moartă înainte să-mi iei ce mi se cuvine de drept!

Scos din minți, se smulse brusc de lângă polița căminului. Sfeşnicul greu de argint se prăbuşi pe marginea plăcii de gresie, ciobindu-i colțul.

Declan nu se mişcase. Când îşi veni în fire, era în continuare aşezat pe marginea vetrei, cu spatele la focul ce trosnea. Ploaia torențială se prelingea în şuvoaie pe geamuri.

Aşa cum se întâmplase, gândi el, şi în timpul... viziunii? Accesului de nebunie? Halucinației?

Îşi apăsă podul palmei între sprâncene, acolo unde durerea de cap se focalizase răspândind raze ascuțite ca nişte sulițe în tot craniul.

Poate că nu avea fantome, îşi zise. Poate că avea o blestemată de tumoare pe creier. Ceea ce ar fi fost mai lesne de înțeles. Orice altceva ar fi fost mai lesne de înțeles.

Trântitul uşilor, frigul glacial, chiar şi somnambulismul erau elemente pe care le putea accepta. Dar îi văzuse pe oamenii aceia în capul lui. Îi auzise acolo – le auzise glasurile, tonul vocii. Şi ceea ce era mai rău, mult mai rău, îi simțise.

Avea picioarele slăbite şi aproape că îl lăsară genunchii când se ridică. Trebui să se apuce de polița căminului înfigându-şi degetele în marmură cu atâta putere, încât fu mirat că nu se crăpă.

Dacă ceva era în neregulă cu el, fizic sau mental, trebuia să se ocupe de chestia asta. Cei din familia Fitzgerald nu aveau obiceiul să-şi îngroape capetele în nisip când lucrurile mergeau prost.

Se duse în bucătărie să caute o aspirină. Frecție la un picior de lemn, își spuse abătut, însă dădu pe gât vreo patru și pe urmă își lipi paharul rece de frunte.

Trebuia să se ducă la Boston să-l vadă pe unchiul lui. Fratele mai mic al mamei era cardiolog, dar cu siguranță cunoștea un neurochirurg priceput. Câteva zile și o serie de analize și avea să știe dacă era nebun, bântuit sau pe moarte.

Dădu să-și ia telefonul, apoi se opri și clătină din cap. Varianta cu nebunia tocmai mai câștigase un punct. Dacă i se confesa unchiului Mick, vestea posibilelor lui probleme medicale avea să se răspândească ca vântul și ca gândul în sânul familiei.

În plus, de ce să se ducă fuga înapoi la Boston? Ce, în New Orleans nu existau doctori? Avea să-i ceară lui Remy niște nume, sub pretextul că voia pur și simplu să aibă și el un medic, un dentist și așa mai departe în zonă. Ceea ce era logic.

Avea să-și facă un control general și pe urmă să ceară o trimitere la un specialist. Simplu, direct și eficient. Dacă fantomele nu-l putuseră alunga de la Manet Hall, o tumoare n-ar fi avut nici o șansă.

Când puse paharul jos, o ușă se auzi trântindu-se la etajul întâi. Nu făcu altceva decât să ridice privirea spre tavan, zâmbind sumbru.

— Da, ce să zic, și eu sunt într-o dispoziție de rahat.

Până miercuri, deja își venise în bună măsură în fire. Poate că perspectiva revederii cu Lena îi ridicase moralul. Pe deasupra, izbutise să termine o mulțime de treburi în acele câteva zile premergătoare Lăsatei Secului.

Obținuse o programare la doctorul lui Remy peste o săptămână, iar pasul acesta îl ajutase să-și scoată din cap deocamdată grijile privind starea sănătății lui mintale. Nu

mai suferi nici un fel de tulburare psihică, sau cel puțin nu își dădu seama.

În sfârșit, ploaia se mutase ca să fericească și zona Floridei, așa că în urma ei rămăseseră numai primele tufe de narcise împrăștiate pe marginea unei alei din grădină.

Buletinul meteo de dimineață anunțase căderi masive de zăpadă în Boston.

Imediat o sună pe maică-sa ca să-i facă în ciudă.

Soarele strălucitor și aerul primăvăratic îl făcură să-și schimbe planurile mai devreme decât intenționase, așa că amână lucrul la bibliotecă și ieși afară să consolideze terasa de la primul etaj

Pe când înlocuia scândurile putrezite, ascultă muzica lui Ray Charles și i se păru că niciodată nu fusese mai în formă și mai sănătos decât acum. Trebuia să-i pună pe cei doi Frank să se ocupe de plantele timpurii, să înceapă să aducă răsadurile și tot ce era necesar, întrucât el nu avea timp de asta. Dar anul următor cu siguranță avea să facă totul de unul singur. Sau măcar pe cât posibil.

Primăvara următoare avea să stea pe terasă duminica dimineață, mâncând brioșe și bând cafea cu lapte – cu Lena. Duminici lungi, leneșe, în care să contemple pajiștile și grădinile. Și pe urmă, câțiva ani mai încolo, aveau să-și privească odraslele jucându-se.

Voia o familie a lui și se bucura că-și dăduse seama de asta. Niciodată nu mai simțise nevoia de a se agăța de prezent dar, în același timp, și de a privi cu speranță spre viitor.

Era foarte mulțumit de sentimentele pe care le nutrea pentru Lena, de planurile pe care le făcuse pentru ei doi. Avea să o ajute pe ea la bar dacă era nevoie, dar intenționa să se ocupe de munca lui în rest.

Își întoarse mâinile cu palmele în sus și studie bătăturile, micile zgârieturi și înțepăturile pe care le

considera un fel de medalii pentru vitejie. Avea să folosească acele mâini, aşa cum avea să-şi folosească şi spinarea şi imaginaţia, pentru a transforma alte case. Oamenii din împrejurimi aveau să apeleze la Declan Fitzgerald când le trebuia un antreprenor în construcţii.

„Ar fi trebuit să vezi casa aia veche înainte să pună el mâna pe ea, aveau să spună. Dacă vrei o treabă care să se facă repede şi bine, cheamă-l pe Dec. O să aibă el grijă de tot."

Gândul acesta îl făcu să zâmbească în timp ce mai smulgea o scândură putrezită.

Pe la patru terminase deja toată partea din faţă a duşumelei de pe terasă şi se întinse acolo, afară, cu faţa în jos, ca să se odihnească puţin. Adormi pe fundalul vocii lui B.B. King, care o implora pe Lucille.

Şi dormea în continuare când se ridică şi coborî pe scara curbată, aproape prăbuşită, spre pajiştea din faţă.

Iarba deasă îi mângâia gleznele şi căldura soarelui îl lovea drept în moalele capului, făcând sudoarea să îi curgă pe faţă, în ciuda pălăriei pe care o avea.

Ceilalţi erau înăuntru, dar el voia să se uite la heleşteu, la nuferi. Voia să stea la umbra salciei care dansa deasupra apei şi să citească. Îi plăcea cântecul păsărilor, iar căldura nu îl deranja atât de tare. Aerul dinăuntrul conacului era plin de răceală şi falsitate.

I se rupea pur şi simplu inima să vadă casa pe care o iubea atât decăzând din pricina amărăciunii.

Se opri la marginea heleşteului, privind în jos la frunzele mari şi rotunde ale nuferilor şi la minunatele flori roz-pal. Urmări o libelulă care bâzâi în trecere, admirând cum soarele îi poleia aripile cu sclipiri incandescente. Auzi pleoscăitul unei broaşte ce sări în apă şi ţipătul unei mici păsări-cardinal.

Când îşi auzi numele se întoarse. Şi zâmbi când îşi văzu iubirea traversând pajiştea de catifea înspre el. Atâta timp cât erau împreună, se gândi el, atâta timp cât se iubeau, conacul avea să supravieţuiască.

— Declan. Declan!

Speriată, Lena îi apucă braţele şi începu să-l zgâlţâie. Îl văzuse din maşină cum coborâse treptele acelea periculoase şi se dusese spre heleşteu cu un pas ciudat, ezitant, atât de diferit de mersul lui obişnuit.

Avea ochii deschişi, dar privirea lui fixă îi spunea că se uita prin ea şi vedea ceva – de fapt pe cineva, pe altcineva.

— Declan, repetă ea mai tare, luându-i faţa în mâini. Uită-te la mine acum. Mă auzi? Sunt eu, Lena.

— Hai să stăm sub salcie, unde nu ne vede nimeni.

Nu era nici o salcie, numai trunchiul putrezit al uneia ce existase cine ştie când. În gât simţi gheara fricii, dar se strădui să se calmeze. Din instinct, fără să se gândească, se ridică pe vârfuri şi îşi puse buzele calde pe buzele lui.

Răspunsul lui fu încet, visător, ca un fel de alunecare spre ea. Pe ea. În ea. Aşa că ştiu pe dată când el reveni la realitate, căci trupul îi înţepeni brusc. Începu să se clatine, dar tânăra femeie îl ţinu strâns.

— Încet, încet, *cher.* Ţine-te bine de mine până ce îţi recapeţi puterea în picioarele alea.

— Îmi pare rău. Trebuie să stau jos. Se lăsă moale pe iarbă şi îşi puse fruntea pe genunchi, mormăind: Aoleu!

— Eşti bine acum. Nu s-a întâmplat nimic, stai liniştit. Îngenunche şi ea lângă el, mângâindu-i părul şi murmurând în cajun – limba ei de alint. Încearcă să respiri, să-ţi revii.

— Ce dracu' se întâmplă cu mine? Eram pe terasă. Lucram pe terasă.

— Acesta e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

Declan ridică capul şi privi în zare, peste heleşteu.

— Nu ştiu cum am ajuns aici.

— Ai coborât pe scări, pe cele din dreapta casei. Am crezut că o să cazi prin ele. Inima îi zvâcni în piept când se gândi cât de instabile şi nesigure erau scările. Adăugă: Nu par prea sigure, Declan. Ar trebui să blochezi accesul la ele.

— Da, oftă el masându-şi tâmplele. Şi să mă încui într-o cameră capitonată, dacă tot mă apuc de treabă.

— Nu eşti nebun.

— Sunt somnambul, iar acum am crize chiar şi ziua în amiaza mare. Am halucinații. Aud voci. Toate astea mi se par nişte dovezi de nebunie suficiente.

— Asta spune un yankeu. Aici, la noi, e mai degrabă un semn de excentricitate. De pildă, stră-mătuşa mea Sissy are conversații întregi cu bărbatul ei, Joe, şi în septembrie se împlinesc doisprezece ani de la moartea lui. Nimeni n-o consideră nebună.

— Despre ce vorbesc?

— O, despre afaceri de familie, evenimentele curente, vreme. Politică. Stră-unchiului meu Joe îi plăcea la nebunie să se plângă de guvern. Acum te simți mai bine, *cher?*

— Nu ştiu. Ce am făcut? Ce m-ai văzut că făceam?

— Pur şi simplu ai coborât scara şi ai luat-o pe iarbă spre heleşteu. Nu mergeai ca de obicei, aşa că mi-am dat seama că se întâmplă ceva.

— Cum adică?

— Aveai un mers lent, legănat, cum nu te-am mai văzut niciodată. Pe urmă te-ai oprit la heleşteu. Nu îi spuse că, într-un moment de panică, nutrise convingerea că Declan intenționa să se arunce în apă. Continuă: Te-am tot strigat. Şi în cele din urmă te-ai întors şi ai zâmbit către mine. Muşchii stomacului i se încordară când îşi aminti. Dar nu-mi zâmbeai mie, preciză ea cu tristețe. Nu cred că mă vedeai pe mine. Şi ai spus că vrei să stăm sub o salcie, unde nu ne vede nimeni.

— Nu e nici o salcie aici.

— Acolo era una odinioară, zise Lena arătând spre trunchiul pe jumătate putrezit. Se pare că ai vise în care eşti capabil să vezi lucruri ce s-au întâmplat în trecut. E ca un fel de putere paranormală. E un dar, Declan.

— Unde îl pot returna? întrebă el. Nu ştiu, pentru că nu-mi pot aminti odată ce mă trezesc. Dar încep să cred că ar trebui să mă leg de pat noaptea.

— Pot face eu asta pentru tine.

— Încerci să mă înveseleşti cu fantezii sado-maso?

— Îmi iese?

— Destul de bine. Expiră zgomotos, apoi se încruntă când văzu semnul negru de pe fruntea ei. Ai nişte cenuşă, începu, dar Lena îşi trase capul înainte ca el să o poată şterge.

— E cenuşa sfântă.

— A, da. Mintea lui o luase cu siguranță razna, se gândi. A fost Miercurea Cenuşii[8]. Nu numai că nu ştiu unde sunt, nu ştiu nici când sunt.

Nu putea suporta să îl vadă cufundându-se din nou în depresie, aşa că spuse repede şi uşor răstit:

— Să înțeleg că nu ai ajuns la biserică astăzi, în această sfântă zi, să-ți îndeplineşti îndatorirea de bun creştin?

El se crispă.

— Parcă eşti maică-mea. Am uitat. Într-un fel.

— Mi se pare că ai nevoie de toată protecția divină care ți s-ar putea acorda.

Spunând asta, îşi şterse cu degetul mare cenuşa de pe frunte şi îi desenă o pată deasupra sprâncenelor. Ceea ce îl făcu să zâmbească.

— Probabil că tocmai ai săvârşit un sacrilegiu, dar mulțumesc. Cât e ceasul? Se uită la ceasul de la mână şi

[8] Sărbătoare religioasă catolică, prima zi din postul Paştelui (n.tr.)

înjură. Trebuie să duc porcăria asta la reparat. Tot timpul mi se opreşte. Ştiu că e trecut de miezul zilei şi cu siguranţă nu e miezul nopţii.

— E în jur de cinci. Ai spus să vin devreme.

— Da, aşa am spus. Ce zici să stăm aici, în spate, să bem nişte vin?

Lena îl privi cu atenţie câteva minute, dar el părea din nou stăpân pe sine. Scoase o sticlă de vin, nişte pahare şi o frapieră minunată din dulapurile lui noi.

O speriase, şi încă foarte tare. Fusese sigură că el intenţionase să intre în apă, să se înece acolo, printre frunzele mari de nuferi, exact aşa cum făcuse Lucian Manet.

Revelaţia îi deschise în minte o sumedenie de noi posibilităţi.

— Declan...

— Am luat nişte carne pentru friptură şi am şi grătar, spuse el turnând vinul. Avea nevoie să se concentreze asupra unor lucruri obişnuite – să se ancoreze solid în prezent, aici şi acum. Orice bărbat adevărat ştie să facă friptură la grătar. Dar dacă îmi spui că nu mănânci carne roşie, o să trebuiască să ne mulţumim cu nişte pizza congelată.

— Odată ce mănânc carne, de ce m-ar interesa culoarea ei? Hai să stăm jos. Mi-a venit o idee pe care aş vrea să ţi-o împărtăşesc. Se apropiară de cele două lăzi de lemn pe care el le folosea ca scaune şi se aşezară, apoi Lena îl întrebă: Dacă nu e vorba despre fantome? Adică nu numai despre fantome?

— O, ăsta chiar ar fi un gând îmbucurător. Ce altceva mai am? Vampiri? Vârcolaci? Poate nişte zombi care mănâncă carne de om. Acum chiar că o să dorm mai bine, mulţumesc.

— Ce părere ai despre reîncarnare?

— Despre alte vieți? Despre sufletul care se întrupează iar şi iar într-o altă ființă? Nu ştiu, zise el ridicând din umeri.

— Mie mi s-a părut întotdeauna o credință de bun simț – şi foarte corectă, de altfel. Oricine merită mai mult decât o singură şansă, nu crezi? Poate că îți aduci aminte lucruri ce s-au petrecut aici pentru că ai trăit aici în altă viață. Poate că eşti Lucian care s-a întors după atâta amar de timp după Abigail a lui.

— Ce idee romantică. O să fiu Lucian dacă tu vrei să fii Abby.

— Nu cred că asta e la latitudinea ta. Şi dacă ai de gând să faci haz de ideea mea, nu voi mai spune nici un cuvânt despre asta.

— Bine, bine, nu te supăra. Sorbi din pahar, privind în gol. După o clipă de tăcere conchise: Deci teoria ta este că eu sunt aici şi se întâmplă toate lucrurile astea pentru că am trăit aici într-o altă viață, ca Lucian Manet.

— Nu e o idee mai absurdă decât aceea că locul este bântuit, idee pe care ai înghițit-o suficient de uşor. Asta ar explica de ce ai cumpărat locul ăsta, de ce ai simțit acea nevoie arzătoare de a avea casa asta. De ce munceşti din greu să-i redai frumusețea de altă dată. De ce ai văzut mobila din dormitorul lui de sus.

— Reîncarnare, repetă el. Sună mai bine decât o tumoare pe creier.

— Poftim?

Declan clătină din cap şi mai luă o înghițitură de vin.

— Nimic.

— Crezi că s-ar putea să ai o tumoare pe creier? Dar e o prostie! Vocea îi sunase mai ascuțit decât ar fi vrut, aşa că urmă pe un ton mai blând: Asta e o mare prostie, *cher.* Nu e nimic în neregulă cu tine, nici la cap, nici în altă parte.

— Sigur că nu. Doar gândeam cu voce tare.

Dar ea îi citi adevărul pe față. Se așează în poala lui, încălecându-l.

— Ești foarte îngrijorat că există ceva în capul tău care te face să vezi toate lucrurile astea, să faci toate lucrurile astea, nu?

— Nu sunt îngrijorat. Doar că... Uite, am de gând să-mi fac niște analize ca să elimin posibilitatea asta.

— Nu ești bolnav, *cher.* Îi atinse un obraz cu buzele, apoi celălalt. Niciodată, niciodată nu mai cunoscuse un bărbat care să o facă atât de des, fără efort și în mod constant, să-și dezvăluie latura tandră. Asta ți-o pot garanta, continuă ea. Dar dacă un mare specialist îți va spune același lucru și asta te va liniști, fie, foarte bine.

— Nu-i spune asta lui Remy, o rugă el luându-i mâna. I se apropie nunta. Are prea multe pe cap ca să-l mai împovărez și eu cu asta.

— Deci plănuiești să te duci să faci toate analizele și testele la creier singur, singurel, nu? Nu așa se fac lucrurile prin părțile astea, *cher.* Nu vrei să știe Remy, foarte bine. Dar o să-mi spui când este stabilită programarea ca să te însoțesc.

— Sunt băiat mare!

— Nu te duci singur. Așa că ori merg eu cu tine, ori îi spun lui Remy și venim amândoi.

— În regulă. O să-ți spun când sunt programat și o să poți să mă ții de mână. Până una, alta, o să iau în serios teoria ta cu reîncarnarea. E ciudată, dar mult mai puțin solicitantă decât o operație pe creier.

— Se spune că Lucian Manet era un bărbat chipeș, ca un tânăr zeu cu părul de aur, îl informă Lena trecându-și degetele prin părul lui dezordonat. Era blond-închis, bogat și aspru, și neîndoielnic avea să capete niște nuanțe foarte sexy datorită soarelui de vară. Am impresia că tu oferi o imagine îmbunătățită.

— A, da? râse el cuprinzând-o pe după talie. Mai zi.

— Nu mi-a plăcut niciodată genul de zei cu părul de aur. De obicei erau prea frumuşei pentru gustul meu. Aplecându-se în faţă ca să-l sărute, decretă: Tu eşti pe gustul meu, *cher.*

O trase mai aproape şi, punându-şi bărbia pe umărul ei, privi afară, peste grilajul terasei.

— Te iubesc, Lena.

— Dacă încerci să mă vrăjeşti cu chestii dintr-astea ca să mă duci în pat înainte de a-mi da de mâncare, să ştii...

Declan o trase înapoi şi ei îi pieri zâmbetul de pe buze când îi văzu faţa.

— Te iubesc, repetă el. Niciodată până acum nu am înţeles ce înseamnă asta şi nici nu credeam că sunt în stare de aşa ceva.

O ţinu pe loc, căci ea începu să se zbată ca să scape.

— Trebuie să te linişteşti acum, îi spuse.

— Da, aşa e, dar nu cred că te referi la acelaşi lucru la care mă refer eu. Trebuie să mă liniştesc chiar aici, cu tine. Nu îmi pasă dacă e prima oară sau a cincizecea oară când am fi împreună. Tu eşti cea pe care am aşteptat-o întreaga viaţă.

— Declan, faci din chestia asta mai mult decât e cazul, rosti ea cu voce tremurândă. Am ieşit o dată la cină. Ne-am culcat împreună. Ne-am văzut de câteva ori.

— Nu a fost nevoie decât să mă uit o dată la tine.

Ochii lui erau atât de adânci, se gândi ea, şi atât de limpezi. Precum suprafaţa unui lac în amurg.

— Nici măcar nu mă cunoşti.

El o împinse iarăşi ca s-o privească în ochi, amintindu-i că avea o fire de oţel.

— Te înşeli. Ştiu că eşti deşteaptă şi puternică. Suficient de puternică încât să dezvolţi o afacere înfloritoare aproape din nimic. Ştiu că îţi plăteşti datoriile. Ştiu că eşti

loială şi că eşti iubitoare. Ştiu că cineva te-a rănit şi că nu ar lua foarte mult să îndepărtezi cicatricea aceea. Şi ştiu că în momentul acesta te sperii îngrozitor fiindcă nu crezi că eşti gata să auzi ceea ce-ți spun eu.

Inima o durea la fiecare bătaie, ca şi cum cineva i-ar fi atins o bucată de carne vie.

— Nu caut dragoste, Declan. Îmi pare rău.

— Nici eu nu căutam, dar iată-mă acum. Nu trebuie să ne grăbim. Nu voiam să îți spun nimic încă, dar... am simțit că trebuie să o fac.

— *Cher,* oamenii se îndrăgostesc şi se dez-îndrăgostesc tot timpul. E doar o chestie de chimie, ca o reacție, aşa.

— Te-a rănit cu adevărat tipul acela.

Frustrată, ea se trase la o parte, şi de data aceasta el îi dădu drumul.

— Te înşeli. Nu există nici un bărbat, nici o stafie a unui fost iubit care mi-a frânt inima. Ți se pare că sunt genul de femeie care s-ar potrivi într-un clişeu?

— Mi se pare că eşti orice gen de femeie.

— *Mon Dieu.* O făcea să-i vină o mare de cuvinte pe buze şi pe urmă o reducea la tăcere deplină, îşi zise Lena. Se luptă cu această senzație şi vorbi cât putu de clar: Îmi placi, Declan, şi îmi face plăcere compania ta. Te doresc în pat. Dacă asta nu este suficient pentru tine, o să plec chiar acum, scutindu-ne pe amândoi de o mulțime de necazuri şi dezamăgiri.

— Mereu te enervezi în halul ăsta când cineva îți spune că te iubeşte?

Nimeni nu-i spusese asta, dădu ea să mărturisească. Nimeni care s-o fi şi gândit.

— Nu îmi place să fiu forțată în vreun fel, iar când sunt, mă străduiesc cât pot să nu merg în direcția aia.

— Eşti de admirat. Zâmbetul îi apăru pe față la fel de iute ca şi mişcarea prin care se ridică în picioare. Şi tu îmi

placi mie, Lena. Şi îmi face plăcere compania ta şi te doresc în pat. Este suficient deocamdată. Ţi-e foame? Cred că o să dau drumul la grătar.

Dacă era un truc sau vreo strategie care să o dea peste cap, cu siguranţă funcţiona de minune.

Pur şi simplu nu putea să-l descifreze pe bărbatul acesta, iar rapiditatea cu care îşi schimba starea de spirit o descuraja să mai încerce.

Gătea ca un bărbat care nu avea încredere în propriile forţe. Cartofi copţi în folie de aluminiu pe grătar, fripturi. Şi o convinsese cu vorbe meşteşugite să facă ea salata.

Nu mai rosti nici un cuvânt despre dragoste. O întrebă despre muncă, despre cum mersese afacerea în cele două zile în care nu se oprise ploaia. Puse muzică în surdină şi îi vorbi întruna prin uşa de la bucătărie în timp ce grătarul fumega, iar ea tăia legumele.

Ar fi putut fi prieteni buni, sau cei mai lipsiţi de griji dintre amanţi.

Mâncară în bucătăria proaspăt amenajată, la lumina lumânărilor. Chiar şi casa se comportă decent. În ciuda acestui fapt – sau poate din cauza lui – ea rămase în gardă tot timpul cinei.

Declan scoase din frigider o prăjitură cumpărată. Aruncând o privire în direcţia ei, Lena oftă.

— Nu pot.

— O putem păstra pentru mai târziu.

— Nu pot să mănânc următoarele patruzeci de zile. Am renunţat la ciocolată cât ţine postul. Îmi place enorm ciocolata.

— Aha, făcu el punând prăjitura la loc în frigider. Eu probabil că am altă chestie.

— La ce ai renunţat?

— Am renunţat să mai port chiloţi de damă. Îmi este greu, dar cred că pot să rezist până la Paşte.

— Dacă mai vorbeşti aşa îmi iau cenuşa înapoi.

O făcea să stea ca pe ace, se gândi ea. Cea mai bună soluție era să-i răspundă cu aceeaşi monedă, aşa că veni tiptil în timp ce el căuta în frigider şi îl cuprinse pe după mijloc, apăsându-şi trupul pe trupul lui.

— Trebuie să renunți la ceva ce îți place foarte mult.

— Al dracului să fiu dacă am de gând să renunț la tine.

O lăsă să îl răsucească, să îl lipească cu spatele de frigider.

O cunoştea foarte bine, îşi zise Declan în timp ce limba ei îi provoca explozii în vene. Se folosea de sex ca să fie cu un pas în fața lui. Un pas mai departe de el.

Dacă Lena nu-şi dădea seama că o putea iubi la fel de mult precum o dorea, depindea numai de el să-i arate asta.

— În patul tău, ai spus. Gura ei necruțătoare se mişca încontinuu peste fața lui. În patul tău, repetă.

Îl trase înspre uşă. Declan vru s-o dirijeze spre scările de la bucătărie, dar decise că era mai interesant să o ia pe ocolite, aşa că o împinse în peretele din hol şi îi asaltă gâtul cu dinții.

— Ajungem şi acolo.

Se întinse, îi trase bluza peste cap şi o aruncă într-o parte. Lipiți unul de altul, se rotiră pe lângă perete, schimbând locurile. Cu mâni frenetice, ea îi desfăcu dintr-o mişcare cămaşa, astfel încât nasturii se împrăştiară peste tot pe podea.

Se luptară cu hainele urcând scările în acelaşi timp. Pantofii aterizară pe jos cu zgomote înfundate. Sutienul ei zbură peste balustradă, blugii lui rămaseră pe a treia treaptă.

Aproape că nu mai puteau să respire când ajunseră pe palierul de sus.

Mâinile lui erau aspre, ca orice mâini de muncitor, însă o făceau să-şi iasă din minți când le simțea mângâiere pe

trupul ei. Pur şi simplu i se părea că pielea i se trezise la viaţă.

— Mai repede.

Îşi înfipse dinţii în umărul lui în timp ce dorinţa o zguduia ca o furtună violentă, ca o fierbinţeală ce topea totul, toate precauţiile şi grijile şi... totul.

— Dumnezeule, mai repede!

Aproape că o făcu a lui acolo, unde erau, dar o voia sub el. Arcuindu-se, cabrându-se, mişcându-se sub el.

Cu gura răvăşind-o pe a ei, o prinse de talie şi o ridică cinci centimetri de la podea. Un simţământ nou, primitiv, nemaipomenit îl străbătu brusc atunci când îşi dădu seama că nu mai exista alternativă. Nici unul din ei nu mai avea de ales, trebuiau să fie unul al celuilalt. Acum.

Umbre îi învăluiră pe când înaintau spre dormitor.

Frigul din spatele uşilor se strecură pe hol, făcând-o să tremure.

— Declan.

— Noi suntem aici. Locul acesta este al nostru.

În timp ce vorbea cu glasul întretăiat, aproape mârâind, cu mâinile ţinând-o într-o strânsoare de fier, frigul păru să se domolească.

Căzură pe pat cu braţele şi picioarele încolăcite, răvăşiţi de dorinţă. Când o pătrunse cu putere, unghiile ei se înfipseră în spatele lui. Plăcerea nebună, disperată, o inundă, senzaţia glorioasă de împlinire o împinse în sus, aşa că deveni pur şi simplu una cu el sincronizându-şi ritmul cu ritmul lui.

Nu aveau control şi nici dorinţa de a se controla. Numai setea teribilă de a lua şi a lua şi a lua şi mai mult. Şi cu ea pofta neostoită de a da.

Se agăţă de el, lăsându-se purtată de furtuna aceea de senzaţii, înălţându-se mai sus, şi mai sus, până la pragul acela unde totul se lichefia în jur.

Vag, auzi ca prin ceață o pendulă începând să bată cu lovituri greoaie. La a douăsprezecea, îşi dădu drumul odată cu el.

Când Declan dădu să se mişte, îl strânse şi mai tare.

— Mmm. Nu te desprinde încă.

— Sunt prea greu pentru tine, murmură el frecându-şi buzele de curbura gâtului ei.

— Îmi place aşa. Îmi place asta. Leneşă, îşi înclină capul pentru ca el să poată coborî înspre linia maxilarului. Îşi simțea corpul folosit şi rănit şi minunat de liber. Îmi place chiar mai mult decât prăjitura cu ciocolată, recunoscu într-un final.

El izbucni în râs şi se rostogoli cu ea cu tot, aducând-o cu obrazul pe pieptul lui.

— Acum nu mai trebuie să-mi fac griji că o să te zdrobesc.

— Gentleman până la capăt, nu? Mulțumită, se cuibări mai bine şi spuse: Întotdeauna mi-au plăcut ceasurile care bat ora, dar trebuie să-l potriveşti pe ăsta. Încă nu e miezul nopții.

— Ştiu.

— Mi s-a părut că sună ca o pendulă dintr-aia antică, înaltă cât un dulap. Unde ai pus-o? În salon?

— Nu, zise el mângâind-o pe păr şi apoi în jos, pe spate. Nu am nici un ceas care să bată ora.

— *Cher,* e absolut adevărat că-mi sunau zurgălăi în cap din pricina ta, dar sunt sigură că am auzit un ceas bătând ora douăsprezece.

— Da, şi eu la fel. Dar ceas nu am.

Lena ridică capul şi expiră încet.

— O. Aşa deci. Şi asta te sperie?

— Nu.

— Atunci nu mă sperie nici pe mine, declară ea, şi îşi puse din nou capul pe inima lui.

Capitolul 13

În opinia lui Declan, cea mai bună cale de a trece peste obstacolele pe care le întâmpina în atingerea unui scop nu era să se repeadă în ele cu capul înainte, riscând să şi-l spargă, ci să le dărâme bucată cu bucată. Treptat, în ritm rezonabil. Dar fără preget. Indiferent dacă era vorba despre un proces, un eveniment sportiv sau o relaţie amoroasă, era absolut crucial să aibă tot timpul în vedere ţelul ultim pentru a alege mijloacele corecte.

Descoperi la care slujbe se duceau Lena şi bunica ei şi la care biserică.

Efectuarea unor cercetări temeinice era esenţială în orice strategie.

Când păşi în strană alături de ele duminică dimineaţa, primi o privire lungă şi întrebătoare din partea Lenei şi una jucăuşă din partea lui Odette, care îi făcu conspirativ cu ochiul.

Se gândi că Dumnezeu înţelegea şi aprecia stratagema pe care o pusese la cale şi nu avea să-i ia în nume de rău faptul că folosea slujba de duminică pentru a-şi atinge un scop.

Dar nu avea să menţioneze idee asta în faţa maică-sii. Aceasta era, după cum aflase din experienţă, mult mai puţin flexibilă decât Atotputernicul.

Direcţionându-şi în bună măsură farmecul personal către Odette, le convinse să ia micul dejun împreună cu el după aceea. Primi o altă privire rece ca gheaţa din partea Lenei când îşi spuse numele la intrarea în restaurant. Deja rezervase o masă pentru trei persoane.

— Eşti foarte sigur pe tine, nu, *cher?*

Ochii lui erau cenuşii şi inocenţi ca ai băiatului de altar de pe vremuri.

— Sunt doar pregătit tot timpul.

— Să nu crezi că eşti vreun cercetaş, drăguţă.

— Nepoata dumneavoastră este foarte cinică, spuse Declan oferindu-i braţul lui Odette.

— Dacă vrei să ştii cum este, află că e deşteaptă. Odette îl bătu uşor cu palma pe mână, şi brăţările începură să-i zăngăne. O femeie trebuie să ştie cum să li se adreseze bărbaţilor chipeşi ca să-i ameţească. Dar şi bărbatul care vine la biserică pentru a avea şansa să petreacă o duminică dimineaţă cu o femeie este destul de deştept.

— M-am gândit să trec pe acolo să mă rog puţin.

— Pentru ce te-ai rugat?

— Să vă conving să fugiţi cu mine în Borneo.

Râzând, Odette se strecură pe scaunul pe care Declan i-l oferise politicos.

— Ai vrea tu să fii acela!

— Da, rosti el uitându-se în ochii Lenei. Aş vrea să fiu eu acela.

Începură comandând cocktailuri mimosa[9] şi prima rundă de mâncare de la bufetul variat. În timp ce un cvartet de jazz cânta dixieland, Declan le povesti ce mai făcuse prin casă.

— O să mă ocup de lucrările de afară câtă vreme îmi permite timpul. Tibald continuă cu partea de zidărie, şi încerc să găsesc un zugrav pentru exterior. Nu vreau să fac eu însumi asta. Tipul care a zugrăvit salonul a venit să se uite la bibliotecă, dar a plecat cam pe neaşteptate. Cu o mină tristă, Declan sorbi din pahar şi oftă: Nu cred că se mai întoarce. Şi nici faianţarul. Abia terminase o baie pe jumătate când şi-a luat tălpăşiţa.

— Pot să întreb eu dacă e cineva disponibil, se oferi Odette.

---

[9] Cocktail din şampanie şi suc de portocale, specific părţii de sud a Statelor Unite (n.tr.)

— V-aş fi recunoscător. Dar cred că o să trebuiască să fac apel la cineva din afara parohiei, sau să-mi încerc eu însumi mâna la treburile astea. Lucrurile sunt tot mai animate la conac.

— Oameni în toată firea să o ia la sănătoasa din cauza unor uşi care se trântesc! Lena îşi curbă buzele într-un zâmbet disprețuitor. Ar trebui să aibă ceva mai mult curaj.

— Au apărut fenomene noi. Băngăne ceasuri acolo unde nu există ceasuri, se aude muzică în camere goale. În prezența zugravului, uşile despărțitoare din mijlocul bibliotecii au început să se deschidă şi să se închidă fără să le atingă nimeni. Şi pe urmă au fost țipetele.

— Ce țipete?

— Faianțarul. Zâmbind vag, Declan explică: A spus că a auzit pe cineva intrând pe uşa dormitorului şi a crezut că eram eu. Aşa că a continuat să sporovăiască şi să aşeze plăcile, ascultând zgomotele pe care presupunea că le făceam eu mişcându-mă pe acolo. Cum eu nu-i răspundeam la întrebările pe care mi le punea, s-a dus să se uite. Nu era nimeni acolo. Din câte am putut scoate de la el, căci era semi-coerent, uşa de la baie s-a trântit în spatele lui şi buştenii s-au aprins în cămin. Pe urmă pretinde că cineva i-a pus mâna pe umăr. A trebuit practic să-l dezlipesc de pe tavan când am ajuns acolo.

— Şi ce crezi despre asta? întrebă Odette.

— Am câteva idei. Mi se pare că, pe măsură ce avansăm cu lucrările la casă, activitatea... paranormală, să-i zicem, devine tot mai fățişă şi mai concretă. Mai ales de când, ei bine, de când m-am îndepărtat de schema originală.

Lena luă o furculiță de terci de porumb – un obicei culinar sudic pe care Declan mai avea până să-l înțeleagă.

— Ce vrei să spui?

— Că este ceva la care trebuie să ne gândim, comentă Odette.

— Eu m-am gândit. Şi îmi închipui că este Josephine Manet. Chiar şi acolo, cu dixielandul răsunând vesel în aerul însorit şi cu şampania în pahare, numele acesta îi dădu o senzaţie de groază în stomac. Stăpâna de la Hall, continuă el. Nu e nevoie decât să te uiţi la fotografiile ei ca să vezi că a fost o femeie căreia nu-i plăcea să fie contrazisă. Acum vin eu şi îmi pun amprenta personală peste tot, pe toate lucrurile ei.

— Te-ai hotărât să conviețuieşti cu ea? se interesă Odette.

— M-am hotărât să trăiesc la Hall şi să fac ce vreau eu, rosti el printre dinţi. Dacă ea vrea să se agite şi să facă scandal din pricina asta, e problema ei.

Lena se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ce zici, *Grandmama*? Este vorba de curaj sau de încăpățânare?

— O, cred că are din amândouă. Este o combinaţie foarte reuşită.

— Mulţumesc, dar nu ştiu cât este vorba de curaj aici. Acum e casa mea, punct. Nu cred că aveţi de ce să învinovăţiţi un om care a investit atâta timp şi muncă în toate astea. Chiar, Miss Odette, dumneavoastră ce credeţi? Fac rău că mă pun cu Josephine?

— Cred că în casa aceea există două forţe contrarii. Una care te-a adus acolo şi una care vrea să te alunge. Depinde care din ele se va dovedi mai puternică. Femeia scoase din poşetă un săculeţ de muselină pe care i-l întinse: Am făcut asta pentru tine.

— Ce e?

— O, puţină magie improvizată. Ţine-l în buzunar. S-ar putea să nu-ţi folosească la nimic, dar rău nu are cum să-ţi facă. Ridică din nou paharul şi zâmbi spre el. Ce chestie, să bei şampanie la micul dejun!

— Veniți cu mine în Borneo şi veți putea să vă îmbăiați în şampanie.

— *Cher,* dacă mai beau chestie dintr-asta, s-ar putea să-ți accept propunerea.

— Atunci mai comand un rând.

Era atât de drăguț cu ea, se gândi Lena. Flirtase cu bunica ei până când obrajii lui Odette se îmbujoraseră, iar masa decursese perfect, în deplină tihnă.

Îşi bătea capul pentru ceilalți, cugetă ea. Avea răbdare, se străduia să le afle gusturile şi pe urmă făcea eforturi să le satisfacă.

Era atent, isteț, sexy, bogat, hotărât şi bun.

Şi spunea că se îndrăgostise de ea.

Considera că îl înțelegea suficient de bine ca să fie sigură că nu ar fi spus aşa ceva dacă nu ar fi fost adevărat. Şi tocmai acest lucru o deconcerta profund.

Căci la toate celelalte calități se adăuga şi o doză bună de sinceritate, de onestitate. Şi o încăpățânare ieşită din comun.

Putea să o facă să se îndrăgostească de el. Era deja pe jumătate îndrăgostită şi aluneca din ce în ce mai repede în acea direcție. De fiecare dată când încerca să se proptească în călcâie pentru a se opri părea că-şi pierde echilibrul. Şi asta era pe cât de straniu, pe atât de îngrijorător.

Dar ce avea să se întâmple când avea să se întâmple? Odată ce se lăsa să cadă complet, nu mai exista cale de întoarcere. Se cunoştea prea bine: îi era uşor să aibă o relație atunci când nu conta prea tare sau când conta numai pe moment, dar totul se schimba atunci când era vorba de ceva definitiv.

De fapt, multe se schimbaseră deja, trebui să recunoască. Totul începuse cu acea dorință lăuntrică pe care i-o stârnise, continuând cu starea de bine şi cu acea

neîntreruptă provocare pe care le simțea când era cu el. Își imagina cum ar fi fost să simtă asta zi după zi, an după an.

Declan urma să-i ceară promisiuni pe care ei îi era teamă să le facă.

Nu îi era teamă, se corectă ea, enervată pe sine însăși. Nu era dispusă să le facă. Nu voia să le facă.

Pe urmă îl privi aplecându-se și sărutând-o pe bunică-sa pe obraz și se temu – nu avea nici un rost să pretindă altceva – că într-un final avea să-i dea orice ar fi dorit el de la ea.

Îi făcea curte neobosit. Lui Declan îi plăcea la nebunie această expresie, cu toate conotațiile ei sudice, căci îi evoca plimbări sub clar de lună, balansoare pe verandă, limonadă de casă, serate dansante și muzică country.

Toată luna martie, două lucruri îi ocupară mintea, timpul și planurile. Lena și conacul.

Sărbători rezultatele bune ale analizelor neurologice luându-și o zi liberă și făcând turul magazinelor de antichități. Primăvara făcuse toate florile să înflorească brusc și umpluse străzile cu plimbăreți în tricouri. Șaretele pe care turiștii le adorau pur și simplu circulau fără întrerupere, cu zgomot vesel de copite pe asfalt.

Vara avea să-și facă simțită prezența în scurt timp, transformând aerul în melasă. Își aduse aminte că trebuia să repare instalația de climatizare și poate să monteze ventilatoare în unele încăperi.

Cumpără o mulțime de lucruri, cedând, cum îi era obiceiul, la primul impuls. Luminase ziua mai multor anticari până când ajunse într-un loc numit simplu, Ieri.

Era un magazin de antichități în care stăteau amestecate statuete, lampadare, accesorii și bijuterii vintage. Se aflau acolo și trei cabine unde, în spatele perdelelor lăsate, clienților li se ofereau contra cost ședințe de ghicit în tarot.

Inelul fu cel care îi atrase privirea la început. Rubinul sângeriu şi diamantul translucid ca gheaţa formau cele două jumătăţi ale unei inimi fixate pe o montură de platină.

În clipa în care îl ţinu în mână, ştiu că îl voia pentru Lena. Poate că era o prostie să-i cumpere un inel de logodnă în acest punct al relaţiei lor. Şi era o prostie la fel de mare să se pripească înainte de a examina mai multe veriante.

Dar acesta era inelul pe care voia să i-l pună pe deget. În definitiv, dacă un bărbat îşi putea permite să cumpere un cal dintr-un capriciu, cu siguranţă că putea să cumpere şi un inel.

— Îl iau.

— E superb, spuse vânzătoarea. Este o femeie foarte norocoasă.

— Mă străduiesc să o conving de asta.

— Am şi nişte cercei minunaţi care s-ar asorta perfect. Este rubinul piatra ei norocoasă după zodiac? întrebă vânzătoarea arătându-i o pereche de cercei de care atârnau inimioare făcute din mici rubine şi diamante.

— Nu ştiu. E născută în iulie.

Îi aflase ziua de naştere de la Odette ca să fie sigur că nu o ratează cumva.

— Atunci aşa este. Din întâmplare aţi ghicit.

— Nu mai spuneţi.

Când se mai uită încă o dată la inel simţi furnicături în stomac. Totuşi unele lucruri erau menite să se întâmple, îşi zise. Ridică un cercel. Putea deja să-şi imagineze cum aveau să-i stea Lenei – la fel cum îşi imagina că vânzătoarea putea citi pe fruntea lui eticheta „Cumpărător fraier”.

Aşa că se aplecă deasupra tejghelei şi începu să-şi confrunte calităţile de negociator yankeu cu cele îndelung exersate în Sud.

Se gândi că ajunsese la o cifră rezonabilă când femeia cedă, cu un zâmbet mult mai puţin strălucitor pe chip.

— Mai doriți și altceva?

— Nu, trebuie să plec. Deja eram în întâr... Se întrerupse brusc atunci când aruncă o privire spre ceas și văzu că se oprise din nou la ora douăsprezece. De fapt, mi-ar trebui un ceas de buzunar. Al meu cam face figuri în ultima vreme. Probabil că l-am lovit fără să-mi dau seama.

— O, am niște ceasuri de buzunar minunate, și cu lanțurile potrivite. Sunt mult mai interesante decât cele contemporane. Îl conduse la o altă vitrină, scoase un sertar și îl puse pe tejghea. Ceasurile de genul acesta spun mai mult decât ora curentă, începu ea. Spun o poveste. Acesta a fost...

— Nu.

Imaginea din fața lui se topi ca fumul în aer. Vocile celorlalți clienți din magazin se transformară într-un simplu zumzet în surdină. O parte din el rămase suficient de conștientă ca să-și dea seama că aluneca în altă lume. Încercă să reziste, să se tragă înapoi, dar mâna lui se întinse și ridică un ceas de aur cu lanț.

Glasul vânzătoarei plutea în jurul lui undeva la marginea conștiinței. O altă voce îi răsuna strident în urechi, clară precum un dangăt de clopot. O voce de femeie tânără, încântată.

„Pentru soțul meu, de ziua lui. Și-a spart ceasul. Vreau să-i dăruiesc ceva special. Acesta e splendid. Îl puteți grava?"

Știa deja ce inscripție avea să găsească pe capac.

Pentru Lucian de la Abby a lui.
Ca simbol al timpului petrecut împreună.
4 aprilie 1899

— Domnule Fitzgerald? Domnule Fitzgerald, vă simțiți bine? Vreți niște apă? Sunteți groaznic de palid.

— Poftim?

— Să vă aduc nişte apă? Vreţi să staţi jos?

— Nu. Închise mâna strâns peste ceas, dar senzaţia se îndepărtase deja. Nu, mulţumesc, mă simt bine. O să-l iau şi pe acesta.

Bulversat, porni spre biroul lui Remy. Nişte timp petrecut în cartierul anost de afaceri, în atmosfera raţională a jurisprudenţei, l-ar fi ajutat să se liniştească, să se simtă mai bine.

Mai mult decât atât, voia să stea câteva minute cu un prieten care ar fi continuat să ţină la el chiar dacă era posibil să creadă că înnebunise.

— Dacă mi-ai fi spus că vii, începu Remy după ce închise uşa biroului, aş fi amânat nişte treburi pe care le am de făcut azi şi am fi mers să luăm prânzul.

— Nu mă aşteptam să trec azi pe aici.

— Ai fost din nou la cumpărături, deduse Remy arătând spre punga pe care o avea Declan în mână. Prietene, nu ai pus să ţi se trimită nimic din ce aveai în Boston?

— De fapt, chiar îmi va sosi un transport săptămâna viitoare. Plin în cea mai mare măsură cu cărţi, spuse Declan plimbându-se prin birou.

Privirea îi trecu peste cărţile de drept, dosarele voluminoase, caietele de pe rafturi. Reminiscenţe ale profesiei lui, atât de îndepărtate în acest moment.

— Şi câteva piese de mobilier pe care le aveam în birou acolo şi care s-ar potrivi bine în bibliotecă.

Ridică un prespapier, apoi îl puse la loc. Îşi băgă o mână în buzunar şi zăngăni acolo nişte mărunţiş.

— Ai de gând să-mi spui ce te frământă, sau o să mărşăluieşti prin biroul meu până faci tranşee prin covor? Cu haina de la costum pusă pe spătarul scaunului, nodul cravatei slăbit la gât şi mânecile suflecate, Remy se lăsă pe spate pe scaunul lui managerial şi începu să-şi treacă dintr-

o mână în cealaltă un arc antistres verde fosforescent. Mă oboseşti teribil.

— Ți-am pomenit despre unele chestii care s-au întâmplat în ultima vreme.

— Am avut eu însumi parte de o mostră când am trecut pe la tine sâmbătă. Tot m-aş simți mai bine dacă mi-ai spune măcar acum că muzica de pian se auzea de la un radio pe care ai uitat să-l închizi.

— Cred că va trebui să cumpăr un pian pentru salonul doamnelor, de vreme ce muzica pare să vină dintr-acolo. Oricum, şi mie îmi place să cânt la pian, atunci când îmi aduc aminte să stau jos în fața unuia.

Remy aruncă arcul în sus şi lăsă spirala colorată să coboare la loc.

— Deci ai venit aici să îmi spui că eşti în căutarea unui pian?

— Am cumpărat un ceas astăzi.

— Şi vrei să te lauzi cu el? Vrei să-mi chem secretara şi câțiva funcționari din biroul de alături?

— Era ceasul lui Lucian Manet.

— Ei, pe bune? Arcul strâns zbură într-un colț al încăperii. De unde ştii? Unde ai pus mâna pe el?

— Într-un mic magazin din Cartierul Francez. Scoase cutia şi o puse pe biroul lui Remy. Uită-te şi tu la el.

Plin de solicitudine, Remy se conformă şi scoase încet capacul.

— E foarte elegant, asta dacă vrei ceva ce va trebui să scoți din buzunar ori de câte ori te interesează cât e ora. Şi e şi greu, adăugă el cântărindu-l în palmă.

— Nu... simți nimic când îl atingi?

— Să simt?

— Uită-te pe spatele lui.

— Numele şi datele sunt corecte, decretă Remy. Ai avut un noroc fenomenal să dai tocmai peste ăsta.

— Noroc? Nu prea cred că e vorba de noroc. Am intrat într-un magazin să-i cumpăr Lenei un inel, apoi a fost...

— Stai, stai puțin, mai zi o dată. Un inel?

— Ți-am spus că vreau să mă însor cu ea. Declan ridică din umeri şi rosti calm: Am găsit inelul. Nu strică să-l iau mai devreme. Dar nu asta e chestiunea esențială.

— Ba este chiar foarte esențială, dacă pot spune aşa. Ea ştie ce faci?

— I-am spus ce simt, ce doresc. Acum o las să fiarbă puțin la foc mic. Putem să ne întoarcem la ceas?

— Bine, bine! Mereu ai fost încăpățânat ca un catâr. Dă-i drumul.

— Pe când mă aflam în magazin, mi-am dat seama că am nevoie de un ceas, fiindcă al meu a făcut figuri în ultima vreme. Mi-a venit ideea că mi-ar trebui un ceas de buzunar, deşi niciodată nu m-am gândit la asta. Pe urmă l-am zărit pe ăsta şi am ştiut. Am ştiut că a fost al lui, am ştiut că ea i l-a cumpărat de ziua lui. Am ştiut ce scrie pe spate înainte să citesc vorbele acelea. Exact, cuvânt cu cuvânt. Pentru că am auzit totul în minte.

— Nu ştiu ce să zic, murmură Remy trecându-şi degetele prin păr. Nu există o teorie cum că e posibil ca unii oameni să atingă un obiect şi să vadă în fața ochilor imagini legate de obiectul acela? Despre istoria lui sau chestii de genul acesta?

— Se numeşte psihometrie. În ultima vreme am citit multe despre ştiințele paranormale în timpul liber, îi explică Declan când Remy se încruntă la el. Dar mie nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. Lena are o ipoteză. După ea, toată treaba asta este legată de reîncarnare.

Remy îşi țuguie buzele neîncrezător şi puse ceasul la loc în cutie.

— Probabil că eu aş fi mai înclinat să caut o altă explicație decât o aiureală psiho-ceva.

— Dacă e adevărată, atunci casa şi acum ceasul acesta îmi declanşează amintiri dintr-o viaţă anterioară. Ceea ce e foarte bizar.

— Totul a fost bizar încă de la început, *cher.*

— Aici e aici. Dacă accept că eu am fost Lucian, atunci ştiu că Lena a fost Abigail. Ceea ce nu ştiu este dacă se presupune că trebuie să o aduc pe ea la Manet Hall pentru a îndrepta lucrurile din viaţa anterioară. Sau dacă trebuie să o ţin departe de conac şi să închei ciclul vieţii în felul acesta.

*

În Vieux Carré, Lena se pregătea să coboare în bar pentru a intra în tura de după-amiază. Când deschise uşa, păşi într-un alt ciclu de viaţă. Unul foarte de demult.

— Iubito!

Lilibeth Simone îşi deschise braţele larg.

Năucită din pricina şocului, Lena nu reuşi să se dea înapoi înainte ca braţele acelea să se înfăşoare în jurul ei ca nişte lanţuri. Prinsă în capcană, se trezi asaltată de diferite senzaţii. Prea mult parfum care nu reuşea să acopere mirosul de tutun stătut, silueta osoasă, adusă de spate din cauza anilor de trai prost. Straturi peste straturi de fixativ lipicios peste buclele vopsite negre ca tăciunii.

Mai puternică decât toate era însă propria ei groază.

— Am fost jos mai întâi, şi băiatul acela chipeş pe care îl ai la bar a spus că încă nu ai coborât. Vai, cât mă bucur că te-am prins! Vocea ei stridentă făcea aerul să vibreze ca un sunet de trompetă. Lasă-mă să mă uit la tine! Îţi jur, îţi jur, te faci tot mai frumoasă de fiecare dată când te văd. Draga mea, trebuie să stau o secundă să-mi trag sufletul. Sunt aşa de bucuroasă să te văd că nici nu-mi vine să cred, de-abia pot să suport.

Vorbea prea repede, observă Lena, şi mergea prea repede pe sandalele acelea cu tocuri cui pe care le asortase

cu nişte pantaloni trei-sferturi roz, mulaţi pe coapse. Toate acestea indicau că luase de curând o doză bună din drogul ei preferat la momentul acesta.

— Ia uite ce ai făcut aici! Lilibeth se lăsă să cadă pe un scaun, aruncându-şi cât colo valiza înflorată. Bătu din palme ca un copil, lovindu-şi brăţările de plastic pe încheieturile ei osoase, şi exclamă: Vai, îmi place la nebunie! Ţi se potriveşte, baby. Cu siguranţă ţi se potriveşte.

Fusese frumoasă odată, se gândi Lena studiindu-şi mama. Văzuse fotografii de-ale ei. Dar din toată acea frumuseţe nu mai rămăsese decât o apariţie comună, fanată.

La cei patruzeci şi patru de ani ai ei, faţa lui Lilibeth purta amprentele lăsate de prea multa băutură, prea multele pastile şi prea numeroşii bărbaţi.

În mod intenţionat, Lena lăsă uşa deschisă şi rămase în cadrul ei. Zgomotul traficului de afară, mirosul ce venea de la brutăria de peste stradă, toate îi erau familiare şi o ţineau cu picioarele pe pământ.

— Ce vrei?

— Vai, să te văd pe tine, desigur. Lilibeth scoase un hohot zglobiu şi sonor care o zgârie pe Lena pe creier de parcă ar fi fost un cui pe o tablă de scris. Ce întrebare! Mi s-a făcut aşa un dor de tine, baby. Mi-am spus, Lena mea e ocupată, dar tot trebuie să mă duc să petrec puţin timp cu ea. Aşa că m-am suit într-un autobuz şi iată-mă. Aşază-te, scumpo, şi povesteşte-mi tot ce ai mai făcut.

Pe Lena o cuprinse o senzaţie de dezgust pe care nu încercă să şi-o reprime. Era mai bine să simtă dezgustul acela decât disperarea ce se strecura încetişor în urma lui.

— Am treabă.

— Ei, stai puţin, doar poţi să-ţi iei ceva timp liber pentru mama ta. La urma urmei, tu eşti proprietăreasa localului. Sunt atât de mândră de fetiţa mea că a crescut

mare şi e în stare să-şi conducă propria afacere! Şi că îi merge atât de bine, continuă ea uitându-se prin cameră.

Lena prinse privirea şi ceea ce se ascundea în spatele ei. Posomorâtă, se îndreptă de spate.

— Ţi-am spus data trecută că aia a fost ultima oară. Nu vei mai primi bani de la mine.

— De ce vrei să mă jigneşti în felul acesta? Ochii măriţi ai lui Lilibeth se şi umplură de lacrimi. Vreau numai să-mi petrec câteva zile cu fetiţa mea.

— Nu sunt o fetiţă, replică Lena sec. Şi cu atât mai puţin a ta.

— Nu fi rea, scumpo, după ce am bătut atâta drum doar ca să te văd. Ştiu că nu am fost o mamă bună, iubita mea, dar o să mă revanşez faţă de tine.

Sări în sus şi-şi puse mâna pe inimă. Unghia de la degetul mic al mâinii drepte era foarte lungă, uşor curbată.

Unghia pentru cocaină, îşi dădu seama Lena fără vreun şoc sau regret. Acum ştia care era drogul preferat al lui Lilibeth în acea perioadă.

— Am făcut câteva greşeli, ştiu, draga mea. În vocea femeii răsunau părerile de rău. Trebuie să înţelegi că eram atât de tânără când ai apărut tu pe lume...

— Ai folosit deja scuza asta.

Lilibeth vârî mâna adânc în poşeta ei roşie şi scoase un şerveţel mototolit.

— De ce vrei să fii aşa de aspră cu mămica ta, fetiţă scumpă? De ce vrei să-mi zdrobeşti inima?

— Tu nu ai inimă. Şi nu eşti mămica mea.

— Te-am purtat în pântecul meu nouă luni, nu? Mâhnirea se transformă în furie cât ai zice peşte, iar Lilibeth continuă cu glas ascuţit: Nouă luni în care am fost grasă şi mi-a fost rău şi a trebuit să rămân blocată în mizerabila aia de mlaştină de pe braţul râului. Şi am zăcut şi pe urmă m-am chinuit ca un câine ore întregi să te nasc.

— Şi m-ai părăsit înainte să treacă o săptămână. Şi o pisică vagaboandă petrece mai mult timp cu gunoiul pe care-l face decât ai petrecut tu cu mine.

— Aveam şaisprezece ani.

Tocmai acest lucru făcuse inima Lenei să sângereze iar şi iar. Până când i se pietrificase pur şi simplu de la atâtea lovituri.

— Nu mai ai de mult şaisprezece ani. Şi nici eu nu mai am. Nu am de gând să-mi mai pierd timpul certându-mă cu tine. Eu trebuie să merg la muncă şi tu trebuie să pleci.

— Dar, baby... Panicată, Lilibeth reveni la vocea plângăcioasă. Trebuie să-mi dai o şansă să îndrept lucrurile. O să-mi iau o slujbă. Pot să lucrez un timp pentru tine, nu crezi că va fi grozav? O să rămân aici câteva săptămâni, până îmi găsesc un apartament. O să ne distrăm aşa de bine împreună! Ca două prietene.

— Nu, n-o să te angajez şi nu, nu poţi rămâne aici. Am mai făcut o dată greşeala asta acum patru ani, şi când m-am prins cu ce şmecherii te ocupai, m-ai furat şi te-ai făcut nevăzută din nou. Eu nu fac de două ori aceeaşi greşeală.

— Atunci mă simţeam rău. Acum sunt curată, draga mea, îţi jur că m-am lăsat. Poţi să mă verifici cum vrei. Întinse mâinile cu palmele în sus, într-un gest de implorare şi continuă smiorcăindu-se: Nu mai am nici un sfanţ. Billy a luat aproape tot ce aveam şi a fugit.

Lena nu putu decât să-şi imagineze că Billy era cel mai recent din şirul de rataţi violenţi în jurul cărora Lilibeth gravitase toată viaţa.

— Eşti şi acum drogată. Crezi că sunt oarbă sau numai proastă?

— Nu sunt! Am luat doar puţin, ca să-mi potolesc emoţiile. Ştiam că o să fii furioasă pe mine. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji, lăsând în urmă dâre

negre de rimel. Trebuie să-mi dai o şansă să mă revanşez, Lena, iubita mea. M-am schimbat.

— Şi pe asta ai mai folosit-o. Resemnată, Lena îşi luă poşeta şi scoase dinăuntru cincizeci de dolari. Poftim, zise, îndesându-i în pumnul mamei sale. Ia-i, urcă-te într-un autobuz şi du-te cât de departe poți ajunge cu banii ăştia. Nu te mai întoarce aici. Nu e loc pentru tine aici.

— Nu poți fi atât de rea cu mine, iubito. Nu poți fi atât de rece.

— Ba da, pot. Luă valiza şi o duse până la uşă, după care o aşeză pe palier. Am în sânge chestia asta. Ia ăştia cincizeci de dolari. Mai mult nu o să vezi de la mine. Şi ieşi acum, sau îți jur pe ce am mai sfânt că te arunc eu afară cu mâna mea.

Lilibeth o luă spre uşă. Banii dispăruseră deja în poşeta ei. Se opri şi îi aruncă Lenei o ultimă privire sfidătoare.

— Nu te-am dorit niciodată.

— Atunci cred că suntem chit. Nici eu nu te-am dorit niciodată.

Trânti uşa, apoi încuie bine toate zăvoarele şi se aşeză pe podea. Şi plânse lacrimi amare, dar fără a scoate nici un sunet.

Era sigură că se liniştise cu totul când o porni cu maşina spre Manet Hall în seara aceea. Fusese pe punctul de a anula planurile pentru cină pe care şi le făcuse cu Declan, dar prin asta i-ar fi acordat maică-sii prea multă importanță. Aşa ar fi recunoscut că durerea îşi croise drum în inima ei în ciuda zăvoarelor.

Avea nevoie să-şi îndrepte gândurile spre altceva, şi nu ar fi reuşit în nici un caz dacă stătea acasă întorcând întâmplarea pe toate părțile. Trebuia să treacă de noaptea asta, oră cu oră, iar în zori Lilibeth va fi dispărut. Din viața ei şi din mintea ei.

Casa arăta altfel, îşi zise. Apăruseră mici schimbări ce făceau să pară totul mult mai real. Până la urmă, unele lucruri se puteau schimba în bine dacă exista viziunea corectă.

De-a lungul anilor ajunsese să se gândească la Manet Hall ca la un loc de vis rămas ţintuit în trecut. Mai mult decât atât, decise ea. Un loc al trecutului.

Acum, cu scândurile noi, nevopsite, alternând cu cele vechi, cu vopsea albă scorojită, cu unele ferestre sclipind şi cu altele acoperite de praf, era un loc la care se lucra, pe cale de a se transforma.

Declan îl readucea la viaţă.

Deşi grădinile din faţă erau puţin cam haotice cu tufişurile acelea răzleţe, peste tot erau flori. Mai apăruse şi un ghiveci uriaş plin de begonii pe terasă.

Probabil să le plantase el însuşi, se gândi Lena în drum spre uşă. Era genul de bărbat căruia îi plăcea să ţină totul în mână. Mai ales când considera acel tot ca fiind al lui.

Se întrebă dacă şi pe ea o privea astfel, ca pe o entitate care putea fi transformată prin muncă susţinută. Probabil. Nu se putu hotărî dacă ideea o amuza sau o enerva.

Intră fără să bată, presupunând că formalităţile erau de prisos atunci când doi oameni se culcaseră deja împreună.

Mirosi mai întâi lăcrămioarele, delectându-se cu parfumul lor tare ce aducea grădina în interior. Declan cumpărase o masă veche minunată, câteva scaune cu spătarul înalt şi, constată ea cu un zâmbet, o vacă enormă de ceramică pentru holul de la intrare.

Unora li s-ar fi părut o prostie, altora o găselniţă plină de farmec, dar cu siguranţă nimeni nu ar fi putut pretinde că vechea şi uriaşa sală mai era rece şi părăsită.

— Declan?

Intră şi ieşi din salon, observând cele câteva amănunte ce se mai schimbaseră. Dădu roată bibliotecii; dintr-odată

se trezi uitându-se fix la polița de deasupra căminului şi la sfeşnicele grele aflate pe ea.

De ce oare îi tremurau degetele? se întrebă ea când se întinse să pună mâna. De ce sfeşnicele acestea vechi şi fără luciu i se păreau atât de ciudat de familiare?

La urma urmei, nu aveau nimic special. Poate că valorau mult, dar erau prea încărcate pentru gustul ei. Şi totuşi... degetele ei trecură uşor peste fiecare dintre ele. Şi totuşi păreau să se potrivească perfect acolo, atât de bine încât îşi putu imagina lumânările înalte şi albe pe care aşteptau să le țină din nou; putu să miroasă ceara ce se topea.

Înfiorată, se dădu înapoi şi păşi afară din încăpere.

Continuă să-i strige numele în timp ce urca scările. Când ajunse pe palierul de la primul etaj văzu că uşa secretă din perete era deschisă. Ea şi Declan îşi înăbuşiră simultan un țipăt de frică.

Pe când încerca să-şi vină în fire, se holbă la el. Avea pânze de păianjen în păr şi murdărie pe față şi pe mâinile în care ținea o lanternă ca pe o armă.

— Dumnezeule, *cher,* data viitoare pur şi simplu împuşcă-mă şi scuteşte-mă de chinuri.

— E valabil şi pentru tine, suspină el trăgându-şi pânzele de păianjen din păr. Cred că am îmbătrânit cu cinci ani de spaimă.

— Ei bine, am strigat de câteva ori şi pe urmă m-am gândit să te caut. Se uită atent peste umărul lui. Ce, ai şi culoare secrete?

— Nu, e coridorul de acces al servitorilor. Sunt uşi la fiecare nivel, aşa că m-am gândit să arunc o privire pe acolo. E interesant, doar că e foarte mare mizerie. Privindu-şi mâinile murdare, o îndemnă: Du-te şi toarnă-ți ceva de băut, da? Eu o să mă duc să mă spăl.

— Aş putea fi convinsă să torn ceva de băut şi pentru tine. De ce ai avea chef?

— Cred că o bere mi-ar face tare bine. Dar acum că îşi revenise din şoc, îi studie cu atenție fața. Ce s-a întâmplat, Lena?

— Nimic, în afară de faptul că m-ai speriat tu de moarte.

— Eşti supărată. Îmi dau seama de asta.

Ea încercă să zâmbească sugestiv.

— Poate că sunt îmbufnată fiindcă nu ți-a trecut prin cap să mă săruți de bun venit.

— Sau poate că nu ai încă suficientă încredere în mine şi te gândeşti că tot ce vreau eu de la tine este să mă distrez. Îşi folosi încheietura unei mâini ca să-i ridice bărbia şi o privi fix în ochi până ce ei îi dădură lacrimile de concentrare. Rosti ferm: Te înşeli. Te iubesc. Aşteptă o fracțiune de secundă, apoi dădu din cap când ea nu îi răspunse. Cobor imediat.

Lena dădu să coboare scările, apoi se opri la jumătatea treptelor şi spuse fără să se întoarcă:

— Declan, nu cred că tot ce vrei tu de la mine este să te distrezi, dar nu ştiu nici dacă eu am să-ți ofer ceea ce îți doreşti.

— Angelina, tu eşti ceea ce mi-am dorit toată viața.

Nu insistă mai mult. Dacă ea simțea nevoia să pretindă că nu era supărată şi dată peste cap, el era dispus să o lase în pace. În timp ce amurgul cădea încet deasupra lor, porniră la o mică plimbare prin grădinile din spate.

— Locul acesta. Toți anii ăştia oamenii au venit şi au plecat de aici. Mai ales au plecat. Şi iată-te pe tine, cum ai făcut în câteva luni mai mult decât au făcut toți ceilalți de când sunt eu. Se întoarse să studieze casa. O, mai avea încă nevoie de muncă. De lemn şi de vopsea. De obloane noi ici, colo. Dar acum nu mai părea... moartă, îşi dădu ea seama.

Căci până să vină Declan nu fusese numai abandonată, fusese pur şi simplu moartă. Acum reînvii pur şi simplu locul acesta. E vorba de mult mai mult decât de bani şi de muncă.

— Ai putea trăi aici?

Ochii ei şocați îi căutară dintr-o mişcare pe ai lui. Dar privirea lui rămase calmă, neclintită.

— Eu am casa mea.

— Nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat dacă ai putea. Dacă te-ai putea simți confortabil aici, sau dacă ideea de a împărți casa cu nişte... fantome sau nişte amintiri, indiferent cum le-ai spune, te-ar deranja peste măsură.

— Dacă m-ar fi deranjat peste măsură, nu aş mai fi venit aici în seara asta ca să-mi dai tu de mâncare. Apropo, ce o să-mi dai de mâncare, *cher?*

— Vreau să-mi încerc norocul cu nişte ton la grătar. Declan îşi scoase ceasul din buzunar şi, văzând cât era ora, adăugă: Imediat.

Lena rămase cu ochii la ceasul din mâna lui. Simțea fluturi în stomac, aşa cum i se întâmplase şi când văzuse sfeşnicele.

— De unde-l ai?

— L-am găsit. Alertat de tonul ei, fascinat de-a dreptul, ridică ceasul mai sus. Ți se pare cunoscut?

— Nu prea am mai văzut bărbați folosind genul ăsta de ceas în zilele noastre.

— Am ştiut că este al meu cum mi-au căzut ochii pe el. Cred că tu l-ai cumpărat pentru mine, spuse Declan, făcând-o să ridice brusc capul. Acum mult, mult timp.

Întoarse ceasul pentru ca ea să poată citi ce scria pe spate.

— Este al lui Lucian! Îi veni să-şi tragă degetele, să-şi strângă pumnul, aşa că se forță să se întindă şi să atingă

inscripția gravată. Foarte ciudat. Chiar ciudat, Declan. Deci tu crezi că eu am fost Abigail?

— Da, aşa cred.

Ea clătină din cap.

— Nu crezi că ar fi prea simplu dacă ar fi aşa – şi că ar putea fi vorba mai curând de ceea ce îți doreşti tu să crezi?

— Crimă, disperare, sinucidere, un secol întreg în care sufletele au hoinărit pe aici fără să-şi găsească liniştea. Ridică din umeri şi îşi băgă ceasul la loc în buzunar. Nu e nimic simplu în toate astea, dacă mă întrebi pe mine. Dar cred, Lena, că dragostea poate fi suficient de răbdătoare încât să aştepte până ce îi vine din nou timpul să se împlinească.

— Dumnezeule, eşti atât de... adorabil. Şi mă enervează că trebuie să fiu eu cea cu capul pe umeri. Îmi place să fiu cu tine, Declan. Se juca absentă cu cheița de la gât în timp ce vorbea. Era un tic, se gândi el, de care probabil ea nici nu îşi dădea seama. Îmi place compania ta, îmi place cum arăți, continuă Lena. Şi îmi place să fac dragoste cu tine. Asta e tot ceea ce îți pot oferi acum.

El o luă în brațe.

— Vreau tot ce ai să-mi oferi.

Capitolul 14

Lena se întoarse cu faţa în sus şi puse capul pe perna de alături. Auzi o voce gravă, bărbătească, îngânând un refren visător şi, oftând, îşi trecu palma peste cearşaf.

Declan nu mai era lângă ea în pat, dar rămăsese căldura trupului lui.

Deschise ochii şi clipi de câteva ori ca să se obişnuiască încet cu lumina vagă a soarelui. Nu avusese intenţia să rămână peste noapte. Cu Declan însă, intenţiile ei adesea se transformau ca să răspundă dorinţelor lui. Mai mult decât atât, nu ştia cum se făcea, dar dorinţele lui ajungeau într-un final să fie în aceeaşi măsură şi ale ei.

Ce bărbat isteţ, cugetă ea cuibărindu-se în pernă. Rareori părea să insiste şi niciodată nu se comporta nerezonabil. Şi întotdeauna obţinea ceea ce îşi dorea.

Să fie a naibii dacă nu-l admira pentru chestia asta.

Chiar şi acum, deşi ar fi preferat să se trezească în propriul ei pat, se bucură că rămăsese. Fusese într-o stare de spirit destul de proastă când venise. De obicei când o vedea pe maică-sa i se întâmpla asta. Ei bine, timp de câteva ore uitase de toate necazurile; pur şi simplu se bucurase de el şi de tot ce însemna prezenţa lui.

Asta era suficient – şi trebuia să rămână suficient pentru amândoi atâta vreme cât avea să ţină relaţia lor. Revederea cu Lilibeth îi amintise clar de promisiunea pe care şi-o făcuse ei înseşi: să reuşească pe cont propriu. Să trăiască exact aşa cum alegea ea să o facă. Şi niciodată, niciodată să nu-şi pună speranţele, nevoile, dorinţele în mâinile altcuiva.

Declan avea să iasă din viaţa ei mai devreme sau mai târziu. Cu toţii făceau asta. De el se ataşase însă, şi avea să facă un efort real ca să fie şi să rămână prieteni.

Prin urmare, trebuia să fie foarte, foarte atentă să nu se îndrăgostească de el. Foarte atentă să nu-l rănească atâta timp cât el credea că o iubeşte.

Îşi încreți fruntea nedumerită. Chiar auzea un cântec. La duş, îşi dădu ea seama. Era vocea lui Declan ce răzbătea peste zgomotul apei.

— „Copile, mulți ani au trecut,/ Şi nu m-am însurat nicicând./ Fidel iubirii ce-am pierdut,/ Deşi e moartă ca o frunză-n vânt."

Era o melodie ciudată pentru un bărbat care făcea duş, se gândi Lena. Se trezi repetând refrenul odată cu el în minte. „După ce balul se va sfârşi, când zorii se vor ivi..."

Confuză – de unde veniseră oare versurile acelea? – se ridică şi se duse la uşa de la baie. Ştia melodia, dar mai mult decât atât, ştia versurile. Povestea tristă a lipsei de încredere, a morții, asortată perfect cu melodia aceea romantică.

Inima îi bătea cu putere. Simțea cum pulsul îi zvâcneşte în gât undeva.

Dansau în lumina lunii, pe fundalul alb al casei în noaptea întunecată. O fată într-o rochie decolorată de muselină şi tânărul bărbat în costum elegant de seară. Parfum de liliac. Greu şi dulce.

Aerul este încărcat de mirosul florilor. Atât de încărcat, încât abia poți respira. Atât de încărcat că te ameţeşte când te roteşti, iar şi iar, prin grădină, pe alei, în ritmul muzicii.

Ameţită, ameţită de dans. Ameţită, ameţită de iubire.

Se întinse ca să se sprijine de uşă, însă aceasta se deschise, lăsând să iasă un val de aburi. Descumpănită, Lena căzu în față.

— Aoleu!

Declan o prinse şi o ridică în brațe. Ud încă de la duş, cu apa picurându-i din păr pe față, o duse înapoi în pat.

— Nu am nimic. Doar că... mi-am pierdut echilibrul.

— Iubito, eşti albă ca varul. Îi dădu părul pe spate şi îi frecă mâna rece ca gheaţa între mâinile lui. Spune-mi ce s-a întâmplat?

— Nimic. Împărţită între confuzie şi jenă, îi făcu semn să se ridice. Pur şi simplu m-am sculat prea brusc din pat. Pe urmă mi-am pierdut echilibrul când m-am întins spre uşă şi tu ai deschis-o. Mă simt bine, *cher.* Doar că m-am trezit puţin cam devreme.

— Îţi aduc nişte apă.

— Iubitule, nu te agita. Femeile din familia Simone nu sunt genul care leşină, îl asigură ea trecându-şi degetul mângâietor peste bărbia lui. Acum totul se estompase, cântecul, mirosul de liliac, senzaţia de alunecare. Deşi faţa asta a ta frumoasă îmi taie pur şi simplu respiraţia. Mi-ai lăsat şi mie apă caldă?

— Probabil că nu, zâmbi Declan aşezându-se în tihnă lângă ea. Trebuie să înlocuiesc boilerul. Dacă îl mai laşi încă jumătate de oră, o să se facă suficientă apă pentru încă un duş.

— Mmm. Acum, ce aş putea eu face cu o jumătate de oră?

Râzând, îl trase în pat.

Ei bine, decise Lena, asta era o modalitate mult mai bună să-ţi începi ziua. Zăbovi îndelung asupra primei ceşcuţe de cafea pe care Declan o pusese pe măsuţa de afară, pe terasa din faţa dormitorului. Cum oferta lui pentru micul dejun era în cel mai bun caz sărăcăcioasă, ca să fie elegantă, se mulţumise cu un bol de cereale Frosted Flakes şi îl urmărise cum îşi toarnă o grămadă de zahăr în al lui.

— *Cher,* de ce nu mănânci pur şi simplu un mare baton de ciocolată la micul dejun?

— Pentru că nu am.

Zâmbetul lui îi tăie pur şi simplu respiraţia.

— E minunat aici, spuse ea. E genul de loc tocmai bun ca să întâmpini dimineața şi să contempli peisajul.

— O să fie şi mai frumos când o să repar toate scândurile şi o să dau cu vopsea. Mai are nevoie şi de alte lucruri, zise el uitându-se în jur. De ghivece, ştii tu, de flori şi de alte chestii. De un leagăn sau un balansoar.

Lena ridică o lingură de cereale.

— Eşti un tip foarte casnic, nu-i aşa, *cher?*

— Aşa se pare, replică el încântat. Cine ar fi crezut?

— Şi ce planuri are tipul casnic pentru ziua de astăzi?

— Vreau să termin cu prima secțiune a scărilor exterioare. Dacă vremea rămâne la fel de bună tot weekendul, o să pot să mă apuc de partea din față a casei. Am angajat nişte muncitori care să lucreze la celelalte băi. Mai am de făcut şi nişte cumpărături.

— Nu am mai văzut un bărbat atât de înnebunit după cumpărături.

O tenta ideea de a pleca cu el la vânătoare de comori. Şi de a se implica în alegerea diferitelor obiecte pentru casă. Însă asta nu ar fi adăugat încă o verigă lanțului care îi unea, transformându-i într-un cuplu adevărat în loc de doi simpli oameni ce trăiau clipa?

Aşa că trebui să clatine din cap şi să-şi refuze această plăcere.

— În afară de cazul în care aceste cumpărături implică şi nişte pantofi sau cercei, eşti pe cont propriu, dragule.

— Probabil că aş putea strecura şi aşa ceva în program, în goana după mânere de sertare şi tot felul de piese. De fapt... stai puțin.

Se ridică şi intră în casă în timp ce Lena se lăsă pe spate şi, ținând ceaşca în căuşul palmelor, privi peste grădini spre heleşteu.

Reuşise să-i distragă atenția, se gândi. Sau cel puțin el pretindea că uitase întâmplarea din acea dimineață. Fusese

incredibil de aproape de un leşin, ceea ce nu mai pățise niciodată.

Ceva din casă o afecta exact aşa cum îl afecta şi pe Declan. O parte din creier o îndemna să stea, altă parte o îndemna să plece, dar ea era hotărâtă să rămână fermă pe poziție.

Oare era cu putință ca Declan să aibă dreptate la urma urmei? Era cu putință ca totul să fie aşa de simplu? El să fi fost Lucian într-o altă viață şi ea nefericita lui Abigail, cu o soartă atât de tragică?

Oare dansaseră în lumina lunii pe melodia aceea veche şi tristă?

Dacă era adevărat, ce însemna pentru ei acum, în această viață?

Îngrijorarea de pe fața ei se şterse când Declan îşi făcu apariția şi puse o cutiuță pe masă lângă bolul ei.

— *Cher,* dacă tot o să-mi iei întruna cadouri, ce o să te faci când vine cu adevărat ziua mea?

— O să mă gândesc eu la ceva.

— Ei bine, nu cred că ai cum să-mi iei ceva mai tare decât recipientele alea nemaipomenite pentru sare şi piper, dar...

Deschise cutia aşteptându-se să vadă nişte flecuştețe drăguțe. Rămase ca trăsnită cu ochii la perechea de inimioare de rubin şi diamant.

— Mi-au atras atenția.

— Tu... tu nu poți să-mi dăruieşti ceva de genul acesta. Pentru prima oară de când o cunoştea el, se bâlbâia. Astea sunt pietre prețioase reale. Crezi că sunt prea proastă ca să recunosc nişte diamante adevărate?

— Nu, replică Declan, constatând mirat că ea era în stare să treacă brusc de la o stare de uimire profundă la una de nervi când primea diamante. M-am gândit că o să-ți stea bine cu ei.

— Nu îmi pasă cât de bogat eşti, rosti ea domolindu-şi cu greu tonul vehement. Nu-mi pasă câți bani ai băgați în afaceri şi în conturile din bănci. Nu vreau să-mi cumperi bijuterii scumpe. Dacă vreau diamante şi rubine, atunci mi le cumpăr singură. Nu mă culc cu tine pentru cadouri şi bani.

— Da, că mulți bani au costat ăştia. Se lăsă pe spătar ca să-i prindă privirea furioasă, căci Lena sărise în picioare când începuse să țipe la el. Deci ar fi în regulă dacă ar fi din sticlă? Explică-mi clar regulile. Dacă văd ceva ce mi-ar plăcea să-ți iau, cât ar trebui să coste ca să accepți – sub o sută? O sută cincizeci? Dă-mi o cifră în mare.

— Nu am nevoie să-mi cumperi tu lucruri.

— Lena, dacă ai avea nevoie să-ți cumpăr eu lucruri, atunci ți-aş cumpăra de mâncare, pentru numele lui Dumnezeu. Cerceii ăştia mi s-au părut frumoşi, m-au făcut să mă gândesc la tine. Şi uită-te la asta, adăugă el ținând cutia sus şi trecându-şi mâna pe laturile ei. Nu există nici un fir invizibil, nici o obligație ascunsă.

— Ceva care costă la fel de mult ca o maşină la mâna a doua cu siguranță implică nişte obligații, *cher.*

— Te înşeli. Chestiunea cu banii este relativă. Eu am mulți bani, aşa că trebuie să te obişnuieşti cu asta. Şi dacă nu vrei cerceii, foarte bine, zise el ridicând din umeri. O să-i dau altcuiva.

Ochii ei se îngustară până ajunseră cât două lame tăioase.

— O, chiar aşa?

— Păi se pare că îți deranjează echilibrul moral, dar nu are nici un rost să-i arunc la gunoi.

— Încerci să mă faci să par o mare idioată.

— Nu, tu te porți ca o mare idioată. Eu doar îmi joc rolul în mica ta dramă. Aş vrea să ți-i dau ție, dar nu şi dacă tu consideri că prin asta îți plătesc nu ştiu ce servicii

prestate. Pentru că aşa ceva mă jigneşte pe mine la fel cum te jigneşte şi pe tine, Lena, spuse el când ea deschise gura să riposteze. Dacă îmi spui că nu eşti dispusă să fii plătită pentru sex, îmi spui că eu sunt dispus să cumpăr sex de la tine. Sunt doar nişte blestemate de pietre.

— Sunt nişte pietre foarte frumoase.

La dracu', la dracu', la dracu'! De ce omul ăsta reuşea tot timpul să o îndepărteze de drumul pe care şi-l propunea?

Şi nu era oare atât de tipic pentru el, complet tipic pentru el să stea acolo calm, urmărind-o pe ea cum dă în clocot?

Trase adânc aer în piept să se liniştească, în timp ce el o privea cu răbdare şi amuzament.

— Am fost nepoliticoasă şi am exagerat. Nu sunt prea obişnuită să mi se ofere diamante şi rubine la un bol cu cereale.

— OK. Vrei să aştept şi să ți-i dau la cină, alături de o friptură ca lumea?

Lena râse slab şi îşi dădu părul pe spate.

— Eşti cu totul şi cu totul prea bun pentru mine.

— Ce naiba înseamnă asta? întrebă el răstit.

Dar ea clătină din cap, apoi luă cutia. Studie cerceii pe patul lor de catifea înainte de a-i scoate şi de a şi-i pune în urechi.

— Cum sunt?

— Perfecți.

— Îți mulțumesc, spuse ea aplecându-se să-l sărute. M-au speriat puțin, dar acum mi se pare că am depăşit foarte repede momentul.

— Bine.

— O să trebuiască să-i port când am părul prins. Ca să mă laud cu ei. Nu mai am răbdare, strigă ea luând-o la fugă spre uşă. Trebuie să văd. Se opri la oglindă şi îşi prinse părul la spate cu o mână. O, Doamne! Sunt fabuloşi. Nu am

mai avut ceva atât de frumos de când sunt. Eşti un bărbat minunat, Declan. Un bărbat încăpăţânat şi nebun şi minunat.

— Când o să te măriţi cu mine, o să-ţi dăruiesc diamante la micul dejun în fiecare săptămână.

— Termină cu asta.

— Bine, dar să nu uiţi.

— Trebuie să plec. Vreau să trec pe la *Grandmama* înainte să mă întorc acasă.

— Mă iei şi pe mine? Am ceva pentru ea.

Ochii ei, când se ridicară spre ai lui reflectaţi în oglindă, exprimau deopotrivă înţelegere şi o uşoară iritare.

— I-ai luat un alt cadou.

— Nu începe, o avertiză el, apucându-se să strângă bolurile.

— De ce trebuie să cumperi tot timpul lucruri, *cher?*

Îl cunoştea deja, şi mişcarea uşoară a umerilor lui îi spuse că era enervat. Aşa că îndulci întrebarea dându-i un sărut rapid pe obraz.

— Am bani. Şi îmi plac diverse obiecte. E mult mai amuzant şi interesant să cheltuieşti banii pe lucruri care îţi plac decât să ai un teanc de hârtii verzi în portofel.

— Nu ştiu. Mie îmi plac hârtiile alea verzi foarte mult. Dar... Trecându-şi degetele peste diamantele din urechi, Lena mărturisi: Aş putea să mă îndrăgostesc foarte tare de pietrele astea. Hai, du-te şi ia ce ai cumpărat pentru *Grandmama*. Cu siguranţă o să-i însenineze ziua, indiferent ce este, fiindcă vine din partea ta.

— Crezi?

— Are o mare slăbiciune pentru tine.

— Mă bucur s-o aflu. Cuprinzându-i talia cu braţele, se interesă: Dar tu? Şi tu ai o slăbiciune pentru mine?

O undă de căldură îi coborî Lenei pe şira spinării, aproape făcând-o să geamă.

— După cum te porți, mi-ar fi foarte greu să nu am.

— Bun. Mă bucur şi mai mult s-o aflu.

Când se urcă în maşina ei, Declan avea o punguță de cadouri. Lenei i se păru fermecător şi neobişnuit că îi puteau da prin minte lucruri de genul acesta. Nu era vorba numai de cadou, de o chestie simbolică pe care şi-o putea permite cu uşurință, ci de modul de prezentare. Pungi de cadouri, panglici, funde şi ambalaje frumoase erau chestii cu care majoritatea bărbaților – sau cel puțin aceia pe care îi cunoştea ea – nu şi-ar fi bătut capul niciodată.

Oricare dintre prietenele ei ar fi spus că Declan Fitzgerald e o partidă a naibii de bună. Iar el o voia pe ea.

— O să îți pun o întrebare, începu ea pornind motorul.

— De genul adevărat sau fals? Cu răspuns la alegere dintre variantele date?

— Cred că e mai degrabă genul la care răspunsul e un eseu întreg.

Declan se lăsă pe spate şi îşi întinse picioarele cât putu de mult în timp ce ea o lua pe alee. Mereu luase nota maximă la teste.

— Dă-i drumul.

— Cum se face că, date fiind toate doamnele acelea şic din Boston şi frumusețile de aici, tu ai făcut o fixație pentru mine?

— Nici una dintre ele nu mi-a făcut vreodată inima să mi se oprească sau să alerge ca un cal de curse când se aude împuşcătura de start. Nici una dintre ele nu m-a făcut vreodată să mă imaginez peste zece ani, peste douăzeci de ani, întinzându-mă să o iau de mână. Tu da, Lena. Şi ceea ce îmi doresc eu cel mai mult pe lumea asta este fiu lângă tine mereu.

Nu cuteză să se uite la el, deoarece simți cum o umplea o senzație de euforie şi ştiu că dacă arunca fie şi numai o

privire spre fața lui s-ar fi dat de gol complet. Că era atât de mişcată, de topită şi de iremediabil cucerită.

— E un răspuns bun, reuşi să spună într-un final.

— E cel adevărat. Îi luă o mână tensionată de pe volan şi i-o sărută. Adevărul adevărat.

— Te cred. Nu ştiu ce să fac în legătură cu asta, Declan. Eşti primul bărbat din viața mea care mă descumpăneşte total. Am sentimente puternice pentru tine. Aş prefera să nu le am.

— Uite ce cred eu. Ar trebui să fugim împreună la Vegas, şi atunci nu va mai trebui deloc să-ți faci griji pentru nimic.

— O, sunt convinsă că membrii clanului Fitzgerald din Boston ar fi foarte încântați să afle că ai fugit la Vegas cu proprietara de etnie cajună a unui bar de pe brațul râului. Asta chiar le-ar pune capac.

— Cu siguranță le-ar da un subiect de discuție pentru următorii zece sau douăzeci de ani. Mama te-ar plăcea, spuse Declan mai mult pentru sine. Şi să nu crezi că e uşor să-i intri sub piele. I-ar plăcea că eşti o femeie pe picioarele tale şi că nu accepți mizerii din partea nimănui. Că ai afacerea ta, că ai grijă de bunica ta. Ar respecta şi ar admira toate lucrurile astea. Şi pe urmă te-ar iubi pentru că te iubesc eu. Iar tata s-ar uita numai o dată la tine şi ar fi sclavul tău pe veci.

Amuzamentul provocat de afirmațiile lui o ajută să se elibereze puțin de strânsoarea pe care o simțea în piept.

— Toți bărbații Fitzgerald sunt aşa de uşor de cucerit?

— Nu suntem uşor de cucerit. Doar că avem gusturi excepționale.

Lena opri maşina în fața casei lui Odette şi se întoarse în sfârşit să se uite la el.

— Vine vreunul dintre ei la nunta lui Remy şi Effie?

— Părinții mei.

— Atunci o să vedem la momentul respectiv cum stăm, nu? Sări afară din maşină şi ajunse la uşă înaintea lui. *Grandmama!* Ţi-am adus un gentleman chipeş care vrea să te vadă.

Odette ieşi din bucătărie, ştergându-se pe mâini cu o cârpă roşie cu picăţele. O însoţea un miros ademenitor de cafea proaspătă şi aluat copt. Era, la fel ca întotdeauna, împodobită cu multe bijuterii zăngănitoare şi purta cizme solide. Dar avea o anumită încordare în ochi şi în expresia gurii pe care chiar şi Declan o remarcă imediat.

— Un gentleman care vrea să mă vadă este mereu bine-venit, iubito, răspunse ea sărutându-şi nepoata pe obraz.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am făcut nişte pâine neagră în dimineaţa asta, spuse Odette, neluând în seamă întrebarea Lenei. Veniţi amândoi în bucătărie. Dar ce ai în punguţa aia frumoasă, *cher?*

— Un flecuşteţ care m-am gândit că v-ar plăcea. În bucătărie, Declan puse punguţa pe masă. Miroase extraordinar aici. Poate că ar trebui să învăţ cum să fac pâine.

Odette zâmbi aşa cum sperase el că va face, dar tensiunea din aer nu se diminuă.

— E posibil să mă îndupleci să te învăţ eu una, alta. Frământarea aluatului e o terapie foarte bună. Îţi mută gândul de la necazuri şi îţi dă răgaz să cugeţi. Scoase cutia frumos împachetată din punguţă, o învârti pe toate părţile în mână şi apoi îi desfăcu panglica. Lena, dacă nu pui tu mâna definitiv pe flăcăul ăsta, s-ar prea putea să ţi-l răpesc eu.

Desfăcu ambalajul şi trăsăturile i se îmblânziră pe loc.

Cutiuţa de bijuterii îi încăpea perfect în palmă. Avea formă de inimă şi era pictată de mână, înfăţişând o pereche

în haine elegante, de modă veche, stând pe o bancă în grădină.

Când deschise capacul, începu să se audă o melodie.

— Tot am avut melodia asta în cap de săptămâni întregi, îi explică Declan. Prin urmare, când am văzut cutiuța asta, m-am gândit că aş face bine să o cumpăr.

— *După bal*, spuse visătoare Odette. E un vals vechi. Atât de trist şi de frumos... Ridică ochii spre el. Poate ai un unchi văduv drăguț pe care mi l-ai putea trimite mie.

— Ei bine, ar fi unchiul Dennis, dar e la fel de frumuşel ca un țap.

— Dacă are inima pe jumătate ca a ta, îl iau.

— Vai, ce imagine frumoasă.

La auzul vocii, Lena înțepeni ca şi cum cineva îi pusese pistolul la tâmplă şi trăsese siguranța. Declan văzu privirile pe care le schimbară cele două femei. Rugătoare din partea lui Odette, şocată din partea Lenei.

Apoi se întoarseră.

Lilibeth se prăbuşi practic înăuntru. Purta un halat scurt şi roşu, legat lejer în talie. Avea părul căzut pe umeri în toate părțile şi fața deja machiată, cu ochii dați violent cu dermatograf negru şi buzele lucioase şi la fel de roşii precum halatul.

— Şi cine s-ar zice că este ăsta?

Ridică o mână şi îşi împinse părul languros spre spate, trimițându-i lui Declan un zâmbet felin.

— Ce face ea aici? întrebă Lena aspru. Ce mama dracului caută în casa asta?

— Este în aceeaşi măsură casa mea cum este şi a ta, îi răspunse la fel de răstit Lilibeth. Unii dintre noi avem mai mult respect pentru neamurile de sânge decât alții.

— Ți-am spus să te sui într-un autobuz şi să pleci.

— Nu primesc ordine de la propria mea fiică. Lilibeth se împinse de tocul uşii şi se mişcă agale până la aragaz. Cafeaua asta e proaspătă, mămico?

— Cum ai putut? strigă Lena la Odette. Cum ai putut să o primeşti din nou aici?

— Lena, murmură femeia mai vârstnică luând-o de mână. E copilul meu.

— Eu sunt copilul tău. Furia amară se revărsă de pe buzele ei ca un vârtej de lavă, lăsându-şi în urmă gustul oribil. O să o laşi să stea aici până ce te va jupui de tot ce ai, până ce împreună cu drogatul nenorocit cu care se va înhăita de data asta o să-ți fure tot ce le cade la îndemână? Acum e pe cocaină. Nu se vede cu ochiul liber? Şi asta nu e gratis.

— Ți-am spus că m-am lăsat, țipă Lilibeth trântind o cană cu zgomot.

— Eşti o mincinoasă. Mereu ai fost o mincinoasă.

Lilibeth se repezi înainte. În clipa în care Lena îşi ridică mândră bărbia ca să încaseze lovitura, Declan păşi între ele.

— Mai gândeşte-te.

Rostise cuvintele încet, dar intensitatea vocii lui făcuse aerul să vibreze perceptibil.

— Dacă te atingi de ea, Lilibeth, dacă îi atingi fie şi un fir de păr, te dau afară. Şi să ştii că nu glumesc.

Odette merse la aragaz şi turnă ea însăşi cafeaua, deşi mâinile îi cam tremurau.

— Nu are nici un drept să-mi vorbească aşa, mârâi Lilibeth cu buzele fremătând de nervi. Şi încă în faţa unui străin.

— Declan Fitzgerald. Sunt prieten cu Lena şi cu Miss Odette. Lăsați cafeaua aia, mă ocup eu, Miss Odette. Dumneata stai jos acum.

— Astea sunt chestiuni de familie, Declan. Lena, furioasă, nu o scăpă pe maică-sa din ochi. Avea să se

gândească mai târziu la ruşine. Acum asta era doar o vagă senzaţie în valul de enervare ce o inundase. Ar trebui să pleci.

— Imediat. Turnă cafeaua şi îi aduse o ceaşcă lui Odette. Ghemuindu-se, ca feţele să le fie la acelaşi nivel, îi spuse: Eu sunt irlandez. şi irlandezii nu se compară cu nimeni când e vorba de o ceartă în familie. Nu este nevoie decât să mă chemaţi dacă aveţi nevoie de mine. Îi strânse mâna, apoi îşi îndreptă spatele. E valabil şi pentru tine, i se adresă Lenei.

— Eu nu rămân. Te duc înapoi. Trebui să-şi umple plămânii cu aer ca să facă faţă suferinţei pe care ştia că avea să o provoace cu vorbele ei: *Grandmama*, te iubesc din toată inima. Dar atâta timp cât ea rămâne în casa asta, eu nu mai pun piciorul aici. Îmi pare rău, dar nu există altă cale. Anunţă-mă când pleacă. Şi tu! Se întoarse spre Lilibeth. Tu, dacă o mai răneşti din nou, dacă mai iei vreun singur dolar de la ea sau aduci în casa asta vreun gunoi dintr-ăia cu care umbli de obicei, o să vin după tine. Îţi jur pe Dumnezeul meu că o să vin după tine şi o să te găsesc şi în gaură de şarpe. Şi de data asta o să te fac să plăteşti cu vârf şi îndesat.

— Lena, fetiţo! Lilibeth se năpusti pe holul îngust pe care Lena îl traversa cu paşi mari înspre uşă. M-am schimbat, draga mea. Vreau să mă revanşez faţă de tine. Dă-mi o şansă să... să...

— De la mine ai avut deja parte de ultima şansă, ţipă Lena de afară. Nu te apropia de mine şi de casa mea. Pentru mine eşti moartă, m-ai auzit?

Trânti uşa de la maşină, ambală motorul la maximum şi demară în trombă stârnind un nor gros de praf care le învălui ascunzându-le privirii şi pe maică-sa, şi casa în care crescuse.

— Ei, a fost amuzant, nu? oftă ea apăsând mai tare pe accelerație. Pun pariu că familiei tale i-ar plăcea la nebunie să aibă de-a face cu Lilibeth Simone. Târfă, drogată, hoață şi mincinoasă.

— Nu o poți învinovăți pe bunică-ta pentru că a primit-o.

— Nu o învinovățesc. Chiar nu. Lacrimile îi ardeau gâtul amenințând să dea pe dinafară. Le simți acolo când reuşi să adauge: Dar eu nu voi avea nimic de-a face cu asta. Nu. Frână brusc în fața casei lui. Haide, coboară. *Va-t'en.*

— Nu, nu plec. Alții o făcuseră, îşi dădu el seama. Şi de acolo provenea toată suferința ei. Vrei să vorbim despre asta aici sau în casă?

— Nu o să vorbesc despre asta nicăieri.

— Ba da, o să vorbeşti. Alege locul.

— Ți-am spus tot ceea ce era nevoie să ştii. Mama mea e o târfă şi o drogată. Dacă nu poate să câştige destui bani ca să-şi satisfacă viciile, se apucă de furat. Şi minte cum respiră.

— Nu locuieşte în zonă.

— Habar nu am pe unde-şi face veacul. Nu rămâne nicăieri prea mult timp. A venit la mine acasă ieri. Drogată şi plină de minciuni şi cu placa pe care mi-o pune întotdeauna, cum că putem să o luăm de la început şi să fim prietene. Se gândea că o s-o primesc să se mute din nou la mine. Niciodată, spuse Lena lăsându-şi capul pe spătarul scaunului. I-am dat cincizeci de dolari să aibă de autobuz. Ar fi trebuit să ştiu că n-o să plece. E foarte posibil să-i fi tras deja pe nas.

— Hai să facem o plimbare.

— Asta nu e ceva ce se poate rezolva cu o plimbare sau un sărut, Declan. Trebuie să mă întorc acasă.

— Nu o să pleci la drum cu maşina câtă vreme eşti în halul ăsta de nervi. Hai să ne plimbăm.

Ca să fie sigur că nu avea să demareze în trombă după ce cobora el, îi scoase cheile din contact şi le băgă în buzunar. Dădu ocol maşinii, deschise portiera din stânga şi îi întinse mâna.

Lena nu putu să-şi adune suficientă energie încât să-l contrazică. Dar în loc să-i ia mâna, se strecură jos din maşină şi-şi băgă mâinile în buzunar.

Bine, aveau să se plimbe, se gândi ea. Şi să vorbească. Şi cu asta, basta.

Declan credea probabil că grădinile lui – bobocii florilor, parfumurile dulci – aveau să o facă să se simtă mai bine. Cu siguranță voia să o ajute. Aşa era felul lui. Mai mult decât atât, cu siguranță voia să afle totul ca să poată găsi o soluție.

Numai că atunci când era vorba despre Lilibeth, nu exista nici o soluție.

— Familiile se pot dovedi îngrozitoare, nu?

Privirea ei o biciui pe a lui – întunecată şi îndârjită şi înlăcrimată.

— Ea nu e familia mea.

— Am înțeles asta. Dar e o problemă de familie. Noi mereu avem probleme de familie. Probabil pentru că suntem atât de mulți.

— Faptul că nu aveți suficiente tartine cu icre negre la o petrecere sau că două mătuşi apar îmbrăcate în aceeaşi rochie de mare clasă nu poate fi definit drept problemă de familie.

El se gândi puțin dacă să treacă jignirea cu vederea. Lena suferea îngrozitor şi era foarte supărată, dar insulta era prea dureroasă.

— Crezi că dacă ai bani nu ai probleme personale? Că nu ai parte de suferințe, că nu treci prin tragedii? Mi se pare o abordare extrem de superficială, Lena.

— Sunt o tipă superficială. Nu aveam cum să nu moştenesc trăsătura asta.

— E o prostie, dar ai dreptul să-ți plângi de milă după palma pe care era s-o iei peste față. Banii nu au făcut-o pe verişoara mea Angie să se simtă mult mai bine când soțul ei le-a lăsat şi pe ea şi pe amanta lui însărcinate în aceeaşi lună. Nu au ajutat-o pe mătuşă-mea când fiică-sa i-a murit într-un accident de maşină tocmai în ziua când împlinea optsprezece ani. Viața te poate da cu roțile în sus indiferent ce venit ai.

Lena se opri, repetându-şi în cap să se calmeze.

— Îmi cer scuze. Are efectul acesta asupra mea, şi din cauza asta nu am o dispoziție prea bună pentru conversație.

— Eu nu sunt un partener de conversație. Înainte ca ea să poată scăpa, îi prinse fața în mâini şi rosti: Eu te iubesc mult.

— Termină, Declan.

— Nu pot.

— Nu sunt bună pentru tine. Nu sunt bună pentru nimeni şi nici nu vreau să fiu.

— Asta e cheia, nu?

— Da.

El se aplecă şi îi atinse cheița de la gât.

— Nu un bărbat, ci o femeie ți-a frânt ție inima. Iar acum vrei să o zăvorăşti, să o blochezi, şi de aceea nu eşti dispusă să accepți dragostea atunci când ți se oferă. Nu îți îngădui să răspunzi tot cu dragoste. E mai sigur aşa. Dacă nu iubeşti, nu contează dacă cineva pleacă de lângă tine. Ceea ce te face o laşă.

— Şi ce dacă? pufni ea dându-i mâna la o parte. E viața mea. Trăiesc aşa cum îmi convine şi mă descurc perfect. Tu eşti un romantic, *cher.* Sub toată rațiunea aia tipic yankee şi sub toată educația scumpă pe care ai primit-o, eşti în continuare un visător. Eu nu mă bazez pe visuri. Ceea ce

există este ceea ce contează. Într-o bună zi o să te trezeşti şi o să-ți dai seama că eşti în casa asta mare şi veche la dracu'n praznic şi o să te întrebi unde naiba ți-a stat capul când ai făcut o astfel de alegere. Şi pe urmă o să-ți pui coada pe spinare şi o să te întorci la Boston, la cabinetul de avocatură, o să te însori cu o femeie distinsă pe nume Alexandra şi o să aveți doi copii frumoşi.

— Ai uitat de perechea de golden retrieveri, o atenționă el blând.

— O, făcu ea gesticulând nervoasă. *Merde!*

— Nici că ai fi putut avea mai multă dreptate de-atât. În primul rând, singura femeie pe care o cunosc pe nume Alexandra are dinți de cal. Şi mă cam sperie. În al doilea rând, ceea ce este mai important, intenția mea fermă, Angelina, este să-mi duc viața în casa asta mare şi veche alături de tine. Am de gând să întemeiez o familie cu tine chiar aici. Iar golden retrieverii sunt opționali.

— Dacă o să tot repeți chestia asta iar şi iar nu înseamnă şi că va deveni adevărată.

Acum pe fața lui apăru un zâmbet mare cât toate zilele.

— Punem pariu?

Avea ceva aparte când se purta aşa, se gândi Lena. Era deconcertant, chiar puțin înfricoşător, să vadă că sub pojghița substanțială de amabilitate şi drăgălăşenie se ascundea un miez de încăpățânare dur ca betonul.

— Mă duc la muncă. Stai departe de mine o vreme, ai auzit? Deja sunt prea nervoasă ca să mai am de-a face cu tine.

Declan o lăsă să plece. Era suficient deocamdată, îi ajungea că furia pe care i-o stârnise el îi uscase lacrimile acelea pe care le văzuse licărindu-i în ochi.

Capitolul 15

New Orleans

1900

Julian era beat, ca de obicei. Avea o târfă pe jumătate goală pe genunchi şi sânul ei greu îi umplea căuşul palmei. Un negru bătrân cânta o melodie săltăreață la pian, iar zgomotul se amesteca plăcut cu râsetele desfrânate ale femeilor.

Omniprezentul miros înțepător al fumului de trabuc îi făcu şi lui poftă de tutun. Dar nu se putea gândi de unde naiba să facă rost acum de un trabuc, la fel cum nu era în stare nici să ducă târfa sus într-o cameră.

Faptul că rămăsese fără nici un ban – din nou – nu-l îngrijora peste măsură. Era unul dintre clienții fideli ai bordelului acestuia şi întotdeauna reuşea cumva să găsească pe undeva banii cu care să-şi achite nota. Pentru moment avea credit nelimitat aici.

Alesese prostituata aceea pentru că era blondă şi planturoasă şi nu avea nici un pic de creier. Astfel, când avea să o călărească, nu risca să vadă în fața ochilor expresia lui Abigail holbându-se la el.

Nu şi de data asta.

Mai luă o înghițitură de whisky, pe urmă o ciupi pe blondă de sfârc. Ea țipă uşor şi îl lovi în joacă peste mână. El rânjea când dădu cu ochii de Lucian care intră pe uşă.

— Fratele meu cel sfânt!

Deşi vorbele erau rostite în derâdere, le simți amare pe buze. Julian mai sorbi zgomotos încă o gură bună de whisky privindu-şi fratele cum clătină din cap când o roşcată dădu să vină lângă el.

Arăta palid şi auriu şi perfect, contrastând puternic cu norul de fum ce plutea în încăpere, culorile ţipătoare, vocile răguşite.

Se întrebă dacă şi Cain se uitase la Abel şi simţise acelaşi dezgust violent pe care îl simţea el acum.

Aşteptă, bălăngănind blonda pe genunchiul lui, strângându-i în mână sânul în timp ce Lucian măsura salonul cu privirea. Când ochii li se întâlniră – ochii aceia identici – avu loc o ciocnire ca între două lame de oţel. Julian ar fi putut să jure că auzise şi zgomotul metalic în urechi. Zgomotul pe care îl scot două săbii încrucişate în luptă.

— Ce e asta? spuse el când Lucian se apropie. În sfârşit te cobori şi tu la nivelul nostru, al oamenilor de rând. Fratele meu are nevoie de o băutură, o băutură şi o femeie pentru *mon frère!* strigă el. Deşi mă îndoiesc că ştie ce să facă cu vreuna din ele.

— Te faci de râs şi îţi faci de râs şi familia, Julian. Am fost trimis să te aduc acasă.

— Nu mă fac de râs dacă plătesc o târfă. Julian îşi puse paharul jos şi o mângâie pe blondă până sus pe coapsă. Acum, dacă m-aş însura cu una, ar fi cu totul şi cu totul altceva. Dar la asta mi-ai luat-o tu înainte, frăţioare, aşa cum mi-ai luat-o şi cu multe alte lucruri.

Lucian se făcu alb la faţă ca varul.

— Nu îţi dau voie să vorbeşti despre ea în locul ăsta.

— Fratele meu s-a însurat cu o boarfă din mlaştină, hohoti el, smucind blonda înapoi când aceasta încercă să scape. Îi simţea inima bătându-i cu putere sub mâna lui, acum că atmosfera încinsă dintre el şi Lucian îi stârnea frica. Şi frica ei îl excită aşa cum nu o făcuse nici una dintre promisiunile pe care i le şoptise ea mai devreme în ureche. Lucian, mândria familiei Manet, a adus o vagaboandă în

casa noastră şi acum plânge şi jeleşte că ea l-a lăsat pentru altul şi i-a pus în cârcă un plod din flori.

Trebuia să creadă asta. De-a lungul iernii înecase într-un ocean de whisky privirea din ochii ei holbaţi, zgomotul pe care îl făcuse trupul ei când alunecase cu un pleoscăit uşor în apa mlaştinii.

Trebuia să creadă asta, altfel şi-ar fi pierdut minţile.

— *Allez,* îi porunci Lucian blondei. Pleacă.

— Îmi place unde este.

Julian îi apucă braţele cu putere în timp ce ea se lupta să scape.

Nici unul din ei nu observă tăcerea ce se lăsase în încăpere, faptul că muzica pianului se oprise brusc şi râsetele încetaseră. Lucian se aplecă şi smulse blonda de pe genunchii fratelui său. Aceasta sări şi o luă la goană ca un iepure în timp ce Lucian îl sălta pe Julian de pe scaun.

— Domnilor, li se adresă matroana. În spatele ei era un bărbat uriaş, îmbrăcat într-un costum de seară impecabil. Nu vrem necazuri aici. *Monsieur* Julian. Vocea i se îmblânzi, mâna îi alunecă intim pe obrazul lui. Iar ochii ei îl măsurară cu o privire îngheţată. Du-te cu fratele tău, *mon cher ami.* Aici nu e locul pentru dispute familiale.

— Desigur. Scuzele mele.

Îi luă mâna şi o sărută. Apoi se întoarse şi se repezi la Lucian.

Masa şi veioza pe care căzură se făcură praf sub ei. Clienţii o luară la fugă, femeile începură să ţipe, iar fraţii Manet se rostogoliră pe podea, cărându-şi pumni unul altuia, zgâriind şi muşcând ca nişte câini turbaţi în timp ce violenţa acumulată de-o viaţă se dezlănţui în amândoi.

Gorila interveni, îl apucă pe Julian de ceafă, îl împinse rapid spre uşă şi-l aruncă afară. Lucian abia se ridicase în patru labe când fu săltat şi el.

Blestemele şi ţipetele îl urmăriră până la uşă. Cu furia înăbuşită de ruşine, Lucian clătină din cap să-şi limpezească gândurile şi să-şi recapete echilibrul.

Se uită în jos la frate-său, la imaginea aceea ca o reflexie a lui în oglindă, şi se simţi cuprins de un alt fel de ruşine.

— La asta am ajuns? murmură el istovit. Să ne batem în bordeluri, să ne târâm prin şanţuri? Vreau să facem pace între noi, Julian. Dumnezeu ştie că nu am parte de pace nicăieri.

Îi oferi mâna ca să-l ajute să se ridice.

Dar ruşinea lui Julian avea o altă culoare. Era neagră ca talpa iadului.

Nu avea să-şi aducă aminte cum scosese cuţitul din cizmă. Băutura şi furia şi vinovăţia îl orbiseră. Nu avea să-şi aducă aminte nici cum sărise în picioare şi lovise.

Simţi lama cuţitului intrând în carnea fratelui lui cu un fel de bucurie sălbatică. Rânji larg, dezvelindu-şi dinţii, şi ochii îi ieşiră din orbite când adulmecă mirosul de sânge.

Se luptară, Lucian ameţit de durere şi de şoc, Julian de ceaţa neagră din capul lui, cu mânerul cuţitului alunecos între ei.

Inundat de groază, văzu cum ochii lui Julian se măriră atunci când vârful cuţitului se întoarse spre el, în el.

— Dumnezeule, murmură Julian holbându-se la sângele care-i curgea pe piept. M-ai omorât.

*

Manet Hall
2002

Căldura îi invadase dinspre sud. Lui Declan i se părea că până şi aerul transpira. Dimineaţa şi seara, când era suportabil, lucra afară. După-amiaza căuta zonele mai reci din casă.

Nu era la fel de eficient, căci tot trebuia să-şi târască sculele de colo, colo, dar făcea progrese. Şi asta era tot ce conta.

Nu o sună pe Lena, zicându-şi că avea nevoie să fiarbă la foc mic şi să se liniştească. Dar se gândi la ea întruna.

Se gândi la ea când bătu cuie în scânduri, când studie mostrele de vopseluri, când montă paletele ventilatoarelor.

Şi se gândi la ea când se trezi în miez de noapte ghemuit pe iarbă la marginea heleşteului, cu ceasul lui Lucian strâns în mână şi faţa udă de lacrimi.

Încercă să nu se gândească la crizele de somnambulism la lumina zilei. Dar nu putu să nu se gândească la ea.

Încă o zi, se îndemnă în timp ce-şi ştergea sudoarea de pe faţă. Pe urmă avea să se ducă în oraş şi să se oprească la uşa ei. Şi dacă trebuia să o împingă într-un colţ ca să o forţeze să stea de vorbă cu el, atunci exact asta avea să facă.

Nunta lui Remy se apropia cu paşi repezi. Ceea ce nu însemna numai că avea să-l vadă pe cel mai bun prieten al lui căsătorindu-se, ci şi că... părinţii lui veneau în oraş.

Se simţi ridicol de recunoscător că îi refuzaseră oferta de a sta la Manet Hall. Toată lumea avea să fie cât se poate de fericită dacă se cazau confortabil într-un apartament drăguţ de hotel.

Oricum însă, era hotărât să termine terasele şi unul dintre dormitoarele de oaspeţi. În felul acesta casa avea să arate impresionant când soseau ei şi o vedeau prima oară de pe alee, iar el putea să le dovedească faptul că avea cu adevărat camera pe care le-o oferise.

Maică-sa avea să cerceteze asta. Nu exista nici o îndoială.

Coborî de pe scară, apucă lada frigorifică şi scoase nişte apă rece pe care o dădu pe gât. Restul şi-l turnă în cap. Răcorit, traversă pajiştea din faţă şi apoi se întoarse ca să se uite.

Cu apa picurându-i din păr deja pe cale să se transforme în aburi, simți cum un zâmbet mulțumit i se lățea pe chip.

— Nu prea rău, spuse el cu voce tare. Şi în nici un caz prea rău pentru un amator yankeu.

Terminase lucrul la cele două scări. Frumoase, impresionante, se curbau perfect simetric de-o parte şi de alta a terasei de la primul etaj. Eleganța lor îl făcu să uite de toate înțepăturile, tăieturile şi zgârieturile, precum şi de orele lungi de muncă. Asta era partea casei de care se simțea cel mai mândru.

Acum, tot ce mai avea de făcut era să-i mituiască pe zugravi să lucreze în mijlocul acestui val de căldură. Sau să se roage ca vremea să se schimbe puțin.

Oricum ar fi fost, nu intenționa să aştepte până termina partea din spate a casei. Voia ca fațada să fie gata, voia să stea acolo unde stătea acum şi să o vadă sclipind în alb, gătită ca o mireasă.

Se întoarse cu paşi mari, apoi urcă încet pe scările din dreapta şi coborî la fel de încet pe cele din stânga. Îi plăcu atât de mult, încât o mai făcu o dată.

Pe urmă căută în trusa cu scule telefonul ca să o sune pe Lena.

Trebuia să-şi împărtăşească încântarea cu ea. Ce conta dacă era cu o zi înaintea datei programate?

Abia se auzi tonul de apel că Declan o văzu pe Lilibeth traversând pajiştea. Apăsă tasta de sfârşit de apel, se ridică în picioare şi puse telefonul la loc în cutia cu scule.

— Pot să jur, căldura asta te ofileşte complet. Îi zâmbi larg fluturând din gene în timp ce îşi făcea vânt cu o mână. El observă că brățările pe care le purta erau ale lui Odette. Şi e abia ora prânzului. Uită-te la tine, spuse ea torcând ca o pisică. Veni drept la el şi îşi trecu un deget în jos pe pieptul lui gol. Eşti ud leoarcă.

— Am făcut un duş neconvenţional. Instinctiv făcu un pas înapoi ca degetul ei să nu-i mai atingă pielea. Ce pot face pentru dumneavoastră, Miss Simone?

— Poţi începe prin a-mi spune Lilibeth. La urma urmei, eşti prieten bun cu mama – şi cu fetiţa mea, nu? Se îndepărtă puţin şi studie casa cu atenţie. Pur şi simplu nu îmi vine să cred ce ai făcut cu locul ăsta mare şi vechi. Trebuie să fii foarte isteţ, Declan. Adăugă pe un ton jucăuş: Pot să-ţi spun Declan, nu-i aşa?

— Sigur. În privinţa renovării, nu e nevoie de prea multă isteţime. Trebuie doar să dispui de o grămadă de timp.

„Şi de bani, gândi ea. O grămadă de bani."

— Ei, nu fi aşa modest. Pur şi simplu e un miracol ce ai reuşit să faci aici. Sper că nu te solicit prea tare dacă te rog să-mi arăţi cum ai renovat interiorul. Şi cu siguranţă mi-ar prinde bine ceva rece. Drumul pe jos de acasă până aici m-a făcut să mor de sete.

Nu-i convenea s-o primească în casă. Pe lângă antipatie, îi mai şi inspira un fel de groază primitivă. Dar indiferent cum era, era totuşi mama Lenei, iar mama lui îi inculcase bunele maniere până în măduva oaselor.

— Desigur. Am nişte ceai.

— Nici nu-mi pot imagina ceva mai potrivit.

Îl urmă până la uşă, zâmbind apreciativ când el o deschise şi se dădu înapoi ca să o lase pe ea să intre prima. Lilibeth făcu astfel încât trupul ei să se atingă de al lui în trecere, doar o idee, ca o părere, apoi păşi în hol. Lăsă să-i scape un icnet de uimire.

Nu trebui să se prefacă şocată sau absolut vrăjită când se uită în jur. Mai fusese şi înainte acolo. Remy şi Declan nu erau primii cărora le ceruse ceva de băut ca să poată intra în Manet Hall.

Nu-i plăcuse niciodată prea mult. Locul îi dădea fiori pe şira spinării din cauza umbrelor şi pânzelor de păianjen şi a aerului de splendoare ofilită.

Acum însă era plin de lumină şi strălucire. Podelele şi pereții arătau superb. Nu se dădea în vânt după mobila veche, dar nu avea nici o îndoială că fiecare piesă costase o avere.

Banii vechi cumpărau sau întreţineau lucrurile vechi. Îi venea greu să priceapă asta când existau atâtea lucruri noi şi sclipitoare pe lume.

— Dumnezeule, drăguță, locul ăsta arată ca o expoziție. Exact ca o expoziție, repetă ea intrând în salon. Poate că ar fi preferat oraşul, acolo unde era toată acțiunea, dar vedea bine că o femeie ar fi putut trăi ca o regină într-un astfel de loc. Şi să aducă acțiunea aici, după bunul ei plac. Dumnezeule, am spus că eşti isteț? Nu, eşti chiar un geniu. Totul este atât de frumos şi de proaspăt. Cu siguranță eşti foarte mândru de tine.

— Ei, nu merge rău. Bucătăria este pe aici. Haideți să vă dau băutura promisă.

— Foarte frumos din partea ta, dar nu mă grăbi, te rog. Îşi puse o mână îndrăzneață pe brațul lui şi se agăță de el în timp ce străbătea holul. Mă fascinează ce ai putut să faci cu locul ăsta. Mama spunea că te-ai apucat numai de câteva luni.

— Poți face multe dacă te ții de plan.

Cum se părea că femeia nu avea de gând să plece, se resemnă cu prezența ei, profitând de ocazie ca să o poată studia.

Nu se zărea nici o asemănare cu Lena. Probabil că existau anumite detalii fizice, îşi zise el, dar, în timp ce corpul Lenei era agil, compact, pârguit ca un pepene copt, al lui Lilibeth se topise, se scofâlcise din cauza trecerii timpului şi a exceselor până ajunsese aproape sfrijit.

Faptul că îl şi scotea în evidenţă cu pantalonii foarte scurţi şi roşii pe care îi purta împreună cu o bluză mulată nu reuşea decât să o facă să pară ieftină şi demnă de milă – ca o păpuşă uzată, o marionetă vopsită pentru o ultimă apariţie la un carnaval. Simţi chiar un grăunte de milă pentru femeia ce căuta aprobare şi atenţie din partea celorlalţi încercând să-şi expună sexualitatea pe care o pierduse deja.

Folosise din belşug produse de machiaj, iar căldura nu o tratase cu prea multă blândeţe. Faţa îi părea pământie şi falsă sub toate culorile acelea de împrumut. Părul i se udase şi se încreţise aiurea şi i se vedeau din loc în loc rădăcinile cărunte.

Până când ajunse ea în bucătărie, Declan trăsese concluzia că era prea demnă de milă ca să o deteste.

— Staţi jos, îi spuse. Vă aduc imediat ceaiul.

Ea confundă amabilitatea din vocea lui cu o expresie a atracţiei.

— O bucătărie ca asta... Se lăsă să cadă pe un scaun dându-şi capul pe spate ca să lase aerul rece să-i ajungă la gât şi să o răcorească – şi, desigur, să-l privească pe el. Nu-mi spune că şi găteşti. Că dacă e aşa, drăguţă, o să trebuiască să i te suflu Lenei şi să mă mărit eu însămi cu tine.

— Îmi pare rău. Numele Lenei îl făcu să se încordeze din nou, dar era cu spatele, aşa că ea nu-i vedea faţa. Nu gătesc.

— Ei bine, o fată mai poate face şi concesii. Îşi trecu limba peste buze. El era puternic şi bine făcut, pe lângă faptul că avea buzunarele acelea cuprinzătoare. Iar ei cam începea să i se facă poftă de bărbat. Nu se întâmplă cumva să ai ceva mai tare decât ceaiul ăsta, drăguţă?

— Aţi prefera o bere?

Ar fi preferat mai degrabă un pahar mare de whisky, dar dădu din cap.

— Da, mi-ar plăcea. Vrei să mi te alături şi tu?

— Eu rămân la ceai. Mai am încă treabă de făcut azi.

— E prea cald pentru treabă. Se întinse leneş privindu-l pe sub gene. În zile ca aceasta îţi vine doar să te bagi într-o cadă cu apă rece, pe urmă să te întinzi într-o cameră cu obloanele trase şi cu un ventilator mare care să-ţi răcorească pielea. Luă paharul cu bere şi sorbi, interesându-se suav: Tu ce faci ca să lupţi cu toată căldura asta, drăguţă?

— Îmi torn apă rece în cap. Ce face Miss Odette?

Lilibeth îşi ţuguie buzele.

— O, e bine. În casă e o căldură diavolească de la tot ce coace în cuptor. Trebuie să facă economii. Am ajutat-o şi eu cât am putut, dar suntem destul de strâmtorate. Declan... Îşi coborî un deget pe paharul aburit şi mai bău puţin. Am vrut să-mi cer scuze pentru scena la care ai asistat acasă acum câteva zile. Lena şi cu mine, ei bine, de cele mai multe ori nu ne înţelegem. Nu încerc să neg faptul că nu am tratat-o cum trebuia când era mică. Dar încerc să mă revanşez faţă de ea. Făcu ochii din ce în ce mai mari până ce începură să o înţepe şi să-i lăcrimeze, şi spuse: M-am schimbat. Am ajuns într-un punct al vieţii când îmi pot da seama ce contează cu adevărat. Şi ceea ce contează cu adevărat e familia. Ştii ce vreau să spun. Ai şi tu o familie.

— Da, am o familie.

— Şi acum că eşti aici, cu siguranţă că le duci dorul, aşa cum şi ei îţi duc dorul ţie. Indiferent ce probleme aţi avut între voi în trecut, le-aţi lăsa deoparte şi v-aţi sprijini unii pe alţii. Indiferent în ce privinţă, nu am dreptate?

— Ba da.

Lilibeth îşi tamponă delicat lacrimile de pe obraji.

— Am nevoie ca Lena să vadă că asta este tot ce vreau şi eu. Nu are încă încredere în mine, şi nu o pot învinovăți pentru asta. Speram că m-ai putea ajuta s-o conving să-mi dea o şansă. Îşi strecură mâna peste masă şi i-o mângâie pe a lui, insistând: Ți-aş fi foarte recunoscătoare dacă ai face-o. Mă simt atât de singură... O femeie în situația mea are nevoie de un prieten. De un bărbat puternic care să fie de partea ei. M-ar ajuta foarte tare să ştiu că te am pe tine de partea mea.

— Dacă trebuie să fiu de partea cuiva, atunci sunt de partea Lenei. Oricum, nu pot să mă bag într-o chestiune de familie – şi dacă aş fi atât de prost încât să o fac, ea oricum nu m-ar asculta.

— Poate că voi doi nu sunteți aşa de apropiați cum mi-am imaginat.

— Mereu este riscant să-ți imaginezi lucruri, răspunse el pe un ton egal.

Lilibeth mai luă o înghițitură de bere.

— Te culci cu ea, nu?

— Chiar nu am de gând să discut despre asta cu dumneavoastră.

— De ce nu? Îşi puse paharul rece între sâni o clipă, apoi, râzând, se ridică. Eşti timid, drăguță? Nu fi timid cu Lilibeth. Am putea fi prieteni, tu şi cu mine. Ocoli masa şi veni să se aplece prin spatele lui. Foarte buni prieteni, adăugă ea în timp ce-şi cobora brațele în jurul gâtului lui şi dădu să-i ciugulească urechea.

— Miss Simone, mă puneți în situația foarte neplăcută de a vă cere să vă luați mâinile de pe mine.

— Chiar eşti timid.

Începu să chicotească. Răspândind aer cald cu damf de bere pe obrazul lui, dădu să-şi coboare mâinile spre pântecele lui.

Declan îi prinse încheieturile cu o mână şi le smuci în sus din nou.

— Vă faceţi de râs. Se răsuci astfel încât să se poată ridica de pe scaun în picioare, cu faţa spre ea. Asta vă priveşte. Dar vă folosiţi de mine ca să loviţi în Lena, asta mă priveşte pe mine.

Mânia îi coloră imediat obrajii în roşu aprins.

— Poate te crezi prea bun pentru mine.

— În cazul ăsta nu există „poate”. Ieşiţi afară şi vom uita că s-a întâmplat aşa ceva.

Îi veni să ţipe la el, să-i tragă una, însă nu-şi pierduse minţile chiar cu totul. Nu băuse suficientă bere ca să nu mai raţioneze, iar doza de cocaină pe care o luase înainte de a pleca de acasă fusese infimă. Hotărându-se să joace în continuare teatru, se lăsă pe un scaun, îşi puse fruntea pe braţele încrucişate şi începu să suspine.

— Nu ştiu ce să fac. Sunt atât de singură. Îmi este atât de frică. Am nevoie de ajutor. Am crezut că... am crezut că dacă te las să mă ai, o să mă ajuţi. Nu ştiu ce să mă mai fac! Îşi ridică capul şi două lacrimi pe care reuşise să le stoarcă îi coborâră pe obraji cu rimel cu tot. Sunt într-o situaţie atât de îngrozitoare!

Declan se duse la chiuvetă şi lăsă să curgă apa rece.

— Ce fel de situaţie îngrozitoare? se interesă el punându-i paharul în faţă. Câţi bani?

Şi atunci o văzu, văzu scânteia aceea de satisfacţie ce apăru involuntar în ochii ei înainte să şi-i plece.

— Cinci mii de dolari. Nu a fost vina mea. Pe bune, chiar nu a fost vina mea. Am avut încredere în cine nu trebuia. Într-un bărbat, spuse ea istovită. A fugit cu banii şi m-a lăsat pe mine cu datoria. Dacă nu găsesc o modalitate să plătesc, o să vină după mine şi o să mă nenorocească. Şi o să le nenorocească şi pe mama şi pe Lena.

El se aşează din nou pe scaun şi o privi cu intensitate.

— Eşti o mincinoasă, îi spuse, renunțând la orice urmă de politețe. Vrei să încerci să mă jupoi rapid de cinci miare ca să poți face rost de nişte droguri şi pe urmă să o ştergi din oraş. Ai crezut că sunt o pradă uşoară, dar te-ai înşelat. Dacă nu ar fi Lena, ți-aş da vreo două sute ca să te trimit de aici. Dar vezi tu, Lilibeth, e şi Lena în ecuația asta. Şi ea nu ar fi de acord.

Femeia îi aruncă apa în față. El nici nu clipi.

— Futu...

— Am crezut că am lămurit deja că asta nu este o posibilitate.

— Te crezi atât de deştept, nu-i aşa? Atât de important fiindcă ai bani. Se ridică în picioare. Şi ai o familie mare, importantă, cu ştaif. Am aflat totul despre tine, Declan Fitzgerald. Lasă-mă să te întreb doar ce va crede familia aia mare şi importantă şi cu ştaif a ta când o să audă că încingi aşternuturile pe aici cu o târfă cajun din mlaştini?

Expresia îl făcu să simtă o senzație ciudată în inimă, în nervi, în gât, în cap. Fața ei se schimbă în fața ochilor lui, deveni mai plină, mai în vârstă. Mai rece.

Josephine.

— Ieşi afară.

Nu era complet sigur dacă vorbea cu femeia în carne şi oase sau cu fantoma. Mâinile începură să-i tremure când se apucă de marginea mesei.

— Toți doctorii ăia distinşi, şi avocații şi şefii de trib de acolo de la Boston, cum or să se împace ei cu ideea că băiatul lor extraordinar s-a încurcat cu o copilă bastardă de pe brațul râului? Fără bani, care nu e de viță nobilă. Care are un bar de mâna a doua şi o bunică ce coase pentru alții ca să câştige câțiva bănuți în plus. O să te scoată imediat din testament, drăguță. O să te lase gol, goluț, cu măgăoaia asta veche şi costisitoare pe cap. Mai ales când o să le spun că te-ai culcat şi cu maică-sa.

Îşi simţea picioarele ca de gelatină, dar reuşi să se ridice şi să stea drept.

— Ieşi afară din casa mea înainte să te iau la bătaie.

— Nu eşti genul de bărbat care dă într-o femeie. Să nu crezi că nu ştiu diferenţa. Plină de cocaină şi de încredere în ea, îşi dădu părul pe spate. Dacă vrei să-ţi bagi în continuare scula în fata mea şi fără ca familia ta să afle despre asta, o să-mi scrii un cec, *cher.* O să mi-l scrii repede, cât ai clipi din ochi. Şi acum o să-l facem de zece mii de dolari, pentru că m-ai jignit.

— Faptul că te-am jignit nu valorează nici cât o ceapă degerată pentru mine, Lilibeth.

— Ba o să valoreze, după ce discut eu cu mama ta.

— Mama mea o să te înghită de vie şi pe urmă o să te scuipe afară. Se duse lângă blat, deschise un sertar dintr-o mişcare şi scoase un caiet. Mâzgăli un număr pe el. Poftim, ăsta este numărul ei. Sun-o. Poţi să foloseşti telefonul meu atâta vreme cât pot asculta şi eu ce vorbiţi. Va fi o mare plăcere pentru mine să aud cum te face bucăţi.

— Am nevoie de bani!

— Nu îi vei obţine de la mine. Nemaiavând răbdare, o apucă de braţ şi o trase spre uşă. Eu pot să-ţi fac mult mai multe necazuri ţie decât tu mie. Să fii sigură de asta, încheie el, după care îi trânti uşa în nas.

Trebui să se aşeze până ce îşi putu simţi din nou picioarele. Se simţea rău, se simţea rău fizic. Ceva se întâmplase când ea spusese toate porcăriile alea despre Lena. Faţa i se transformase, ajungând să fie leită cu aceea pe care o văzuse în visele lui.

Faţa făcea parte din casa asta, sau cel puţin din partea care trântea uşi şi care voia să-l alunge de acolo. Care îi dorea răul.

Nu era nici o îndoială că mama Lenei îi dorea şi ea răul.

Se ridică şi se duse la telefon. Singurul rezultat pozitiv al acestui incident oribil fusese o intensificare a dorului de propria mamă.

Formă numărul şi se simți mai curat când îi auzi vocea familiară.

— Bună, Ma.

— Declan? Ce faci de suni în miezul zilei? Ce s-a întâmplat? Ai avut un accident.

— Nu, am...

— Cu toate sculele alea oribile. Ți-ai tăiat o mână.

— Am în continuare două şi mai am şi toate celelalte părți componente. Te-am sunat numai ca să-ți spun că te iubesc.

Urmă o pauză lungă şi încordată.

— Tocmai ai aflat că ai o boală letală şi numai şase luni de trăit.

— M-ai prins, zise el râzând cu poftă. Am murit şi vreau să iau legătura cu familia mea ca să-mi aranjez un priveghi după toate regulile artei.

— Vrei ca unchiul Jimmy să cânte *Danny Boy?*

— Nu vreau. Aş prefera să mă odihnesc în pace.

— Am notat. Deci, care e problema, Declan?

— Vreau să-ți vorbesc despre femeia de care m-am îndrăgostit şi cu care vreau să mă însor.

Pauza ce urmă fu chiar mai lungă.

— E o glumă?

— Nu. Ai câteva minute?

— Cred că pot să-mi modific puțin programul pentru asta.

— Bine. Se duse şi îşi luă ceaiul cu gheață. Gheața se topise, dar îl dădu pe gât oricum. Începu: Numele ei este Angelina Simone şi e frumoasă, fascinantă, dificilă, încăpățânată şi perfectă. E pur şi simplu perfectă, Ma.

— Când o s-o cunosc şi eu?

— La nunta lui Remy. Există însă o mică problemă – adică încă una pe lângă faptul că ea nu e încă pregătită să spună da.

— Sunt sigură că poți depăşi acel detaliu minor. Care e problema?

El se aşează din nou şi îi povesti despre Lilibeth.

Când închise în sfârşit telefonul, se simțea mult mai bine. Lăsându-se purtat de impuls, se duse sus să se spele şi să se schimbe. Voia să dea ochii cu Lena puțin înainte de data pe care o stabilise inițial.

Capitolul 16

Declan făcu un ocol pe la biroul lui Remy în drum spre Et Trois. Nunta se apropia cu paşi repezi, iar îndatoririle sale de cavaler de onoare includeau şi organizarea unei petreceri a burlacilor. Deşi structura generală îi era destul de clară – suficientă băutură încât să plutească în ea un vas de război şi un club de striptease – mai erau câteva detalii de finețe pe care trebuia să le lămurească.

Când secretara sună în biroul lui Remy, îl auzi pe prietenul lui aproape înnebunit.

— Trimite-l imediat înăuntru.

În momentul în care deschise uşa biroului îşi dădu seama şi de ce.

Effie, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji, stătea pe unul dintre scaunele pentru vizitatori cu Remy ghemuit la picioarele ei. Şi deşi Remy continua să îi şteargă lacrimile şi să o mângâie, îi aruncă lui Declan o privire care denota cea mai pură panică masculină.

Ca supremă dovadă de prietenie adevărată, Declan rezistă impulsului puternic de a se întoarce şi de-a o lua la sănătoasa de acolo. În loc de asta, închise uşa, traversă camera şi o mângâie pe Effie pe umăr.

— Iubito, ți-am spus că o să-i zic eu că îl părăseşti pentru mine.

Effie îl privi o clipă, apoi îşi acoperi fața cu mâinile şi continuă să suspine.

— Bine, e o glumă proastă. Declan îşi frecă palmele acum asudate de blugi. Ce s-a întâmplat?

— Probleme cu locul unde trebuia să aibă loc nunta, mormăi Remy, iar Effie scoase un geamăt adânc.

— Nu mai există locul unde trebuia să aibă loc nunta. Îi smulse batista lui Remy şi-şi îngropă fața în ea. Au avut... a

fost un incendiu la bucătărie şi au venit pompierii şi au... au... Vai, ce ne facem, ce ne facem?

— Au fost mari pagube din cauza fumului şi a apei, îi explică Remy lui Declan. Asta ca să nu mai vorbim despre pagubele cauzate de foc. Nu o să poată repara totul în timp util.

— E vina mea.

Ca şi Remy, Declan se ghemui la picioarele ei.

— Bine, draga mea, de ce ai dat foc la bucătărie?

Asta o făcu să izbucnească în râs – pentru o fracțiune de secundă.

— Eu am ales conacul acela de pe plantație. Era atât de romantic şi de frumos! Remy a spus că va fi mai uşor să rezervăm un salon de hotel, dar nu, a trebuit să mă încăpățânez să fac după capul meu. Şi acum, uite. Mai avem mai puțin de trei săptămâni şi suntem... Suntem în pom, asta e tot.

— Nu, nu suntem, draga mea. O să găsim un alt loc. *Pleure pas, chère,* o alină Remy sărutând-o pe vârful nasului. În cel mai rău caz, o să ne căsătorim şi apoi o să facem petrecerea de nuntă mai târziu. Asta o să ne dea ceva foarte frumos de gândit şi planificat când ne întoarcem din luna de miere.

— Şi unde o să ne căsătorim? La Primărie?

— Nu-mi pasă unde ne căsătorim, şopti el sărutându-i acum degetele. Atâta vreme cât o facem.

Effie îşi trase nasul, oftă şi se aplecă înspre el.

— Îmi pare rău. Sunt atât de prostuță şi de egoistă. Ai dreptate. Nu contează unde sau cum.

— Ba sigur că contează.

Afirmația lui Declan îi făcu pe amândoi să-l privească mirați, Effie cu lacrimile curgându-i încă pe obraji, Remy uimit şi neputincios.

— Nu puteți lăsa un mic incendiu să vă dea peste cap planurile. Veniți la mine.

— Cum adică să venim la tine?

— La Hall. Nu puteți spune că nu e suficient de mare. Sala de bal mai are nevoie de nişte ajustări, dar e timp. Trebuie să pun şaua pe zugravi, dar am terminat intrarea azi-dimineață. Grădinile sunt în stare foarte bună, bucătăria e gata, la fel şi saloanele şi biblioteca. Mai sunt destule locuri unde trebuie intervenit, dar oamenilor nu o să le pese de asta. Vor fi încântați să aibă casa, împrejurimile, fantomele. O să vorbească despre asta ani şi ani.

— Vorbeşti serios?

Effie îi apucă mâinile înainte ca logodnicul ei să poată spune ceva.

— Sigur că da. Sunt convins că putem face asta.

— Dec, începu Remy, dar Effie se ridică brusc şi trecu peste el.

— O, Doamne. O, te iubesc. Îşi aruncă brațele în jurul gâtului lui Declan. Eşti cel mai minunat om din lume. Un înger, adăugă ea sărutându-l. Un sfânt.

— Vrei să îți vezi de treburi? îi spuse Declan lui Remy. Am dori să rămânem singuri.

Râzând, Effie îi dădu drumul din îmbrățişare.

— Ştii, nu ar trebui să-ți accept oferta. O mulțime de străini care să tropăie prin casă şi să-ți distrugă tot gazonul... O s-o accept însă, fiindcă sunt atât de disperată, iar locul e perfect. Îți jur, îți jur că nu o să ai nimic de făcut. Mă ocup eu de tot. Şi o să-ți rămân datoare până la sfârşitul vieții.

— Dacă mi-l dați mie pe întâiul vostru născut, răsplata va fi suficientă.

Remy se aşează pe marginea biroului şi clătină din cap.

— Eu ți-am spus că o să mă însor cu tine oriunde şi oricând. Declan nu face decât să-ți ofere casa aia părăginită, şi tot pe el îl săruți.

— Dar pe tine te am deja. Effie se întoarse, îl îmbrățişă pe Remy şi, cu un oftat de uşurare, îşi puse capul pe umărul lui. Vreau să fie frumos, iubitule. Vreau să fie ceva special. Pentru mine înseamnă foarte mult.

— Ştiu. Aşa că înseamnă foarte mult şi pentru mine. O să facem deci o petrecere, nu?

— Da, o să facem. Îl mai strânse o dată, pe urmă începu să se plimbe de colo, colo prin încăpere. Femeia tristă, scuturată de suspine, fusese înlocuită de una ca argintul viu. Pot merge la Manet Hall acum? îl întrebă pe Declan. Trebuie să mă duc după mama şi soră-mea şi să ne apucăm de planuri.

— Dă-i drumul.

— Mulțumesc. Îl pupă pe un obraz. Mulțumesc. Apoi pe celălalt. Mulțumesc. Apoi pe gură, apăsat şi zgomotos. Remy, să vii şi tu imediat ce poți, da? A, Dec, făcu Effie în timp ce scotocea după telefon. Culorile pe care le-am ales pentru nuntă sunt roz şi bleu. Nu te deranjează dacă o să vopsim casa în culorile astea, nu?

Declan urmări înlemnit cum uşa se închidea în urma ei.

— Glumea, nu?

— Probabil. Cunoscându-şi logodnica şi grupul cu care umbla de obicei, Remy expiră zgomotos. *Cher,* habar nu ai în ce te-ai băgat. Ai făcut-o fericită pe iubita mea şi îți mulțumesc pentru asta, dar trebuie să te previn că o să ai parte de câteva săptămâni de nebunie pură.

— Nu am putut suporta să o văd plângând în halul acela. În plus, e fezabil.

„Roz şi bleu, se gândi el. Cât de rău pot face cu nişte culori frumoase şi nevinovate ca roz şi bleu?” Adăugă cu

voce tare, frecându-şi palma de inima în care începuse să simtă îndoieli:

— Oricum, am mai avut parte de planuri de nuntă şi altă dată.

— Nu ai mai cunoscut-o însă pe maică-sa altă dată.

— E de speriat?

— Cam de speriat.

— Atunci îmbrățișează-mă.

Faptele bune îi dădeau întotdeauna o stare de spirit excelentă. Când intră în Et Trois, se aştepta să primească o băutură rece şi o mulțime de felicitări din partea Lenei. Aceasta se afla în spatele barului, umplând o halbă şi discutând cu unul dintre clienții casei. Privirea ei cercetătoare scrută localul aglomerat, fixându-se în cele din urmă asupra lui. Declan se duse drept spre ea şi ridică partea mobilă a tejghelei.

Lena mai avu timp doar să trimită halba înspumată spre mâinile ce o aşteptau înainte ca el să o ridice în brațe şi să-şi pună gura pe gura ei.

Aplauzele şi fluierăturile îl făcură să zâmbească în timp ce o ținea la doi-trei centimetri deasupra pământului.

— Mi-a fost dor de tine.

Ea îşi strânse buzele în care simțea deja furnicături.

— Am observat. Îl bătu uşor pe obraz privindu-l în felul acela al ei aparte, rapid, jucăuş şi răutăcios. Gata, gata, băiete. Am de lucru.

— O să trebuiască să-ți găseşti un înlocuitor.

— Sunt ocupată, *cher.* Hai, du-te şi stai jos şi o să-ți aduc o bere.

Declan o săltă şi mai sus, legănându-i uşor picioarele ca să-şi poată vârî o mână pe sub ele. Deschise cu cotul uşa de la bucătăria barului şi strigă:

— Lena are nevoie de cineva să o înlocuiască. Te deranjează? îl întrebă pe bărbatul care sorbea deja din halbă.

— Nici o problemă.

— Declan! Nu se luptă cu el, întrucât ar fi dat prost în ochii clienților, dar îi spuse dojenitor: Conduc o afacere aici.

— Şi faci o treabă al naibii de bună, aşa că n-o să pățească nimic dacă lipseşti o jumătate de oră. Mulțumesc, adăugă el când bărbatul ridică partea mobilă a tejghelei ca să le facă loc.

Dădu din cap când noul său amic sări să-i deschidă uşa, apoi o duse afară. Sub privirile uimite ale câtorva trecători, o purtă până în curtea ei.

— Nu-mi place să mă împingă cineva de colo, colo, *cher.*

— Nu te împing, te duc în brațe. Unde e cheia de rezervă? întrebă în timp ce suia scările. Cum nu primi răspuns, ridică din umeri. Bine. O să fim arestați pentru ceea ce am de gând să fac aici, pe terasa ta, dar eu nu am nimic împotrivă.

— Sub al doilea ghiveci din stânga.

— Bun.

Spre uimirea ei, o azvârli pe un umăr, după care se aplecă să ia cheia. Mereu îi subestima puterea şi, trebui Lena să recunoască, reacția pe care i-o stârnea puterea aceasta.

— Ai slăbit ceva, comentă el pe când descuia uşa. Foarte bine.

— Poftim? exclamă ea pe un ton de domnişoară ultragiată din Sud.

— Probabil din cauză că ai tânjit după mine.

— O să trebuiască să te stăpâneşti, *cher.*

— Imediat.

Ridică o mână să o strângă de fund în timp ce închidea uşa în urma lor cu piciorul.

— Nu-ți pot spune cât sunt de flatată că ai găsit răgaz într-o zi de lucru să vii în oraş pentru una mică, însă eu eram...

— Ce idee excelentă. Nu era chiar motivul principal pentru care am venit aici, dar de ce să aştept?

O cocoță mai bine pe umăr şi porni spre dormitor.

— Declan, deja începi să mă enervezi pe bune. Potoleşte-te şi lasă-mă jos că...

Pierdu restul frazei – odată cu aerul din plămâni – când el o aruncă pe pat.

Declan îi văzu ochii scânteindu-i periculos în spatele părului înainte ca ea să şi-l dea de pe față. Şi asta era absolut perfect. Avea chef de ceva fizic şi ceva rapid, ceva intens şi ceva sexy.

— Ce mama dracului te-a apucat? Vii în localul meu ca şi cum ai fi proprietarul, mă smulgi de acolo şi pleci cu mine ca şi cum aş fi o pradă de război. Dacă îți închipui că sunt la dispoziția ta ca să-ți satisfac nevoile când ai tu chef, o să vezi că lucrurile nu stau chiar aşa.

Declan, fără să spună nimic, începu să se descalțe.

— Pune-ți pantoful la loc sau pleacă aşa, într-un picior. Oricum ar fi, ieşi afară.

El îşi scoase şi celălalt pantof şi pe urmă cămaşa. Lena se ridică anevoie în genunchi şi-l copleşi cu o tiradă în dialectul cajun. Vorbea atât de repede, încât abia dacă reuşi să prindă un cuvânt din şase.

— Îmi pare rău, zise blând, în timp ce-şi descheia nasturii la blugi. A fost un pic cam prea rapid pentru mine. Ai spus că sunt un porc şi că trebuie să mă frig în iad, sau că trebuie să mă duc în iad să mănânc nişte porc prăjit?

O urmări pregătit, râzând, cum sări spre el şi dădu să îl lovească. Era timpul pentru o tăvăleală rapidă, rapidă şi violentă, iar unghiile cu care încerca să-l zgârie şi dinții cu

care voia să-l muşte erau exact amănuntele esenţiale pentru asta.

Lena îl plesni, blestemă, dădu din picioare. Pe urmă se cabră ca o iapă sălbatică când el o ţintui pe pat sub greutatea lui şi îi acoperi gura plină de spume cu un sărut fierbinte şi înfometat.

— Nu te aşteptai la aşa ceva din partea mea, nu? Cu respiraţia întretăiată şi înnebunit începu să-i desfacă bluza, mormăind: Prea mult ţi-am respectat întru totul aşteptările.

— Încetează. Încetează chiar acum!

Inima ei bătea nebuneşte sub mâna lui aspră. Nu, nu era ceva la care se aşteptase din partea lui, la fel cum nu se aşteptase să reacţioneze atât de pasional.

— Uită-te la mine. Declan îi prinse mâinile şi i le ţinu într-o parte şi alta a capului. Spune-mi că nu mă doreşti, că nu-ţi doreşti asta. Spune asta serios şi am plecat.

— Dă-mi drumul. Deşi privirea îi rămăsese neclintită, mâinile îi tremurau. Dă-mi drumul, repetă ea.

El îi eliberă o mână.

— Spune-o. Vrei asta sau nu?

Lena îi înfipse mâna în păr şi îi trase gura înapoi pe gura ei.

— *J'ai besoin.*

„Am nevoie."

Îi muşcă nerăbdătoare buzele şi îl înlănţui cu picioarele, trăgându-l mai aproape.

— Ia-mă, îi ceru înnebunită. Repede. Repede şi tare.

Mâna lui zvâcni sub fusta ei scurtă şi strâmtă şi îi smulse chiloţii de dedesubt, simţind-o cum se arcuia înspre el.

— Ţine-te bine, o avertiză.

Lena ţipă când senzaţia explozivă i se răspândi în trup şi ţipă din nou când el pătrunse şi mai adânc, şi mai tare. Plină, invadată, luă şi luă până ce dorinţele ei sparseră orice

zăgaz şi o copleşiră cu totul. Unghiile ei îi zgâriară spatele, i se înfipseră în şolduri.

De plus en plus. „Tot mai mult”, urla mintea ei.

— Mai, reuşi să îngaime. Mai vreau.

La fel şi el. Îi împinse genunchii într-o parte şi în cealaltă, o deschise pur şi simplu cât putu de larg şi se implântă în ea cu putere.

Îl ardea. Îi ardeau plămânii, inima, vintrele. Fierbințeala aceea de nestăpânit, plăcerea nespusă de a se lăsa în voia nebuniei odată cu ea îi începețoşară privirea până ce întreaga lume se scufundă în jurul lui.

Cu soarele bătând prin ferestre, cântecul metalic al unei trompete auzindu-se din stradă şi scârțâitul nebun al arcurilor în timp ce carnea fierbinte se lovea ritmic de carne fierbinte.

Şi ochii ei, întunecați şi sclipitori ca onixul, neclintiți din ochii lui.

„Te iubesc. Până la moarte.”

Nu ştia dacă rostise tare cuvintele astea sau pur şi simplu ele se roteau amețitor în mintea lui. Dar îi văzu ochii schimbându-se, văzu cum emoția îi invadează, îi orbeşte.

O auzi suspinând, încercând să respire şi o simți strângându-se în jurul lui ca o menghină în convulsiile orgasmului. Nemaiputând să se abțină, pe jumătate nebun, se zgudui şi el violent. Şi îşi dădu drumul.

Fără suflare, scos din minți, se prăbuşi peste ea. Sub el, Lena continuă să tremure, să tresară. Şi să se înfioare din cauza undelor şocului ce o zguduise. Apoi rămase nemişcată.

— Nu mă pot clinti încă, murmură el.

Se simțea complet stors, uşor ca un fir de pai ce putea fi mişcat de cea mai slabă briză.

— Nici nu trebuie.

Buzele ei erau lipite de gâtul lui, inundându-l cu o senzație nemaipomenită de tandrețe. Ca un curcubeu după o furtună.

— Îți vine să crezi că am venit să stăm de vorbă?

— Nu.

— Ba da. Mă gândeam că o să ajungem la asta mai târziu. Dar a fost o schimbare bruscă de planuri. Îți sunt dator cu o cămaşă şi nişte chiloți.

— Mai am.

Îşi revenise suficient încât să se poată ridica pe coate s-o privească. Obrajii ei erau roşii şi strălucitori, iar buclele umede de transpirație se împrăştiaseră pe cuvertura mototolită.

Îi venea să o lingă şi să o mănânce, de parcă ar fi fost un motan în fața oalei cu smântână.

— M-a înfierbântat la culme să te enervez, îi mărturisi.

— Şi pe mine. Sau aşa se pare. Nu voiam să mai fac asta cu tine.

— Nu?

— Nu. Îşi puse palma pe obrazul lui, uimită de valul de tandrețe ce o cuprinsese. Mă hotărâsem să n-o mai fac. Şi pe urmă ai apărut la barul meu, atât de sexy şi de frumos, şi m-ai luat pe sus în felul acela. Te joci cu mintea mea, *cher.* Şi mă faci să mă răzgândesc iar şi iar şi iar.

— Tu eşti tot ceea ce-mi doresc.

— Asta nu înseamnă că sunt şi bună pentru tine. Haide, zise ea împingându-l uşor în umăr. Dă-te mai încolo. Suntem transpirați într-un hal fără hal.

— Facem un duş şi pe urmă vorbim. Vorbim, repetă Declan când ea ridică dintr-o sprânceană. Pe cuvânt de cercetaş.

Ridică două degete.

— Trebuie să mă întorc la treabă.

— Angelina.

— Bine. Îi făcu semn să se ducă la baie. Ştia că nu avea nici un rost să-l contrazică, deşi tot nu putea pricepe cum de omul acela teribil de încăpăţânat i se părea aşa de atrăgător. Du-te să te speli. O să sun jos să mă asigur că are cine să-mi ţină locul încă puţin.

Lena intră la duş chiar când ieşea el, părând dornică să evite intimitatea. Lăsându-i spaţiul de care avea nevoie, Declan se duse în bucătărie, găsi carafa cu ceai şi turnă două pahare.

Când veni şi ea, îmbrăcată cu aceeaşi fustă sexy şi o altă cămaşă, îi oferi un pahar.

Pe care ea îl luă în sufragerie.

În ultimele zile se resemnase cu ideea că aşa trebuiau să stea lucrurile. În toată perioada asta tânjise după el. Şi de fiecare dată când se trezea uitându-se plină de speranţă spre uşa barului, sau noaptea, când se întindea involuntar să-l atingă, se ocăra că era atât de proastă şi de slabă.

Şi pe urmă ridicase privirea spre intrarea în bar şi-l zărise acolo. Plăcerea profundă pe care i-o provocase acest fapt, împreună cu uşurarea fără margini, o enervaseră chiar înainte ca el să-i rănească orgoliul scoţând-o pe sus din propriul ei local.

— Declan, nu am fost corectă cu tine zilele trecute. Nu aveam dispoziţia necesară pentru a fi corectă.

— Dacă ai de gând să-ţi ceri scuze pentru asta, nu ai de ce. Prefer să te văd furioasă decât tristă. Iar ea te face şi furioasă şi tristă.

— Da, cred că da. Cel mai mult detest faptul că este acolo cu *Grandmama*, când ştiu bine că o s-o rănească din nou. Nu am cum s-o împiedic, şi asta mă scoate din minţi. Dar nu ar fi trebuit să te bag şi pe tine în chestia asta.

— Nu m-ai băgat tu în chestia asta. S-a întâmplat, pur şi simplu. Spune-mi dacă greşesc. Tu ai impresia că, având obârşia pe care o am, nu sunt în stare să mă confrunt cu

aspectele mai întunecate, mai dificile, mai scârboase ale vieții. Mai ales ale vieții tale.

— *Cher,* nu spun că nu eşti suficient de puternic. Dar acest aspect aparte al vieții mele este dincolo de tine. Nu ai putea să înțelegi pe cineva ca ea.

— De vreme ce am fost atât de cocoloşit până acum, completă Declan. A venit să mă vadă azi.

Roşeața sănătoasă pe care sexul şi căldura le puseseră în obrajii Lenei păli dintr-odată.

— Cum adică?

— Lilibeth a venit la conac pe la prânz. M-am tot gândit dacă să-ți spun sau nu, însă am hotărât că nu voi avea secrete față de tine şi nici nu te voi minți. Nici măcar ca să-ți cruț sentimentele. A trecut pe acolo şi s-a invitat înăuntru ca să bea ceva rece. Apoi a încercat să se dea la mine.

— Îmi pare rău. Îşi simți buzele reci ca gheața şi țepene în timp ce rostea cuvintele. Gâtul îi luase foc. Nu se va mai întâmpla. Voi avea eu grijă de asta.

— Taci din gură. Uită-te la mine. Ți se pare că aş avea nevoie să mă aperi tu? Şi păstrează-ți mânia aia până ce termin, o îndemnă el. Când s-a întins să-mi desfacă fermoarul de la pantaloni, i-am spus să nu se facă de râs. Aşa că mişcarea următoare a fost să se arunce pe jos lângă masa din bucătărie şi să înceapă să bocească. Se lăsă pe brațul canapelei. Dată fiind tema discuției, se gândi el într-un ungher al minții, nu mergea să se aşeze comod printre pernele moi şi colorate. Continuă pe un ton calm: Nu a reuşit să-şi stoarcă prea multe lacrimi, dar nu pot spune că nu s-a străduit din răsputeri. Povestea a fost cum că nişte oameni răi vor să-i ia gâtul. Şi că o să vă facă ceva ție şi lui Miss Odette dacă nu le dă cinci mii de dolari. Unde putea ea merge, la cine putea să apeleze?

Culoarea reveni în obrajii Lenei, vopsindu-i instantaneu în roşu pometii obrajilor.

— I-ai dat bani? Cum ai putut să crezi... era...

— Mai întâi un țânc fără apărare, acum un tăntălău. Oftă exagerat şi sorbi o gură de ceai. Chiar că mă faci să mă simt mândru de mine, baby. Nu i-am dat nici o para chioară şi i-am spus cât se poate de clar că nu am de gând să mă las jupuit. Ceea ce a iritat-o atât de tare, încât m-a amenințat că o să-i contacteze pe ai mei. Din câte se pare, a făcut unele săpături şi a aflat câte ceva despre mine. Îşi închipuia că părinții mei vor fi şocați şi ruşinați la gândul că băiatul lor cu părul bălai a căzut sub farmecele tale. Şi ca să pună capac, promitea să-i informeze că i-am tras-o şi ei.

— E în stare, bolborosi Lena îngrețoşată. Declan, ea e perfect capabilă să...

— Nu ți-am spus să aştepți până termin? Tonul lui nu era nici înțepător, nici răstit. Numai perfect egal şi implacabil. Iar suma s-a dublat la zece mii, dacă tot s-a apucat de şantaj. Nu cred că s-a bucurat prea tare de răspunsul meu. Am dat-o pe uşă afară. Cam asta este, aşa că acum poți să te mânii dacă vrei. Dar nu plânge, o mustră. Nu merită nici măcar o lacrimă de-a ta.

— Sunt absolut îngrozită de ruşine. Nu înțelegi.

— Ba da. Deşi amândoi suntem suficient de deştepți să ştim că asta nu a avut nimic de-a face cu tine, înțeleg. Şi îmi pare rău, îmi pare cumplit de rău că trebuie să mai adaug şi eu ceva la ruşinea asta.

— Nu are legătură cu tine. Nu a avut niciodată legătură cu tine. Îşi şterse o lacrimă de pe gene înainte să apuce să cadă. Asta am tot încercat să-ți bag în cap încă de la început.

— Nu are legătură nici cu tine, Lena. Nu a avut niciodată. M-am uitat la ea. M-am uitat de aproape, cu multă atenție, şi nu ai moştenit-o în nici un fel. Nu ne alegem familiile; totul depinde de noroc. Important este ceea

ce se alege de tine datorită sau în ciuda familiei din care provii.

— Nu o să scap niciodată de ea, nu complet. Indiferent ce aş face.

— Ba vei scăpa.

— Îmi pare rău. Nu, la dracu', o să spun asta, se răsti ea când îi văzu crisparea. Îmi pare rău că a venit la tine acasă. Îmi pare rău că s-a luat de familia ta. Te rog, nu-i povesti nimic din toate astea lui *Grandmama*.

— De ce aş face-o?

Dădu din cap, apoi se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Iubea locul acesta pentru că îl făcuse ea însăşi. Îşi respecta modul de viaţă din acelaşi motiv. Acum, pentru că ţinea la el şi îl respecta pe bărbatul care era atât de hotărât să facă parte din viaţa ei, avea de gând să-i explice.

— M-a părăsit înainte să împlinesc două săptămâni, începu ea. Pur şi simplu s-a trezit într-o dimineaţă, s-a urcat în maşina bunicii şi dusă a fost. A abandonat maşina în Baton Rouge. Împlinisem deja trei ani când s-a întors prima oară.

— Şi tatăl tău?

— Depinde în ce dispoziţie se afla mama, zise Lena ridicând din umeri. O dată mi-a spus că a fost un băiat pe care îl iubea şi care o iubea la rândul lui, dar părinţii lui i-au forţat să se despartă şi pe el l-au trimis undeva departe. Altă dată mi-a spus că a fost violată în drum spre casă, când se întorcea de la şcoală. Altă dată a zis că era un bărbat bogat, mai în vârstă, care într-o bună zi avea să ne ia cu el să locuim într-o casă luxoasă. Se întoarse spre Declan ca să-i vadă ochii şi urmă: Aveam aproape optsprezece ani când m-am gândit că în fine îmi spusese adevărul. Era suficient de drogată, suficient de nepăsătoare şi suficient de rea pentru ca versiunea asta să pară cea corectă. „De unde dracu' să ştiu? a pufnit. Au fost o mulţime de bărbaţi." De ce

dracu' i-ar fi păsat cine a sădit sămânța în ea? Toți erau la fel. Se culca în stânga şi-n dreapta când a rămas gravidă cu mine. Am auzit vorbindu-se despre asta când am fost destul de mare ca să ştiu ce înseamnă. Când a văzut că a dat de bucluc, a alergat înapoi la bunicii mei. I-a fost frică să facă avort – se temea că avea să moară din cauza asta şi să ajungă în iad sau aşa ceva. Prin urmare, m-a făcut şi m-a părăsit. Acestea sunt singurele lucruri pe lumea asta pentru care îi sunt datoare.

Trase adânc aer în piept şi se aşează din nou.

— Oricum, s-a întors când eu aveam trei ani şi a promis ceea ce avea să devină placa ei obişnuită: că şi-a învățat lecția, că îi pare rău, că s-a schimbat. A stat cu noi câteva zile, pe urmă şi-a luat zborul din nou. Iar povestea asta s-a repetat de nenumărate ori de atunci încoace. Uneori venea bătută măr de ticălosul cu care era la momentul ăla. Uneori venea bolnavă sau doar drogată. Dar Lilibeth venea întotdeauna înapoi.

Tăcu, neputând să nu se gândească la acea realitate ineluctabilă.

— Şi îți face rău atunci când vine, spuse Declan încet. Îți face rău şi ție, îi face rău şi lui Miss Odette.

— Face rău tuturor. E singurul ei talent. Era drogată când a apărut la ziua mea de treisprezece ani. Făcusem o mică petrecere acasă cu prietenii şi familia şi a venit ea şi a făcut ca toți dracii cu un nemernic. S-a lăsat cu chestii urâte, şi trei dintre unchii mei au fost nevoiți să-i scoată pe tuşă. Am nevoie să trag un fum, spuse ea dintr-odată. Ieşi din cameră, iar peste o clipă se întoarse cu o țigară şi reluă: Mă vedeam cu un băiat, eram nebună după el. Aveam şaisprezece ani când Lilibeth şi-a făcut iar apariția. I-a luat băutură şi droguri şi a făcut sex cu el. Nu era mult mai mare decât mine, aşa că e greu să-l condamn pentru cât de

idiot a fost. Ei i s-a părut amuzant când i-am găsit din întâmplare pe brațul râului. S-a prăpădit de râs, nu altceva.

Fără să-i pese de sentimentele mele, când mi-am luat apartamentul s-a întors. Am acceptat-o aici. Mai bine la mine decât la *Grandmama*, m-am gândit. Şi poate de data asta... poate, poate. Dar s-a tăvălit cu cine ştie cine în patul meu şi a adus droguri în casa mea. A furat de la mine şi m-a părăsit din nou. De atunci nu mai vreau să ştiu nimic de ea. Nu mai vreau să ştiu nici măcar că există. Şi totuşi nu pot să pretind că nu există, Declan. Nimic din ce-aş face eu nu schimbă faptul că e mama mea.

— Şi nimic din ce face ea nu poate schimba ceea ce eşti tu. Eşti mărturia vie a trudei prin care ai ajuns unde ai ajuns, Lena, şi asta spre lauda ta şi a oamenilor care te-au crescut. Te urăşte pentru ceea ce eşti.

Lena se uită fix la el.

— Mă urăşte, şopti după o clipă. Nu am fost niciodată în stare să spun asta cuiva. De ce oare faptul că pot rosti un lucru atât de îngrozitor mă ajută atât mult?

— Nu îți voi spune că nu te mai poate răni, căci mai poate. Poate însă că de data asta nu va reuşi să te rănească atât de profund şi nici pentru atâta timp.

Gânditoare, ea îşi stinse țigara.

— Tot timpul te subestimez.

— Nu-i nimic, în felul acesta pot şi eu să te surprind tot timpul. Ce zici de asta? Are şi ea legătură cu Manet Hall.

— Ce vrei să spui?

— Nu pot explica, dar pur şi simplu ştiu că aşa stau lucrurile. Poate că i-a fost menit să vină tocmai acum şi să se poarte astfel cu mine. Încă o verigă a lanțului. Cred că de data asta i s-a cam terminat şederea aici. Sun-o pe bunica ta, Lena. Nu o lăsa pe femeia asta să pună ziduri între voi.

— M-am gândit şi eu la asta. Cred că am să o fac, Declan. Ridică paharul şi îl puse jos din nou. Când gestul

inutil îl făcu să ridice din sprâncene, îi mărturisi: Voiam să închei ceea ce este între noi.

— Ai fi putut să încerci.

— Pe bune. Cred că ne-ar fi mai bine amândurora dacă am face un pas în spate şi am încerca să fim prieteni într-un fel sau altul.

— Putem fi prieteni. Copiii noştri trebuie să aibă părinți care să se placă unul pe celălalt.

Lena ridică mâinile exasperată.

— Trebuie să mă întorc la lucru.

— Bine. Dar ascultă, că veni vorba despre nunți, a apărut o mică modificare în planurile lui Remy şi Effie. Facem totul la mine acasă.

Tânăra femeie îşi masă tâmplele, încercând să schimbe subiectul şi să-şi schimbe şi starea de spirit la fel de uşor cum o făcuse el.

— În... încăperile pe jumătate terminate, cu scule şi lemn peste tot şi...

— Aceasta este o atitudine foarte negativă, deloc folositoare, mai ales că voiam să-ți cer o mână de ajutor. Te pricepi la văruit?

— Chiar salvezi pe toată lumea? oftă ea.

— Numai pe cine contează.

La un moment dat între plecarea lui Declan de la Hall şi sosirea lui Effie, Lilibeth mai veni o dată. Era plină de cocaină şi de blesteme. Nemernicul acela nu putuse să renunțe la câțiva dolari amărâți pentru mama femeii căreia i-o trăgea, aşa ca avea să se servească singură.

Băgase de seamă cum era organizat parterul când el o condusese spre bucătărie. Intrând prin spate, se duse țintă până la biroul mare pe care îl ochise în bibliotecă.

Din experiență ştia că oamenii cu bani aveau mereu ceva cash la îndemână. Mişcându-se repede, deschise sertarele, cotrobăi prin ele şi pe urmă scoase un mic țipăt

când găsi o grămăjoară de bancnote de cincizeci. Pe ăştia şi-i îndesă în buzunar.

Se gândi că toate cărţile pe care el le pusese pe rafturi şi cele aflate încă în cutii valorau probabil ceva. Dar erau grele şi cu siguranţă aveau să se dovedească dificil de vândut. Era posibil să mai aibă nişte bani şi poate şi ceva bijuterii în dormitor.

Alergă în sus pe scările principale. Faptul că el se putea întoarce în orice moment adăuga o emoţie şi mai mare furtului.

Dintr-odată se trânti o uşă, ceea ce o făcu să se împiedice şi să cadă în genunchi. Ei, era doar curentul, îşi spuse ea când îşi recăpătă suflul, dar inima îi bătea nebuneşte în gât. În casa aceea imensă era normal să vâjâie vântul. Chiar simţi aer rece trecând pe deasupra ei când sări din nou în picioare.

Atinse mânerul unei uşi şi îşi trase imediat mâna. Metalul era foarte rece, şi cu toate acestea frigea.

Nu conta. Ce mama dracului? Dormitorul lui era la capătul holului. Nu era atât de proastă pe cât credea lumea. Păi nu supraveghease casa în ultimele câteva zile? Nu îl văzuse ieşind pe terasă din camera din colţul îndepărtat?

Râzând foarte tare şi lăsând sunetul acesta să reverbereze în jur, se repezi înainte şi se strecură pe uşa deschisă. Smulse sertarul de sus al unei comode, bucurându-se nespus când dădu de vechea cutie sculptată dinăuntru.

Butoni de aur – sau cel puţin presupuse că erau din aur adevărat. Şi unii de argint, cu o piatră albastră. Încă unii cu diamante, un ceas de aur. Şi, într-o cutiuţă mai mică, un inel cu... rubin, poate, cu un diamant şi un rubin montate frumos în două inimioare întrepătrunse.

Puse cutia la loc şi mai căută prin celelalte sertare până dădu de un alt teanc de bancnote.

„Ai plătit oricum, nu-i aşa, ticălosule? Ai plătit exact cum trebuia.”

Vârî bancnotele în cutia cu bijuterii, pe care o strânse sub braţ.

Rămase acolo fluierând de încântare, cu cocaina dansându-i prin vene, şi se gândi dacă nu merita să şi distrugă locul respectiv. Avea să fie o satisfacţie în plus – i-ar fi plătit aşa chiar cu vârf şi îndesat. Însă nu era înţelept să o facă. Iar ea era o femeie înţeleaptă.

Avea nevoie de timp ca să valorifice bijuteriile şi să-şi cumpere nişte droguri. Avea nevoie de timp ca să plece dracului din ţinutul Dodge. Era mai bine să lase lucrurile aşa cum erau.

Avea să iasă pe partea cealaltă, doar aşa, în caz că băgăcioasa de maică-sa se uita cumva într-acolo.

Dar când ieşi la loc în hol, se trezi holbându-se la scările ce duceau spre al doilea etaj.

Ce era acolo? se întrebă. Poate că era ceva bun, ceva demn de reţinut, după care să se întoarcă altă dată. Ceva ce ar fi putut să o îmbogăţească. Respiraţia i se rărise şi pielea îi era rece ca gheaţa, dar nu putu să reziste tentaţiei de a urca scările. Era singură în casă, nu-i aşa? Singură, singurică, aşa că se simţea într-un fel stăpână aici.

Era casa ei.

Înghiţind în sec încontinuu ca să-şi umezească gâtul uscat, porni pe trepte.

Voci? Cum ar fi putut să audă voci când nu era nimeni acolo? Dar încercau să o oprească, o îndemnau să se întoarcă. Era ceva rău, se întâmpla ceva îngrozitor. Era timpul să plece.

Pe de altă parte, i se părea că nişte mâini uriaşe o împingeau de la spate înainte, tot înainte, până când, cu degete tremurânde, puse mâna pe uşă.

Voia să o deschidă foarte încet – o idee numai, ca să poată arunca o privire. Dar la simpla ei atingere, uşa se dădu violent de perete.

Văzu bărbatul şi femeia pe duşumea, auzi bebeluşul plângând în pătuţ.

Văzu ochii femeii – holbaţi şi sticloşi. Şi morţi.

Şi bărbatul, cu părul auriu în lumina difuză, se întoarse să se uite la ea.

Lilibeth încercă să ţipe, dar nu putu trage aer în piept. Când deschise gura, ceva o pătrunse. Pentru o clipă de groază pură se simţi devenind altcineva. Apoi entitatea aceea ieşi din ea, rece, îngrozitor de rea, furioasă.

O altă siluetă se formă în cameră. O femeie ţeapănă, impunătoare, într-un halat lung de noapte.

„Julian!”

Simţind o teroare fără margini, Lilibeth se întoarse şi o luă la fugă.

Capitolul 17

În douăzeci şi patru de ore, Declan descoperi că i se oferea mai mult ajutor decât avea nevoie. Se părea că toată lumea din Louisiana era invitată la nuntă şi cu toţii erau dispuşi să participe la amenajarea conacului.

Avea zugravi, instalatori, tâmplari şi oameni pentru curăţenie. Deşi, în toiul nebuniei, îi trecu prin cap că, dacă măcar jumătate dintre ei se adunau mai demult ca să renoveze casa, toată afacerea ar fi durat vreo douăzeci de minute, decise să-şi ţină părerea asta numai pentru el.

I se părea nepoliticos să o exprime cu voce tare.

Şi aprecia străduaniile celorlalţi, sincer. Îşi repeta acest lucru ori de câte ori simţea că anumite zone îi scăpau de sub control, devenind responsabilitatea altcuiva.

De-abia aşteptase să închidă terasa de jos, din spate, după gustul lui, dar se alină cu ideea că în cazul unui uragan mai serios avea să se impună schimbarea paravanelor.

Intenţionase să dea el cu şmirghel şi apoi cu lac podelele sălii de bal; în cele din urmă, se îmbărbătase gândindu-se la toate celelalte podele din casă care îl aşteptau.

Desigur, nu avea nimic împotrivă ca altcineva să se ocupe de vopsitul faţadei. Era o treabă grea, laborioasă şi de mare precizie, iar eliminarea ei de pe lista cu priorităţi îi permise să se apuce de camera de toaletă de la parter, să agaţe candelabrul de sticlă suflată pe care îl cumpărase pentru holul de la intrare, să termine planurile pentru vestibul şi chestii dintr-astea. Şi... Ei bine, la câte mai erau de făcut aveau să ajungă pentru toată lumea, reflectă el.

Pe deasupra, îi făcea plăcere să o vadă pe Effie agitându-se pe acolo în pauza de masă sau după serviciu. Chiar când o aducea şi pe maică-sa cu ea. Doamna Renault

era versiunea mai în vârstă, foarte țeapănă şi elegantă a fiicei sale, cu ochi de vultur şi vocea unui sergent de instrucție.

Remy avea dreptate, era destul de înspăimântătoare. Fără pic de jenă, Declan se ascundea de ea când era posibil.

În a doua zi a campaniei demarate în trombă, se duse înspre terasa din spate să verifice progresele făcute. Se simțea plin de energie, întrucât terminase de pus faianță şi gresie în altă parte şi era plin de praf de ceramică de la bucățile pe care le tăiase.

Nivelul zgomotului era uluitor. Glasuri, radiouri, diferite scule electrice. Oricât s-ar fi bucurat de prezența tuturor acelor entuziaşti, ar fi dat o mie de dolari pentru cinci minute de singurătate şi liniște în casa lui.

— Jim Ready? Vreau ca ferestrele alea să sclipească, mă auzi? Cum o să arate pozele de la nuntă dacă geamurile sunt murdare? Pune mâna şi dă-ți silința, băiete!

Vocea ascuțită a doamnei Renault îl făcu pe Declan să se întoarcă brusc pe călcâie şi să-şi schimbe direcția. Aproape că o dărâmă pe Odette.

— Sărut mâinile, scuze. Sunteți bine? Nu v-am văzut. Tocmai voiam s-o şterg de aici.

— Ai casa plină.

— Da, chiar că e plină. Şi dacă în Ziua Z locul ăsta n-o să fie pus la punct încât să o mulțumească pe Generăleasa Renault, vom fi împuşcați cu toții. Îi luă brațul şi, gândindu-se la propriul bine, o conduse în grabă spre bibliotecă. După ce închise uşa îi şopti: Pot veni să stau la dumneavoastră?

Ea zâmbi, însă zâmbetul nu i se reflectă şi în privire.

— Eşti un băiat extraordinar, Declan, că faci toate astea pentru prietenul tău.

— Acum nu fac prea multe, mă străduiesc doar să nu le stau în cale celor care muncesc.

— Şi ai prefera ca toţi oamenii ăştia să se ducă de unde au venit şi să te lase singur ca să-ţi poţi amenaja casa după bunul plac.

— Ăă... da, mormăi el ridicând din umeri şi trecându-şi mâna murdară prin părul plin de praf. O să mai fie destule de făcut şi după ce pleacă ei. Nu ne ocupăm deloc de etajul al doilea şi nici de zona servitorilor, iar la etajul întâi definitivăm o singură încăpere. Spuneţi-mi, ce s-a întâmplat, Miss Odette?

— Trebuie să-mi fac curaj.

Puse jos punga cu care venise, apoi se duse să se uite la cărţile lui. Mai erau o mulţime de cutii încă nedesfăcute, dar îşi putea da seama ce urma să fie acolo. Turnuri întregi de cuvinte, unele vechi şi uzate, altele nou-nouţe. Adevărate comori.

— Ai viziune, spuse ea după un timp. Te gândeşti bine la ceea ce vrei şi pe urmă îţi pui planul în aplicare. E un talent pe care nu îl are prea multă lume.

— Unii ar spune că am idei puţine şi fixe.

— În nici un caz. Ai o mulţime de canale, o mulţime de drumuri în minte. Şi faptul că te ocupi de fiecare pe rând până ajungi la capăt demonstrează un caracter foarte puternic. Ţin foarte mult la tine, Declan.

— Şi eu ţin foarte mult la dumneavoastră. Aş vrea să staţi jos, Miss Odette. Păreţi obosită. „Şi îngrijorată”, adăugă el în gând. Ce-ar fi să aduc ceva rece de băut?

— Nu, nu te deranja. Nu vreau să rişti să te înhaţe Sarah Jane Renault. Aia chiar că are idei puţine şi fixe, şi nu pot spune că o învinovăţesc pentru asta.

— Mi-a zis să mă tund până la sfârşitul săptămânii ca să nu arăt nici aşa, lăţos, nici proaspăt tuns la nuntă. Bosumflat, Declan îşi trecu mâna prin păr verificându-i lungimea, apoi zise: Va pune săpunuri scumpe, prosoape şi aşa mai departe în toate băile cu o zi înainte de nuntă. Dacă

le ating cumva, o să-mi ia gâtul. Şi trebuie să aduc mai multe plante verzi în casă. O casă nu poate respira fără plante verzi.

— Ei, e doar foarte emoţionată, dragul meu. Effie e bebeluşul ei. Fata ei cea mai mică. Odette strânse din buze, adunându-şi tot curajul să continue: Declan, îmi e ruşine să-ţi spun ceea ce am de spus şi nu mă voi supăra dacă după ce termin îmi vei cere să plec şi să nu mă mai întorc în casa ta niciodată.

Cuvintele îl alarmară aproape la fel de tare cât durerea din ochii ei.

— Nimic din ce mi-aţi putea spune nu v-ar alunga din casa mea, Miss Odette. Cine v-a făcut rău?

— *Oh, mon Dieu,* dacă asta o să strice relaţia care văd că se înfiripă între tine şi Lena mea, n-o să mi-o iert niciodată. Fiică-mea a furat de la tine, izbucni Odette. A venit în casa ta şi a luat lucruri care îţi aparţin. Cu inima grea, vârî mâna în pungă şi scoase cutia lui sculptată. Asta era în camera ei. Am ştiut că e a ta chiar înainte să mă uit înăuntru şi să văd un set de butoni cu iniţialele tale. Nu ştiu dacă ai aici tot ce era înainte, dar asta e tot ce am găsit. Dacă lipseşte ceva...

— Să vedem. Vreau să luaţi loc acum. Şi vorbesc serios.

Ea dădu din cap şi se lăsă greoi pe un scaun.

Stăpânindu-şi furia, Declan puse cutia pe masă şi o deschise. Se grăbi să se uite în cutiuţa cu inelul, simţind cum mânia îi dispare în bună măsură când pietrele sclipiră spre el.

— Bine, rosti el expirând zgomotos. Lucrul cel mai important este încă aici.

Aşa cum erau, din câte îşi putea da seama pe moment, cam toate celelalte, în afară de cele două mii de dolari în bancnote de douăzeci pe care le ţinea prinse cu agrafa specială moştenită de la străbunicul lui.

— Totul e aici, declară în cele din urmă.

— Nu-mi spui adevărul, îl mustră Odette posomorâtă.

— Ei, lipseşte doar ceva cash, asta e tot.

— Trebuie să ştiu exact cât, ca să-ţi pot da banii înapoi.

— Credeţi că aş lua bani de la dumneavoastră? Ceva din furia care-l măcina ieşi la iveală nestăpânită, făcând-o pe Odette să se crispeze. Uitaţi-vă la faţa mea. Credeţi că aş lua bani de la dumneavoastră pentru asta, pentru orice de altfel?

Femeia mai vârstnică, simţind că buzele începeau să-i tremure, le apăsă ferm una de alta, formând o linie încăpăţânată.

— Este responsabilitatea mea.

— Să fim serioşi. Nu mă mai jigniţi vreodată vorbindu-mi despre restituirea banilor.

În ciuda promisiunii pe care şi-o făcuse să nu plângă în faţa lui, Odette nu-şi putu reţine o lacrimă.

— Ştiu cum este Lilibeth. Şi ştiu că nu va fi niciodată aşa cum am sperat, mi-am dorit şi m-am străduit să o fac din momentul în care am aflat că era în pântecul meu. Dar măcar mi-a dat-o pe Lena. Scoase o batistă din buzunar şi îşi tamponă obrajii. Nu avea să mai plângă. Mă aşteptam să fure de la mine înainte să o ia din loc din nou, dar nu m-am gândit că o să ia de la tine. Nici nu mi-a trecut prin cap, iartă-mă.

— Vreţi să vă uitaţi din nou la faţa mea ca să vedeţi cât de mult consider că a fost vina dumneavoastră?

— Nu, nu consideri că e vina mea. O, te vreau aşa de mult pentru Lena mea! Stau aici ştiind că fiica mea a furat de la tine şi nu pot să mă gândesc decât că te vreau pentru copila mea iubită.

— Foarte bine, pentru că şi eu o vreau pentru mine. Luă cutia cu inelul şi se duse lângă scaunul ei ca să i-l

arate. I-am cumpărat ăsta. Ar fi grozav dacă mi-ați pune o vorbă bună astfel încât să-l accepte.

Odette privi inelul şi oftă.

— I se potriveşte. Da, cu siguranță i se potriveşte. Are inima bună, dar brăzdată de multe cicatrice. Este atât de puternică! Uneori îmi fac griji că e prea puternică şi o să uite că în viață mai trebuie şi să dai. Va trebui să-i vorbesc despre asta.

— Da.

— Iar tu va trebui să găseşti o cale prin care să o împiedici să se îndepărteze de tine atunci când va afla. Pentru că asta va dori să facă.

— Nu vă faceți griji. Unde e Lilibeth?

— A plecat. Am găsit asta în camera ei de dimineață. În ultimele zile abia dacă am văzut-o. Când am intrat şi am zărit cutia am ascuns-o ca să nu mai dea de ea. Pe urmă ne-am certat. Şi-a făcut bagajele şi a întins-o. O să se întoarcă, spuse Odette cu aceeaşi intonație resemnată pe care o mai auzise şi la Lena. Peste un an sau doi. Şi o vom lua din nou de la capăt.

— O să ne ocupăm de asta când se va întâmpla, zise el aplecându-se s-o sărute pe obraz. Vă iubesc. Îi luă mâna când ochii ei se umplură din nou de lacrimi şi rosti: Indiferent dacă Lena este pregătită sau nu pentru asta, acum suntem o familie. Iar familiile rămân unite la bine şi la greu.

— Când o să o cunosc pe mama ta o s-o îmbrățişez de o să-i pârâie oasele.

— Îi va face plăcere. Până una, alta, haideți să vedem ce se petrece pe-aici. Sper că mă puteți apăra de Generăleasa Renault.

Era momentul în care majoritatea muncitorilor îşi strângeau lucrurile să plece, iar Effie şi mama ei îl

conduseră în grădina din spate. Apăru şi Lena din lateralul casei.

Obosit de replicile gen „Aha” şi „Oho”, „Sigur că da”, „Nici o problemă” cu care făcea eforturi să stăvilească valul de întrebări ale celor două doamne Renault, primi ostilitatea din ochii Lenei cu o anume uşurare.

— Balustrada şi zăbrelele vor fi îmbrăcate în tul şi dantelă.

— Aha.

— Şi o să avem coşuri, coşuri albe cu flori puse pe terasă, acolo.

— Sigur că da.

— Florarii vor trebui să-şi înceapă munca foarte devreme în ziua nunții – tu să ai grijă să nu le stai în cale – şi să aibă acces la toate punctele din casă pe care le-am însemnat în graficul ăsta.

— Nici o problemă. Lena! Se întinse şi o apucă de mână asemenea unui om pe cale să se înece care se apucă de o frânghie. Vorbeam despre aranjamentele florale.

— Florile reprezintă decorul unei nunți, rosti ferm doamna Renault mai făcând nişte însemnări pe clipboard-ul cu care mergea peste tot. Ce mai faci, Lena?

— Bine, doamnă Sarah Jane. E minunat, nu? A început numărătoarea inversă până la ziua cea mare. Effie, cred că ai înnebunit pe jumătate cu toate amănuntele de care te ocupi.

— Am trecut de mult de jumătate, acum mă îndrept spre nebunie pură.

— O să fie foarte frumos totul. Îşi păstra zâmbetul strălucitor şi vocea veselă, chiar dacă în interior simțea o fierbințeală întunecată. Rododendronii aceia vor fi spectaculoşi.

— Grădinile vor fi o privelişte minunată, fu de acord şi doamna Renault, verificându-şi iarăşi lista. Păcat că nu a

fost timp să facem o boltă, să lăsăm nişte iederă cățărătoare să urce pe ea.

Se uită pe deasupra ochelarilor de citit la Declan cu o privire vag acuzatoare.

– Poate cei doi Frank au o idee. Ah, mă puteți scuza un minut? Trebuie să-i arăt ceva Lenei.

Evadă, trăgând-o după el spre treptele ce duceau la terasa de la etajul întâi. La nivelul inferior se mai aflau încă nişte subordonați ai Generălesei Renault.

— Sunt ca furnicile, bolborosi el. Se târăsc şi apar de pe sub lemne când nu eşti atent.

— Despre ce vorbeşti?

— Oameni. Peste tot. Ai grijă la găleata aia. Cred că sala de bal e un loc sigur.

— Te simți puțin presat, nu, *cher?*

— Mă gândesc cum ar fi să-mi iau o vacanță frumoasă în Maui până ce se termină totul. Trebuie să recunosc, admir femeile.

— Chiar aşa? Lena se uită la scări, prelate, mizeria rămasă de la lucrările de construcție – şi la cele două femei ce-şi croiau drum printre toate urmându-şi neabătut visul de tul şi dantelă. De ce?

— Poți să fii în culmea furiei şi totuşi să porți o conversație politicoasă despre rododendroni. Declan aruncă o privire prin uşile sălii de bal şi oftă uşurat: Nu e nimeni. Oricum, bărbații reacționează altfel, când simt că sunt plini de aburi încearcă să răsufle cumva. Ei bine, ce părere ai?

Pereții erau roz-pal, podeaua aurie şi sclipitoare.

— E imens.

— Va trebui să fie pentru evenimentul ăsta. Potrivit Generălesei, avem două sute cincizeci de invitați. Altminteri, putem folosi uşile interioare pentru a-l separa în două saloane. Nu ți se pare uimitor? zise el arătându-i uşile cu pricina şi trecându-şi admirativ degetul pe lemnul sculptat.

Ce măiestrie! Au mai bine de o sută de ani. Nu-mi face plăcere să le ascund. Vezi cum modelul lor se potriveşte perfect cu medalioanele de ghips de pe tavan? Tibald a făcut o treabă a naibii de bună cu restaurarea lor.

Lena venise plină de spume după discuția pe care o avusese cu bunică-sa, dar acum constată că mânia i se potolise pe măsură ce-l asculta vorbind cu atâta plăcere şi mândrie.

— E dragoste adevărată, nu? Între tine şi casa asta. Majoritatea bărbaților nu se uită nici la femei aşa cum te uiți tu la uşile acelea.

— Eu mă uit şi la tine în felul ăsta.

— În prezența ta, nimeni nu poate ține prea mult o supărare. Spune-mi de ce nu eşti furios, Declan. Cum se face că nu eşti furios că Lilibeth a furat de la tine?

— Ba sunt. Şi dacă voi avea ocazia să o revăd, va afla şi ea.

— Ar trebui să te duci la poliție.

— M-am gândit la asta. S-ar putea să-mi recuperez o parte din bani, dar ar pune-o într-o situație ruşinoasă pe Miss Odette.

— Deja e ruşinată.

— Ştiu. La ce mi-ar folosi să pun sare pe rană? Am primit înapoi lucrurile care contau.

Amărăciunea o cuprinse din nou, mai puternică, mai insuportabilă.

— A intrat în casa ta, ți-a umblat în lucruri. A furat de la tine.

Tonul ei îl făcu să ridice o sprânceană.

— Iar vrei să te umpli de spume?

— Fir-ar să fie. Fir-ar să fie, Declan, pur şi simplu ți-a violat căminul. Nu e ca şi cum ar fi luat ceva de la mine sau de la *Grandmama*. Cât a luat?

— Vreo două mii.

Maxilarele Lenei se încordară.

— Îți scriu un cec mâine.

— Ştii foarte bine că o să-l rup. Las-o baltă, Lena. Am primit o lecție care nu m-a costat prea mult. Dacă vrei să trăieşti la țară, şi ai o casă plină de lucruri de valoare şi bani cash, nu pleci aşa fără să încui şi să ai grijă să fie păzită.

— Ar fi spart un geam.

— Da. De asta o să-mi iau vreo doi câini. M-am gândit să mă duc la adăpostul de animale să văd ce găsesc, după nuntă. Vrei să vii cu mine?

Ea clătină din cap.

— Ai pierdut două mii de dolari – sunt convinsă că de fapt a fost mai mult – din cauza unei drogate hoațe, şi reacția ta este să cumperi nişte câini?

— M-am gândit să mă aleg cu ceva bun de pe urma asta. Ce zici? O să fie şi câinii tăi.

— Termină, Declan.

— Nu cred. Cu un zâmbet satisfăcut, se apropie de ea. Hai să luăm două corcituri, doi cățeluşi, Lena. O să putem exersa cu ei până apar copiii.

— Poți să-ți iei cățeluşi, zise ea fără a-şi putea înăbuşi zâmbetul. Şi să alergi după ei când o să-ți ude covoarele şi o să-ți roadă pantofii.

— Poate Rufus o să-i învețe cum să se comporte. Porți cerceii mei, remarcă el strecurându-şi brațele în jurul ei şi mişcând-o ca într-un dans.

— Sunt cerceii mei acum.

— Te gândeşti la mine atunci când ți-i pui.

— Poate. Pe urmă mă gândesc ce bine îmi stă cu ei şi uit complet de tine.

— Ei bine, atunci va trebui să caut alte căi să-ți reamintesc.

— Un colier. Îşi trecu uşor degetele în sus pe ceafa lui şi apoi în păr. Nişte brăţări frumoase şi strălucitoare, adăugă ea.

— Eu mă gândeam la un inel pentru un deget de la picior.

Lena râse şi îşi lipi obrazul de al lui. Dansau de-a binelea un vals, iar în capul ei răsuna o melodie. Una pe care îl auzise pe el îngânând-o sau fluierând-o de nenumărate ori. Îl adulmecă, simţind mirosul de la sfârşitul unei zile lungi de muncă – transpiraţia, praful – şi dedesubt, parfumul vag de săpun de la duşul pe care-l făcuse de dimineaţă. Pielea lui era aspră, căci nu se bărbierise.

„Dacă viaţa ar fi un basm, am putea rămâne mereu aşa, se gândi. Mişcându-ne în paşi de vals pe podeaua satinată, în timp ce soarele alunecă spre apus, florile ne inundă cu parfumul lor, iar luminile de la sutele de mici cristale sclipesc ici, colo, revărsându-se în cascadă peste noi."

— Ceea ce simt pentru tine... nu am mai simţit niciodată pentru nimeni şi nici nu am vrut să mai simt. Nu ştiu ce să fac cu toate sentimentele astea.

— Dă-mi-le mie, o rugă Declan, plimbându-şi buzele prin părul ei. O să am multă grijă de ele.

Ea nu-şi dăduse seama că vorbise cu voce tare. Nici nu intenţionase să o facă. Dădu să se desprindă, însă el o trase mai aproape. Atât de aproape, atât de strâns, că aproape nici nu mai putu să respire.

I se învârtea capul şi muzica îi răsuna din ce în ce mai tare în urechi. Parfumul crinilor deveni şi mai intens, ameţind-o cu totul.

— Auzi şi tu? Mâinile lui tremurau când o apucară de braţe. Viori.

— Nu pot să... Se străduia să se concentreze asupra vocii lui, care-i părea tot mai îndepărtată. Mi se învârte capul, spuse oftând.

— Să stăm jos, îi propuse el, aşezând-o cu blândeţe pe podea. Ai auzit-o şi tu. Muzica. Ai simţit-o şi tu.

— Stai puţin. Trebuia să-şi recapete raţiunea. Camera era goală, doar ei erau acolo. Nu exista nici o muzică, nici o strălucire a cristalurilor, nici o vază uriaşă plină cu crini mari şi albi. Şi totuşi auzise, văzuse, mirosise. Nu ştiam că halucinaţiile sunt molipsitoare.

— Nu sunt halucinaţii. Sunt amintiri. Nu ştiu cum se face, dar sunt amintiri. Ar fi dansat şi ei aici, Lucian şi Abigail, aşa cum am dansat noi. Şi s-ar fi iubit aşa cum ne iubim noi. Când ea clătină din cap, Declan izbucni: Bine, la dracu', el ar fi iubit-o aşa cum te iubesc eu pe tine. Şi există ceva care le-a supravieţuit. Poate ceva ce trebuie terminat sau doar înţeles. Noi suntem aici, Lena.

— Da, suntem aici. Iar eu nu trăiesc viaţa altcuiva.

— Nu e vorba despre asta.

— Eu aşa am avut impresia. Şi dacă trăieşti viaţa altcuiva s-ar putea să însemne că va trebui să mori aşa cum a murit altcineva. El s-a înecat în heleşteul de acolo şi ea... ea a fost...

— Ea a murit în casa asta.

Lena trase adânc aer în piept.

— Depinde a cui poveste o crezi.

— Ştiu că aşa a fost. Sus, în camera copilului. Ceva s-a petrecut acolo, iar el nu a aflat niciodată. Şi a jelit până la moarte şi a murit din cauza asta. Trebuie să descopăr adevărul în locul lui. Şi pentru mine. Şi am nevoie de ajutorul tău.

— Ce pot face?

— Să vii cu mine în camera copilului. Acum suntem mai apropiaţi. Poate că de data asta o să-ţi aminteşti.

— Declan, rosti ea luându-i faţa în mâini. Nu am ce să-mi amintesc.

— Agăți sticle pentru spirite în copacii mei, dar acum negi orice posibilitate de reîncarnare, reîncarnare pe care tu însăți ai adus-o în discuție.

— Nu asta fac. Nu am ce să-mi amintesc pentru că nu eu sunt Abigail. Tu eşti.

Ar fi putut la fel de bine să-şi fi pus nişte mănuşi de box şi să-l lovească în plex. Efectul cuvintelor ei îl lăsă cu gura căscată.

— Nu se poate. Aşa ceva e imposibil.

— De ce nu?

— Pentru că... Derutat, stânjenit, se ridică în picioare. Adică vrei să spui că eu am fost fată?

— Nu înțeleg de ce eşti atât de şocat de asta. Mulți dintre noi ne descurcăm foarte bine chiar dacă suntem fete.

— Eu nu. Nu sunt. Nu am fost.

— E varianta care are cel mai mult sens, dacă se poate spune că ceva din toate astea are sens.

— Nu are sens. Nici un sens. În nici un caz.

— Tu eşti cel care tot aude copilul plângând. Nu-l mai văzuse niciodată atât de bulversat, se gândi Lena, după care explică: Mamele aud înaintea oricui altcuiva. Şi eşti atras spre camera aia de sus, aşa cum ar fi o mamă atrasă spre copilul ei. Chiar dacă încăperea aia te sperie, tot timpul te întorci acolo. Mi-ai spus cum ai hoinărit prin aripa servitorilor, cât de uşor ți-a fost să te mişti pe acolo, să ştii pe unde să o iei. Ea ar fi ştiut cu siguranță, dar de ce ar fi ştiut şi Lucian?

— Era casa lui.

Îşi aminti însă cum îşi imaginase că se uită pe geam, îşi imaginase văzându-i pe cei doi bărbați călărind spre casă. De ce şi-ar fi imaginat că-l vede pe Lucian călare în drum spre casă, dacă ar fi fost el însuşi Lucian?

— Au mai fost nişte lucruri ciudate, urmă Lena. Şi fiecare are o explicație. În ziua aceea când am venit încoace

şi te-am văzut mergând spre heleşteu. Ca în transă. Păşeai ciudat. Nu mi-am putut da seama de ce m-a izbit ceva în modul în care mergeai. Dar acum ştiu. Mergeai aşa cum merge o femeie însărcinată în multe luni. Legănându-te uşor. Te ţineai cu o mână de şale. Şi făceai paşi mici, cu grijă.

Declan icni, pradă unei senzaţii foarte aproape de teroare.

— Acum spui că nu numai că eram fată, ci că eram o fată însărcinată?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, *cher,* unii oameni cred că te poţi întoarce pe pământ şi ca pudel. Ce e atât de rău la o femeie însărcinată?

— Faptul că femeile însărcinate intră în travaliu la un moment dat şi trebuie să împingă din răsputeri ca să scoată un bebeluş de câteva kilograme printr-un spaţiu foarte limitat.

Groaza de pe faţa lui era acum comică. Mai destinsă, Lena îşi dezvoltă în continuare teoria:

— Nu cred că va trebui să repeţi performanţa şi în viaţa de acum. Te-ai gândit că dacă încerci să rezolvi puzzle-ul din perspectiva asta nouă s-ar putea să găseşti răspunsul pe care îl cauţi?

Declan se trezi că-i venea să se frece în zona genitală ca să se asigure că totul era la locul lui. Poate că reuşea să scoată şi un râgâit serios, bărbătesc.

— Îmi place mai mult de partea cealaltă a baricadei.

— Fii deschis la minte, *cher.* Trebuie să mă duc la muncă.

— Stai puţin, stai puţin! Vrei să spui că arunci bomba asta asupra mea şi pe urmă pleci fluierând?

— Trebuie să-mi câştig traiul, nu?

— Întoarce-te după ce închizi. Rămâi peste noapte.

— Trebuie să mai stau la *Grandmama* o vreme, până îşi mai vine în fire.

— În regulă. Când ajunseră la parter, trase aer în piept şi spuse: Lasă-mă să încerc asta. Răsucind-o, îşi lipi gura înfometat de gura ei. Pe urmă o sărută din ce în ce mai adânc şi mai visător. Nu ai prins nici un fel de vibraţie lesbiană din partea mea, nu? întrebă el când se trase înapoi.

— Hmm. Lena îşi atinse buza de sus cu limba, prefăcându-se că reflecta. Nu. Pot depune mărturie că de data asta eşti bărbat în toată puterea cuvântului. Acum, gata. Ai destule de făcut în următoarele zile ca să-ţi ţină mintea ocupată. Toată afacerea a aşteptat de o sută de ani, mai poate aştepta până după nunta lui Remy.

— Vino înapoi şi rămâi aici când Miss Odette se va simţi mai bine.

— În regulă.

— Te iubesc, Lena.

— Mi-e teamă că da, şopti ea, apoi ieşi.

Lena plecă de la bar cât putu de repede, dar tot trecuse de unu noaptea când parcă în faţa casei de pe braţul râului. Lumina de pe verandă era aprinsă, iar fluturii de noapte seduşi de ea se roteau în jurul ei până-şi ardeau aripile.

Rămase puţin acolo, ascultând muzica pe care o interpretau broaştele şi păsările de noapte şi şoaptele obraznice ale brizei uşoare.

Acesta era locul copilăriei ei. Poate locul ei de suflet. Deşi îşi făcuse o viaţă nouă în oraş, aici venea când o copleşea fericirea sau disperarea. Aici venea să-şi pună în ordine gândurile şi să se lase pradă reveriei.

Îşi îngăduise odinioară să viseze – acele visuri înnăscute în inima oricărei femei, despre dragoste şi despre un bărbat chipeş care să o iubească, despre un cămin şi copii şi dimineţi de duminică. Când se oprise oare?

În după-amiaza aceea toridă de vară, recunoscu ea. În ziua aceea fierbinte şi sufocantă când îl văzuse pe băiatul pe care îl iubea din toată inima, cu toată prostia tinereții, acuplându-se ca un animal cu propria ei mamă pe o pătură zdrențuită lângă mlaştină.

Mlaştina care era a ei, băiatul care era al ei. Mama care era a ei.

Asta îi tăiase viața în două, împărțind-o în ceea ce fusese înainte, când mai existau încă speranță şi visuri inocente şi credință, şi ceea ce venise după, când totul fusese numai ambiție şi hotărâre şi voința de oțel de a-şi respecta promisiunea că nu mai avea să creadă niciodată.

Băiatul nu conta, ştia asta. Abia îşi mai amintea fața lui. Mama ei nu conta, nu în esența lucrurilor. Dar momentul conta.

Fără el, cine ştie în ce direcție ar fi apucat-o viața ei? Desigur, ea şi băiatul acela şi-ar fi despărțit drumurile în scurt timp. Dar poate că ar fi fost ceva mai frumos, ceva care i-ar fi lăsat amintirile dulci ale primei iubiri.

Imaginea aceea clară şi crudă a sexului şi trădării o călise. Înțelesese atunci într-o clipă ceea ce i-ar fi luat altfel ani întregi să învețe. Bărbații veneau şi plecau. Să te bucuri de ei era foarte bine; să te îndrăgosteşti de ei era sinucidere curată.

Sinucidere? Clătină din cap în timp ce cobora din maşină. Termenul era fără îndoială exagerat. Nu se moare dintr-o inimă frântă.

El murise din cauza asta.

Aproape că auzi o voce spunând asta în mintea ei. Nu rana de cuțit, nu heleşteul îl ucisese pe Lucian Manet, ci o inimă frântă.

Intră în casă şi imediat văzu lumina ce venea din camera lui Odette. Auzi bătaia rapidă a cozii lui Rufus pe scândurile duşumelei.

Păşi cu băgare de seamă în cadrul uşii. Odette stătea în capul oaselor în pat, cu o carte deschisă în poală şi cu câinele cel credincios pe podea.

— Ce faci trează atât de târziu?

— Îmi aştept fetiţa. Mă gândem că o să vii mai târziu, abia peste o oră sau chiar mai mult.

— N-a fost prea aglomerat, aşa că s-au putut lipsi de mine.

Odette bătu cu palma pe marginea patului, ca o invitaţie.

— Ai plecat devreme deoarece îţi făceai griji pentru mine. Nu ar fi trebuit.

— Obişnuiai să-mi spui că e treaba ta să-ţi faci griji, şopti Lena punându-şi capul pe braţul bunicii sale. Acum e şi treaba mea. Îmi pare rău că te-a făcut să suferi.

— O, iubita mea, cred că asta este principala ei treabă. Şi Dumnezeu ştie că se pricepe la asta. Mângâind-o pe păr, Odette murmură: Dar te am pe tine. O am pe Lena mea.

— Mă gândeam cum a fost pentru tine şi *Grandpapa* să creşteţi un bebeluş după ce deja îl crescuserăţi pe al vostru.

— Nu ai fost altceva decât o mare binecuvântare pentru amândoi.

— M-a făcut să mă gândesc la felul cum soţii Manet au adus-o pe bunica ta aici când avea doar câteva luni. Ţi-o aminteşti destul de bine, nu?

— Mi-o amintesc foarte bine. Semeni cu ea. Ai văzut fotografiile alea vechi, aşa că ştii asta.

— Spunea vreodată că Hall ar fi trebuit să fie al ei?

— Nu am auzit-o niciodată spunând aşa ceva. A fost o femeie fericită, Lena. Poate mai fericită aici decât ar fi fost la Hall, dacă lucrurile ar fi stat altfel. Se pricepea foarte bine la copt aluaturi şi mi-a transmis talentul ăsta şi mie. Şi spunea poveşti frumoase. Uneori, când mergeam pe la ea,

pur şi simplu inventa poveşti şi le spunea ca şi când ar fi fost reale. Cred că ar fi putut fi scriitoare dacă ar fi vrut.

— Probabil se gândea la părinții ei şi la familia Manet. Indiferent cât de fericită era aici, nu avea cum să nu se gândească la ei.

— Da, probabil că da. Ducea flori la mormântul tatălui ei. În fiecare an de ziua ei.

— Chiar? N-ai pomenit niciodată despre asta.

— Spunea că îi datorează viața – a ei şi a copiilor ei şi a nepoților ei. Punea flori chiar şi pe mormintele lui Josephine şi Henri Manet. Deşi nu se oprea niciodată acolo ca să spună o rugăciune. Şi mai făcea un lucru de ziua ei, în fiecare an, până când a murit. Aduna flori şi le arunca în râu. Şi acolo rostea o rugăciune.

— Pentru mama ei?

— Nu mi-a spus niciodată asta, dar aşa cred.

— Şi crezi că acolo este Abigail? În râu?

— Unii aşa zic.

Lena îşi înalță capul.

— Nu i-am întrebat pe unii. Te întreb pe tine.

— Ceea ce ştiu este că uneori merg pe mal şi mă cuprinde o tristețe îngrozitoare. Şi cred că uneori sufletele vechi îşi caută o viață nouă. Şi caută şi caută până ce reuşesc. Tu ce cauți?

Lena îşi plecă iar fruntea şi închise ochii.

— Am crezut că am găsit ceea ce căutam. Acum nu mai sunt aşa de sigură. Mă iubeşte, *Grandmama*.

— Ştiu că te iubeşte.

— Şi dacă îl iubesc şi eu, totul se va schimba.

Odette zâmbi şi se aplecă să stingă lumina.

— Sigur că se va schimba, murmură ea, continuând să mângâie părul nepoatei sale. Sigur că se va schimba.

Capitolul 18

În calitate de gazdă la petrecerea burlacilor dată în cinstea lui Remy, Declan se simți obligat să stea până la sfârşitul fulminant. Care sfârşit fulminant se întâmplă într-un local sordid, o speluncă din Cartierul Francez unde băutura era aşa de tare că făcea găuri în ce mai rămăsese din stomacurile bărbaților, iar striperele erau dureros de trecute de prima tinerețe.

Nimănui nu părea să-i pese de asta.

Din spirit de camaraderie, Declan bagă ultimul dolar în jartiera uzată de pe o coapsă cu vergeturi şi îl săltă în picioare pe un Remy cu ochii sticloşi.

— Hai să mergem.

— Ce? Cum? E dimineață?

— Aproape.

În timp ce se împleticeau să iasă, braț la braț mai mult de nevoie decât neapărat din prietenie, Remy se uită în jur. Capul îi zvâcnea ca o păpuşă aflată la capătul unui arc.

— Unde e toată lumea?

— Leşinați, la puşcărie, morți în drum.

— Aha. Ce fătălăi. Zâmbetul caracteristic i se lăți pe toată fața. Tu ş... şi cu mine, Dec, suntem cei mai tari.

— Dimineață o să iau antibiotice ca să-mi treacă. Declan se împiedică şi trebui să-şi înfăşoare ambele brațe în jurul lui Remy ca să nu cadă cu fața în jos. Prea mare gravitația. Cu siguranță gravitația e prea mare aici.

— Hai să mai găsim o femeie goală.

— Cred că le-am găsit deja pe toate. E timpul să mergem acasă, prietene, frate.

— Mă însor peste trei zile. Remy ridică patru degete ca să-şi ilustreze spusele, proclamând: Gata cu prostiile. Trebuie să scoatem pe cineva pe cauțiune? se interesă el.

— Dă-i dracului.

— Absolut. Unde e fata mea? Effie!

Urlă numele şi ecoul reverberă făcându-l pe Declan să strige la rândul lui:

— Stella! Copleşit de finețea glumei, se aşează brusc într-o băltoacă. Dă-o dracului, Remy. Hai să dormim aici.

— Trebe' să o găsesc pe iubita mea, trebe' să fac dragoste cu iubita mea, cu iubita mea Effie.

— N-ai putea să ți-o scoli acum nici cu o pompă hidraulică.

— Pe pariu?

Remy se chinui să-şi găsească fermoarul, însă Declan mai avu din fericire suficienți neuroni rămaşi ca să se ridice anevoie pentru a-l opri.

— Lasă ăla până nu te răneşti. Sau ne arestează ăştia pentru expunere indecentă.

— Nu-i nimic. Suntem avocați.

— Poate tu. Taxiuri. Trebuie să găsim taxiuri.

— Un taxi până la Effie. Unde e mireasa mea cea ruşinoasă?

— Acasă la ea, în pat, aşa cum sunt toate femeile cumsecade la... Ridică încheietura lui Remy şi miji ochii ca să distingă cifrele de pe cadran. La nu ştiu cât dimineața, conchise el. Lena, şi ea e în pat. Crede că eu sunt femeie.

— Înseamnă că nu i-o tragi ca lumea.

— Nu, nemernicule. Şi aminteşte-mi mai târziu să te pocnesc pentru asta. Crede că eu sunt Abigail.

— Nu i-ai încercat cumva chiloții sau altceva ciudat de genul acesta, nu, fiule?

— Cel mai mult îmi plac bikinii de dantelă neagră cu trandafiraşi. Îmi fac şoldurile să pară mai înguste.

— Sunt aproape sigur că glumeşti. Aşteaptă. Remy se opri şi se aplecă ținându-se cu mâinile de genunchi, apoi îşi reluă postura verticală. Alarmă falsă, anunță el. Nu o să vărs.

— Fii atent! Un taxi! Declan făcu semne disperate când văzu maşina trecând prin apropiere. Domnul fie lăudat. Tu primul, spuse el.

Îşi împinse amicul înăuntru, după care se aruncă la rândul lui pe banchetă.

— Unde locuiesc? întrebă Remy. Obişnuiam să ştiu, dar am uitat. Pot să o sun pe Effie să o întreb?

Din fericire, Declan îşi aduse aminte. Când Remy adormi instantaneu pe umărul lui, se strădui să rămână conştient până ce-şi îndeplinea şi ultima îndatorire, adică aceea de a-şi duce prietenul teafăr acasă.

La sosire îi dădu un cot, ceea ce-l făcu pe Remy să sară drept în sus ca o săgeată dintr-un arc.

— Ce? Unde? La dracu', porcule, am ajuns acasă. Ce zici de asta?

— De aici te descurci? îl întrebă Declan.

— Pot să ţin băutura înăuntru. Toţi cei douăj' de litri. Remy îi prinse faţa lui Declan cu o mână şi îl sărută apăsat pe gură. Te iubesc, *cher.* Dar dacă ai fi fost Abigail, ţi-aş fi băgat şi limba.

— Bleah, fu singurul răspuns pe care reuşi Declan să-l producă.

— Eşti cel mai bun nemernic de prieten pe care l-am avut vreodată şi asta a fost cea mai bună nemernică de petrecere a burlacilor din istoria petrecerilor burlacilor. Acu' o să urc să vărs şi pe urmă o să mor, bine? îngăimă Remy de pe trotuar.

— Aşa să faci. Aşteaptă până ajunge înăuntru, îi spuse Declan şoferului. Îl urmări cum se îndreptă spre uşă clătinându-se îndoit de la mijloc şi, când îl văzu intrând, oftă uşurat: OK, restul este treaba lui. Ştii unde este vechiul conac Manet Hall?

Şoferul îl măsură prin oglinda retrovizoare.

— Cred că da.

— Acolo locuiesc. Du-mă acasă, bine?

— E cale lungă până acolo, şi e afară din oraş. Taximetristul se întoarse şi-l măsură bănuitor. Ai destui bani să plăteşti cursa?

— Am destui bani. Am o grămadă de bani. Declan pipăi prin buzunare şi scoase o mulțime de bancnote pe care le azvârli prin maşină. Sunt plin.

— Mie-mi spui! Clătinând din cap, şoferul demară. Cred că a fost o petrecere pe cinste.

— Mie-mi spui, mormăi Declan, după care se lăsă să cadă pe bancheta din spate.

Când îşi veni în fire simți clar cum o orchestră dixieland completă îi bubuia în urechi. Toată plaja din Waikiki ajunsese cine ştie cum în gura lui, iar pe limbă îi crescuse o haină de blană.

Un sadic izbea cu ciocanul înfigându-i nişte ținte în umăr.

— Sfântă Fecioară Maria, Maica Domnului, roagă-te pentru noi, păcătoşii.

— Nu are rost să începi cu chestii dintr-astea acum. Întoarce-te încet, *cher.* Nu deschide încă ochii.

— Mor aici. Cheamă un preot.

— Haide, haide, are Lena grijă de tine. Cu tandrețe şi amuzându-se copios, îl răsuci şi îi ridică uşor capul. Înghite asta.

El gâlgâi, se înecă, simți ceva oribil pe blana de pe limbă, prin nisip şi pe urmă în jos pe gât. Încercă să se apere, să-şi împingă paharul la o parte de la buze şi deschise ochii.

Avea să se ducă în mormânt negând că sunetul care îi ieşise de pe buze semăna în vreun fel cu un țipăt de fetiță.

Lena scoase un plescăit dezaprobator.

— Ți-am spus să nu deschizi ochii.

— Ce ochi? Ce ochi? Au ars, a mai rămas doar cenuşa.

— Bea şi restul.

— Pleacă de aici, pleacă foarte departe şi ia şi otrava aia cu tine.

— Nu aşa se vorbeşte cu sufletul milostiv care te îngrijeşte pe patul de moarte.

El se lăsă să cadă la loc şi îşi trase o pernă pe faţă.

— De unde ai ştiut că sunt pe moarte?

— M-a sunat Effie.

— Când e înmormântarea lui Remy?

— Din fericire, se însoară cu o femeie cu un grad mare de toleranţă, foarte înţelegătoare şi cu mult umor. În câte baruri cu femei goale ai fost azi-noapte?

— În toate. Toate femeile goale din ţinut.

— Bănuiesc că asta explică de ce ai sfârcul ăla fals pe obraz.

— Ba nu am. Dar când bâjbâi pe sub pernă, simţi ciucuraşul. O, Doamne. Ai milă de mine şi ucide-mă acum.

— Foarte bine, dragul meu.

Apăsă perna suficient de tare ca să-l facă să-şi arunce mâinile în aer şi să se ridice. Era roşu la faţă ca racul, iar în ochii injectaţi persista o urmă de confuzie.

— Nu a fost deloc amuzant.

— Trebuia să vezi lucrurile din perspectiva mea.

Lena izbucni în râs. El purta încă hainele de la petrecere; cămaşa mototolită şi pătată de băutură îi ieşea pe jumătate afară din blugi, iar din buzunarul de la piept ieşea un alt sfârc de silicon. Acesta era roz cu argintiu.

— O să te simţi mai bine imediat – nu chiar bine, dar mai bine, îi spuse când reuşi să-şi potolească hohotele. O să faci un duş, o să mănânci şi altceva pe lângă poţiunea aia pe care ţi-am turnat-o eu pe gât şi vei începe să-ţi simţi extremităţile peste două, poate trei ore.

Cineva îi răsese barba de pe limbă, descoperi el. Nu era sigur că asta era de bine.

— Ce a fost în chestia aia pe care mi-ai dat-o?

— Nu vrei să ştii, dar am mai băgat acolo şi vreo patru aspirine, aşa că să nu mai iei nici una un timp. O să-ți fac o omletă uşoară şi nişte pâine prăjită.

— De ce?

— Pentru că arăți atât de demn de milă. Dădu să-l sărute, dar se trase brusc înapoi, fluturându-şi mâna oripilată. Iisuse Hristoase, fă ceva cu mirosul ăla din gură, *cher,* înainte să ucizi pe cineva cu respirația.

— Pe tine cine te-a întrebat ceva?

— Şi fă un duş lung. Miroşi ca pardoseala dintr-o baie publică. Ridicându-se, Lena întrebă mirată: Cum se face că nu e nimeni la muncă?

— Anticipând mahmureala asta, i-am anunțat că dacă apare cineva pe aici înainte de ora trei după-amiază va fi executat fără a mai fi judecat.

— Se pare că mai ai câteva ore până atunci, zise ea uitându-se la ceas.

— Dacă trebuie să mă dau jos din patul ăsta mă duc să caut o puşcă. O să-mi pară rău să te ucid, dar o voi face.

— Sunt în bucătărie. Ridicând dintr-o sprânceană, îl tachină: Ia-ți şi puşca aia, *cher,* şi o să vedem dacă mai ştii să o foloseşti.

— Ăsta e un eufemism? strigă el.

Imediat regretă că ridicase vocea. Ținându-se de cap ca să nu-l mişte, se târî încet jos din pat.

Ea chicoti tot drumul până la parter. Şi râse şi mai tare când auzi trântindu-se o uşă.

„Precis îi pare rău că a făcut asta", îşi zise. Se opri şi privi înapoi când auzi alte două uşi trântindu-se.

Ah, bine... probabil că el nu putea speria fantomele cu o puşcă.

— Poți face câtă zarvă vrei, spuse ea reluându-şi drumul spre bucătărie. Pe mine nu mă sperii deloc.

Uşile bibliotecii se cutremurară când trecu pe lângă ele. Nu le băgă în seamă. Dacă un bărbat morocănos şi urât mirositor nu o făcuse să o ia la goană, o fantomă prost dispusă nu avea nici o şansă.

Era atât de drăguţ, se gândi ea în timp ce căuta cafeaua boabe. Atât de palid şi de masculin şi de supărat. Şi cu sfârcul ăla de silicon lipit pe obraz.

Bărbaţii îşi pierdeau jumătate din IQ când vedeau o femeie goală. Pune la un loc un grup de bărbaţi cu nişte femei dispuse să se dezbrace pe muzică şi vor ajunge să aibă la fel de multă raţiune ca un buchet de broccoli.

Măcină boabele şi puse cafeaua la fiert. Amesteca ouăle într-un bol când îi trecu prin cap că era pentru prima oară în viaţa ei când făcea micul dejun pentru un bărbat cu care nu se culcase în noaptea de dinainte.

Oare asta nu era o chestie ciudată?

Chiar şi mai ciudat era că îngâna o melodie în bucătăria unui bărbat posac, urât mirositor, mahmur, care se răstise la ea. „Nu-ţi stă deloc în fire, Lena. Ce se petrece aici?”

Fusese atât de intrigată de amuzamentul cu care Effie tratase starea lui Remy. Şi iat-o şi pe ea, simţind exact acelaşi lucru faţă de Declan.

Aruncă o privire pe geam, la grădina ce fusese sălbatică şi abandonată cu doar câteva luni mai înainte. Acum era plină de boboci şi de flori, cu plante noi şi lăstari tineri îndreptându-se viguroşi spre cer.

O făcuse până la urmă. Îl lăsase să se strecoare în sufletul ei, printre şi dincolo de toate lacătele şi zăvoarele.

Era îndrăgostită de el. Şi, of, Doamne, nu voia să fie – la fel de mult de dragul lui, cât şi de dragul ei.

Declan suflase praful de pe visurile acelea de tinereţe pe care ea le ascunsese cu atâta severitate. Cele colorate cu dragoste şi speranţă şi încredere. Erau atât de strălucitoare

acum, că le vedea clar în fața ochilor. Atât de clar, încât o orbeau.

Şi o îngrozeau.

Căsătorie. Declan voia s-o ia de nevastă; în opinia ei, un om nu trebuia să facă promisiuni dacă nu era capabil să şi le respecte.

Oare ea era capabilă?

— Cred că mi-aş dori să fiu, murmură abia auzit. Cred că mi-aş dori să pot de dragul lui.

În timp ce rostea aceste cuvinte, uşa unui dulap suspendat se deschise brusc. O cană mare, albastră, de ceramică groasă zbură dinăuntru şi se făcu praf la picioarele ei.

Sări înapoi, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, în timp ce cioburile îi măturau picioarele. Mohorâtă, se uită lung la firişoarele de sânge ce începură să se prelingă din micile înțepături.

— Se pare că deja o fac. Tu nu vrei asta, nu-i aşa? Cu bolul în mână, se roti pe călcâie şi continuă: Ai prefera orice, dar să nu ne vezi pe noi împreună. O să vedem cine va avea sorți de izbândă. Vom vedea. Luă un ciob de pe jos şi îşi frecă degetul de el. Când îi dădu sângele, ridică degetul şi lăsă sângele să-i picure pe jos. Eu nu sunt slabă aşa cum a fost el. Dacă accept dragostea cuiva, atunci promit şi eu dragoste la rândul meu. Şi îmi țin promisiunea.

Sunetul puternic ce se auzi o făcu să sară în sus speriată. Era melodia lui Declan. Primele note, care sunau ca un clopot. Teama şi uluirea o sugrumară, aproape făcând-o să scape bolul din mână.

— La dracu', răspunde la uşă, te rog! Vocea lui se auzi tunând de sus, plină de enervare şi frustrare. Pe urmă, ucide-l pe nenorocitul care sună în halul ăla la soneria aia tâmpită.

Sonerie? Îşi trecu mâna liberă prin păr. Pusese o sonerie care intona melodia *După bal*. Nu era un gest absolut tipic pentru el?

— Dacă mai ţipi la mine, strigă ea în timp ce se grăbea spre uşă, o să păţeşti ceva mult mai nasol decât mahmureala care te chinuie acum.

— Dacă plecai şi mă lăsai să mor în linişte aici nu aş fi nevoit să ţip.

— În două secunde vin sus să-ţi frâng gâtul. Şi după ce-ţi frâng gâtul o să-ţi şi trag nişte şuturi.

Deschise uşa larg tocmai când rostea ultima ameninţare şi se trezi faţă în faţă cu o pereche pusă la patru ace. Îi luă exact o fracţiune de secundă să se liniştească şi să-şi dea seama că de pe faţa femeii se holbau curioşi la ea exact ochii lui Declan.

— Sunt Colleen Fitzgerald. Femeia îngrijită, blondă şi frumoasă îi întinse o mână fină. Dumneata cine eşti? Dacă fiul meu este cel căruia ai de gând să-i tragi nişte şuturi, aş vrea să ştiu măcar cum te cheamă.

— Mamă? Cu apa picurând pe el de la duş, îmbrăcat cu nimic altceva decât nişte chiloţi traşi pe el în grabă, Declan ieşi în grabă din cameră şi alergă spre capul scărilor. Bună! Mamă, tată! În ciuda efectelor mahmurelii ce făceau în continuare ravagii în trupul lui, se năpusti pe trepte, îi îmbrăţişă dintr-o mişcare pe amândoi şi îi strânse la piept. Credeam că veniţi mâine.

— Ne-am schimbat planurile. Acum te-ai sculat? întrebă Colleen. E trecut de ora unu.

— A fost petrecerea burlacilor azi-noapte. Băuturi tari, femei uşoare.

— Chiar? făcu doamna Fitzgerald, măsurând-o pe Lena din ochi.

— O, nu, nu ea. Ea a venit să joace rolul de infirmieră. Colleen şi Patrick Fitzgerald, Angelina Simone.

— Mă bucur să te cunosc. Patrick, înalt, subțire, cu părul castaniu înspicat pe la tâmple, îi zâmbi Lenei larg şi din inimă. Ochii săi albaştri erau strălucitori şi îndrăzneți când îi întinse mâna, dar se îngustară preocupați când văzu rana pe care o avea ea la degetul mare. Te-ai tăiat!

— E doar un fleac.

— Ce-ai făcut? Îți curge sânge. Dumnezeule, Lena.

Panicat, Declan o apucă de încheietura mâinii şi aproape că o luă pe sus ca să ajungă din doi paşi la bucătărie.

— E doar o zgârietură. Termină, Declan. Părinții tăi. Mă faci să mă simt prost, îi şuieră ea.

— Taci din gură. Stai să văd cât de adâncă e.

Din pragul uşii, Patrick se întoarse spre soția sa.

— Deci ea e aleasa?

— Cu siguranță el aşa crede. Strângând din buze, Colleen intră în hol. O să vedem ce înseamnă până la urmă toate astea.

— Arată de nu se poate.

— Am şi eu ochi, Patrick.

Şi îi folosi ca să absoarbă dintr-o privire casa în timp ce îl urmau pe Declan.

Era mai mult, mult mai mult decât se aştepta ea. Nu că ar fi avut îndoieli cu privire la gusturile fiului ei, dar fusese lăsată să creadă că Manet Hall era într-o stare foarte proastă, poate chiar imposibil de reparat. Ceea ce vedea acum erau nişte încăperi elegante, cu detalii fermecătoare.

Iar în bucătărie îl văzu pe fiu-său, aplecat deasupra mâinii unei femei foarte furioase şi foarte frumoase care părea perfect capabilă să-şi pună în aplicare amenințarea de mai devreme.

— Te rog să mă scuzi. Lena îi dădu un cot lui Declan să se dea la o parte şi le zâmbi rece părinților lui. Am scăpat o cană, nimic grav. Mă bucur să vă cunosc pe amândoi.

Declan se apucă să răscolească prin toate dulapurile.

— Ai nevoie de nişte antiseptic şi de un pansament.

— Of, nu te mai agita atâta. Ai zice că mi-am tăiat mâna de tot. Şi dacă nu ai grijă, o să calci pe cioburile alea şi o s-o păţeşti mai urât decât mine. Îmi pare rău că v-am întâmpinat în felul ăsta cam abrupt, li se adresă ea soţilor Fitzgerald. O să mătur mizeria asta de aici şi pe urmă plec.

— Unde te duci? întrebă Declan imperativ. Mi-ai promis de mâncare.

Lena se întrebă dacă el putea să-i audă dinţii scrâşnind.

— Toarnă ce e în bol într-o tigaie, aprinde aragazul şi o să ai mâncare. Deschizând cu o mişcare bruscă debaraua cu mături, îl mustră: De ce nu le faci părinţilor tăi o cafea ori nu le dai ceva rece de băut după un drum atât de lung? Aşa te-au învăţat ei să te comporţi?

— Cu siguranţă nu, o aprobă Colleen.

— Scuze. Când am văzut-o pe femeia pe care o iubesc sângerând în halul ăsta am uitat de tot.

— Declan!

Deşi fusese rostit pe o voce scăzută, avertismentul era clar.

— Da, o cafea ar fi bine-venită, spuse Patrick vesel. Am venit aici direct de la aeroport. Am vrut să vedem locul ăsta – şi pe tine, Dec, adăugă el făcându-i cu ochiul.

— Unde vă sunt bagajele?

— Le-am trimis la hotel. Fiule, casa asta e uriaşă. Este foarte mult spaţiu pentru un singur om.

— Lena şi cu mine ne dorim patru copii. Cum ea aruncă cioburile în găleata plină cu gunoi şi se apropie ameninţătoare, acceptă să rectifice: Bine, trei. Dar asta este ultima mea ofertă.

— Am ascultat suficient aiurelile astea, pufni Lena împingându-i în mâini mătura şi făraşul. Poţi să-ţi cureţi

singur mizeriile. Vă urez şedere plăcută aici, zise ea înțepată spre Colleen şi Patrick. Am întârziat la serviciu.

Din câțiva paşi fu la ieşirea din spate, căci era mai aproape. Se luptă din răsputeri cu nevoia de a trânti uşa atât de tare, încât să facă geamurile țăndări.

— Nu-i aşa că e frumoasă? spuse Declan zâmbind cu toată gura. Nu-i aşa că e perfectă?

— Ai enervat-o şi ai făcut-o să se simtă prost, îl dojeni Colleen.

— Foarte bine. Întotdeauna fac mai multe progrese în felul acesta. Staţi să aduc cafeaua şi pe urmă vă arăt casa.

O oră mai târziu, Declan stătea cu maică-sa pe terasa din spate în timp ce Patrick făcea sandviciuri.

Partea cea mai rea a mahmurelii trecuse. Declan îşi închipui că asta se datora poțiunii magice pe care i-o dăduse Lena, indiferent ce conținea – şi, desigur, bucuriei de a o vedea pe ea în aceeaşi încăpere cu părinții lui.

Dumnezeule, îi fusese dor de ei. Habar nu avusese cât de mult le simțea lipsa până ce nu-i văzuse aici.

— Deci, ai de gând să-mi spui ce crezi? o iscodi pe Colleen.

— Da, spuse ea fără a-şi dezlipi ochii de la grădini. Este foarte cald, nu-i aşa? E cam devreme ca să fie atât de cald.

— De fapt, e mai răcoare azi. Ar fi trebuit să fii aici acum câteva zile. Ai fi putut face ouă prăjite pe terasă.

Ea auzi mândria din glasul lui când spuse asta.

— Ție nu ți-a plăcut niciodată frigul prea mult. Chiar şi când mergeam la schi preferai să stai mai mult la cabană decât să aluneci pe pârtie la vale.

— Omul a inventat schiatul numai ca să se poată preface că ninsoarea poate fi amuzantă.

— Să vezi tu dacă te mai invităm în Vermont anul acesta. Punându-şi mâna peste a lui, Colleen continuă: Casa e foarte frumoasă, Declan. Chiar şi părțile de care nu

ai apucat să te ocupi sunt frumoase în felul lor. Mai demult mă gândeam că pasiunea ta pentru lemn şi meştereală nu era altceva decât un hobby inofensiv. Preferam să cred asta. Atâta timp cât erai avocat era foarte probabil să rămâi în Boston. Să fii aproape de mine. M-a îngrozit ideea că vrei să pleci, de asta am făcut atâta caz atunci. Şi nu îmi pare rău. Eşti copilaşul meu, spuse ea făcându-i să vibreze cea mai ascunsă coardă a inimii.

— Nu este nevoie să locuiesc în Boston ca să fim apropiaţi.

— Da, dar aşa nu vei mai apărea acasă la noi pe neaşteptate. Nu vom da peste tine într-un restaurant sau la o petrecere sau la teatru. Asta mă face să sufăr, şi vei înţelege motivul numai atunci când vei avea acei trei sau patru copii.

— Nu vreau să suferi.

— Ei bine, sigur că sufăr. Nu fi prostuţ. Doar te iubesc, nu-i aşa?

— Aşa spui tot timpul, replică el pe un ton glumeţ.

Colleen îl privi cu aceeaşi expresie neclintită şi cenuşie pe care o reflectau şi ochii lui.

— Din fericire pentru amândoi, te iubesc suficient de mult ca să te las să pleci. Ţi-ai găsit locul aici. Nu pot nega, am sperat că nu o vei face, dar de vreme ce ai făcut-o, mă bucur pentru tine. Fir-ar să fie.

— Mulţumesc.

Se aplecă spre ea şi o sărută.

— Acum, în ceea ce o priveşte pe femeia asta...

— Lena.

— Ştiu cum o cheamă, Declan, spuse Colleen sec. În calitate de potenţială viitoare soacră, am tot dreptul să mă refer la ea drept „femeia asta” până apuc să o cunosc mai bine. În ceea ce o priveşte pe femeia asta, nu seamănă deloc cu genul alături de care te-aş fi văzut. Nu atunci când îmi

închipuiam că vei urca din ce în ce mai sus în ierarhia firmei de avocatură, că vei cumpăra o casă aproape de noi şi suficient de aproape de club. În scenariul acesta, Jessica ar fi corespuns destul de bine pretenţiilor mele. Ar fi fost o parteneră foarte bună la tenis, ar fi jucat bridge binişor şi ar fi fost suficient de pricepută ca să conducă diversele comitete filantropice pe care ar fi trebuit să le prezideze.

— Poate ar trebui să o adopţi pe Jessica.

— Taci din gură, Declan. Vocea lui Colleen era blândă, dar implacabilă. Lena ar fi recunoscut tonul acela fără greş. Nu am terminat. Jessica, oricât de potrivită ar fi fost pentru mine, în mod evident nu era foarte potrivită pentru tine. Tu nu erai fericit, şi începusem să văd asta şi să-mi fac griji chiar de dinainte să închei tu relaţia. Am încercat să mă conving că era vorba doar de emoţiile premergătoare nunţii, dar ştiam că nu era aşa.

— Nu mi-ar fi prins deloc rău să-mi spui şi mie ceva în privinţa asta.

— Poate că nu, dar eram supărată pe tine.

— Mie-mi spui!

— Nu fi obraznic, tinere, mai ales când sunt pe cale să devin sentimentală. Mereu ai fost un copil fericit. Deştept, isteţ, cu replica pregătită, dar respectam asta. Aveai un fel de sprinteneală a minţii, aş zice. Şi o pierduseşi. Astăzi am văzut că ai recăpătat-o. Am zărit-o în ochii tăi când te uitai la Lena.

Declan îi luă mâna şi şi-o frecă de obraz.

— I-ai spus Lena.

— Temporar. Încă nu m-am hotărât în legătură cu ea. Şi crede-mă, băiete, nici ea nu s-a hotărât încă în privinţa lui taică-tău şi a mea. Aşa că te-aş sfătui să stai deoparte şi să ne laşi pe noi să ne ocupăm de asta. Îşi întinse picioarele şi strigă: Patrick? A trebuit să alergi după porc să-l vânezi ca să faci sandviciurile alea cu şuncă?

Declan zâmbi şi îi sărută zgomotos mâna.

— Vă iubesc, dragii mei.

— Şi noi te iubim pe tine. Îi strânse degetele, apoi îi dădu drumul, adăugând: Numai Dumnezeu ştie de ce.

Declan visă furtuni şi durere. Frică şi bucurii.

Ploaia şi vântul biciuiau ferestrele, iar durerea care îi sfâşia trupul îl făcu să geamă până la ţipăt.

Sudoarea şi lacrimile i se amestecau pe faţă – faţa ei. Faţa ei, trupul ei. Durerea lui.

Camera era aurie de la lumina lămpii cu gaz şi în cămin se auzea focul trosnind, arzând mocnit. Şi în timp ce furtuna răvăşea lumea de afară, o alta se răsucea în ea. În el.

Agonia îi spintecă parcă burta la următoarea contracţie. Orbi de durere. Ţipătul inuman pe care-l scoase îi pârjoli gâtul.

„Împinge, Abby! Trebuie să împingi! Aproape ai reuşit."

Obosită, era atât de obosită, atât de slăbită. Cum putea oare supravieţui unei dureri atât de atroce? Dar scrâşni din dinţi. Aproape nebună. Cu tot ce era ea, cu toată fiinţa ei, se concentră asupra acestei unice fapte, acestui unic miracol.

Copilul ei. Copilul ei, copilul lui Lucian se lupta să vină pe lume. Se încordă cu toată puterea ce-i mai rămăsese. Viaţa copilului depindea de asta.

„Uite-i capul! *Et là!* Ce de păr! Încă o dată, Abby. Încă o dată, *chère."*

Acum râdea. Era mai bine decât să ţipe, chiar dacă râsul îi răsuna isteric. Se ridică sprijinindu-se în coate şi îşi aruncă brusc capul pe spate când o durere nouă, imposibil de exprimat în cuvinte, o sfâşie de sus până jos.

Acest moment unic, această faptă unică, era cel mai mare dar pe care-l putea oferi o femeie. Acest dar, copilul, avea să fie în siguranţă, avea să fie întâmpinat cu bucurie. Avea să fie iubit până la capătul zilelor ei.

Şi acceptând durerea colosală, pe când fulgerele şi tunetele făceau prăpăd afară, împinse şi împinse şi împinse din nou până reuşi să aducă pe lume viaţa aceea firavă şi plângăcioasă.

„O fată! Ai o fată frumoasă.”

Durerea îi ieşise din minte. Orele lungi de sudoare şi sânge şi agonie erau acum uitate în mijlocul valului de bucurie extraordinară. Plângând fericită, îşi întinse braţele ca să primească bebeluşul ce se agita urlând triumfător, după cum i se păru ei.

„Trandafiraşul meu. Frumoasa mea Marie Rose. Spuneţi-i lui Lucian. O, vă rog, aduceţi-l pe Lucian aici să o vadă pe fiica noastră.”

Le curăţară mai întâi pe amândouă, şi mamă şi copil, zâmbind la nerăbdarea mamei şi la ţipetele iritate ale copilului.

Lucian avea lacrimi în ochi când intră în cameră. Când o luă de mână, degetele îi tremurau. Când se uită la copilul pe care-l creaseră împreună, faţa i se umplu de mirare şi încântare.

Abby îi povesti despre jurământul pe care-l făcuse în clipa când Marie Rose îi fusese pusă în braţe.

„O să o apărăm, Lucian. Indiferent ce o să fie, noi o să o apărăm şi o să o facem fericită. E a noastră. Promite-mi că o s-o iubeşti şi o să ai grijă de ea, de-a pururi.”

„Sigur că da. E atât de frumoasă, Abby. Fetele mele frumoase. Vă iubesc.”

„Rosteşte cuvintele astea. Am nevoie să le aud.”

Ţinându-şi în continuare soţia de mână, Lucian puse blând un deget pe obrazul fiicei lui.

„O s-o iubesc şi o să am grijă de ea de-a pururi. Jur.”

Capitolul 19

Patrick Fitzgerald o luă de mână pe soția sa în timp ce se plimbau prin Cartierul Francez. Ştia că destinația lor era Et Trois şi misiunea lor era s-o găsească pe Angelina Simone.

— Ştii şi tu, Colleen, asta înseamnă că spionăm, nimic altceva.

— Da, şi?

Nu-şi putu reprima râsul. După aproape patruzeci de ani de căsnicie, femeia putea încă să-l facă să râdă. Considera asta, mai presus de orice, semnul unui parteneriat de succes.

— Îți dai seama că s-ar putea să nu fie acolo. Dacă ai un bar nu înseamnă că stai la tejghea toată ziua şi în fiecare zi.

— Atunci, o să aruncăm o privire la felul în care-şi gestionează afacerea şi o să bem ceva. E ceva cât se poate de respectabil.

— Da, dragă.

Folosea răspunsul acesta şi tonul acesta numai când o lua peste picior. Colleen cumpăni dacă să-i tragă un ghiont în coaste sau să izbucnească în râs. Până la urmă le făcu pe amândouă.

Mulțimea de oameni, căldura intensă şi eleganța cumva decadentă şi înzorzonată a oraşului o făceau să-şi dorească o vizită scurtă în locul acesta. Prefera de departe farmecul european şi, da, demnitatea Bostonului.

Cu siguranță, şi Bostonul avea părțile lui mai deocheate, dar nu era atât de deschis, atât de mândru să le expună. Sexul trebuia să fie interesant şi amuzant – nu era nicidecum o mironosiță, pentru numele lui Dumnezeu! – dar trebuia în acelaşi timp să fie păstrat în intimitatea cuplului.

Şi totuşi, tânguirea gravă a unui saxofon ce-şi răspândea notele în aer îi atinse o coardă sensibilă.

Dacă fiul ei era hotărât să-şi construiască un cămin acolo, ea, una, avea să accepte. Poate după mai mult studiu şi cumpănire avea să o accepte şi pe femeie.

— Vei avea şi timp şi ocazii să o supui la orice interogatoriu vrei mâine la nuntă, îi aminti Patrick.

Colleen oftă fără să spună nimic, minunându-se pentru cine ştie a câta oară de minţile bărbaţilor. Dumnezeu să-i binecuvânteze, erau nişte creaturi foarte simple. Complet lipsiţi de viclenie. În mod evident, primul pas era să o observe pe fată în mediul ei natural.

Cântări cartierul, poziţionarea barului şi nivelul traficului. Decise că Lena alesese totul cu înţelepciune şi dovedise bun-gust când decorase faţada astfel încât să se potrivească perfect, fără a ieşi în evidenţă, printre celelalte clădiri.

Îi plăcu terasa de deasupra ei, cu florile multicolore contrastând puternic cu bejurile pale ale zidurilor. Demonstrau multă apreciere pentru atmosferă.

Smulsese de la Declan informaţia că Lena locuia deasupra barului şi acum se întrebă dacă ar fi trebuit să urce până acolo să facă o vizită şi să verifice cum îi arăta şi locuinţa.

Făcu un pas în Et Trois şi evaluă din ochi totul cu obiectivitate.

Era curat, foarte bine. Era aglomerat, nu supraaglomerat, din nou un aspect pozitiv pentru afaceri. Era prea devreme pentru mulţimea ce ieşea seara, îşi zise Colleen, prea târziu pentru cei care veniseră la prânz.

Muzica ce se revărsa din difuzoare era cajun, presupuse ea, şi i se părea şi acesta un lucru mulţumitor. Se auzea tare, dar nu atât de tare încât să facă o simplă conversaţie să pară o corvoadă.

Un bărbat de culoare, purtând o cămaşă roşie, lucra în spatele barului. Avea o faţă plăcută, decise ea, şi mâini frumoase. O chelneriţă tânără – blondă, sexy, în nişte blugi o idee cam prea strâmţi – servea la una dintre mese.

Colleen văzu o mulţime de oameni despre care îşi dădu seama că erau turişti, judecând după aparatele de fotografiat şi pungile de cumpărături pe care le aveau. Ceilalţi păreau localnici.

Mâncarea servită acolo era fierbinte şi condimentată, judecând după miros.

Lena ieşi din bucătărie. Ochii li se întâlniră imediat şi se şi recunoscură instantaneu. Colleen îşi lipi un mic zâmbet politicos de buze şi se apropie de bar cu Patrick pe urmele ei.

— Bună ziua, doamnă Fitzgerald, domnule Fitzgerald. Un zâmbet la fel de mic şi la fel de politicos apăruse şi pe buzele Lenei. Aţi pornit la cumpărături prin Cartierul Francez? întrebă ea aruncând o privire la pungile pe care le căra Patrick.

— Colleen rareori trece pe lângă un magazin fără să vadă ceva ce merită cumpărat.

— Probabil că de acolo i se trage şi lui Declan. Să vă dau un meniu?

— Am luat prânzul, mulţumim, spus Colleen aşezându-se pe un scaun înalt. Eu aş vrea un martini. Cu vodcă, foarte rece, cât se poate de sec, amestecat. Trei măsline.

— Şi dumneavoastră, domnule Fitzgerald?

— La fel şi pentru mine şi, te rog, spune-mi Patrick. Ai un local foarte frumos aici. Cu muzică live? întrebă el arătând spre zona cu scena.

— În fiecare seară, de la ora nouă. Începu să amestece martini-urile şi îi zâmbi larg: Dacă vă place să dansaţi, ar trebui să reveniţi. O să intraţi în ritm cât ai zice peşte. Vă place aici?

— De-abia aşteptăm nunta, răspunse Colleen. Pentru noi, Remy e parte din familie. Şi ne-a făcut plăcere să vedem cât a progresat Declan cu renovarea. E fericit acolo.

— Da, zise Lena scoțând două pahare de martini pe care le pusese la congelator cât timp amestecase băuturile. Dar v-ar fi convenit mai mult să fie fericit în Boston – împreună cu femeia aceea cu care aproape că se căsătorise.

— Da, aşa este, ne-ar fi convenit. Doar că nu putem alege noi cum să-şi trăiască alții viețile. Nici măcar când este vorba de copiii noştri. Şi cu siguranță nu putem alege oamenii pe care îi vor iubi ei. Tu eşti îndrăgostită de fiul meu, Lena?

Cu mâini perfect sigure, fără să-i tresară vreun muşchi pe față, Lena turnă amestecul de martini în paharele răcite.

— Acesta este un subiect despre care voi vorbi atunci când voi fi pregătită. Acestea sunt din partea casei, îi informă ea, adăugând şi măslinele. Sper că sunt pe gustul vostru.

— Mulțumim. Colleen îşi ridică paharul şi sorbi, apoi ridică dintr-o sprânceană. Este excelent. Mereu mi s-a părut că servirea martini-ului e un fel de artă şi de multe ori am constatat dezamăgită că proprietarii de baruri, cluburi sau restaurante nu ştiu să prepare băutura cum trebuie.

— De ce să faci un lucru dacă nu îți pui în cap de la început să-l faci ca lumea?

— Exact. E o chestiune de mândrie şi de respect, nu? Față de sine, față de munca pe care o faci, față de viața ta. Defectele sunt acceptabile, chiar necesare, pentru a ne face umani şi umili. Dar să serveşti un musafir sau un client cu ceva sub nivelul pe care eşti de fapt în stare să-l asiguri mi se pare aroganță sau prostie. Sau ambele.

— Nu văd ce rost are să faci un lucru numai pe jumătate, spuse Lena pe când umplea un bol cu un amestec de covrigei. Dacă nu sunt în stare să fac un martini

cumsecade, atunci mă dau la o parte până ce învăț cum se face. Altfel voi fi dezamăgită, şi la fel va fi şi persoana care contează pe mine.

— E o politică bună, zise Colleen luând o măslină. Fără standarde înalte, avem tendința de a ne mulțumi cu mai puțin decât ne face fericiți şi productivi. Aşa putem să le facem rău oamenilor care contează pentru noi.

— Când cineva contează pentru mine – şi am multă grijă când mi-i aleg pe cei care contează – vreau ce e mai bun pentru ei. Poate că ei s-ar mulțumi cu mai puțin. Dar eu, nu.

Când Patrick se aplecă şi se uită cu atenție la paharul de martini al soției sale, ea îl privi încruntată.

— Ce faci?

— Încerc să văd ce e în băutura ta şi în a mea nu.

Asta o făcu pe Lena să izbucnească în râs, relaxându-şi umerii.

— Seamănă foarte tare cu dumneavoastră, nu-i aşa? Deşi are ochii mamei lui. Şi privirea ei pătrunzătoare, cu care te vede exact aşa cum eşti. Chiar şi atunci când nu ai vrea să o facă. Vă iubeşte la nebunie pe amândoi, şi asta mi se pare minunat. Aplecându-se înspre ei, continuă pe un ton scăzut: Ştiți, eu provin de jos. De pe un teren solid, dar de jos. Mama mea este o ratată totală şi mă face de ruşine mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Dar bunicul meu a fost un om bun şi cinstit. Bunica mea e pâinea lui Dumnezeu. Eu am barul ăsta pentru că mă pricep să-l țin – şi pentru că îmi place – şi nu-mi pierd timpul cu lucruri care nu îmi plac.

Îşi dădu părul după ureche, continuând s-o fixeze pe Colleen.

— Sunt egoistă şi încăpățânată şi nu văd nimic în neregulă cu asta. Nu mă interesează banii lui, nici ai voştri, aşa că subiectul e închis. El e bărbatul cel mai bun pe care

l-am cunoscut în toată viața mea. Şi o afirm ştiind că eu nu sunt bună pentru aproape nimeni, însă Declan este altfel. S-a dovedit că sub aparența aceea de amabilitate se află un caracter chiar mai încăpățânat decât al meu şi încă nu mi-am dat seama ce să fac în privința asta. Atunci când o voi face, el va fi primul care va şti. Şi mă aştept să vă împărtăşească şi vouă informația asta. Bine. Inconştient, Lena se jucă cu cheița pe care o avea la gât. Îi întrebă: Mai vreți ceva de băut?

— O să le bem pe acestea în tihnă, îi răspunse Colleen.

— Scuzați-mă o clipă. Văd că am o comandă.

Se duse spre capătul tejghelei, unde o aştepta chelnerița cu o tavă goală.

— Ei bine? murmură Patrick. Bănuiesc că prin asta te-a pus binişor la punct.

— Da. Mulțumită, Colleen mai luă încă o înghițitură de martini. E în regulă.

— Nu am emoții.

Palid, cu mâini tremurânde, Remy stătea în picioare în bibliotecă în timp ce Declan îi punea un nufăr la butoniera de pe reverul smochingului.

— Poate că dacă mai spui asta de încă zece ori o s-o şi crezi. Stai odată linişti, Remy.

— Stau linişti.

— Sigur, în afară de criza minoră de epilepsie pe care mi se pare că o ai, după cum te bâțâi, eşti la fel de nemişcat precum o stâncă.

— Vreau să mă însor cu Effie. Vreau să trăiesc toată viața cu ea. Şi aceasta este ziua pe care o aştepăm amândoi de luni întregi.

— Exact. Astăzi este prima zi din restul vieții tale, rosti Declan solemn.

— Mi-e cam rău.

— E prea târziu să vomiți acum, îl informă Declan vesel. Mai avem numai cincisprezece minute. Vrei să-l chem înapoi pe tatăl tău?

— Nu. Cu siguranță e cât se poate de ocupat cu mama. Câți oameni ai spus că sunt acolo?

— Vreo două sute când m-am uitat ultima dată şi mai vin şi alții.

— Dumnezeule. Dumnezeule. De ce nu ne-am căsătorit pe ascuns? Cine-şi închipuie că un om poate să stea în fața a sute de oameni şi să-şi schimbe viața pentru totdeauna?

— După părerea mea, tradiția asta a fost inițiată ca să nu poată fugi mirele. Tot alaiul l-ar fi urmărit ca o bandă pusă pe linşaj.

— Asta chiar că mă liniştește, *cher.* Ce zici, ai putea să-mi faci rost de un păhărel de whisky?

Declan se duse la un dulap pictat şi scoase de acolo o sticlă.

— M-am gândit că vei avea nevoie de un întăritor. Scoase şi o cutie cu bomboane mentolate pe care i-o întinse. Şi de astea. Nu ai vrea să-ți miroasă gura a whisky în fața miresei. S-ar putea ca ea să fie cea care o va lua la fugă în cazul acesta.

Declan dădu să toarne într-un pahar, dar când uşa se deschise după o bătaie uşoară şi rapidă şi maică-sa intră în încăpere, duse imediat la spate sticla şi paharul.

— Vai, ce chipeşi sunteți amândoi! Declan, nu-i da mai mult decât o gură din whisky-ul ăla pe care îl ai la spate, şi ai grijă să i se ducă mirosul cu nişte apă de gură.

— Am bomboane mentolate.

— Bine. Zâmbind, se apropie de Remy şi îi aranjă cravata. Ai emoții pentru că aceasta este cea mai importantă zi din viața ta. Ar fi ceva în neregulă cu tine dacă nu ai avea nici o frământare. Îți promit că vor dispărea în clipa în care

o vei vedea pe Effie. E atât de frumoasă! Colleen îi luă fața în mâini şi îi spuse încântată: Sunt atât de mândră de tine!

— Dar de mine? întrebă Declan. Eu m-am gândit la bomboane.

— La tine o să ajung mai târziu. Te însori cu femeia pe care o iubeşti, continuă Colleen în direcția mirelui. Eşti înconjurat de familie şi de prieteni care vă iubesc pe amândoi. E o zi frumoasă, iar fratele tău – fratele tău de cruce – a avut grijă să aveți un decor splendid. Acum ia o gură din whisky-ul acela şi trage adânc aer în piept. După aia mişcă-ți fundul de aici şi du-te să te însori.

— Da, doamnă. Vă iubesc din toată inima, doamnă Colleen.

— Ştiu. Şi eu te iubesc, dar nu am de gând să te sărut ca să-mi întind rujul. O singură gură de alcool, Declan. Dacă flăcăul ăsta iese de aici ameţit, pe tine te voi socoti responsabil.

Mai târziu, Declan se gândi câtă dreptate avusese maică-sa, ca de obicei. Când el stătuse lângă Remy, şi Effie, învăluită în danteluri albe, ieşise pe terasă, Declan simți cum prietenului lui – fratelui lui – îi dispărură emoțiile cu totul. Îi văzu zâmbetul acela larg întinzându-i-se pe toată fața şi îi auzi şoapta:

— Asta e iubita mea.

Se uită printre invitați până o găsi pe Lena, până ajunse cu ochii în ochii ei. „Şi tu eşti a mea. De data asta o să o scoatem la capăt."

În grădina plină de florile primăverii, cu semeţul conac alb profilându-se pe fundalul pajiştii înverzite, asistă bucuros la nunta prietenilor săi.

Când se sărutară, când se întoarseră ca să fie declarați soț şi soție în fața tuturor, izbucniră aplauze şi urale, mult mai puternice şi mai vesele decât obişnuise Declan să audă în trecut.

Îşi simți propriul zâmbet lățindu-i-se pe față aproape la fel de larg ca şi cel al lui Remy.

Muzica începu aproape instantaneu. Viori, acordeoane, wash-boards[10]. Când fotograful se repezi pe scări să fotografieze doar mirele şi mireasa, Declan îşi croi drum prin marea de oameni până la Lena.

Era îmbrăcată în roşu. Roşu strălucitor, ca macul, pe o rochie ce îi lăsa spatele gol în afara unei țesături interesante de bride înguste. Chiar deasupra inimii îşi prinsese micul ceas cu aripioare de aur pe care Lucian i-l dăruise odinioară lui Abigail.

— Mă întrebam dacă îl porți vreodată.

— E ceva special, spuse ea, aşa că păstrez broşa asta pentru o ocazie specială. A fost o ceremonie minunată, Declan. Ai făcut treabă bună când ai hotărât să amenajezi conacul pentru nuntă. Eşti un prieten bun.

— Am multe calități deosebite, ceea ce te face pe tine o femeie foarte norocoasă. Mi-a fost dor de tine în ultimele zile.

— Amândoi am fost ocupați.

— Rămâi aici în noaptea asta. Îi prinse mâna, citindu-i în ochi refuzul şi părerea de rău. Angelina, rămâi aici în noaptea asta, insistă el.

— Poate. Sunt o mulțime de oameni cu care ar trebui să stai de vorbă.

— Vorbesc unii cu alții. Unde e Miss Odette?

Lena se bosumflă.

— A luat-o maică-ta pe sus şi a dus-o cu ea cine ştie unde.

— Vrei să le caut şi s-o eliberez?

---

[10] Wash-board – instrument muzical de percuție folosit în Sudul american, având la origine scândura striată pe care se spălau rufele (n.red.)

Mândria o făcu să-şi îndrepte spatele şi să-i răspundă hotărâtă:

— Bunica mea este cât se poate de capabilă să se descurce cu mama ta în orice zi a săptămânii.

— A, da? Amuzat, Declan îşi îngustă ochii provocator. Dacă ajung la chestii fizice, eu pariez pe Colleen. Are un croşeu de stânga... ceva de groază. Hai să luăm nişte şampanie să mergem după ele, ce zici? Să vedem în ce rundă sunt.

— Dacă o jigneşte cumva pe *Grandmama*, eu...

— Nu ar face niciodată aşa ceva. Redevenind serios, Declan o scutură uşor de umeri. Drept cine o iei, Lena? Dacă a plecat de aici cu Miss Odette, asta e numai pentru că ar vrea să o cunoască.

— Presupun că acesta este şi motivul pentru care l-a târât pe tatăl tău până la mine. Pentru că voia să mă cunoască mai bine.

— Au fost la tine?

— La bar, da. Nemulțumită fiindcă se enervase, Lena se întinse să ia un pahar înalt cu şampanie de pe tava purtată încoace şi încolo de un chelner. A venit să vadă localul şi să mă vadă şi pe mine. Aşa că a văzut tot ce a vrut şi a avut parte şi de un martini al naibii de bun. Şi am lămurit-o.

El se simți cuprins de cea mai profundă şi veritabilă panică masculină la gândul că cele mai importante femei din viața lui avuseseră o dispută.

— Ce naiba înseamnă asta?

— I-am spus ce am avut de spus, asta e tot. Acum ne înțelegem de minune.

— De ce nu mă pui la curent cu ce ați discutat, ca să vă înțeleg şi eu?

— Nu e nici locul, nici momentul.

— O să găsim locul şi momentul.

Ea îi citi supărarea din glas, dar ridică din umeri. Apoi surâse şi îşi trecu un deget peste obrazul lui.

— Haide, haide, nu te aprinde acum, *cher*. Suntem la nuntă. Ne putem certa altă dată, oricând.

— Bine, o să programăm cearta asta pentru puțin mai încolo. Prinzându-i bărbia în palmă, rosti ferm: Nu-mi dau seama pe cine subestimezi tu în afacerea asta, Lena. Pe mine, familia mea sau pe tine însăți. Să mă anunți când ai răspunsul. Se aplecă şi îşi puse buzele scurt pe buzele ei. Ne vedem mai târziu.

Recepția se mută în sala de bal, de unde se revărsă şi pe terase şi pe peluză. Pentru prima oară după zeci de ani, casa se umplu de muzică şi râsete. Copii fugărindu-se, bebeluşi plângând, perechi flirtând şi prieteni bârfind se foiau prin încăperea imensă ori se relaxau sub umbrelele albe din exterior.

Lui Declan îi plăcea să-şi imagineze că Manet Hall absorbea toată acea energie pozitivă, până şi în cele mai întunecate colțuri ale camerelor pe care le ținea zăvorâte.

— Declan, zise Effie punându-şi mâna pe brațul lui. Îmi acorzi acest dans?

— L-a ucis cineva pe Remy? râse el în timp ce o conducea spre ring. Numai aşa ar fi capabil să te lase să pleci mai departe de jumătate de metru de el. Sărutându-i înainte de a o lua în brațe, adăugă: Nu pot să-l condamn. Când ai femeia cea mai frumoasă din încăperea asta o ții aproape.

— Of, Declan! Dacă n-aş fi îndrăgostită nebuneşte de tipul cu care m-am măritat, aş face orice ca să fii al meu.

— Dacă te saturi vreodată de el, să mă anunți.

— Voiam să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut ca să am această zi perfectă. Ştiu că mama, sora mea şi cu mine te-am scos din minți în ultimele săptămâni.

— Au fost numai câteva săptămâni? râse el. A meritat fiecare oră în care m-am ascuns prin şifoniere ca să nu mă găsească nimeni.

— Sunt atât de fericită. Sunt atât de fericită şi te iubesc. Astăzi iubesc pe toată lumea, spuse ea veselă. Pe toată lumea de pe tot globul, dar astăzi, în afară de Remy, pe tine te iubesc cel mai mult, aşa că îmi doresc să fii fericit.

— Dar sunt fericit.

— Nu destul. Ducându-şi buzele la urechea lui, îi şopti: Declan, e aici, la Manet Hall, ceva care nu s-a îndeplinit până la capăt. Nu mă credeam în stare să cred în chestiile astea, dar... o simt. De fiecare dată când sunt aici, chiar şi astăzi.

El simți fiorul care o străbătu şi o mângâie cu palma pe spate ca să-l alunge.

— Astăzi ai alte lucruri la care să te gândeşti. Nu ar trebui să-ți faci griji.

— Îmi fac griji pentru tine. Ceva... ceva nu s-a încheiat încă. Şi parte din asta, cumva parte din asta este vina mea.

— A ta? O îndepărtă puțin ca să o poată privi în față, apoi o conduse în paşi de dans spre un colț al încăperii. Ce vrei să spui?

— Aş vrea să ştiu ce vreau să spun. Ştiu însă numai ce simt. Ceva ce am făcut sau nu am făcut pentru tine. Nu are nici un sens, dar e un sentiment atât de puternic... Sentimentul că nu ți-am fost alături atunci când ai avut cea mai mare nevoie de mine. De fapt, mă tem că se va întâmpla din nou ceva rău dacă nu se va îndrepta ceea ce trebuie să se îndrepte. Aşa că, indiferent cât de aiurea sună chestia asta, vreau doar să-ți spun cât de mult regret că te-am dezamăgit, indiferent de modul în care am făcut-o.

— Nu-i nimic, o linişti el atingându-i fruntea cu buzele. Nu aveai de unde să ştii. Indiferent ce a fost, dacă a fost ceva, nu aveai de unde să ştii. Şi, draga mea, aceasta nu

este o zi în care să priveşti în urmă. De azi încolo trebuie să te gândeşti la viitor.

— Ai dreptate. Doar că... ai grijă.

În acel moment, Remy apăru lângă ei şi se prefăcu că-i trage un pumn lui Declan.

— Vezi că o ții în brațe pe soția mea, *cher.* Du-te şi caută-ți şi tu o iubită.

— Bună idee.

O găsi pe Lena în mijlocul unei mulțimi de oameni. Rochia de mătase roşie semăna cu o limbă de foc peste pielea ei bronzată. Probabil că reacția lui era evidentă, căci văzu apărându-i în ochi acea privire atotştiutoare şi atât de feminină când se îndreptă spre ea.

Se răsuci uşor şi îi întinse mâna bunicii ei.

— Miss Odette, vreți să dansați cu mine?

— Nu a venit încă ziua aia în care aş refuza un dans cu un bărbat chipeş.

— Arătați minunat, o complimentă când ajunseră pe ring.

— Nunțile mă fac să întineresc. Am avut o discuție foarte plăcută cu mama ta.

— Chiar aşa?

— Te îndoieşti, nu? chicoti femeia mai vârstnică. Serios, ne-am înțeles de minune. Şi a părut mulțumită când i-am spus că ți-am apreciat buna creştere încă de prima oară când te-am cunoscut. Mi-a întors complimentul vorbindu-mi asemănător despre Lena mea. Pe urmă am trăncănit aşa cum o fac femeile la nunți, despre tot feluri de fleacuri care te-ar plictisi cumplit. În orice caz, ne-am pus de acord că eşti un tânăr foarte chipeş. Şi tinerii foarte chipeşi ar trebui să găsească mai multe motive să se îmbrace în smoching.

— M-aş putea face şef de sală. Dar ăştia primesc bacşişuri mai grase când au un accent snob, şi nu sunt sigur că aş putea să mă descurc cu partea asta.

— Atunci va trebui să aştept până te însori ca să te văd iar aşa de spilcuit.

— Da. Privi peste capul ei, dar Lena plecase. Oricum, nunta asta e grozavă, adăugă el. M-am speriat puțin că furtuna de noaptea trecută va strica lucrurile.

— Furtună? *Cher,* nu a fost nici o furtună azi-noapte.

— Sigur că a fost. Şi încă una teribilă. Nu-mi spuneți că ați dormit atât de adânc că nu ați auzit-o.

— Am fost trează până la miezul nopții, spuse ea nedumerită. Am terminat de cusut tivul la rochia asta. După aia m-am sculat din nou când Rufus a decis că vrea afară. Am văzut lumini la tine atunci. M-am întrebat ce făceai treaz la ora aia. Noaptea a fost cât se poate de senină, Declan.

— Probabil că am... am visat despre o furtună. Stresul dinaintea nunții.

Dar nu fusese treaz la patru dimineața. Se culcase la miezul nopții, după ce se plimbase prin toată casa ca să stingă luminile.

Prin urmare, fusese un vis. Vânt şi ploaie, fulgerele strălucitoare. Flăcările galbene ale focului din cămin. Durere, sudoare, sete. Sânge.

Mâini de femei, glasuri de femei – al lui Effie? – liniştind-o, încurajând-o.

Îşi aminti acum cât se poate de clar şi se opri brusc în mijlocul dansului.

Făcuse un copil. Adusese pe lume un copil.

Doamne, Dumnezeule!

— *Cher?* Declan? Vino afară. Uşor, Odette îl conduse spre marginea ringului de dans murmurând: Ai nevoie de aer curat.

— Da. Doamnele din Sud sunt renumite pentru leşinurile lor, nu?

— Ce-ai spus?

— Nu are importanță.

Era îngrozit, era absolut terifiat de ceea ce i se petrecuse în vis. Un vis care, probabil, reflecta amintirile sale.

— Mergeți înăuntru, o sfătui. Eu o să fac o mică plimbare ca să-mi limpezesc gândurile.

— Ce ți-ai amintit?

— Un miracol. Aduceți-mi aminte să-i cumpăr mamei mele un cadou deosebit. Nu ştiu cum naiba puteți voi, femeile, să treceți prin chestia asta o dată, darămite de patru ori, cum a făcut-o ea. Uluitor, mormăi el luând-o în jos pe trepte. Absolut uluitor.

Dădu ocol casei, apoi se strecură înapoi înăuntru ca să caute un pahar mare de apă cu gheață. Îl folosi ca să dea pe gât trei aspirine forte cu speranța că îl vor ajuta să scape de durerea de cap crâncenă ce îl cuprinsese în momentul în care îşi amintise visul.

Auzea muzica revărsându-se pe treptele ce coborau de la sala de bal. Simțea dinspre tavan vibrațiile zecilor de picioare ce dansau deasupra.

Trebuia să-şi îndeplinească îndatoririle de cavaler de onoare şi de gazdă, însă tot ce şi-ar fi dorit acum era să se arunce cu fața în jos în pat, să închidă ochii şi să se cufunde în uitare.

— Declan. Lena intră pe uşile de la terasă şi apoi le închise în urma ei. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar mă doare capul.

— Lipseşti de mai bine de o oră. Au început oamenii să întrebe de tine.

— Vin sus, promise el, dar se aşează pe marginea patului. Într-o clipă.

— E chiar aşa de rău?

— Am avut migrene şi mai ale dracului.

— De ce nu te întinzi câteva minute?

— Nu o să mă bag în pat în ziua nunții celui mai bun prieten al meu – în afară de cazul că vrei să-mi ții companie.

— Sună tentant. Când văd un tip îmbrăcat în smoching, mă apucă dorința să-l dau jos de pe el.

— Toți şefii de sală trebuie să fie îndrăgostiți de tine.

— Ia te uită, ai făcut o glumă proastă, deci înseamnă că te simți mai bine.

— Având în vedere că am născut de mai puțin de douăzeci şi patru de ore, aş spune că mă simt excelent.

Lena îşi ţuguie buzele.

— *Cher,* cât ai băut în seara asta?

— Nici pe departe atât de mult cât plănuiesc să beau în continuare. Mai ştii teoria aia cum că eu aş fi Abigail Manet? Ei bine, încep să cred că ai dreptate. Am visat că eram în camera aceea din capătul holului, în patul pe care l-am văzut acolo – cel care nu mai există acum. Însă nu o vedeam pe Abigail pe pat, trecând prin ultimele faze ale travaliului. Am trecut doar eu prin asta, şi dă-mi voie să-ți spun că nu e deloc o plăcere. Orice femeie care naşte fără să ia tranchilizante serioase e nebună de legat. Fiindcă e de departe mai îngrozitor decât toate caznele inventate în minunata eră a Inchiziției Spaniole.

— Ai visat că erai Abigail şi erai.. şi făceai...

— Nu a fost ca un vis, Lena. Cred că mă aflam în camera aceea când am avut rememorarea sau halucinația, cum vrei să-i spui. Îmi amintesc zgomotul furtunii şi cât de speriată eram şi cât de concentrată ca să aduc pe lume copilaşul acela. Făcu o pauză repetându-şi în minte vorbele pe care tocmai le spusese. Mamă, ce ciudat sună!

— Da. Da, sună ciudat, confirmă Lena aşezându-se lângă el.

— Aud vocile acelea. Alte femei care mă ajută. Le pot vedea fețele – mai ales pe cea a unei tinere de vârsta lui Abigail. Pot să simt cum mi se scurge sudoarea pe față şi

vlaga din corp. Pe urmă senzația aceea, punctul culminant, când simt cât se poate de distinct că sunt spintecată în două. Efortul suprem, apoi uşurarea, amorțeala, uimirea că am putut împinge până am adus pe lume o ființă. Apoi valul de mândrie şi de dragoste ce mă inundă când femeile îmi pun miracolul în brațe. Sub privirea concentrată a Lenei, Declan continuă frământându-şi mâinile: Pot vedea bebeluşul, Lena, cât se poate de clar. Pot să văd fetița. Roşie şi zbârcită şi furioasă. Ochii albastru-închis, părul negru. Gura ca un boboc de trandafir. Degete mici şi subțiri. Mă gândesc: sunt zece degețele, e perfectă. Rose a mea cea perfectă. Marie Rose, stră-străbunica ta, adăugă el scrutându-i chipul. Marie Rose, fiica noastră.

Capitolul 20

Fiica lor. În adâncul sufletului ei îşi făcu loc o jale de moarte. Dar nu putu să vorbească despre asta, nu vru să vorbească despre asta, nu când mintea şi inima ei erau atât de grele.

Lena se aruncă înapoi în mijlocul mulțimii, al muzicii, al râsetelor. Asta conta în momentul de față, nimic altceva, îşi zise.

Era vie, simțea aerul cald al serii pe piele, sub lumina lunii albe şi pure, cu parfumurile grădinii ridicându-se frenetic din toate părțile.

Trandafiri şi verbină, heliotropi şi iasomie.

Crini. Favoritul ei fusese crinul. Avea întotdeauna crini în cameră. Mai întâi în aripa servitorilor, apoi în dormitorul lor. Tăiați în taină din grădină sau din seră.

În camera copilului erau trandafiri. Trandafiraşi mici şi roz pentru minunata lor Marie Rose.

Speriată, căută să-şi scoată gândurile şi imaginile acelea din minte. Apucă un partener şi îl invită glumeață la dans.

Nu voia trecutul. Era mort şi îngropat. Nu voia nici viitorul. Era capricios şi adesea foarte crud. Momentul de față era cel care trebuia trăit, îmbrățişat. De prezent trebuia să bucure. Chiar să-l controleze.

Aşa că atunci când tatăl lui Declan o luă de mână, îi zâmbi radios.

— Acesta este un dans numit two-step cajun. Credeți că vă descurcați?

— Hai să vedem, dar nu uita să mă tutuieşti.

Se răsuciră printre perechile de pe ring cu nişte mişcări rapide şi precise care o făcură să izbucnească în râs.

— Dar, Patrick, eşti un talent nativ. Sigur eşti yankeu?

— Până în măduva oaselor. Pe de altă parte, trebuie să iei în considerare şi factorul irlandez. Mama dansa step foarte, foarte bine, şi chiar şi eu mă descurc încă mulţumitor după câteva beri.

— Câţi ani are mama ta?

— Optzeci şi şase. O lăsă pe spate şi o ridică la loc, adăugând: Cei din familia Fitzgerald sunt în general puternici şi longevivi. Ceva te supără.

— Ei, ce ar putea să mă supere într-un loc aşa de frumos şi într-un moment ca acesta?

— Asta mă intrigă şi pe mine. Hai să luăm câte un pahar de şampanie şi poţi să-mi povesteşti despre asta.

Nu-i dădu nici o şansă să refuze. Aşa tată, aşa fiu, se gândi ea, în timp ce Patrick o ţinea strâns de mână. Ceru de la bar două cupe de şampanie şi pe urmă o conduse afară.

— O noapte perfectă, spus ea inhalând aerul parfumat. Uită-te la grădinile acelea. E greu de crezut halul în care arătau acum câteva luni. Ţi-a povestit Declan despre cei doi Frank?

— Despre cei doi Frank şi despre Tibald. Despre Effie şi despre Miss Odette. Despre fantome şi despre tine.

— Aici a avut de furcă, nu glumă.

Sorbi din şampanie şi se duse spre balustradă. Dedesubt, invitaţii dansau încă pe iarbă. Un grup de femei stăteau la una dintre mesele albe, sub lumina argintie a lunii, unele cu bebeluşi adormiţi pe umăr, altele cu copii mai mari moţăindu-le pe genunchi.

— La Boston se plictisea.

Intrigată, Lena îşi luă privirea de la scena de jos şi se uită la Patrick.

— Se plictisea?

— Era nefericit, nu avea astâmpăr şi în bună măsură se plictisea. De munca lui, de logodnica lui, de viaţa lui. Singurul lucru care i-a adus ceva acţiune în perspectivă a

fost conacul ăsta, pe care a hotărât să-l renoveze. Mi-am făcut griji că o să plece, o să ajungă să se însoare cu cine nu trebuie, să muncească într-un domeniu care nu îi place şi să ducă o existenţă ce l-ar fi mulţumit numai pe jumătate. Nu ar fi trebuit să-mi fac griji. Patrick se aplecă din nou peste balustradă şi privi prin uşile deschise în sala de bal, spunând: Mintea şi inima lui nu au fost niciodată pe drumul pe care noi – mama lui şi cu mine – l-am croit pentru el. Iar noi nu am vrut să vedem asta, aşa că, pentru destul de mult timp, nu am văzut-o.

— Voiaţi ce e mai bine pentru el. Oamenii sunt adesea înclinaţi să creadă că ceea ce este cel mai bine pentru ei este cel mai bine şi pentru fiinţele pe care le iubesc.

— Da, iar firea lui Declan îl împinge să facă orice poate ca să-i facă fericiţi pe cei pe care îi iubeşte. Pe tine te iubeşte. Când Lena nu răspunse, Patrick se răsuci spre ea: Ai spus că este încăpăţânat. E mai mult decât atât. Odată ce Declan îşi pune ceva în cap, un scop, o viziune, are o voinţă tare ca granitul. Nu se va lăsa întors din drum de obstacole, sau scuze, sau cine ştie ce proteste călduţe. Dacă nu îl iubeşti, Lena, dacă nu îţi doreşti o viaţă alături de el, răneşte-l. Răneşte-l repede şi foarte adânc. Şi pe urmă pleacă.

— Nu vreau să-l rănesc. Tocmai asta e ideea şi problema.

— El nu se credea capabil să iubească pe cineva. Mi-a spus asta după ce a rupt relaţia cu Jessica. Mi-a spus că nu are genul ăsta de iubire în sufletul lui. Acum ştie că de fapt are şi că e mai bun datorită acestui fapt. Tu deja eşti ceva special în viaţa lui, ceva foarte important. Ori îl iubeşti la fel de mult cum te iubeşte el pe tine, ori îl părăseşti. Să alegi o altă variantă decât una din astea două ar fi o cruzime, iar tu nu eşti capabilă de cruzime.

Lena îşi duse degetele la cheița pe care o avea la gât, pe urmă le lăsă să cadă, plină de emoție, până la broşa cu aripioare de aur.

— El nu este ceea ce am plănuit pentru mine. Nu este ceea ce am căutat.

Patrick zâmbi cu bunătate şi o bătu uşor pe mână.

— Viața e plină de surprize, nu-i aşa? Iar unele dintre ele te lasă pur şi simplu cu gura căscată. Apoi se aplecă să o sărute pe obraz. Ne mai vedem, spuse, după care se îndepărtă.

Petrecerea mai continuă încă vreo două ore bune după ce mirele şi mireasa fuseseră conduşi într-o ploaie de confetti – pe care Declan îşi imagină că avea să le găsească în gazon, în haine, poate chiar şi în mâncare, pe parcursul următoarelor şase luni.

Muzica rămase la fel de încinsă şi oamenii la fel de fericiți. La primele ore ale dimineții, unii se îndreptară spre maşinile proprii. Alții trebuiră duşi pe brațe, şi nu era vorba doar de copii.

De pe scări, Declan privi cum şi ultima maşină cu invitați demară şi se pierdu în depărtare. Spre răsărit, cerul pălise uşor, întunericul pierzându-şi doar o idee din intensitate. Şi aşa, stând acolo, văzu o stea căzătoare.

Dimineața era pe cale să-şi facă apariția.

— Probabil că eşti frânt, spuse Lena de pe terasa de deasupra lui.

— Nu, murmură el cu ochii la cer. Ar trebui să fiu, dar nu sunt.

— O să-ți ia o săptămână să faci curățenie.

— Nu. Generăleasa şi soldații ei vin mâine să se ocupe de tot. Mie mi s-a ordonat să nu le stau în cale, şi aceasta este într-adevăr o comandă la care nu obiectez în nici un fel. Nu am crezut că o să rămâi aici.

— Nici eu.

Declan se întoarse şi se uită în sus la ea. Erau ca în imaginea clasică a lui Romeo şi a Julietei, se gândi, sperând că nu-i aştepta aceeaşi soartă.

— De ce ai făcut-o?

— Nu sunt sigură. Nu ştiu cum s-o scot la capăt cu tine, Declan. Îți jur pe Dumnezeul meu că nu ştiu. Niciodată bărbații nu mi-au pus probleme. Eu lor, da, recunoscu ea zâmbind palid. Însă tu eşti primul care mi-a dat bătăi de cap.

— Nici unul dintre ei nu te-a iubit, spuse el urcând treptele.

— Nu, nici unul dintre ei nu m-a iubit. Au vrut să fie cu mine. M-au dorit fizic, dar asta e partea cea mai uşoară. Poți sta liniştit când e vorba de dorință. Şi o să-ți spun adevărul. Uneori, de cele mai multe ori, îmi plăcea acea linişte, acel gen de relații lipsite de complicații. Şi nu numai sexul, ci şi dansul. Jocul. Oricum vrei să denumeşti ideea de a face curte care, de fapt, nu are nici o legătură cu a face curte în adevăratul sens al expresiei. Când muzica se opreşte sau jocul se termină, s-ar putea să rămână nişte cucuie şi vânătăi, dar nimeni nu are de suferit prea mult.

— Dar ce este între noi nu e un joc.

— Eu deja te-am făcut să suferi.

— Până acum n-am decât cucuie şi vânătăi, Lena, zise el oprindu-se în fața ei. Cucuie şi vânătăi.

— Când te uiți la mine ce vezi? Pe cineva, ceva din alte timpuri. Nu putem trăi viețile unor morți.

— Ba te văd suficient de limpede. Însă mai văd ceva în amândoi, ceva ce nu trebui ignorat sau uitat. Poate că e ceva ce trebuie îndreptat înainte să putem merge mai departe. Vârî mâna în buzunar şi scoase ceasul lui Lucian, spunând: Ți l-am mai dat o dată, acum o sută de ani. E timpul să-l primeşti înapoi.

Degetele ei se făcură ca gheața la simpla idee de a-l lua în mână.

— Dacă asta e adevărat, nu vezi cum s-a sfârşit totul, cu o tragedie, cu multă jale pentru toată lumea? Nu putem schimba ceea ce a fost. De ce să riscăm să aducem înapoi totul, să se întâmple la fel?

— Pentru că trebuie să o facem. Pentru că de data asta suntem mai puternici. Îi deschise mâna, îi puse ceasul în palmă şi îi închise degetele peste el murmurând: Pentru că dacă nu o facem şi nu îndreptăm ce e de îndreptat, nu se va sfârşi niciodată.

— Bine.

Strecură ceasul în buzunarul jachetei scurte pe care şi-o pusese peste rochie, apoi desfăcu acul cesulețului încastrat în broşă.

— Eu ți l-am mai dat o dată, înainte. Ia-l şi tu înapoi.

Când Declan îl luă şi îl ținu în mână, pendula care fusese odinioară în salonul conacului începu să bată.

— Miezul nopții, rosti el perfect calm. Va bate de douăsprezece ori. Uitându-se la cadranul cesulețului pe care îl ținea în mână, repetă: Miezul nopții. Uită-te la al tău.

Degetele Lenei nu mai erau la fel de sigure când îl scoase din buzunar.

— Dumnezeule, răsuflă ea zgomotos când văzu ambele limbi în dreptul orei douăsprezece. De ce?

— Vom afla. Trebuie să intru. Se uită în sus, spre etajul al doilea. Trebuie să mă duc în camera copilului. Bebeluşul...

Chiar în timp ce vorbea începu să se audă plânsul enervant al copilului.

— Hai să plecăm de aici. Declan, hai să ne urcăm în maşină şi să plecăm de aici.

Dar el deja intra în casă.

— Plânge fetița. Îi este foame. Are nevoie de mine. Părinții lui Lucian dorm. Întotdeauna urc în dormitor devreme când el nu e acasă. Nu-mi place deloc să stau cu ei în salon după cină. Îmi dau seama cât de tare mă detestă.

Vocea lui se schimbase, îşi dădu Lena seama în timp ce îl urma. Avea cadența şi accentul unei persoane de etnie cajună.

— Declan.

— Claudine o s-o ia în brațe să o plimbe sau să o schimbe, dar frumoasa mea Rosie are nevoie de mama ei. Nu-mi place că e acolo, la etajul al doilea, spuse el grăbindu-se pe coridor. Însă *Madame* Josephine obține întotdeauna ceea ce vrea. Nu întotdeauna, se corectă, şi în glas i se ghici o urmă de zâmbet. Dacă ar fi aşa, acum eu aş fi hrană pentru aligatori în loc să fiu soția lui Lucian. Se întoarce mâine. Îmi este atât de dor de el!

La un moment dat domoli pasul, iar Lena îi auzi ritmul rapid al respirației.

— Trebuie să urc. Acum era din nou glasul lui, uşor afectat de teamă. Trebuie să intru acolo. Trebuie să văd.

Adunându-şi tot curajul, Lena îl luă de mână.

— O să intrăm acolo împreună.

Mâna lui tremura. Frigul, din ce în ce mai aspru, îi intrase până în măduva oaselor. Greața din stomac, din ce în ce mai intensă, i se ridică în gât. Înghițind în sec, dădu uşa de perete.

Se împiedică, se clătină şi, chiar dacă Lena încercă să îl prindă, căzu în genunchi.

— Intră el. E beat. Nu vreau să vină aici sus, dar el nu vrea să plece. Toată lumea spune că seamănă perfect cu Lucian, că e exact ca el, însă nimeni nu-i vede ochii. Trebuie să îl fac să plece, trebuie să-l îndepărtez de fetița mea. Îmi pare aşa de rău că Claudine a plecat să se întâlnească cu

Jasper! Nu-mi place deloc să fiu singură cu Julian. Mă sperie de moarte, dar nu vreau să-l las să vadă asta.

Ochii îi erau sticloşi, cenuşii şi maţi pe chipul ce căpătase o paloare cadaverică.

— Declan, o, Doamne, Declan, vino înapoi!

Îi strânse mâna până ce simţi că oasele scrâşneau.

— Când pune mâna pe mine, încerc să scap.

Vocea îi era întretăiată acum. Stătea în continuare în genunchi, un bărbat puternic, în toată firea, cu părul blonziu decolorat de la soare, îmbrăcat în smoching şi cu cravata atârnându-i la gât. Un bărbat cu amintiri de femeie, cu groaza unei femei răvăşindu-l înlăuntru.

— Dar nu pot să-mi las copilul. Pun mâna pe vătrai. O să-l omor dacă va trebui. O să-l omor dacă se atinge de mine sau de copil. O, Doamne, o, Doamne!

Cum şi pe ea o lăsaseră genunchii, Lena se lăsă pe podea, încercând să-l cuprindă cu braţele.

— E mai puternic decât mine. Ţip şi ţip, dar nu vine nimeni să mă ajute. E beat şi e nebun. E nebun şi este beat. Mă loveşte şi mă trânteşte pe jos, îmi sfâşie hainele. Nu pot să scap. Fetiţa mea plânge şi nu pot să ajung la ea. Nu pot să-l opresc.

— Vai! Tremurând, Lena încercă să-l ţină, să-l legene. Nu, nu, nu, nu.

— Mă violează.

Simţi o flacără vie în pântec. Durere, durere şi spaimă. O, Doamne. Spaima.

— Strig după ajutor. Te strig pe tine, dar tu nu eşti aici.

Vocea i se umplu de lacrimi.

— Nu vii. Am nevoie de tine.

— Nu, nu, nu, îngăimă Lena, agăţată de el.

— Îmi face rău, dar mă lupt cu el. Încerc să-l fac să înceteze, însă n-am nici o şansă. Îmi este atât de frică, îmi este cumplit de frică, dar chiar şi aşa ştiu că nu face asta

pentru că mă doreşte pe mine. O face pentru că te urăşte pe tine.

Întoarse capul, cu ochii aceia cenuşii ca furtuna înecați în lacrimi.

— El te urăşte. Şi pentru că eu sunt a ta, trebuie să mă distrugă. Aşa cum îți distrugea ție jucăriile când erați copii. Îl implor să se oprească, dar nu vrea. Încearcă să mă reducă la tăcere, dar eu nu mă pot opri din țipat. Nu pot. Mâinile lui sunt în jurul gâtului meu.

Presiunea aceea hidoasă, pierderea respirației, şocul îl făcură să se îndoaie de mijloc.

— Nu pot să respir. Nu pot să respir. Copilul meu plânge după mine şi eu nu pot să respir. Mă ucide. În timp ce fetița mea plânge în pătuț. Fetița noastră. În timp ce este încă în mine. Mă distruge la fel ca pe o jucărie care îi aparține fratelui său.

Ridică capul şi o privi. Glasul i se umplu de atâta amărăciune, încât Lena se întrebă dacă nu cumva aveau să moară amândoi din cauza asta.

— Tu nu ai venit. Te-am chemat, dar nu ai venit.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

— A venit ea, zise Declan ridicându-se greoi în picioare. A venit ea şi a văzut ce îmi făcuse el. S-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost o murdărie ce trebuia curățată înainte să vină vecinii la uşă.

Ochii lui, în care lacrimile se uscaseră, se îngustară când la etajul întâi se auziră uşi trântindu-se.

— Casa ei, fiii ei. Eu eram târfa de pe brațul râului care păşise pe un teritoriu interzis. Am văzut-o cum s-a uitat la mine cu dispreț. Am văzut-o aşa, ca într-un vis. Am văzut cum îi spunea să mă ia de acolo, să mă ducă jos în dormitor în timp ce ea curăța sângele şi ceara de la lumânare şi cioburile. El mi-a dus trupul afară pe terasă, dar eu am privit-o în continuare pe ea, am urmărit-o cum s-a dus la

iubita mea fetiță şi am auzit-o cum s-a întrebat în minte dacă nu ar fi fost mai bine să sufoce copilul. S-a gândit la asta şi cred că dacă ar fi încercat, aş mai fi avut în mine atâta viață încât să o izbesc şi să o ucid ca un fulger din ceruri. A crezut că eram slabă, dar s-a înşelat. Au putut să mă omoare, dar nu au putut să mă termine.

— Declan, ajunge.

— Nu, nu încă, spuse el. Coborî treptele, străbătu holul şi deschise uşa de la dormitorul lui Abigail, reluându-şi confesiunea: El m-a pus aici pe pat. Şi a plâns. Nu pentru mine, pentru el însuşi. Ce avea să se aleagă de el. Mă pângărise şi mă omorâse şi totuşi nu s-a gândit decât la sine însuşi. Şi asta face în continuare. Căci el este încă aici, în casă, şi el, şi Josephine. Umblă de colo, colo şi aşteaptă în micul lor iad.

Se duse lângă peretele unde se aflase şifonierul şi îi deschise uşa în gând.

— Au luat câteva din hainele mele. Aveam o rochie acolo, pregătită pentru bal. Eram atât de mândră de ea. Voiam să fiu frumoasă pentru tine. Să fac astfel încât să fii mândru de mine. Ea a scăpat ceasul meu pe jos, dar nu a observat asta. L-a pus pe Julian să mă înfăşoare în ceva şi pe urmă m-au dus afară cu un mic geamantan plin cu lucruri şi nişte cărămizi vechi pe care voiau să le folosească pe post de greutăți. A fost dificil. Chiar dacă era lumină de la lună, chiar dacă era răcoare, tot li s-a părut greu să care totul. Lui Julian i s-a făcut rău, dar ea nu a îngăduit nici o abatere de la plan. Aveau să spună că am fugit cu alt bărbat. Aveau să lase să se împrăştie bârfa că fiica mea era o bastardă pe care ți-o pusesem ție în cârcă. I-a spus Julian ce ticluise în timp ce puneau cărămizile pe mine, în timp ce legau pelerina în jurul meu cu o frânghie şi în timp ce mă împingeau în mlaştină. Privind-o fix, Declan încheie: Şi tu i-ai crezut.

— Nu, gemu ea înecată de suspine. Pentru el, pentru Abigail, pentru ea însăşi, pentru Lucian. Nu.

— Nu la început. Te-ai temut pentru soarta mea. M-ai căutat. Ai plâns după mine. Eu am încercat să ajung la tine, la mintea şi sufletul tău, dar nu m-ai lăsat să intru. Nu m-ai lăsat să intru pentru că o parte din tine credea deja în minciunile lor. Eu te-am iubit cu toată inima mea, şi ți-am fost devotată trup şi suflet. Am murit pentru tine.

— Nu puteam împiedica asta. Nu eram aici.

— Nu, nu erai aici în noaptea aia. Şi de fapt nu ai mai fost aici niciodată de atunci. Nici pentru mine, nici pentru fetița noastră. Ți-ai încălcat promisiunea, jurământul pe care mi l-ai făcut în patul acela în noaptea când s-a născut ea. Mai mult decât moartea, asta a fost ceea ce ne-a dus la pierzanie.

— Cum mi-am încălcat promisiunea?

— Ai promis că o vei iubi pe fetița noastră, că vei avea grijă de ea de-a pururi. Eu ți-am fost mereu credincioasă, Lucian. Trebuie să ştii asta.

— Dar ştiu asta.

Lena îşi strânse mâna pe ceasul din buzunar şi simți greutatea, amărăciunea, durerea.

— Cum ai putut să o laşi singură? Cum ai putut să te îndepărtezi de ea? Tu erai tot ce mai avea pe lume. Şi mi-ai jurat.

— Nu ştiu. Am fost slab. Nu am fost atât de curajos şi nici atât de loial ca tine. Poate că tu îmi dădeai putere, şi odată cu dispariția ta mi-am pierdut şi vlaga.

— O aveai pe Marie Rose.

— Poate că te iubisem pe tine prea mult şi pe ea nu îndeajuns. Iartă-mă. Iartă-mă pentru ce am făcut, pentru ce nu am făcut. Nu mă pot întoarce în timp să schimb lucrurile. Scoase ceasul din buzunar şi îl ținu în palmă cu fața în sus, murmurând: Indiferent de câte ori se opreşte

timpul, este prea târziu. Dacă aş putea, nu te-aş mai fi părăsit niciodată. V-aş fi luat pe tine şi pe fetiță de aici. Aş fi făcut orice să împiedic uciderea ta.

— Eu te-am iubit. Şi inima mea a suferit în fiecare clipă de când m-au luat de lângă tine. A suferit de durere, apoi de speranță, apoi de disperare. Tu ai ales moartea, Lucian, ți-a fost mai prețioasă decât viața. În continuare alegi singurătatea, nu iubirea. Cum te-aş putea ierta eu când nu te poți ierta tu însuți? Până ce o vei face, ei au câştigat, şi casa asta care ar fi trebuit să fie a noastră îi va ține în continuare aici. Nici unul din noi nu va fi vreodată liber până nu alegi.

Declan se întoarse, deschise uşile de la terasă şi păşi afară.

Uşa trântită în spatele ei o făcu să sară în sus speriată. Era, gândi Lena, ca un fel de râs sardonic provocat de nefericirea altcuiva. Ignorându-l, ieşi la rândul ei afară şi trase adânc aer în piept.

— Declan.

El stătea aplecat peste balustradă, uitându-se la primele raze ale răsăritului.

— Da. Încerc să-mi dau seama dacă am nevoie de un exorcist ori de un psihiatru, sau dacă ar trebui să mă bucur de asta şi să văd cum aş putea obține rolul principal într-un remake după *Cele trei fețe ale Evei*. Ridică din umeri de câteva ori, ca şi când ar fi încercat să scape de o greutate enervantă de pe ei, şi conchise: Cred că mă voi mulțumi cu o Bloody Mary.

Încet, cu grijă, Lena se apropie.

— O să fac eu câte una pentru amândoi.

Când dădu să-şi aşeze palma pe spatele lui, el se dădu la o parte, ferindu-se de atingerea ei, şi o lăsă cu mâna în aer.

— Nu am nevoie să fiu mângâiat sau cocoloşit. Am încă senzaţia că sunt tot carne vie. Probabil din cauză că am fost violat şi ucis.

Îşi îndesă mâinile în buzunare şi o luă pe scări cu paşi rapizi.

Ea aşteptă o clipă, luptându-se să-şi ţină firea, apoi coborî la parter ca să i se alăture în bucătărie.

— Lasă-mă pe mine să le fac. Eu sunt profesionista.

— Pot să-mi fac singur o băutură blestemată.

O duru când el îi smulse sticla de vodcă din mână. O duru ca o palmă trasă peste faţă.

— Atunci, bine, fă-ţi singur băutura aia blestemată. Şi dacă tot te apuci, ar trebui să te gândeşti cum să-ţi trăieşti singur şi viaţa ta blestemată.

Se răsuci pe călcâie şi, când el o apucă de braţ, îi trase o palmă cu toată puterea. În clipa în care mâna ei îi atinse obrazul, pendula începu din nou să bată şi uşile se trântiră.

Frigul li se strecură din nou în oase.

— Tu ai fost vreodată violată?

— Nu, zise ea smucindu-se să-şi elibereze braţul.

— Probabil că nici nu ai fost sugrumată până la moarte, nu? Lăsând la o parte orice maniere, Declan luă o înghiţitură lungă din sticlă şi continuă: Hai să te ajut eu să-ţi faci o părere. De obicei te face să capeţi o stare de spirit foarte proastă.

Toată furia ei se evaporă.

— Nu mai bea aşa, *cher.* Nu o să rezolvi nimic, doar o să ţi se facă rău.

— Deja îmi este rău. Am nevoie să fac un duş.

— Du-te să faci duş. O să te simţi mai bine după aceea. Eu o să fac nişte ceai. Te rog, lasă-mă să fac asta, se răsti ea când Declan dădu să se împotrivească. Poate o să ne ajute pe amândoi să ne liniştim.

— Bine. Fă ce vrei.

Urcă scările cu paşi zgomotoşi.

Ea se aşează o clipă ca să-şi revină, căci picioarele îi tremurau încă. Pe urmă scoase ceasul din buzunar şi se uită la cadran. Secundarul se învârtea încontinuu, ca la orice ceas normal. Doar că minutarul nu trecea de ora douăsprezece.

Îl puse la loc şi se ridică.

Duse ceaiul sus împreună cu nişte feliuțe de pâine prăjită. În copilărie, asta îi aducea la pat bunica ei când se simțea rău. El stătea pe marginea patului, îmbrăcat numai cu o pereche de pantaloni de trening uzați. Avea părul încă ud. Pielea îi era roşie de la cât o frecase.

— Vrei să plec? se interesă ea punând tava jos.

— Nu. Declan luă cana de ceai şi încercă să-şi încălzească mâinile cu ea. Deşi făcuse duş cu apă fierbinte, îi era în continuare frig. Nu am văzut doar toate astea şi nici nu mi le-am amintit, murmură el. Le-am simțit. Spaima, durerea, violul. Umilința. Şi mai mult – ca şi cum toate astea nu ar fi fost suficient de rele – o parte din mine era în continuare... eu. Partea aceea, partea aceea de bărbat în toată firea, puternic şi dur, era neputincioasă, pur şi simplu neputincioasă, şi a fost silită să privească o scenă în care o femeie îngrozită era violată şi ucisă. Nu pot explica asta.

— Nici nu e nevoie. Am simțit şi eu ceva din ce-mi spui. Nu atât de puternic, nu atât de limpede ca tine, dar... Când te-ai uitat la mine, când ea s-a uitat la mine prin ochii tăi, am simțit aşa o amărăciune, aşa o părere de rău... Aşa un sentiment de vinovăție. Acum bea-ți ceaiul, iubitule.

El ridică ascultător cana.

— E bun. Destul de dulce.

— Ceai dulce şi pâine prăjită. Un leac fără greş. Se sui pe pat în spatele lui, în genunchi, şi începu să-i maseze umerii spunând: Ea era mai puternică decât mine. Nu e atât de mult vina lui. A fost crescut ca un om slab. Dar ea îl

iubea, Declan. Ştiu asta dincolo de orice îndoială. Chiar fără să ştie soarta cumplită de care avusese parte, el s-a învinovăţit neîncetat. Pentru că nu fusese cu ea, pentru că nu i se dăruise suficient.

— El a părăsit copila.

Se citea o sentinţă definitivă în glasul lui Declan.

— Da, aşa este. Dar cu toate că a fost greşit din partea lui să-şi ia viaţa şi să-şi lase copilul orfan, fata a avut o viaţă mai bună datorită acestui fapt. A fost înconjurată de oameni care au iubit-o, care au cinstit memoria mamei sale. Nu ar fi avut niciodată o astfel de viaţă aici, la Manet Hall.

— Avea dreptul să trăiască aici. Iar el ar fi trebuit să aibă grijă de asta.

— Nu poţi să-l ierţi, murmură ea punându-şi obrazul pe creştetul lui.

— Nu pot să-l înţeleg.

— Nu, un bărbat ca tine nu are cum să înţeleagă un bărbat ca el. Poate că eu sunt capabilă, poate că eu înţeleg un bărbat care ar fugi cu o femeie în loc să-şi înfrunte părinţii. Unul care ar aduce-o înapoi să trăiască într-o casă plină de resentimente şi umbre în loc să-şi facă propriul cămin. Unul care ar înnebuni aşa de tare încât să se înece în loc să suporte durerea şi să-şi crească odrasla cu dragostea şi compasiunea ce lui îi fuseseră refuzate. A vrut să fie mai mult decât era. Şi cu ea, ar fi reuşit. Nu ar trebui să-l disprețuieşti, Declan. Ar trebui să-ţi fie milă de el.

— Poate. Îi este greu. Simt şi acum disperarea ei în interiorul meu.

Disperarea lui Abigail, se gândi el, şi în bună măsură şi disperarea lui.

— Poţi să te odihneşti?

— Nu cred.

— De ce nu încerci? Eu trebuie să mă duc să mă schimb. Se dădu jos din pat, apoi ridică tava şi o puse

deoparte, îndemnându-l: Încearcă să dormi puțin. Nu întârzii prea mult.

El nu încercă să o oprească. Probabil că era mai bine să rămână singur. Se culcă pe spate holbându-se la tavan în timp ce primele păsări ale dimineții începură să cânte.

Abigail fusese distrusă. Cu trup şi suflet.

Şi el se simțea în bună măsură cam tot aşa.

Probabil că ațipise, căci atunci când deschise ochii, soarele era sus pe cer. Generăleasa şi soldații ei vijelioşi aveau să vină în curând să deretice cu aspiratoare, mopuri, cârpe şi Dumnezeu ştie ce altceva.

Poate că Manet Hall avea nevoie să fie curățat, purificat. Era în continuare al lui. Nu avea de gând să renunțe la el. Indiferent ce se petrecuse, indiferent cu cine trebuia să-l împartă, nu avea de gând să renunțe la el.

Şi, pe Dumnezeul lui, nu avea de gând să renunțe nici la Lena.

Se ridică îmbufnat în capul oaselor, moment în care dădu cu ochii de ea, aşezată pe fotoliu în partea cealaltă a camerei. Era îmbrăcată în blugi şi într-un tricou alb, simplu. Avea trei buchețele de flori în poală.

— Eşti în stare să mergem la o mică plimbare cu maşina? îl întrebă.

— Cred că da.

— Pune-ți un tricou şi nişte pantofi.

— Unde mergem?

— Îți spun pe drum. Ea se urcă la volan, punându-i florile pe genunchi. Vreau să-i ducem flori. Lui Marie Rose. Pentru că era străbunica ei, îşi zise Lena. M-am gândit că s-ar putea să vrei şi tu să o vizitezi. Cum el nu răspunse, continuă: *Grandmama* mi-a spus că Marie Rose obişnuia să se ducă la cimitir o dată pe an, de ziua ei de naştere. Îi ducea flori lui. În dimineața asta, când m-am dus la ea să mă schimb, mi-a spus unde să găsesc cripta lui şi am cules

florile astea din vegetația mlaştinii. Vreau să-i ducem flori şi lui Lucian.

— Ca simbol al milei pe care o simțim față de el, comentă Declan ridicând un buchet.

— Dacă acesta este cel mai bun sentiment pe care îl putem avea.

— Şi al treilea?

— Marie Rose le ducea mamei ei, tot la fel, o dată pe an. O parte din ea cu siguranță ştia ce se întâmplase. Mergea la râu în fiecare an de ziua ei şi arunca flori în apă. *Grandmama* mi-a indicat precis locul. Lena conduse cu uşurință, puțin cam repede, apoi încetini la intrarea în cimitir, când zise: Ştiu că eşti în continuare supărat pe el şi pe mine. Dacă nu vrei să faci asta, poți să aştepți în maşină. Eu nu te voi învinovăți.

— Dar tu de ce o faci?

— Pentru că el e parte din mine. Prin sânge şi mai mult decât atât. Dacă voi descoperi o cale prin care să pot accepta cine mi-a dat viață, dacă voi putea să trăiesc cu acest gând, înseamnă că voi putea găsi o cale să accept şi asta. Să trăiesc cu asta. Luă două dintre buchete, spunând: E puțin de mers de aici. Nu ar trebui să-mi ia prea mult.

— Vin cu tine.

Declan coborî, dar nu se întinse – aşa cum se obişnuise ea – să o ia de mână. Străbătură aleea observând în trecere grilajele decorate, îngerii de marmură şi umbrele pe care le aruncau crucile.

Lena se opri la un mormânt simplu, fără ornamente. Bunicul ei se odihnea aici, la fel ca mulți alții care erau cu toții parte din ea. Dar astăzi venise numai pentru unul dintre aceştia.

Mâinile ei se încleştară pe flori. „Marie Rose, citi ea. Sânge din sângele meu, inimă din inima mea."

— *Grandmama* mi-a povestit că Marie Rose a fost o femeie fericită, că a avut o viață frumoasă. Că a fost foarte mulțumită de traiul pe care l-a dus. Poate că asta nu a fost de ajuns ca să compenseze efectele tragediei, dar dacă lucrurile ar fi stat altfel... Ei bine, nu ştiu cum aş mai fi eu aici cu tine în dimineața asta.

Dădu să pună florile jos, însă mâna lui Declan se închise peste mâna ei pe tulpini. Le puseră împreună pe mormânt – bebeluşul, fata, bătrâna, toate erau acolo.

— El e ceva mai departe de aici, reuşi să spună Lena.

Vocea îi era îngroşată de emoție şi ochii înceţoşați de lacrimi când se întoarse cu spatele.

Merseră în tăcere prin soare şi prin umbrele aruncate de cripte.

Cavoul familiei Manet era o construcție înaltă, pătrată, cu porticuri sculptate şi uşi groase de fier. Deasupra lui era un înger cu o harpă pe care o ținea cum îşi ține un soldat scutul.

— Vesel, comentă Declan. Aş spune că nici unul dintre ei nu a trecut cu bine şi în pace pe lumea cealaltă.

Se uită în jur şi văzu placa simplă de beton de pe o ridicătură de piatră. Pe ea scria LUCIAN EDUARD MANET. 1877-1900.

— El e aici, afară?

— Nu au vrut să-l ierte, îi explică Lena. Nici pentru căsătoria pe care a făcut-o, nici pentru copil, nici pentru moartea lui ruşinoasă. Au spus că s-a înecat accidental, dar toată lumea a ştiut că a fost sinucidere. Deşi Josephine nu l-a acceptat în cavoul familiei, a vrut totuşi să fie îngropat în pământ sfințit. Altfel ar fi dat naştere la încă un scandal.

Declan se uită înapoi spre cavou.

— Nemernica.

— El nu a avut nişte bunici, aşa ca mine, ca să-l iubească. Ca să îndulcească loviturile sorții. A avut un frate

geamăn care îl ura de moarte pentru simplul fapt că exista. A avut bani şi poziţie socială, educaţie şi privilegii. Dar nu a avut deloc parte de dragoste. Până la Abigail. Şi apoi i-au luat-o de lângă el.

Punând florile pe lespede, Lena murmură: A făcut tot ce a putut. Din păcate, nu a fost suficient.

— Tu eşti mai puternică decât a fost el vreodată. Mai deşteaptă, mai rezistentă.

— Aşa sper şi eu. Şi sper că îşi va găsi odihna curând. Florile nu vor ține prea mult în soarele ăsta, dar... Ei bine, facem ceea ce putem face.

Se îndepărtă fără a mai rosti vreun cuvânt. Declan mai zăbovi o clipă, uitându-se la placă, apoi la flori. Apoi, urmându-şi instinctul, luă o singură floare din buchet şi o aşeză pe cavou.

Lena îşi puse ochelarii de soare, căci lacrimile i se prelingeau din ochi.

— A fost frumos din partea ta.

— E bine, facem ceea ce putem face.

De data asta o luă de mână.

Nu vorbiră deloc pe drumul de întoarcere. Nici Rufus, nici Odette nu ieşiră din casă când Lena parcă în față. Declan rămase tăcut când ea îl conduse spre mlaştină. Tăcut în timp ce-şi amintea drumul acela în noapte, răcoarea din aer, lumina difuză a lunii, strigătul unei bufnițe. Şi respirația gâfâită a ucigaşului şi a complicei sale.

— Vrei să ne întoarcem? Eşti îngrozitor de palid.

— Nu. Sudoarea îi curgea şiroaie, în ciuda frigului pe care îl simțea sub piele. Am nevoie să fac asta.

— Nu mai e mult.

Pe marginile potecii bătătorite şi înguste înfloriseră flori de mlaştină. El se concentră asupra lor, le admiră culorile, frumusețea delicată. Dar când Lena se opri pe mal, avea respirația întretăiată şi era amețit.

— A fost aici. Chiar aici.

— Ştiu. Marie Rose venea aici, în locul acesta. Inima ei ştia.

De data asta, îi dădu lui buchetul şi scoase o singură floare din el.

Declan lăsă florile să cadă în râu şi urmări culorile, frumuseţea lor delicată, plutind pe apa maronie.

— Nu oricine îşi poate pune flori pe propriul mormânt.

— Îmi pare rău, gemu ea, cu lacrimile brăzdându-i obrajii. Îmi pare rău! Se aşează în genunchi şi aruncă floarea într-un loc de unde putea pluti mai departe, apoi caută mâna lui Declan. Îmi pare cumplit de rău că te-am făcut să suferi.

— Nu. El o trase în picioare, o luă în braţe şi îi şopti: Nu e nimic.

— El nu a avut suficientă încredere. Eu nu am avut suficientă încredere. Prea multă durere şi nu suficientă credinţă. Atunci şi acum.

— Ajunge câtă suferinţă a fost. Atunci şi acum. Îi ridică faţa spre el şi exprimă ceea ce îşi dăduse seama că se afla în sufletul lui – în sufletul lui Abigail – în momentul în care îi duseseră flori lui Marie Rose: Te iert.

— Eşti mai dispus să ierţi decât a fost ea.

— Poate. Poate că acesta este motivul pentru care ne tot întoarcem pe pământ. Primim o nouă şansă să reparăm ce am stricat.

— Sau să facem din nou aceleaşi greşeli. Mai am să-ţi dau ceva. Dar nu aici. Înapoi, la conac. Acela este locul unde trebuie să ţi-l dau. E bine.

— Acum suntem bine, zise el sărutându-i mâna.

— Ori măcar suntem pe calea cea bună. Aş vrea să mergem pe jos până acolo, ca să-mi vin în fire.

— E o idee excelentă.

— Aş vrea să te rog ceva, spuse Lena când o luară înapoi pe cărare. Aş vrea să pun aici trei monumente, poate lângă heleşteu. Unul pentru Lucian, unul pentru Abby şi unul pentru Marie Rose. Cred că este timpul să fie împreună.

— Cred că acum sunt împreună.

„Sau aproape”, se gândi el. Foarte aproape, căci avea o uşurare în inimă cum nu se aşteptase să mai simtă vreodată.

— Dar monumentele ar fi o modalitate frumoasă prin care să le păstrăm amintirea. Vom alege împreună un loc şi le vom aşeza acolo. Şi vom planta ceva, tot împreună.

Ea încuviinţă din cap.

— Poate o salcie.

— La fel ca aceea care îi plăcea ei atât de mult. După câteva clipe de tăcere, Declan continuă: Uneori pui lucrurile la loc aşa cum au fost, uneori le schimbi. Noi vom face ambele lucruri. Apoi, când vor apărea copiii noştri, vom putea face picnicuri acolo şi le vom spune povestea. Mirat, observă: Nu mi-ai cerut să tac.

— *Cher,* mă oboseşti teribil. Din câte se pare, ţi-au sosit soldaţii.

El aruncă o privire în depărtare şi se crispă când văzu maşinile.

— Nu crezi că va fi distractiv? Fii atentă, hai să ne furişăm împreună pe scările din faţă şi să ne încuiem în dormitorul meu. Simt că aş putea dormi de-acum o săptămână întreagă.

— Dormitorul sună bine, dar eu am numai o oră. Pe urmă trebuie să mă duc la treabă.

— Eu am o oră pe care să ţi-o ofer, răspunse el, pe urmă îşi duse degetul la buze şi o luă în sus pe scări. Te-ai mai tăvălit vreodată goală în pat cu un pluton de femei frecând duşumelele dincolo de uşa ta?

— Nu şi asta nu face parte din agenda mea pentru dimineața aceasta.

— Strici tot cheful omului.

— Declan. Nu, lasă uşile deschise. Nu, stai puțin... eu...

— Asta şi fac, spuse el când o îmbrățişă năvalnic. Stau puțin. Puțin mai mult. Şi Doamne, Doamne, ce bine este! Mi-a fost atât de dor de tine...

Înțelese în acel moment că făptura care o ținea strâns pe Lena era deopotrivă el şi Abby. Un cerc refăcut aproape complet. Şi care de data asta nu avea să se mai rupă.

Josephine a pierdut lupta, îşi dădu el seama. Totul i se scurgea printre degete.

— Am să-ți spun nişte lucruri.

— M-am săturat de vorbe. Îşi puse buzele pe buzele ei într-un sărut uşor, linişti t, dulce. Culcă-te cu mine, Lena. Vino să stai cu mine în pat. Mi-a fost atât de dor să te țin în brațe!

— Trebuie să fac asta în picioare, declară tânăra femeie îndepărtându-se puțin sub lumina soarelui ce se revărsa prin ferestre. Până acum am făcut tot ce am vrut eu şi s-a dovedit că mi-a mers foarte bine aşa. Tu ai complicat totul, m-ai derutat complet, m-ai întors pe dos şi mi-ai întors întreaga viață cu susul în jos, aşa cum a fost, cum este, cum ar putea fi. Niciodată nu mi-a păsat prea tare de lucrurile ce ar putea fi, Declan.

— Dar despre ce va fi?

— Acum vorbeşte încăpățânarea ta, pe care de altfel o iubesc. Iubesc atâtea lucruri la tine, că le-am pierdut şirul. Aşa că iată-mă aici, pricopsită cu un yankeu putred de bogat.

În interiorul lui simți cum totul se ridică, pluteşte, se face strălucitor ca soarele.

— Angelina.

— Aşteaptă până termin ce am de spus. Oftă şi tăcu o vreme, până ce fu sigură că putea vorbi calm, apoi reluă: Am o mulțime de prieteni care țin la mine, poate care mă iubesc chiar aşa cum o fac prietenii. L-am avut pe bunicul meu, pentru care am fost scumpă ca lumina ochilor. O am pe *Grandmama*. Dar nimeni nu m-a iubit aşa cum mă iubeşti tu. Şi, mai rău, nici eu nu am iubit niciodată pe nimeni aşa cum te iubesc pe tine.

Îşi ridică brațele şi desfăcu lanțul de la gât, după care i-l întinse, cu cheița legănându-se.

— Acesta e acum al tău şi chiar de ceva vreme încoace, cred. Tu eşti cheia, *cher.* Aşa cum ai fost întotdeauna.

El îl luă, apoi o făcu fericită când şi-l puse în jurul gâtului.

— Te voi face atât de fericită...

— Ar fi şi cazul. Ne căsătorim, sau ce?

— Poți fi sigură. Râzând, el o ridică în brațe şi o învârti în aer. Simți? Simți asta?

— Ce să simt? Mi se învârte capul.

— Casa este a noastră acum. Numai a noastră. Lăsând-o jos, îi explică: Nu mai este nici o fantomă. Nu mai este viața nimănui aici, doar a noastră. Iar noi abia începem.

Lena îl cuprinse cu brațele şi-şi apăsă gura peste gura lui.

— Bine ai venit acasă.

În continuare lipită de el, scoase ceasul din buzunar şi îl întoarse cu fața în sus. Văzură cum limbile lui se mişcau. Timpul mergea mai departe.